

புத்தகங்கள்

புத்தகங்கள்

அருள்-சுப்பிரமணியம்

13

4/12/05

9387

813

SOB

வீரகேசரி பிரசுரம்: 56

அக்கரைகள்
பச்சையிஸ்லை

894.8113

ARU

L

அருள். சுப்பிரமணியம்

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Akkaraikal Pachchai Illai"

Written by:

K. Arul Subramaniam
228, Dyke Street
Trincomalee

FIRST EDITION

AUGUST 1977

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 4/60

VIRAKESARI
PIRASURAM **56**

Published by

VIRAKESARI
P. O. Box 160 COLOMBO,

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

முன்னுரை

“அக்கரைகள் பச்சையில்லை” எனது மூன்றாவது நாவல். எழுதிமுடித்த கையோடு “வீரகேசரி” நிறுவனத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அதிஷ்டத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. வீரகேசரி புத்தக வெளியீட்டு இலாகாவிற்கும், அதனைத் திறம்பட நிருவகிக்கும் திரு. சி. பாலச்சந்திரன் அவர்களுக்கும் எனது இதயபூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துவதோடு இப்பக்கத்தைத் தொடர்வது மிகவும் பொருத்தமானது.

இந் நாவலில் சில பரிசோதனைகளை நான் முயற்சித்திருக்கிறேன். அவற்றினைப் பற்றிய விளக்கங்களை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

1. கரு.

இலங்கையில் — வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்ற பேயோடு போராட முடியாமல், வெளிநாட்டுக் கப்பல்களில் ஏறி நாட்டை விட்டே ஓடிப்போகும் ‘விரக்தி’ இளைஞர்களை நாம் அடிக்கடி காண்கிறோம். அந்தக் கரைகள் பச்சையாக இருக்கும் என்பது அவர்களது எதிர்பார்ப்பு எதிர்பார்ப்புகள் தோற்றுப் போய்—உயிர் தப்பினால் போதும் என்ற நிலையில் தாய்நாட்டிற்கு ஓடிவரும் நான்கு இலங்கை இளைஞர்களின் கதை தான் இது.

திருகோணமலைத் துறைமுகத் தொழிலாளர்களின் கதை இது.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் — எந்தப் பிரச்சினை மிகவும் பாரியதாகக் கருதப்படுகிறதோ — அதை வைத்துக் கதை பண்ணுவது — மக்களின் கவனத்தை ஈர்ப்பதிலும், சமூகத்திற்கு உடனடிப் பயனை அளிப்பதிலும் வெற்றியடையும் என்ற நோக்குடன் எழுதப்பட்ட நாவல் இது.

நாவலின் ஓட்டு மொத்தமான வெற்றியும் அதிலே தான் ஒளிந்திருக்கிறது. ஈழத்துப் பரப்பில் இது வரை வெளி வந்த நாவல்களில் — இது ஒரு புதிய கருவைக் கொண்டிருக்கிறது என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

2. களம்.

கதை முழுவதும் ஒரு கப்பலிலும், திருகோணமலை துறைமுகத்திலும் நடைபெறுகிறது. இக்களங்களை - கதை செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக அவசர அவசரமாக நான் படிக்கவில்லை. கதையின் இயல்பான ஓட்டத்திற்கு அத்தகைய அவசரப் படிப்பு துணை செய்யாது. உலகப்புகழ் பெற்ற எங்கள் இயற்கைத் துறைமுகத்தை அன்றாடம் தரிசிக்கும் பேறுபெற்ற எனக்கு, அதனையும், அதில் வந்து தங்கிப்போகும் கப்பல்களையும் வாசகர்களுக்குக் காட்ட வேண்டும் என்ற தணியாத ஆசை, நெடு நாட்களாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்த ஆசையால் நான் படிப்படியாக வளர்த்துக் கொண்ட அனுபவமே ஒரு புதிய களத்தை ஈழத்து வாசகர்களின் முன் வைக்க என்னைத் தூண்டியிருக்கிறது.

3. காலம்.

பதினைந்து மணித்தியாலங்களில் நடந்து முடிகிறது கதை. ஒவ்வொரு மணியும் — ஒரு அத்தியாயமாக விரிந்திருக்கிறது. பதினைந்து மணிகளில் கதையைச் சொல்வது கஷ்டமாக இருக்கலாம். ஆனால், வாசகர்களை கதையோடு ஒன்றிச் செய்துவிடும் சக்தி வாய்ந்தது இந்த உத்தி.

4. உத்தி.

இயற்கையான, யதார்த்த நிலைகளில் கதை நடக்கிறது. நாவலின் வெற்றிக்கு—கதை நடந்தால் மட்டும் காணாது; ஓடவும் வேண்டும். சுவாரஷ்யத்திற்காகவும், வீறுவீறுப்பிற்காகவும் வெடிகுண்டு ஒன்று கதையில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. மர்மக் கதைகளில் வரும் பல விதமான உத்தி முறைகள் கதையின் சுவாரஷ்யத்திற்காக பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

5. நடை.

என் வழமையான நடையிலிருந்து நழுவி—புதிய, இறுக்கமான, சுருக்கமான நடையைப்பெரிதும் புகுத்தி இருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டின் தி. ஜானகிராமன், நீலபத்மநாதன், சுஜாதா, இந்திரா பார்த்தசாரதி போன்றோர் தம் புதிய நடைமுறை மூலம் தமிழ் நாவலுக்கு புதுமை சேர்த்திருக்கிறார்கள். இங்கு எஸ். பொன்னுத்துரையோடு அது நின்று விட்டது. நின்று விட்டதை தொடர வேண்டும் என்பதே எனது ஆவல்.

மேற்கூறிய விடயங்கள் எல்லாம் என்னளவில் பரிசோதனைகளே. எனது முதலாவது “அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது” நாவலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்த போது கூட கிடைக்காத மன நிறைவை—தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெறும் இலக்கிய விஷயங்களையே தாங்கி வெளியாகும் பத்திரிகையான “கணையாழி” தனது 1977 ஜூலை இதழில் “ஈழத்துத் தமிழ் நாவலுக்கு வயது வந்து விட்டது” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருக்கும் ஐந்து பக்க விமர்சனம்—தந்திருக்கிறது.

விமர்சனங்களே— அவை எந்த நிலைப் பாட்டிலிருந்து எழுதப்பட்டிருந்தாலும்-எழுத்தாளர்களுக்கு ஆர்வத்தையும் தொடர்ந்து எழுதும் ஊக்கத்தையும் — கொடுக்க முடியும்.

வாசகர்களே— தராசு தூக்கிகள். அவர்கள் எனது பரிசோதனைகளை நிறுக்கட்டும்.

நன்றி.

அன்புடன்

க. அருள். சுப்பிரமணியம்

228, டைக் வீதி,

திருகோணமலை.

8-8-77.

பதிப்புரை

இந்நாவல், ஆசிரியர் கூறுவதுபோல் ஓர் பரீட்சார்த்த நாவல். அதற்கான காரணங்களை ஆசிரியர் தனது முன்னுரையில் கூறியுள்ளார்.

இவ்வகையான நாவல்கள் ஆயிரக்கணக்காக மேலை நாட்டு மொழிகளில் வெளிவருகின்றன. ஆனால், தமிழ் மொழியில் அதிகம் வெளிவரவில்லை. துப்பறியும் மர்ம நாவலுக்கே உரியதான விறுவிறுப்பு, சஸ்பென்ஸ் அம் சங்களை, ஓர் சமூக நாவலிலும் யதார்த்த ரீதியில் கையாளலாம் என்பதற்கு இந்நாவல் ஓர் நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

இன்று எத்தனையோ துடிப்புள்ள வாலிபர்களின் இளநெஞ்சங்களை அரிக்கும் ஓர் பிரச்சினையை இந்நாவல் மையக் கருத்தாகக் கொண்டுள்ளது. கதையில் வரும் முக்கிய நிகழ்வுகள், ஓர் கப்பலில் நடைபெறுவதாக இருப்பதால் வாசகர்கள் பலருக்கு இதனால் கிடைக்கும் அனுபவம் ஓர் புமையானதாக இருக்கும். அத்துடன் இந்நாவல் மூலம், திருகோணமலை கப்பல் தொழிலாளர்களின் சமூக வாழ்வில் ஓர் பகுதியை யதார்த்தமாகப்பார்க்கும் வாய்ப்பும் ஏற்படும்.

இவ்வாறான புதுமை நிறைந்த சமூக நாவல்களை ஈழத்து வாசகர்கள் வரவேற்பார்களென்பதில் எமக்கு ஐயமில்லை. இவை ஈழத்து நாவல் இலக்கியப் பரப்பின் எல்லைகளை விரிவடையச் செய்யும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை.

5-10-77

பதிப்பாசிரியர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்

கல்யாணத்திற்காக எத்தனையோ பெண்கள் காத்திருப்பது புதுமையல்ல. ஆனால், கல்யாணத்திற்குப் பின்பும் ஒருத்தி காத்திருந்தாளென்றால்.....? அது ஒரு கனவாகத் தான் இருக்கவேண்டும்.....
இவளின் கதை.....

‘கனவுகள் கலைந்தபோது’

அ. பாலமனோசுரன் எழுதிய சிந்தனையைக் கிளறும் ஓர் படைப்பு.

வீரகேசரி பிரசுரம்: 57.

கவர்ச்சியான நடையில் காரசாரமான சம்பவங்களைக் கொண்ட, விறுவிறுப்பு நாவல்களைப் படிக்க விரும்புகிறீர்களா? உங்களை ‘சஸ்பென்ஸ்’ உச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லும் மர்மநாவல்கள்:

ஜி. நேசன் எழுதியவை

- * குஜராத் மோகினி.
- * சாத்தானின் ஊழியர்கள்.
- * பாலைவனத்து ரோஜா.
- * நார்தேவி.

பல்லாயிரக்கணக்கான பிரதிகள் விற்பனையாகி விட்டன.

இன்றே உங்கள் பிரதியை பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

விற்பனைக்குள்ள புத்தகங்களின்

விபரம்

<u>புத்தகத்தின் பெயர்</u>	<u>எழுதியவர்</u>	<u>விலை</u>
குமாரபுரம்	ஏ. பாலமனோகரன்	—3.40
புதிய தலைமுறைகள்	வை. அஹ்மத்	—3.60
அந்தரங்க கீதம்	உதயணன்	—3.60
உலகங்கள்		
வெல்லப்படுகின்றன	கே. டானியல்	—3.60
பிரளயம்	செங்கை ஆழியான்	—3.40
வரலாறு அவனைத்		
தோற்றுவிட்டது	கே. ஆர். டேவிட்	—3.60
கிரௌஞ்சப்பறவைகள்	வ. அ. இராசரத்தினம்	—3.90
நெஞ்சக்கனல்	கே. வி. எஸ். வாஸ்	—3.40
உமையாள்புரத்துஉமா	புரட்சிபாலன்	—4.40
நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம்	கருணாசேன ஜயலத்	—4.90
யாத்திரை	பொ. பத்மநாதன்	—3.90
கனவுகள் வாழ்கின்றன	இந்திராதேவி	
	சுப்பிரமணியம்	—3.90
நான்கெடமாட்டேன்	க. அருள் சுப்பிரமணியம்	—3.60
இரவின் முடிவு	செங்கை ஆழியான்	—3.90
விடிவுகால நட்சத்திரம்	கே. விஜயன்	—4.90
போடியார் மாப்பிள்ளை	எஸ். ஸ்ரீ ஜோன்ராஜன்	—3.60
போராளிகள்		
காத்திருக்கின்றனர்	கே. டானியல்	—3.40
காலங்கள் சாவதில்லை	தெளிவத்தைஜோசப்	—3.90
ஊமை உள்ளங்கள்	ஞானரதன்	—3.60
காட்டாறு	செங்கை ஆழியான்	—4.90

815
SUB

அக்கரைகள் பச்சையில்லை

காலே ஐந்து மணி

திருகோணமலைத் துறைமுகத்தின் வாயினூடாக நுழைந்து கொண்டிருக்கும் ஏதோ ஒருகப்பலின் சமீக்கைச் சப்தம் — அந்த விடிகாலைப் பொழுதின் அமைதிக் கருக்கலை ஊடறுத்து காதுகளை நிறைக்கையில் — பரஞ்சோதியார் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்து, பாயைச் சுருட்டி கூரைவளைவில் அழுத்திச் செருகி விட்ட பின், தெருவாசலுக்கு நடந்தோடி வந்து, எதிரே பரந்து கிடக்கும் கடற்பரப்பினை பார்வையால் விழுங்கினார். அந்த விழுங்கலில் ஏதோ ஒரு பதட்டத்தின் சாயல்.

இருட்டு தேய்ந்து மெலிந்து சிறிது சிறிதாக மறையத் துடிக்கும் அதிகாலைப் பொழுது. சித்திரை மாதத்து முழுநோன் மதி இன்னும் முற்றாக மறையவில்லை. கூர்ந்து பார்த்தாலொழிய கண்களுக்குப் புலப்படாத கடலலைகள். மேலே பட்டும் படாமலும் படர்ந்திருக்கும் மூடு பனிப் போர்வை. கடலின் பயங்கர அமைதி.

பரஞ்சோதியார் கண்களைக் கசக்கி விட்டுக்கொண்டார். கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ள வேண்டிய தேவை

யின் அவசியத்தை அறிந்து விட்ட வயது. இருந்தும், இது வரை மாட்டிக்கொள்ளவில்லை.

சப்தம் போட்டு அவரைப் பாயிலிருந்து பாயச் செய்து விட்ட அந்தப் பெரிய கப்பல் துறைமுக வாயிலைக் கடந்து உள்ளே வந்து கொண்டிருப்பது தூரத்தில் தெரிகிறது. 'பைலட் போட்' ஒன்று கப்பலுக்கு வழி காட்டிச் செல்வதும் மங்கலாகப்படுகிறது.

கடலுக்குப் பதிலாக விளங்கும் துறைமுக வீதியைக் கடந்து விட்டால், ஐந்தாறு கால்நடைத் தூரத்தில்—பரஞ்சோதியாரின் தகர வீடு. தன் சீவிய காலத்தில் இதைப் போல எத்தனை கப்பல்களைக் கண்டு விட்டார். அவர் கண்டவற்றையும், கடமை செய்தவற்றையும் கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் — இப்போது நுழைந்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் கப்பல் — ஒரு சுண்டைக்காய்.

ஆனால், பூதம் ஒன்றைக் கண்டுவிட்டது போல அவர் ஏன் பதட்டப்பட வேண்டும்!

பொழுது புலர்ந்து விட்டது.

துறைமுகத்தின் மேற்குப் பக்கக் கரையை நோக்கி கப்பலை வழிகாட்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் அந்த 'பைலட் போட்' ஒரு இடத்தில் தரிப்பது, புலர்ந்து விட்ட பொழுதின் ஒளியில் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மேற்குக் கடல் வளை குன்றினருகே குறைந்தது ஐநூறு அடி ஆழமாவதிருக்கும். அங்கே காற்று வந்து பலமாகக் கப்பல்களில் மோதுவதில்லை. பெரிய கப்பல்கள் அநேகமாக அங்கேதான் நங்கூரமிட்டுக் கொள்வது வழக்கம்.

வளவிற்குள் மீண்டார் பரஞ்சோதியார்.

வேலியோரத்து வேப்பமரக் கிளையில் மெல்லிய தடியொன்று முறித்து, பற்களைத் தீட்டிய வண்ணமே திரும்பவும் கடற்கரையோரம் நகர்ந்தார்! கண்கள்—கப்பல் நங்கூரமிட்டுக் கொள்ளும் இடத்தினைக் குத்திட்டுப் பார்த்த

வண்ணம் இருந்தன. நங்கூரங்களை நீருக்குள் இறக்கும் தடித்த சங்கிலிகள் அவரது கண்களுக்குத் தென்படாவிட்டாலும், அவற்றினை அனுமானித்துக் கொள்ளும் அனுபவம் இருந்தது.

வேப்பங்குச்சு சிறிது தேய்ந்து, தும்புகள் அருவருப்புக் காட்டியபோது — தான் நெடுநேரம் அந்தக் கப்பலையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பது அவருக்கு உறைத்தது.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்புவரை அந்தத் துறைமுகத்திற்கு வரும் கப்பல்கள் எல்லாம் பார்த்துப்பார்த்து அலுத்துப் போனதின் நிமித்தம் — சிறுபிள்ளைகள் செய்து விளையாடும் காகிதக் கப்பல்களாக — சாமான்யமாக விளங்கியது என்னவோ அவரளவில் உண்மை.

இப்போது அப்படியில்லை.

எந்தக் கப்பல் வந்தாலும், அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து உற்சாகமிழப்பது வழக்கமாகி விட்டது.

திடீரென ஏதோ நினைத்துக் கொண்ட பரஞ்சோதியார் வீட்டிற்குள் ஓடினார்.

திரும்ப வரும் போது அவர் கையில் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி யொன்று. ஐம்பத்தாரும் ஆண்டென்று ஞாபகம். ஒரு கலன் தேங்காய் எண்ணெய் கொடுத்து ஒரு கப்பல்காரனோடு அந்தக் கண்ணாடியைப் பண்டமாற்றுச் செய்து கொண்டார். வலது பக்கக் கண்ணாடியில் ஒரு சிறிய வெடிப்பு. இருந்தும் தூரத்துப் பொருட்களைப் பார்ப்பதில் கஷ்டமேதுமில்லை.

தேவையான அளவிற்கு கண்ணாடியில் நடுப்பகுதியைத் திருகி கண்களில் வைத்துக்கொண்டார்.

'பைலட் போட்' கப்பலின் ஏணிக் கருகில் இப்போது நின்று கொண்டிருக்கிறது. சிவப்பு வெள்ளை நிறங்களைக் கொண்ட கொடியொன்று அந்தப் படகில் புதிதாக ஏற்

றப்பட்டிருப்பதும், அது காற்றின் சீற்றத்துக்கு படபடத்துக் கொண்டிருப்பதும் வெகு துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

'பைலட் ஒன் போட்' — 'பைலட் கப்பலில் இருக்கிறார்' என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சிவப்பு வெள்ளைக் கொடி அது. இப்படியே இடைவிடாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தால்— தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி நொறுங்கினாலும் ஆச்சரியமில்லை.

மனதிற்குள் ஒருவகை சாந்தி சூழ்கிறது. அசம்பாவிதங்கள் நடக்காது என்ற நம்பிக்கை மனிதனுக்கு இருக்கத்தானே வேண்டும்.

பரஞ்சோதியார் கிணற்றடிக்குப் போனார். இராசலெட்சுமி கோப்பி வைப்பதற்காக — கேற்றிலுக்குள் தண்ணீர் நிறைக்கிறாள்.

"இந்த நேரத்தில கண்ணாடியும் கையுமாக நிற்கிறார்களப்பலில் கங்காணியாக வேலை செய்யும் இவருக்கு இன்னும் கப்பலைப் பார்க்கிற ஆசை போகவில்லையே" என நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்ட இராசலெட்சுமி, "என்னப்பா இன்னம் ஆசை தீரல்லையே" என்று கேட்டு வைக்கிறாள்.

"உனக்குச் சொன்னா விளங்கப் போகுதே, கதையை விட்டுட்டு கோப்பியை வையணே."

"மறந்தல்லோ போயிற்றன், தம்பியிட்டையிருந்து முந்தனாத்து கடிதம் வந்தது..... நீங்களும் வரச் செண்டு போச்சு."

தண்ணீரை இரு கைகளாலும் அள்ளி முகத்தை அலம்பப் போனவர், அவசர அவசரமாகக் கிணற்றுக் கட்டினை வீட்டிறங்கி வீட்டிற்குள் ஓடினார்.

கடிதம் வந்தால் சுவாமிப் பலகையில் தான் வைப்பாள் இராசலெட்சுமி. சிங்கப்பூரிலிருந்து வந்த ஆகாய மார்க்கக் கடிதம் அது. கையில் எடுத்தவுடன், அவசர

உணர்வில் எழுத்துக்களையும் சேர்த்துக் கிழித்து தாறுமாறாகப் பிரித்தார்.

வழமையான அம்மா, அப்பா நமஸ்காரங்கள், நான் நலம், உங்கள் நலனுக்கு கடவுளை வேண்டுகிறேன் துதிகள், இல்லாமலே தொடங்கியிருந்தது அந்தக் கடிதம்.

பரஞ்சோதி தம்பதியினரின் ஒரே மகன் மகாதேவன் எழுதியிருக்கிறான். இது அவன் வெளிநாட்டிலிருந்து எழுதியிருக்கின்ற ஏழாவது கடிதம். சிங்கப்பூர் துறைமுகத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறது. எழுதிய திகதி — கடிதத்தைக் கிழித்த கிழிப்பினால் — பாதியாகத் தெரிந்தது. கிழிந்திருந்த துண்டுகளைப் பொருத்திப் பார்த்தார். 23/03/76 கீரிக்குப் பிறந்தது எலியாகி விடவில்லை.

அவனும் அவசரத்திலேயே கிறுக்கியிருக்கிறான். எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கத் தொடங்கினார் அவர். சரியாகப் படிக்காததன் பலன் அது.

அன்புள்ள அப்பா, அம்மா,

இதுவே வெளிநாட்டிலிருந்து நான் எழுதும் கடைசிக் கடிதமாக இருக்கும் என நம்புகிறேன். சிங்கப்பூர் ஹார்பரில் இப்போது பால் மா இறக்குவதற்காக நங்கூரமிட்டிருக்கிறோம். இன்னும் நான்கு நாட்களில் பம்பாய் நோக்கிப் போய் — அங்கிருந்து சென்னை வழியாக ஏப்ரல் நடுப்பகுதியில் கொழும்பு வந்து சேர்வோம். எங்களுடைய கால அட்டவணைப்படி அநேகமாக 14-4-76ந் திகதியன்று திருகோணமலை ஹார்பரை வந்தடைவோம். அங்கு தேயிலைப் பெட்டிகள் ஏற்றிய பின் அன்றிரவே துபாய் ஹார்பரை நோக்கி உடனே புறப்பட்டு விடுவோம்.

இனிமேல் கவனமாக வாசியுங்கள்.

இனி ஒருகணமேனும், எங்கள் கஷ்டங்களை நாம் தாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. கப்டனின் அநியாயம் அளவிற்கு மீறிப்போய்விட்டது. இந்தக் கடிதத்தைக் கூட, கள்ளத்தனமாக இந்த ஹார்பரில் வேலை செய்

யும் ஒரு திடீர் நண்பனின் மூலமாகவே அனுப்புகிறேன். நேற்று அனுப்புவதற்காக எழுதி வைத்த கடிதம் கப்டனின் கையில் எப்படியோ சிக்கி விட்டது. நல்ல காலம்— அரைகுறைக் கடிதம் அது. அவன் எமகாதகன். அவனையே பச்சடி போடக் கூடியவன் அவனுடைய சீப் எஞ்சினியர். நாள் எழுதிய தமிழ் அவனுக்கு விளங்காவிட்டாலும், ஏதாவது ஒரு ஹார்பரில் இறங்குகிற போது — யாரிடமென்றாலும் கேட்டு அறிந்து கொள்வான். திருகோணமலையில் எங்களால் ஏதும் பிரச்சினை உருவாகி விடும் என்பதால்—அங்கு வராமல் கொழும்புபோடு கப்பலைத் திருப்பி விட இயல்பாகவே விரும்பக் கூடியவன் அவன். ஆனால், அட்டவணைப்படி — திருகோணமலை ஹார்பரை நாம் தொடர்வோமாக வேண்டும். தவறில்லை—தேயிலை ஏற்றுமதி ஒப்பந்தம்செய்து கொண்ட 'துபாய்' கம்பனி ஒன்றிற்கு நஷ்ட ஈடு கட்ட வேண்டி நேரிடும்.

அம்மாவும், நீங்களும் எத்தனையோ முறைகள் எடுத்துச் சொல்லிய போதும், தடுத்து விட்டு வந்த எனக்கு இது நல்ல தண்டனை. காற்று வராத இருட்டு அறைக்குள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பது போல ஒவ்வொரு நிமிடமும் நானும் எனது மூன்று இலங்கை நண்பர்களும் அவதிப்பட்டிருக்கிறோம்.

அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எங்களுடைய நிலம் எங்கள் உழைப்பை எதிர்பார்த்துக் கிடக்கிறது. அதில் நாம் பாடுபட்டு உழைத்தால் தகுந்த ஊதியமும், பலனும் கிடைக்கும். அதனால் கப்பலில் போகாதே யென்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னீர்களே — கேட்காததன் பலனை இப்போது இரத்தமும் சதையுமாக அனுபவிக்கிறேன்.

சரி, இனி கவனமாக வாசியுங்கள்.

நாங்கள் நால்வரும் உயிருக்குத் துணிந்து விட்டோம். ஏப்ரல் மாதம் 14ம் திகதி எங்கள் ஊருக்குக் கப்பல் வர இருப்பதால், இன்னும் கொஞ்சம் நாட்கள் பொறுத்திருப்ப

தெனவும், கப்பலிலிருந்து தப்புவதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்வதெனவும் முடிவு செய்திருக்கிறோம்.

ஆனால், அதற்கிடையில் எங்கள் உயிர்கள் எங்களுக்குச் சொந்தமில்லாமலும் போகலாம்.

எனவே தான்.....?

தொடர்ந்து வந்த வாக்கியங்களை பரஞ்சோதியரால் வாய்விட்டுப் படிக்க முடியவில்லை. பயந்து பயந்து தனக்குள்ளேயே வாசித்தார்.

வலது கால் விறைத்துக் கனத்தது.

“இந்த அளவிற்கு என் மகன் துணிந்து விட்டானே இது எங்கே போய் முடியப் போகிறதோ!”

பயத்தின் மத்தியில் ஞாபகத் தெறிப்பு ஒன்று வந்து போயிற்று. நடுங்கினார் அவர்.

சுவர்க் கலண்டரை நோக்கிப் பாய்ந்தார். பாழாய்ப் போன கலண்டர். நாட் காட்டித் தாள்கள் சில கிழிபடாமலே இருந்தன.

படபடவென்று தாள்களைச் சிழித்தார். புதன்கிழமை 14-4-1976..... அப்படியானால் இன்று தானே கப்பல் வந்து சேர வேண்டிய தினம்.

பரஞ்சோதியார் நழுவிய சாரணை இடுப்பில் சொருகிய படியே மீண்டும், தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியோடு தெரு வாசலுக்கு ஓடி வந்தார்.

கடற்படுக்கையில் மெல்லிய அலைகள். வெள்ளைக்கொக்குகள் குஞ்சு மீன்களைக் கொத்தி விழுங்கும் பணியில் பறந்து திரிந்தன.

கண்ணாடியின் தூரதிருஷ்டி மேலும் இறுகியது.

தன் மகனையும், அவன் நண்பர்கள் மூவரையும் ஏற்றி வந்திருக்கும் அந்த ‘நெட் பணல்’ கப்பல். “நான் சுண்டைக்காயல்ல, உன் மண்டையை உடைக்க வந்திருக்கும் சுண்டைக் கப்பல்” என்று சொல்வது போல் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றதைப் பார்த்த போது பரஞ்சோதியாரின் நெஞ்சக் கூட்டிலிருந்து ஏதோ வென்று கழன்று விழுவது போலிருந்தது.

6 மணி

மகாதேவன் தன்னுடைய கடிதத்தின் கடைசி வாக்கியங்கள் மூலம் மகா குழப்பத்தை ஏற்படுத்தி விட்டான். பரஞ்சோதியார் ஒரு கணம் சோர்ந்து போனார். அவரது செய்கைகள் இராசலெட்சுமிக்குப் புதினமாக இருந்தது. அடுக்களை வரைக்கும் தேடிப் போய்க் கோப்பிகுடிப்பவர்— கோப்பி அவரைத் தேடி வந்ததும் சும்மாயிருந்தார். கோப்பி மேசையில் ஆறிப்போய்க் கிடந்தது.

ஈக்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

அவர் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்படி என்ன தான் எழுதிவிட்டான் மகாதேவன்! நினைத்துப் பார்க்கப் பயம். திரும்ப ஒரு தரம் வாசித்துப் பார்க்கவும் பயம்.

‘பொலிசில் போய் முறைப்பாடு செய்தால், வேறு வினையே வேண்டாம். எவ்வளவு கஷ்டங்களுக்குள்ளாக்கப் பட்டிருந்தால் இப்படியொரு பயங்கர முடிவிற்கு வந்திருப்பார்கள் ... கப்பலுக்குப் போக வேண்டாம், வேண்டாமென்று படித்துப் படித்துச் சொல்லிப் பார்த்தேனே— கேட்டானா.’

ஒரு முடிவிற்கும் வரவிடாத பிரயோசனமற்ற யோசனைகள் அவரை ஈக்களாக மொய்த்தன. கோப்பிக் கோப்பையின் ஓரத்தை மொய்த்திருந்த ஈக்களைக் கையினால் விசுக்கி விட்டார்.

“நேய், கோப்பியைச் சுட வைச்சுத் தானே.”

“சீனி விக்கிற விலையில் உங்களுக்கு விளையாட்டாக் கிடக்கு.”

இராசலெட்சுமி புறுபுறுத்தாள். புறுபுறுப்பு புண்ணுக்கு புணுகு தடவுகிறது.

“பேய்க் கதை பேசாம, கோப்பியைச் சுட வை” பேய்க்கதை பேசியவள் கோப்பியோடு அடுக்களைக்குள் போகிறாள். அங்கும் புறுபுறுப்பு நீள்கிறது. கேட்பதற்குப் பரஞ்சோதியார் அங்கில்லை. கடல் அலையோடு அலையாக

அடிபட்டுப் போய்க் கப்பலைச் சுற்றி வட்டமிடுகிறது அவரது மனம்.

என்ன செய்யலாம்?

எப்படித் தடுக்கலாம்?

‘இன்று இரவே கப்பல் புறப்பட்டு விடும். ஆகக்கூடி இருப்பதோ பதினான்கு மணித்தியாலங்கள்!’ கங்காணியா கக் கடமையாற்றும் அவருக்கு—கப்பல்கள் நிறைந்த அளவில் வராததால்—பகலிலும் படுத்துப் படுத்துச் சோர்ந்து சோம்பலை வாலாயப் படுத்திக்கொண்ட உடல். மார்க்கம் எதுவும் புரியவில்லை. மேசை மணிக் கூடும் இன்றைக்கென்று வேகமாகத் தாவுகிறது. அதனுடைய செகண்ட் கம்பியை ஒடித்துப்போட ஆசை உண்டாகிறது. ரிப்பேர் பண்ண பொருளாதாரத்தின் ஒத்துழைப்பு இல்லை. ஆசை அடங்கிக் கொள்கிறது.

கோப்பி சூடேற்றப்பட்டு—சினக் கதைகளோடு வருகிறது. அதைக்கேட்க, அவருக்கும் சூடேறுகிறது.

கோப்பியில் சுவையில்லை. ஊக்குச் சக்தியுமில்லை. மண்டி மட்டும் நாக்கில் ஓட்டி... சினம் வருகிறது.

“குந்தியிருந்தால் ஒன்றுமே நடக்காது; இன்னும் இருப்பதோ பதின்மூன்றே முக்கால் மணிகள்.”

“என்னப்பா, விசர் பிடிச்சுப் போய் குந்தியிருக்கிறீங்கள்.”

“நீ என்னை விசராக்காமல் போ.”

உண்மையில் அவருக்கு விசர் பிடித்து விட்டதோ? சந்தேகத்தைத் தீர்க்க அவருக்குக் கிட்டே ஒரு தரம் வந்து பார்த்துவிட்டு முடிவெடுக்க முடியா மனத்துடன் திரும்பிச் சென்றாள் இராசலெட்சுமி.

எதையுமே தாய்க்குத் தெரிவிக்க வேண்டாமென்பது மகனின் கட்டளை. சொல்லாமலிருப்பதும் ஒரு வழிக்கு நல்லதுதான். இது வரைக்கும் வந்த ஏழு கடிதங்களின் உள்ளடக்கங்களையும் அவருக்குத் தெரியப்படுத்தியிருந்தால்—அங்கொடையில் ஒரு கட்டிலுக்கு வேலை கூடியிருக்கும்.

‘குய்யோ, முறையோ என வயிற்றிலடித்து என்னைப் பெத்த ராசாவே, கப்பலில இந்தக் கஷ்டப்படவா உன்னை விரத மிருந்து பெத்தான்’... என்றெல்லாம் தொண்டை கிழிய அவள் கத்தியிருப்பாள். அதெல்லாம் இல்லாததே—புழுக்க காலத்தில் விசிறியின் ஆறுதலாக இருந்தது.

‘ஆனால்... ஆனால்... இப்போது என்ன செய்வது:’

‘என்னை, காலையிலிருந்து நானும் பார்க்கிறேன், உருவந்த சாமி போல ஒரு இடத்தில் நிக்காம ஓடித்திரியீங்கள்.’

‘ஓமனை, எனக்கு உருதான்— நீ வேற சாட்டையால அடிக்காதே.’

வழக்கத்தில் அவளிடமிருந்து எதையுமே மறைப்ப தில்லை அவர். ஆனால்—எதை மறைக்கக் கூடாதோ—அதை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதையிட்டு அவருக்கு மன வேதனைதான். ஆனாலும்—இந்தச் சங்கடமான விசயத்தைச் சொல்லி அவனையும் வருந்தச் செய்யாமல், தானே தனியே வருந்திக் கொள்வதில் ஏதோ ஒரு திருப்தி.

பூம்...ம்...ம்...ம்...பூம்...ம்...ம்...ம்... கப்பலின் சைரன் ஓலி அபாயச் சங்காகக் கேட்கிறது.

இராசலெட்சுமி புட்டுக் குழலுக்குள் ஈக்கிலை நுழைத்து அவிந்திருக்கிறதா எனப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

பரஞ்சோதியார் பாய்ந்து வெளியே ஓடினார். அவசரத்தில் வலது கால் பெருவிரல் கிடங்கொன்றுக்குள் மடங்கி அசிங்கமாக நொந்தது.

‘நேரம் காலம் தெரியாத கிடங்கு, காலமை வெள்ளையே சகுனம் நல்லாயில்லை’ கடற்கரை அணைக்கட்டில் குந்தியிருந்து மடங்கிய விரல் பூட்டினை உருவி விட்டவாறே, கண்ணாடியை கண்களில் பொருத்தினார்.

பூம்...ம்...ம்...ம்...பூம்...ம்...ம்...ம்... கப்பல் நங்கூர மிட்டுக் கொண்டு விட்டது. படகில் வந்த பைலட்டும் வந்து கப்பலைப் பார்வையிட்டு விட்டார்போலும். கடமைகளைத் தொடங்குவதற்கு அனுமதியளிக்கும் வகையில் ‘கிளியர் சேர்ட்டிபிக்கட்’ இதற்குள் கொடுத்திருப்பார். கப்பலின்

நிலைமைகள்—அந்த சேர்ட்டிபிக்கேட்டை—கொடுக்க முடியாத விதத்தில் இருந்தால் கூட, ஒரு போத்தல் விஸ்கி சொன்ன இடத்தில் கையெழுத்து வைக்கும். விஸ்கிக்கு இல்லாத வீரியமா!

பரஞ்சோதியாரின் கண்ணாடி கூர்ந்து கவனித்தது. 'பைலட் போர்ட்' கப்பலின் பக்கத்திலில்லை. அது எப்போதோ போய் விட்டிருந்தது. கப்பலின் புனல் கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில், வெளுத்து விட்ட வானத்து ஒளியிலே பளபளக்கத் தொடங்கி விட்டது. அது நிறைய இரத்தம் நிரம்பி வழிவது போன்ற பிரமை. பயத்தினால் கண்ணாடி நண்களைவிட்டு சடக்கென்று அகன்றது.

கப்பல்—அடுத்தடுத்து விசில் அடித்து, கப்பலின்தேவைகளை கவனிக்குமாறும், தேயிலை ஏற்றுவதற்கான ஒழுங்குகளைப் பார் க்குமாறும் — ஏஜண்ட் கம்பனிக்கு சிக்னலைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது.

பரஞ்சோதியாரீ வளவிற்குள் வந்தார். இராசலெட்சுமிக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. அந்தப் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி இப்போது வந்திருக்கின்ற பயங்கரம் உட்பட எல்லாக் கடிதங்களின் முக்கிய அம்சங்களையும் அவளுக்கு மறைத்தாகி விட்டது. சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம், "மகாதேவன் பம்பாயில் அப்பிள் பழம் தின்றானாம். புடாபெஸ்டில் முந்திரிகைப்பழம் விழுங்கினானாம்" என்பன போன்ற திண்கிற சங்கதிகள் தான்.

இங்கே புதினமாயிருக்கின்ற மேற்படி பழங்களெல்லாவற்றையும் மகன் சுவைத்துவிட்டதைக் கேட்ட மாத்திரத்தே — தானே உண்டதுபோன்ற திருப்தியுறுவாளென்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

எனவே, அவன் உண்ட உணவுச் சங்கதிகளைச் சொல்லிச் சொல்லியே உண்மைகளை மறைத்துவிட்டார். இன்று விசயம் தலைக்கு மேல் முற்றிவிட்டது. ஆயினும், முழுக்கதையையும் அவளிடம் சொல்லிவிடலாமோ என்று யோசிக்கத் தலைப்பட்டார். நடக்க இருக்கின்ற நிகழ்ச்சி

களின் தன்மைகளைக் கொண்டுபார்க்கையில் தானும், தன் மகனும் உயிர் வாழும் கடைசி நாளாகக் கூட இன்று இருக்கலாம். அதன் பின்பு அவளுக்கென்று ஒரு வாழ்க்கை இருக்க முடியுமா?

‘சரி. இனி மறைக்கப் படாது— பாவம் அவள் பெற்ற தாயல்லவா.’

சொல்வதென்று முடிவுகட்டியவுடன், சாரனைத் தூக்கி இடுப்பிற்கு மேல் இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, மகன் அனுப்பிய அத்தனை கடிதங்களையும் எடுக்கப் போனார் அவர்.

ஆறு விமானக் கடிதங்களும் ட்றங்க் பெட்டியின் அடியில் மடித்துக் கிடந்தன. எடுத்துக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் நுழைந்தார் பரஞ்சோதியார்.

பூம்...ம்...ம்...ம்... பூம்...ம்...ம்...ம்...

கப்பல் விசிலடித்தது.

அவரின் இதயம் வேகமாக அடித்தது.

நேரம் வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும் உணர்வு— அவருக்குச் சடுதியாக உண்டானபோது, லட்சுமிக்குச் சொல்லி மினக்கெடுவதற்கு இது சமயமல்ல என நினைத்தார். அந்த நினைவுப் பொறி தட்டியபோது, முகம் கழுவிக்கொள்ள கிணற்றடிக்குப் பாய்ந்தார்.

மடங்கிய பெருவிரல் இன்னும் நொந்துகொண்டிருந்தது.

“புட்டுக்கு மாசிச் சம்பல் போடவோ, பழங்கறியோணை” இராசலெட்சுமி கேட்டாள்.

“எதெண்டாலும் போடணை, நான் இதிலை ஓடிப்போய் சரவணமுத்துவைப் பார்த்திற்று வாறன்.”

கிணற்றடியால் வந்ததும் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டார். வேட்டி அவரை சுற்றிக்கொண்டது. தலைவாரிக் கொள்ளும் எண்ணமே வரவில்லை. சேட்பைக்குள் மடிந்து புகுந்துகொண்டன மகனின் கடிதங்கள்.

துறைமுக வீதியில் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினார்.

“இன்றைக்கு ஆகக் குறைந்தது, காலையும் மாலையும் சேர்த்து இரண்டு டேர்ன்னுக்கும் பன்னிரண்டு அணிகளென்றாலும் கப்பலுக்குப் போகும். கடைசி நூறு பேர்கள் போவார்கள். எனக்குக் கட்டாயம் டேர்ன் கிடைக்கும். சரியாக ஏழு மணிக்கு மஸ்டருக்குப் போயிரவேணும். கப்பலுக்குப் போகக் கிடைக்காமல் போனால் அதோகதிதான். மகனை உயிரோடு பார்க்க இயலாமல் போகும்... கடவுளே, முத்துக்குமரனே உன்னைத் தானப்பா நம்பியிருக்கின்றன்.”

சைக்கிளைவிட மனம் வேகமாக ஓடியது. மனதின் ஓட்டம் தடைப்பட்ட ஒரு கணத்தின் இடைவெளியைப் பயன்படுத்த எண்ணிய கால்கள், சைக்கிளை வேகமாக உழக்கின.

சரவணமுத்துவின் வீட்டு மூலையிலிருந்த தந்திக் கம்பத்தின் மின்சார விளக்கு இன்னும் அணையவில்லை. பகல் வந்தும் அதனை நூற்பாரில்லை.

சரவணமுத்து செருமும் சத்தம் வளவிற்குள் கேட்கிறது. சைக்கிள் தெரு ஓரத்து வேலியோடு சாய்ந்து ஓய் வெடுக்கையில், பரஞ்சோதியார் உள்ளே நுழைகிறார்.

சரவணமுத்துவும் பரஞ்சோதியாரைப் போல கப்பலில் கடமையாற்றும் கங்காணிதான். பத்து தொழிலாளர்களை மேற்பார்வை செய்யும் தொழிலாளி. கிட்டத்தட்ட சும்மாயிருக்கும் வேலை. கப்பல் பரிபாசையில் ‘கைபார்’ போடும் வேலை. ஆனால், பரஞ்சோதியாரும் சரவணமுத்துவும் அதனைப் போடுவதேயில்லை.

பரஞ்சோதியார் சொன்ன பின்பே இப்படியொரு கப்பல் இன்று வந்திருக்கிறது என அறிந்துகொண்டான் சரவணமுத்து.

பரஞ்சோதியார் கடிதங்களைப் பிரித்துக் காட்டிக் காட்டி ஏதோ சொல்வதும் பெருமூச்சு விடுவதுமாக இருக்க நேரம் ஓடுகிறது.

‘நான் வரட்டே சரவணே. 7 மணிக்கு மஸ்டர் வெள்ளையோட வந்திரு. வழியில சிங்கனிட்டையும் விசயத்

தைசி சொல்லிக் கூட்டிவா... எல்லாத்துக்கும் உங்களைத் தான் நம்பியிருக்கிறன்”.

சரவணை தலையாட்ட, சைக்கிள் கிளம்பிவிட்டது.

துறைமுக வீதி— இரவுத் தூக்கத்திலிருந்து முற்றுக எழுந்து நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

இரவு மீனுக்குப் போயிருக்கும் வள்ளங்களை எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கும் சைக்கிள் வியாபாரிகள். அவர்கள் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் பீடிகள், சுருட்டுக்கள்... அன்றைய பொழுதின் இயக்கம் ஆரம்பமாகிவிட்டதாக பறை கின்றன.

சோளகம் பலமாக இல்லாவிட்டாலும் குருத்துவிடத் தொடங்கியிருந்தது, எண்ணைத் தட்டுப்பாட்டினால் செயல் அற்றுப் போய் பிடித்துவைத்த பிள்ளையார் போல் — அப்படியே சில மாதகாலமாக நின்றனுகொண்டிருக்கும் ஏழு வெளிநாட்டு எண்ணைக் கப்பல்கள் — அந்தத் துறைமுகத் தையே பிரயோசனமில்லாமல் நிறைத்திருப்பது போலத் தோன்றியது.

வழமைபோல கத்தும் டொக்யாட் சைரன் கேட்கிறது.

‘அதற்கு நான் குறைவா’ எனக் கேட்பது போல எங்கிருந்தோ ஒரு நாய்... “வாள்...வாள்...”

பரஞ்சோதியார் வீட்டை நெருங்கிவிட்டார்.

கூப்பிடு தொலைவில் தெரிகிறது கஸ்டம்ஸ் ஜெற்றி. ஜெற்றி மேடையில் ஆள் நடமாட்டமில்லை. முதலாவது மூதூர் படகு போயிருக்கவேண்டும். ஜெற்றியின் தலை விதியை நிர்ணயிக்கும்— இரட்டை மாடிக் கட்டிடங்கள் அதே கம்பீரத்துடன்...

வருகின்ற திருப்பத்தைக் கடந்துவிட்டால், பரஞ்சோதியாரின் தகரக்கொட்டில், கடந்துவிட்டார். அவரது தெருக்கதவு ஓரமாக ஒரு ஜீப் நிற்கிறது.

பரஞ்சோதியார் எதிரேயிருந்த பள்ளத்தில் சைக்கிளை விட்டு விட்ட வேகத்தில் இடது காலை நிலத்தில் ஊன்றிக் கொண்டார்.

அதே பெருவிரல் திரும்பவும் தாங்குப்பட்டு... அழுது வடிகிறது.

7 மணி

இராசலட்சுமி தெரு வாசலோடு நிற்கிறாள். ஏன் பொலீஸ் ஜீப் நிற்கிறது என முகத்தால் கேட்டார் பரஞ்சோதியார்.

“அப்புகாமியின்ரை வளவுக்குள் கள்ளமா கள் இறக்கு ருங்களாம்”

அப்புகாமி ஆபத்பாண்டவன், பரஞ்சோதியார் பட படப்புக்குறைந்து வீட்டிற்குள் புக சிறிது நேரமாகியது. பக்கத்து ஒழுங்குகையில் பொலிஸ்காரர்களின் தடபுடச் சப்தம்.

‘அப்புகாமி அம்பிட்டு விட்டாளுக்கும்’.

காலைக் கடன்கள் அத்தனையும் நிமிடக் கணக்குகளில் சரி.

“இதேனணை இவ்வளவு அவசரப்படுகிறியள்”

இராசலட்சுமி கணவனிடம் பட்சத்தோடு கேட்டாள். தான் உவப்போடு செய்த காலை உணவிற்கு வேலையில்லாது போய்விடுமோ எனப் பயந்தாள் அந்தப் பத்தினி.

அவர் சிந்தனைக் கடலில் நீச்சல் அடிப்பதில் ‘பிசி.’

‘போவதற்கு முன் லட்சுமிக்கு உண்மையைச் சொல்லி விட்டுப் போவம்... இனி மறைக்கிறதில் பயனில்லை’.

தீர்மானம் செய்துகொண்டார்.

அவளை ஆறுதலாக அழைத்து அருகிலிருத்தி— மகா தேவனுடைய முதல் கடிதத்தை அவர் வாசிக்கத் தொடங்கு கையில்—தன் கணவனின் இன்றைய புதினமான நடத்தை களில் இதுவுமொன்று எனத்தான் நினைக்கத் தோன்றியது இராசலட்சுமிக்கு.

1 வது கடிதம்

சூடான் போர்ட்,

சூடான்.

29. 11. 1975

என்மேல் என்றும் பட்சமுள்ள

அம்மா, அப்பா,

உங்கள் நலத்திற்குப் பிரார்த்திக்கிறேன். நேற்று சூடான் ஹார்பருக்கு வந்துசேர்ந்தோம். இடையில் எத்தனையோ தடவைகள் கடிதமெழுதலாம் என முயற்சித்தும் முடியாது போய்— சரியாக 40 நாட்களுக்குப் பின்னர் இப்போதுதான் எழுதுகிறேன். அம்மாவையும் அப்பாவையும் மிக நீண்ட நாட்கள்—பிரிந்திருந்தது இதுவே முதல் தடவை. 40 நாட்கள் 40 மாதங்களாகத் தோற்றுகிறது. அம்மாவின் கையால் பிட்டுவாங்கிச் சாப்பிட மாட்டோமா என்று ஏக்கமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு நாட்களும் ஏக்கத்திலேயே கழிந்தும் விட்டன.

எங்களுடைய கப்பலின் பெயர் 'ஹெவன்'. அதாவது 'சொர்க்கம்'.

கப்பல் வாழ்க்கை சொர்க்கமாக இருக்குமென்றுதான் நானும் எனது மூன்று இலங்கை நண்பர்களும் நம்பியிருந்தோம். ஆனால்—உண்மை எதிராக உள்ளது. இது கிறீக் நாட்டைச் சேர்ந்த கப்பல். மேற்கத்திய நாட்டுத் துறைமுகங்களைத் தொட்டுச் செல்லும் கப்பல்லல்ல. சலூதி அரேபியா, இஸ்ரேல், துபாய் போன்ற வெயில் மட்டுமே எறிக்கும் நாடுகள் வழியாகப் போகும் சரக்கேற்றும் கப்பல்.

நாங்கள் கொழும்பிலிருந்து 20. 10. 75 ந்திகதி மாலை பயணத்தைத் தொடங்கியபோது — கனடா, அமெரிக்கா போன்ற குளிர்ப் பிரதேசங்களைத் தொட்டுச் செல்லும் கப்பல் இதுவென்றே நினைத்திருந்தோம். பின்னர் விசாரித்தபோதுதான் இலங்கையில் எறிக்கும் வெயிலையெல்லாம் தூக்கி வாயில் போட்டுக்கொள்ளும் நெருப்பு உலகத்

தினை தரிசிக்கப்போகிறோம் என்ற உண்மையை உணர்ந்தோம்.

இது எங்களுக்குக் கிடைத்த முதல் அடி. கொழும்பிலிருந்து தமிழ்நாடு போனோம். தமிழகத்திலிருந்து எங்கள் நாட்டிற்கு வரும் பத்திரிகைகள், சினிமாப் படங்கள், புத்தகங்கள் எங்களை எவ்வளவு தூரம் அந்த நகரோடு நெருக்கி விட்டது. பிறந்த மண்ணிலே இருப்பது போன்ற உணர்வு. ஒரு இரவு மட்டும் 2 மணித்தியாலங்கள் சென்னை நகரின் சில முக்கியமில்லாத இடங்களை மட்டும் பார்க்கக் கிடைத்தது. அத்தோடு சென்னை சரி.

சென்னையிலிருந்து பம்பாய் போகும் வழியில் தான் எங்களுக்கு இன்னின்ன வேலைகளென்று குறித்தொதுக்கினான் சீப் எஞ்சினியர். எஞ்சின் ரூமில் வேலை கிடைத்தது.

இது எங்களுக்குக் கிடைத்த இரண்டாவது அடி. எட்டு மணித்தியாலங்கள் அதற்குள் அடைந்திருந்து கிளம்புகின்ற தாங்க முடியாத சப்தத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஜயதிலகா என்கிற நண்பனுக்கு இரண்டு நாட்களுக்குள் காது வலி வந்து விட்டது. என்னுடைய காதுசவ்வுகள் கொஞ்சம் பலமானவை என நினைக்கிறேன். அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தாலும் காதுக்குள் குர்ர்... சப்தம் கேட்கின்ற மாதிரியே இருக்கும்.

எஞ்சின் ரூமிற்குள் எட்டு மணித்தியால வேலை. கப்பலின் அதிமுக்கியமான வேலைத்தளம் இது தான். எடுபிடி வேலைக்கு நாங்கள் நான்கு பேர். எங்களுக்கு ஒன்பது முதலாளிமார். பிரதம பொறியியலாளராக ஒருவனும், உதவியாளர்களாக இருவரும், ஓயிலர் மூன்று பேரும், பயர் மேன் மூன்று பேருமாக—அத்தனை பேரும் எங்களுக்கு முதலாளிகள்.

வியர்வையும், சூடும், எண்ணெய்ப் பிசுபிசுப்பும், குர்ர்... சப்தமும் தான் அந்த எட்டு மணிகளுக்கும் எங்களுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும்.

ஊரில் இருக்கும் போது— 'வெயிலுக்குள் போகாதையடா. தொப்பியை போட்டுக் கொண்டு போடா' என்றெல்லாம் அம்மா கத்துவது—இப்போது கனவு போல இருக்கிறது.

இலங்கையைச் சேர்ந்த நாங்கள் நால்வரும் ஒரே அறையில் இருப்பது ஒன்றுதான்— எங்களுக்குச் சிறிதளவு ஆறுதலைத் தருகிற விஷயம்.

எங்கள் உணவு

- காலை 7½ மணிக்கு — பாண், பட்டர், தோடம்பழம், முட்டை.
- 8 மணிக்கு — வேலை தொடங்கும்.
- 10 மணிக்கு — ஒரு கோப்பி.
- 12 மணிக்கு — நூடுல்ஸ், இறைச்சி, பாண் இன்னும் சில பெயர் தெரியாதவைகள்.
- 3 மணிக்கு — ஒரு கோப்பி அல்லது தேநீர்.
- மாலை 5 மணிக்கு — பாண், சீஸ், அப்பிள் பழம், தோடம்பழம்.

இதுதான் இரவுச் சாப்பாடு. பின்பு வேலையில்லை.

பெயருக்குக் கூட இந்த உணவுகளில் உறைப்பு இருக்காது. இரவு ஏழு மணிக்குப் படுத்து விடுவோம். அடுத்த நாட்காலை பாண், பட்டர், கோப்பி, எஞ்சின் சப்தம், எண்ணெய்ப் பிசுபிசுப்பு, வெக்கை ஆகியவற்றோடு எமது வேலை தொடங்கிவிடும்.

எத்தனையோ கற்பனைகளோடு—புதிய உலகத்தைத் தரிசிக்க வந்தோம். கற்பனைகள் இனிக்கும். நிஜம் கசக்கிறது. இருந்தாலும்—இரண்டு மூன்று வருடங்கள் உழைத்துக்கையில் கொஞ்சம் பணத்தோடு வருவது என்கிற முடிவுடன் இருக்கிறோம்.

அம்மாவிடம் இங்கே நாம் படும் கஷ்டங்கள் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம். மென்மையான இதயம் உடைய கூடும். உங்களுக்குக் கூட இவற்றினை எழுதுவது எனக்கு உடன்பாடில்லை. ஆனால், யாருக்குச்சொல்லி நான் ஆறுதல் பெறுவது!

அடுத்த கடிதம் ஜோர்தான் துறைமுகத்திலிருந்து எழுதுவேன். அம்மாவைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

இப்படிக்கு,
அன்புமகன்,
மகாதேவன்.

*

*

*

மேசை மணிக் கூட்டைப் பார்த்துப் பார்த்து கடிதத்தை வாசித்தார் பரஞ்சோதி. இடையில் நிலவிய அமைதி மணிக் கூட்டின் டிக் டிக்கையும், அவரது இதயத்து டிக் டிக்கையும் பெருப்பித்துக்காட்டியது. லட்சுமி அவித்த மென்மையான தேங்காய்ப்பூப் பிட்டு உட்செல்லவில்லை. மூளையை அடைத்திருந்த விடயங்கள் பிட்டினை உள்ளே வர விடாமல் தடுத்தன. கோப்பைத் தண்ணீர் வெகு கெதியாகவே கைகளைக் கழுவி விடுகிறது.

மகனது முதலாவது கடிதத்தை வாசித்துக் கேட்ட திலிருந்து இராசலட்சுமிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. கப்பல்களில் வெளிநாடுபோய் வந்த பொடியன்கள் ஊருக்குள் பெல் பொட்டங்களோடும், வளர்த்த தலைகளோடும் திரிகின்ற தரிச்சலைப் பார்க்கின்றபோது— ஏற்பட்ட— தன் மகனைப் பற்றிய இன்பமயமான எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாம் எங்கோ ஒரு கணத்தில் ஓடிமறைந்து—அவளை நையாண்டி செய்தன.

அவள் விருந்தைக் குந்தில் ஆடாது அசையாது குந்தியிருந்தாள். ஒரு கடிதத்திற்கு, அதுவும், மகனது முதலாவது கடிதத்திற்கே இப்படி அசையாது குத்துக் கல்லைப் போல குந்தியிருப்பவள்—மற்றைய ஆறு கடிதங்களின் காத்த

திரத்தையும் அறிய நேர்கையில் — என்ன ஆகப் போகிறாளோ என்கிற கேள்விக் குறி பரஞ்சோதியின் தலைக்குள் வட்டமிட்டபடியேயிருந்தது.

‘எல்லாக் கடிதங்களையும் வாசித்துக் காட்டலாம். ஆனால், மகன் ஏறிப்போன கப்பல் — இதோ கண்ணுக்கு முன்னால் நின்று கொண்டிருக்கிறது. அவனைக் காண வேண்டுமென்ற ஆவலில் கடலில் குதித்தாலும் ஆச்சரியமில்லை. கடிதங்களை வாசிக்காமல், உண்மை விசயங்களை தெரியப்படுத்தாமல், இருப்பதே இப்போதைக்கு ஆறுதலாக இருக்கும்.’

மணியைப் பார்த்த கையோடு பரஞ்சோதியார் துரிதமானார். சுணங்க நேரமில்லை. உள்யங்கியை அணிந்து கொண்டார். பெனியன் புறப்பக்கமாக விழுந்தது. பக்கத்தை மாற்றிப்போட பொறுமையில்லை. நேரத்தின் வேகம்—சந்தோஷமானதாகவுமில்லை.

‘சாப்பாடு போட்டுத் தருகிற சட்டி, சீலைத் துண்டு எங்கயணை வைச்சிருக்கிறாய்’... கேட்டார் அவர்.

‘வழக்கம் போல போய் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டு வாறதுக்கு என்னத்துக்குச் சாப்பாட்டுக்கோப்பை.’

‘பம்மாத்துக் கதை பேசாம, தரச் சொன்னா தாவன்’

‘கழுவித் தரட்டோ?’

‘முதலில் போய் உன்ர முகத்தைக் கழுவு. இஞ்ச தாகோப்பையை.’

சீலை, சட்டியை வாங்கிக் கொண்ட பரஞ்சோதியார்—வீட்டின் பின்பக்கத்துத் தாழ்வாரத்தோடு ஒட்டியிருந்த கொட்டிலுக்குள் போனார். மூலையில் — பழைய இரும்புப் பெட்டி. மூடியை அவர் திறந்த போது இரும்புக் கறல்கள் சீழே விழுந்தன. பல நாட்களாகத் திறக்காதிருந்த பெட்டியானதால், பொருத்துக்கள் கிறீச்சிட்டன.

இராசலட்சுமி வருவதற்கு முன்னரே, ஒரு தரம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஒரு பாரமான சிறு பையை எடுத்து கோப்பைக்குள் வைத்து, உடனே சீலையால் மூடிக்கட்டி விட்டார்.

இப்போது வழக்கமாக வேலைக்குக் கொண்டு செல்லும் சாப்பாட்டுக் கோப்பை நெடி.

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்றநினைப்பு வந்த போது, சல உபாதை உண்டானது போல அவர் கோடிப் பக்கம் ஓடிப் போனார்.

பின்னர், மனைவிக்குத் தலையாட்டியதும் சைக்கிள் கிளப்பியது.

“கப்பலுக்கு லோஞ்சில் போகாமல் சைக்கிளில் போகப் போறீங்களோ”... பகிடியாகக் கேட்டாள் லட்சுமி.

‘பகிடிவிட இப்ப எனக்கு நேரமில்லை, வந்தாப்பாடப் பம்’.

ஒரு கையில் சாப்பாட்டுக் கோப்பையும், மறு கையில் சைக்கிள் ஹான்டிலுமாக, தெரு ஏற்றத்தை உருட்டி ஏறி, இலட்சுமியை ஒருதரம் திரும்பிப் பார்த்து, சிரிக்காமல் தலையாட்டிவிட்டு நகர்ந்தார் பரஞ்சோதியார்.

மனைவியுடன் எந்நேரமும் பகிடிவிட்டுக் கதைத்து சந்தோஷமாயிருப்பவர்—இன்று பகிடி விடவுமில்லை, சிரிக்கவுமில்லை. வேலையில் சிரத்தை காட்டுபவர்தான். அதற்காக காலையிலிருந்து முகத்தை இப்படியா உம்மென்று வைத்திருப்பது என லட்சுமி நினைத்தாள். அவளுக்கு எல்லாம் புதுமையாக இருந்தது. வெறும் சாப்பாட்டுக் கோப்பையை அவர் கொண்டுவந்தும் விதம், அந்தப் புதுமைக்குப் புழுக்கமும் சேர்த்தது.

தெருவில் ஏறிநின்று கடலைப் பார்த்தாள்.

கடலின் இடைவிடாத இயக்கம்.

அடுத்தடுத்து, துறைமுகக் கரையோரம் வந்து ஒதுங்குகின்ற மீன் வள்ளங்கள்; பெரிய தண்ணீர்ப் போத்தல்கள்; வலைக் கும்பங்கள்; படகிற்குள் மிதக்கும் அன்றைய வருமானங்கள்; அவற்றினை கொள்முதல் செய்யக் காத்திருக்கும் சைக்கிள் வியாபாரிகள்; அரை ரூத்தல் பாணின் அளவில் லொறிகள்; அவற்றின் பறட்டைத் தலை டிரைவர்கள்;

அவர்களது பீடிகள்; புகைமுட்டங்கள்; தாறுமாறான தமிழ் சிங்கள வார்த்தைப் பிரயோகங்கள்... ஆம்... கடலின் வழமையான இயக்கம் தொடங்கிவிட்டது.

'மஸ்டர்' (Muster) இப்போது துவங்கியிருக்கும். அனுபவம் காரணமாக அனுமானித்துக்கொண்ட லட்சுமி வளவிறகுள் மீண்டாள்.

*

*

*

பரஞ்சோதியாரின் அடையாள இலக்கத் தகடு சேட்பைக்குள் பாரமாகக் கனக்கிறது. புதிய ஜெற்றியின் முச்சந்தி வளைவில் கப்பல் தொழிலாளிகள் அமர்ந்திருந்து அரட்டை அடிக்கும் ஆர்ப்பாட்டம் தூரத்தில் தெரிகிறது.

"மஸ்டர் இன்றைக்கு நேரத்தோடு முடிந்துவிட்டதோ" சைக்கிள் இன்னும் உதை கூடுதலாக வாங்குகிறது. தூரம் சிறுகச் சிறுக, சீமெண்டுக் கட்டில் அமர்ந்திருக்கும் உருவங்கள் பெருக்கப் பெருக்க... பரஞ்சோதியார் வேகத்தைக் குறைத்தார்.

சரவணமுத்து வழமை போலவே லெக்சர் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனது குரல் சன்னமாகக் கேட்கிறது.

வயது நாற்பதைத் தாண்டிவிட்டபோதும், குரலின் நாதம், லயம் இன்னும் குறையவில்லை. அது அவனுக்குக் கிடைத்த கொடைதான். இப்போது கட்டைப் புத்தகம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு யாருக்கோ வாசித்துக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

"அரசியல் ரீதியில் பின்னடைந்தவர்களைப் பொறுத்த வரையில், கம்யூனிஸ்டுகள் அவர்களைச் சிறுமைப்படுத்தவோ, நிந்திக்கவோ கூடாது. மாறாக, அவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளவும், ஐக்கியமுறவும், அவர்களை நம்பச் செய்யவும், முன்னேற ஊக்குவிக்கவும் வேண்டும்".

பரஞ்சோதியாரின் சைக்கிள் சப்தம் கேட்டதும், கட்டைப் புத்தகத்தை சேட்பைக்குள் திணித்துக்கொண்ட சரவணமுத்து, தன் லெக்சருக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும்

நோக்குடன் — “பிறகு விளங்கப் படுத்திறன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அவருக்குக் கிட்டே வந்தான்.

“சிங்கன் வந்திற்றுனோ...” பரஞ்சோதியார் கேட்டார்.

“கடைக்குள் ரீ குடிக்குறன்”

“ஏன் மஸ்டர் பிந்திப் போச்சுது”

“மஸ்டர் கிளார்க்கிற்கு கப்பல் வந்த சங்கதி தெரியாதாம். இப்பதான் முகங் கழுவாமல் வந்து கையெழுத்து வைச்சவர்.”

“வாவன் நாங்களும் ஒரு ரீ குடிப்பம்” பரஞ்சோதியார் கேட்பதற்குக் காத்திருந்தவன் போல—அவன் மாதவன் நாயரின் கடைக்குள் புகுந்தான்.

நான்கு கதிரைகளுக்கு மத்தியில் அமைந்திருக்கும் பக்கூஸ் பெட்டி மேசைகளின் வரிசை; அவற்றின் மேல் எச்சில் படுத்திய கிளாஸ்கள்; கப்பல் தொழிலாளர்களின் அரட்டைகள்; அரசியல் பேச்சுகள் ஆகியவற்றிற்கு நடுவே சிங்கனைத் தேடிப்பிடித்து, பக்கத்தில் போய் அமர்ந்துகொண்டார்கள் அவர்கள்.

‘மலபார்’ தேநீருக்கு ஓடர் எடுத்துப் போறான் — சாரணை மடித்துக் கட்டி ஊத்தை பெனியனோடு எப்போதும் நிற்கும் ஆரியதாசா.

“என்ன பரஞ்சோதியண்ணே! மஸ்டருக்குக் கட்டாயம் வரச் சொல்லி சரவணைசொன்னார்— என்ன விஷயம்” சிங்கன் கேட்டான்.

“ரீயைக் குடி, ஆக்களாயிருக்கு பிறகு சொல்றன்.”

‘மலபார்’ தேநீர் மூன்றை ‘தொழில் தெரிந்த’ ஆரியதாசா லாவண்யமாகத் தூக்கி வருகிறான்.

மாதவநாயரின் கணக்குப் புத்தகத்தில், பரஞ்சோதியாரின் பக்கத்தில் மூன்று ‘மலபார்’களினதும், ஒரு சுருட்டு இரண்டு ‘போர் ஏசஸ்’களினதும் கிரயங்கள் ஏறிக் கொள்கின்றன.

“மஸ்டர் துவங்கியாச்சு” நீலக் காற்சட்டையொன்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறது.

பரஞ்சோதியார் தனது அடையாள இலக்கத் தகட்டினைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொள்கிறார்.

‘கடவுளே, எங்கள் மூன்று பேருக்கும் டேர்ன் கிடைச்சிர வேணும்’ நான் முந்தி, நீ முந்தியென எல்லோரும் மஸ்டருக்குப் போவதை பின்னால் பார்த்துக்கொண்டே மூன்று பேரும் ஊர்ந்தனர். வாய்கள் வெற்றிலை போடுவதிலும், துப்புவதிலும் நேரத்தைக் கழித்தன.

சரவணமுத்து சிங்கனைத் தனியாக அழைத்துப்போய் அவனது காதைச் சிறிது நேரம் கடித்து விட்டு வந்தான்.

இப்படியான விடயங்கள் என்றால் சிங்கன் என்று அழைக்கப்படும் சிங்கராஜாவைக் கேட்கவே வேண்டாம். “ஜேம்ஸ் பொண்ட்” படங்கள் வரு முன்பே, அதற்கு நிகரான, விரசங்கள் நீங்கிய வீர சாகசங்கள் புரிந்து பெயரெடுத்தவன் அவன். கப்பலில்தொழிலாளியாக வேலை. தொழிலாளர் யூனியனில் முக்கியபங்கு. வாய்ப்பந்தல் போடும் பங்கல்ல. செயற் பந்தல். கப்பலில் வேலை செய்யும் போது, யாருக்கு என்ன விபத்து ஏற்பட்டாலும் முதலில் ஓடிவருவது சிங்கனாகத் தானிருக்கும். வயது என்னவோ முப்பத்தி நான்குதான். நெஞ்செலும்புகள் வெளியே தெரிந்த, ஆனால், அப்படித் தெரிவதிலும் ஒரு அழகினை உள்ளடக்கிய ஒற்றை நாடி உடல் வாகு. சைக்கிள், கார், மணிக்கூடு ஆகியவற்றின் பாகங்களை அக்குவேறு, ஆணியேருக்கி, பிழையில்லாமல் பூட்டத்தெரிந்த மெக்கானிக். இப்படிப் பல யோக்யதாம்சங்கள் இருந்தபோதும்—அவன் கப்பலில் கடமையாற்றும் சாதாரணத் தொழிலாளி. சாப்பாடு முக்கியமில்லை. வெற்றிலை, பாக்கு, தேநீர், போர் ஏசஸ் சிகரட் பக்கத்திலிருந்தால் — அவற்றைப் பார்த்தவாறே பொறுப்பேற்ற வேலையை முடித்து விடுவான். கைம்மாறு எதிர்பார்க்காதவன். அதனால்

அவனுக்கு—அடிக்கடி கிடைக்கும் பெயர் — “மொக்கன்.”

சிங்களின் அடையாள இலக்கம் கூப்பிடப்பட்டு விட்டது.

பத்து அணிகளாக, நூறு தொழிலாளர்களுக்கு மஸ்டர் முடிந்து விட்டது. மாதவன் கடையை நோக்கி, மஸ்டர் முடிந்த தொழிலாளர் படை ஊர்கிறது. சிங்கள பூவரசு மர நிழலில் அமர்ந்திருந்து, தன் நண்பர்களைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். காய்ந்த இலைச் சருகுகளை பிய்த்துப் பிய்த்துப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“நம்பர் நாற்பத்தொன்று — சரவணமுத்து.”

சரவணமுத்து கையை உயர்த்தி தன் வரவை அறிவிக்கிறான்.

பரஞ்சோதியாரின் இலக்கம் முப்பத்தொன்பது இன்னும் கூப்பிடப்படவில்லை. நேரம் ஏழு இருபத்தைந்தாகி விட்டது. அவரின் முகம் சாம்பலில் குளித்து வியர்த்து வழிகிறது.

கப்பலிற்குப் போகும் சந்தர்ப்பம்!

கேள்விக்குறி அவரது நெற்றிக்கு நேராக நடனமாடுகிறது.

* * *

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் சாதாரணத் தகரக் கொட்டிலோடு தொடங்கிய அந்தத் தேநீர்க்கடை, இப்போது ஓடுபோட்ட கட்டிடமாக உயர்ந்து நிற்கிறது. இப்போதெல்லாம், மாதவன் நாயர், கடையில் இருப்பதில்லை. காசு நன்றாகப் பிடித்து விட்டது. கொமிசனுக்கு நடத்தும் படி இன்னொரு நாயரிடம் கடையைப் பாரம் கொடுத்து விட்டு, மனிதன் கல்யாணம் செய்து கொண்டாவிட்டான்.

கப்பலுக்கு இன்னும் சிறிது நேரத்தில் போகவிருக்கும் அந்தப் பெரிய தொழிலாளர் கூட்டம் சாப்பாட்டுப்பொதிகளை வாங்கிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருக்கிறது. வாங்கிய சிலர் ஜெற்றியை நோக்கி நடந்தனர்.

மூதூர் லயின் ஓடும் படகு— அதோ அந்தத் தொங்கலில் ஆடாது நிற்கின்றது. அதனை அடுத்து இந்தப் பக்கமாக பீசீசீ படகு. அதுதான் 'ஹெவன்' கப்பலுக்குத் தொழிலாளர்களை ஏற்றிச் செல்லவிருக்கும் படகு.

மூதூருக்குப்பிரயாணமாக விருக்கும் சனங்களில்—துருதுருத்த பையனெருவன் ஜெற்றியின் — படிக்கட்டுகளில் இறங்கி— கடல் நீரில் அரைவாசி அமிழ்ந்திருந்த 'கடல் பென்சில்' ஒன்றினை இழுத்தெடுத்து வந்து — தரையில் போட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறான். பிரயாணிகளும் ஆர்வம் தாளாமல் அவனைச் சூழ்ந்து கொள்கின்றனர்.

சாப்பாட்டுப் பொதிகளை வாங்கிக்கொண்ட சிலதொழிலாளர்கள்—படகில் ஏறி மேற்தளத்திலிருந்து கொண்டு வழமையான தமது அரட்டையில் ஈடுபட்டனர்.

எல்லாமாக, பத்துக் கங்காணிமார் போகும் வாய்ப்புக் கிடைத்த இன்று—முக்கியமாகப் போயே ஆகவேண்டிய பரஞ்சோதிக்கு மட்டும் அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

"சரவணை இப்ப என்ன செய்கிறது"... பரஞ்சோதியார் பதட்டத்தோடு கேட்டார். இன்னும் ஐந்து, பத்து நிமிடங்களில் படகு புறப்பட்டு விடும். காலையில் புறப்படும் இந்தத் தொழிலாளிகளே இரவிற்கும் தொடர்ந்து நின்று வேலையை முடித்துக் கொடுக்க வேண்டி வந்தாலும் வரும். எனவே, பின்னேரம் போவதென்பதும் நிச்சயமில்லை. பரஞ்சோதியாரின் பதட்டம் கூடுகிறது.

"பரஞ்சோதியண்ணை, இன்றைக்கு கஸ்டம்ஸ் செக்கிங் உத்தியோகத்தரையும் காணவில்லை. ஆனோடு ஆளாகப் போயிரலாம், கொஞ்சம் பொறுங்கோ."

"இவர்களுடைய கண்ணில் மண்ணைத் தூவினாலும், கப்பலில் வேலைக்கு ஆளை விடும் பொழுது—சூபர் வைசர் பிடித்துப் போடுவான், பிறகு கரச்சல்."

"ஆர் இண்டைக்கு சூபர் வைசர்?"

"அந்தா நிக்கிறான் 'நிக்கலஸ்'."

"அவனா... நெருப்பன்."

தூரத்தில் ஜெற்றி வாசலில் சிங்கன், கங்காணி மூத்த தம்பியோடு வந்துகொண்டிருக்கிறான். ஏதோ ரகசியமாகக் கதைத்துக்கொண்டு வருவது போலவும் தெரிகிறது.

பரஞ்சோதியாரை நெருங்கிவந்த சிங்கன்— “அண்ணன் உடனே ஓடிப்போய் உங்கட பேரைக் குடுத்திற்று வாங்க. மூத்த தம்பிக்கு வயிற்றுளைவு...” என்றான்.

இந்தத் திடீர் வயிற்றுளைவு சிங்கனின் வேண்டுகோளினால் உண்டானது. அதற்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு மஸ்டர் கந்தோரை நோக்கிப் பறந்தார் பரஞ்சோதியார்.

மூத்ததம்பிக் கங்காணி, தான் வாங்கிய பாண் பார்சலை சிங்கனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகிறான். தொழிலாளர்கள் தங்கள் போட்டோ பாஸ்களை கஸ்டம்ஸ் உத்தியோகத்தரிடம் காட்டிவிட்டுத்தான் செல்லவேண்டும். ஆனால், அங்கே கடமையில் எவருமில்லை. முதல் நாளிரவு அளவிற்கதிகமாக ‘தண்ணீர்’ பாவித்திருப்பார்கள். கட்டிலை விட்டு எழும்ப முடியாமல் இன்னும் படுத்திருப்பார்கள். இது தான் அங்கே வழமை.

இயற்கைத் துறைமுகத்தின் மலை முகடுகளில் இப்போது கதிரவன் ஒளியைப் பாய்ச்சத் தொடங்கி விட்டான். மேற்கு மலைச் சிகரத்தில் படர்ந்திருந்த சிறிய காடுகள் இப்போது வெகு துல்லியமாகத் தெரியத் தொடங்கிவிட்டன. சோளக்க காற்று— இயக்கும் நீரின் ஓட்டம் சிறிது சிறிதாக தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. காற்று மோதாப் பக்கமான கிழக்கு மலை முகடுகள் இன்னும் தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கவில்லை.

துறைமுக உள்வீதியை அடைத்துக்கொண்டு சின்னச் சின்ன மீன் லொறிகள் இன்னும் நிற்கின்றன. ஜெற்றி வாசல் வெற்றிலைப் பெட்டிக் கடையில் அனல் பறந்த வியாபாரம்.

படகின் எஞ்சின் ஸ்டார்ட் செய்யும் சப்தம். இன்னும் பரஞ்சோதியாரின் தலைக்கறுப்பு? சிங்கனும் சரவணையும் பதறினார்கள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கப்பா. பரஞ்சோதி வரவேணும்”

“என்ன, பெண்சாதியிட்டை சொல்லப் போயிற்றுரோ?”

“ஆ... அந்தா வாறார்... கொஞ்சம் பொறு” பாய்ந்து வந்து ஏறிக் கொண்டார் அவர். ஆயத்தமாக நின்ற ஜெற்றித் தொழிலாளி ஒருவன் — இரும்புத் தூணிலிருந்து கயிற்றினை அவிழ்த்துப் படகில் நின்ற ஒருவனிடம் எறிந்தான்.

படகின் இரு மருங்கிலும் கடல் நீர் பிளக்க, எஞ்சின் புகை மேலே நின்ற எல்லோரினதும் மூக்கை நிறைக்க, படகு... “ஹெவன்” கப்பலை நோக்கி சப்தம் போட்டுக் கொண்டு நகர ஆரம்பித்தது.

நேரம் சரியாக ஏழு நாற்பது.

முடியோடு கூடிய உரித்த தேங்காய் வடிவிலமைந்த (B) போயாக் குண்டு ஒன்றிற்குப் பக்கத்தால் படகு போய்க் கொண்டிருந்தது. குண்டு — அலைகளினால் அடிக்கப்பட்டு கவிழா நடனம் புரிகிறது. அதன் முடியில் நீர்க் காகம் ஒன்று — குஞ்சு மீன்கள் தலைகாட்டுமா எனப் பார்ப்பது போலக் காத்திருக்கிறது.

வெற்றிலையைச் சப்பி புளிச்சென்று துப்புகிறான் ஒருவன். கடலின் அலைகளோடு அடிபட்டுப் போகிறது அந்த வெற்றிலைக் காவி. படகின் உள்ளே ஒரு மூலையில் ஜன்னல் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டபடியே சரவணமுத்து, பரஞ்சோதியாரிடம் வாய் கொடுக்கிறான்.

சரவணமுத்து — திருகோணமலைக் கிளை தொழிலாளர் யூனியனின் செயலாளன். பதவிக் கேற்ற செயல்வீரன். கப்பலில் வேலைக்குச் சேரு முன்பே, ரூயல் நேவியில் கடமை பார்த்து நற்சான்றிதழ் பெற்றவன். இரண்டு பையன்கள் உள்ள சிறிய குடும்பம். முக்கால்வாசி நேரமும், யூனியன் அலுவலகத்தில் அடைந்து கிடந்து மனைவியிடம் பேச்சு வாங்குபவன். ஆள் வந்து கூப்பிட்டாலொழிய இலேசில் வீட்டுக்குப் போகமாட்டான்.

சமதர்ம நம்பிக்கை அளவிற்குதிகம். தொழிலாளிகள் சமதர்ம சித்தாந்தங்களைப் படிக்கவேண்டும்; விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்; அவற்றின்படி ஒழுக வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டுபவன்; கேட்பவருக்கு அலுப்பாக இருந்தபோதும்— தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்லியே தீரும் பிடிவாதம். பரஞ்சோதியாரில் அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருக்கும், “அண்ணை” என்று கூப்பிடும் பால்ய சிநேகிதன்.

“அண்ணை, மகாதேவன் அனுப்பின கடிதங்கள் எல்லாம் கொண்டு வந்தனீங்களோ”

பரஞ்சோதியார் தனது சட்டையின் கள்ளப் பைக்குள் இருந்து ஒரு கட்டுக் கடிதங்களை எடுத்துப் பிரித்து— மேலோட்டமாகக் காட்டி விட்டு... இரண்டாவது கடிதத்தை மெதுவாக, சரவணமுத்துவுக்கு மட்டுமே கேட்கும் வண்ணம் எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

முதலாவது கடிதத்தை, லட்சுமிக்கு காலையில் வாசித்துக் காட்டியதாலும், அதில் முக்கியமான விஷயங்கள் அதிகம் இல்லாததாலும் — இரண்டாவது கடிதம் வாசிக்க ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

ஏடன் போர்ட்,
14-12-1975

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா!

நான் சூடான் போர்ட்டிலிருந்து எழுதிய கடிதம் கிடைத்திருக்குமென நம்புகிறேன். நீங்கள் பதில் போட வேண்டிய விலாசம் இக் கடிதத்தின் வெளிப் பக்கத்தில் கொடுத்திருக்கிறேன். அதுதான் எங்கள் கம்பனிக்குரிய நிரந்தர கிறீஸ் விலாசம். எங்கள் கப்பல் எங்கு போனாலும், வரும் கடிதங்களை அந்தந்தத் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பிவைப்பார்கள். நாலேந்து ஏரோட்ராம் தபால் உறைகள் வாங்கி வைத்துக்கொண்டால் எழுத இலேசாக இருக்கும். ஏடன் துறைமுகத்துக்கு நேற்று வந்தோம்.

எனக்கு சின்ன வயதில் வந்த மூல வியாதி இங்கு வந்தபின் வந்துவிட்டது. ஒரே எரிவு. சாப்பாடு சூடு. வேலைசெய்யும் இடம் நெருப்பு. குளிர் என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை. இறைச்சி வகைகளைக் குறைத்துவிட்டு அப்பிள், முந்திரிகை போன்ற பழங்களையே கூடுதலாகச் சாப்பிடுகிறேன். எனது நண்பர்கள் வேலைமுடிந்து, பின்னேரத்தில் 'கப்பல் பாரில்' பியர் குடிப்பார்கள். நான் தொடுவதில்லை. அப்படியே ஆசை எழுந்தாலும், அம்மா, அப்பாவின் முகங்கள் வந்து என்னைத்தடுத்துவிடுகின்றன.

ஐப்பசி மாதச் சம்பளத்தில் சூடான் துறைமுகத்தில் பத்து பவுண் தந்தார்கள். நான்கு பவுணுக்குல நல்ல உடுப்புகள் தைத்தேன். அப்பாவிற்ரு இரண்டு சேட்டுகள் நல்ல நிறங்களில் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்.

எங்களுக்குச் சம்பளம் முப்பத்தைந்து பவுண்கள். எங்க ளோடு ஒத்த வேலைபார்க்கும் சிலருக்கு மற்றக் கப்பல்களில் எழுபது பவுண்கள் வரை கொடுக்கிறார்கள்.

எங்களுடைய கப்டனைப் பற்றி இங்கு பொதுவாகவே நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை. கூடிய சம்பளத்துக்கு கையெழுத்து வாங்கிவிட்டு குறையத் தருகிறான் என்று என் நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஏடன் துறைமுகம் பிடித்த பின்பு சிறிது ஓய்வாக இருக்கிறோம். சூடானிலிருந்து புறப்பட்ட பதினான்கு நாட்களும் நரக வேதனைதான். நாங்கள் பஸ்ஸில் போகும் போது குலுக்கலை அனுபவித்திருக்கிறோம். ஆனால், கப்பலின் குலுக்கலை வார்த்தையால் வர்ணிக்க முடியாது. நாங்கள் மூன்று பேர் அடுத்தடுத்து சத்தியெடுத்தோம். 'சீ சிக்னஸ்' என்று சொல்லி குளிகை போடத் தந்தார்கள். போட்டோம், நிற்கவில்லை. ஏடன் துறைமுகத்திற்கு வந்த பின் தான் நின்றது. உயிரும் வந்தது.

நாங்கள் நான்கு பேரும் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதாலும் எங்களுக்குள் தொடர்புகள் இறுகிவிடும்,

என்பதாலும், இரண்டுபேரை 'ரேடியோ' அறைக்குள்
 ளும், ஒருவனை 'டெக்கிலும், போன வாரத்திலிருந்து
 போட்டுவிட்டார்கள். நான் இப்போது 'ரேடியோ'
 அறைக்குள். இந்த அறை எஞ்சின் அறைக்கு எவ்விதத்தி
 லும் சளைத்ததல்ல. காதுகளை கடன் வாங்கித்தான் மாட்
 டிக்கொள்ளவேண்டும். அவ்வளவு சப்தம். முன்னராவது
 நாங்கள் நால்வரும் ஒரே அறையிலிருந்ததால் சிறிது ஆறு
 தல். அந்த ஆறுதலையும் பறித்து விட்டான் சீப் எஞ்சினி
 யர். அவனுக்குக் கீழிருக்கும் மூன்றாவது எஞ்சினியர் ஜய
 திலகா என்ற நண்பனுக்கு கொஞ்சமும் ஓய்வு கொடுக்கா
 மல் இயந்திரம் போல வேலை வாங்கிக்கொண்டிருந்தான்.
 ஜயதிலகா தாங்க முடியாமல் ஏதோ சப்தம் போட்டிருக்
 கிறான். அதற்காக அவனுக்கு மூன்று நாட்கள் சம்பள
 வெட்டும், கடுமையான வேலையும் கொடுத்தார்கள். எங்
 களைப்போன்ற மூன்று வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பையன்
 கள் கக்கூஸ் சுத்தம் செய்கிறார்கள். எங்கள் ஊரில்— கக்
 கூஸ் தொழிலாளருக்கு நாங்கள் செய்யும் அநியாயங்
 களுக்கு பிரதிபலனை இப்போது அனுபவிக்கிறோம்.

ஏடன் துறைமுகத்துக்கு வரும் வரை கடுமையான
 வேலை.

ஒரு நாள், சாமான்கள் வைக்கும் 'குத்தல்' அறைக்
 குள் (அது நாற்பது அடிகள் ஆழமிருக்கும்) என்னை இறங்
 கிப் போய் ஒரு இடத்தைச் சுரண்டி மை அடித்துவரச்
 சொன்னார்கள். கயிற்று ஏணியில் தான் அந்தக் குத்தலுக்
 குள் இறங்கவேண்டும். எனக்கு உள்ளே எட்டிப் பார்க்கவே
 மயக்கமாக வந்தது. பயமாக இருக்கிறது என்று சொல்
 லிப் பார்த்தேன். கப்டன் அதைக் கேட்டுவிட்டு தன்னு
 டைய சபினிலிருந்தே "என்னைத் தூக்கிக் கடலில்
 போடும்படி" சப்தம் போட்டான். இரண்டு கிறீக்காரர்
 கள் என்னை அலாக்காகத் தூக்கிப் போய் அந்த ஆழ் கட
 லில் எறிந்தார்கள். நீந்தத் தெரியாது எனக்கு. தெரியாத
 தின் தீமையை அன்று அறிந்துகொண்டேன். இரண்டு தரம்
 உள்ளே போய். வாய் மூக்கெல்லாம் தண்ணீர் ஏறி— புரை

யேறி அவதிப்படுகையில் யாரோ ஒருவன் குதித்து தலைமயிரில் பிடித்து இழுத்தெடுத்தான். அத்தோடு விடவில்லை. குத்தலுக்குள் போய் மை அடி என்று ஈவிரக்கமில்லாமல் திரும்பவும் கப்டன் சப்தம் போட்டுவிட்டுப் போனான். எனக்கு உயிர் போகிற சங்கதி. அவர்களுக்கு சிரிப்பாக இருந்தது.

எஸ். எஸ்.சி. படித்த வாலிபர்களுக்கு ஐந்து ஏக்கர் கொடுக்கிறார்கள். அதை எடுத்துப் பாடுபட்டால் சொந்த ஊரிலேயே சுகமாக இருக்கலாம் என்று எத்தனை தரம் நீங்கள் சொல்லியிருப்பீர்கள். என்னுடைய கொழுப்பை இப்போது நொந்து—என்ன செய்ய முடியும்!

குத்தலுக்குள் போய் கறல் சுறண்டி மை அடித்த பின்னர் தான் விட்டார்கள். அடிபட்டையிலேயே— எங்களை அடிமைகள் என்று எண்ணுகிறார்கள். எனக்கென்றால் கப்பல் வாழ்க்கை வெறுத்து விட்டது. ஆனால், வந்து விட்டேன். போவதற்கு வழிவருமுன் பொறுத்து இருக்கத் தரவே வேண்டும்.

அம்மாவிடம் சொல்ல வேண்டாம். 16 ந்திகதி “றிபோர்டி” துறைமுகத்திற்குப் போக இருக்கிறோம். அங்கிருந்து அடுத்த கடிதம் எழுதுகிறேன். உங்களின் கடிதத்தை மிக்க ஆவலாக எதிர்பார்க்கிறேன்.

அன்புள்ள மகன்,
மகாதேவன்.

*

*

*

வாசித்துக் காட்டிய கடிதத்தை மடித்துக் கள்ளப்பைக்குள் வைத்துவிட்டு மிகுதிக் கடிதங்களை சரவணமுத்து விடம் கொடுத்தார் பரஞ்சோதியார். சரவணமுத்து படகிற்குள் ஒரு முறை சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

கடந்த இரவு முழுவதும் நன்றாக நித்திரை செய்திருந்தாலும், படகின் ஓட்டத்தில் கிடைத்த ஒருவகைத்

தாலாட்டிலே— சிங்கள் ஒரு மூலையையண்டி துண்டை விரித்துப் படுத்து ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகிவிட்டன. கிட்டத்தட்ட நூற்றிப் பத்துப் பேர்கள் நிறைந்திருந்த அப்படகிலே சப்தத்திற்குக் குறைவில்லை. அதனையும் மிஞ்சி சிங்களின் குறட்டை ரீங்காரம் செய்தது. நிம்மதியான கட்டை, படகின் மூலையிருக்கைக்குக் கீழ் அடுக்கப்பட்டிருந்த நாலைந்து கட்டைகளோடு கட்டையாகிவிட்டிருந்தான் அவன்.

இரண்டொருவர் வெக்கையைக் காரணம் காட்டி படகின் மேற் தளத்திற்குப் பாய்ந்து ஏறி, வெய்யில் படாத இடங்களை வசதிப் படுத்திக் கொண்டு இருக்கத் தொடங்கினர். பாரங்கூடிக் கனத்த படகு மெதுவாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. சிலர் இருக்கையை விட்டெழுந்து ஜன்னல்களுக்கு வெளியே தலைகளை நீட்டி கடலை எட்டிப்பார்த்தனர். நாலைந்து பேர் ஒரே நேரத்தில் வெளியே எட்டிப்பார்த்தால், அதற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லாத போதும்— நாமும் ஒரு முறை எட்டிப் பார்ப்போமே என்கிற பழக்க தோஷத்தின் உந்தலால்—அநேகமாக எல்லோருமே இருக்கைகளை விட்டெழுந்து வெளியே ஊடுருவினர்.

இரண்டு வள்ளங்கள்.

நீண்ட கம்புகள்.

கடலிலே ஒரு மாத காலமாக அடைபட்டிருக்கும் கூடுவலை.

நாலைந்து மீனவர்கள் கூடுவலையைப் பிரித்து வள்ளங்களில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஏதாகிலும் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பில்—கூடு வலைக்கு மேலால் வானத்தில் வட்டமிடும் நீர்க்காகங்கள்.

படகில் போய்க்கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு இது பழகிப்போன காட்சிதான். இருந்தாலும்—மற்றவன்பார்க்கையில் “நான் மட்டும்” என்கிற உணர்வு, சிறிது நேரத்தின் பின் இருக்கைகள் மீண்டும் பாரித்தன.

நேற்று இரவு பார்த்த 'மயங்குகிறாள் ஒரு மாது' படத்தின் கதையை வீட்டார்த்தமாக தனக்கேயுரிய பாணியில் ஆரோகண சுதியில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான் பிரான்சிஸ். பட்டினி கிடந்து படம் பார்ப்பவன் அவன். ஒரு நாளில் மட்டுமே மூன்று காட்சிகள் பார்த்துவிட்டு—அந்தச் சோர்வில், திருப்தியில் அப்படியே தூங்கிப்போவான். படத்தின் கதை — பாலுணர்வு பற்றியதாதலால் — தம் சொந்த அனுபவங்களையும் சேர்த்து ரசனையோடு பரிமாறிக் கொண்டனர் சிலர்.

படகு இப்போது கூடுதலாக ஆடத் தொடங்கியிருந்தது. மிக ஆழமான பகுதி. ஒரு கதையும் பேசாமல், கண்களை மூடி, தியானிப்பவர் போல அமர்ந்திருந்த போதும், பரஞ்சோதியாரின் மனம்—படகின் ஆட்டத்தைவிட—வேகமாக.....

சோளகம் சோபிதமாக அடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அலைகள் பெரிது பெரிதாக வந்து வந்து...வீழ்ந்து, மறைந்து மீண்டும்... உருவாகி... இடைவிடாத வாழ்க்கைப் பயணத்தின் தத்துவங்களை புலப்படுத்துவதே போலப் போய்க் கொண்டிருந்தன.

கடலுடைய மிகவும் ஆழமான பகுதிகளின் தலைகாட்டல். இளம் நீல நிறம் மறைந்து, கரு நீல நீர்ப்பரப்பின் தொடக்கம். எவ்வளவு நீந்தத் தெரிந்தவனும் இறங்கப் பயப்படும்—பரந்த நீர்க்காடு.

இன்னொரு படகின் எஞ்சின் ஒலி மிக சமீபத்தில் கேட்டது. எட்டிப்பார்த்தார் பரஞ்சோதியார். யாரோ தனியாருக்குச் சொந்தமான மீன்பிடிப்படகு. மீன் பிடிக்கப் போவதற்குப் பொருத்தமில்லாத நேரம். படகின் செலுத்துநரை விட வேறு ஒருவன் மட்டுமே அந்தப் படகில் இருந்தான். தொழிலாளரின் படகை அவன் பார்த்த விதம்—ஏதோ ஒன்றினை, அல்லது யாரோ ஒருவரைத் தேடுவது போல, மர்மமாக, பயத்தை ஏற்படுத்துவதாகப் பட்டது பரஞ்சோதிக்கு.

கூட்டுத்தாபனப்படகு "இம்புறாக்" என்ற கப்பலை அண்டி தன்னை நிறுத்திக்கொண்டது. கப்பலில் நின்ற ஒரு வனோடு படகில் நின்ற "ரிசீற் கீப்பர்" ஏதோ செய்தி ஆங்கிலத்தில் பரிமாறும்வரை மற்றெல்லா வாய்களும் மூடிக்கொண்டன.

பரஞ்சோதியார் திரும்பவும் இருக்கையிலமர்ந்து மௌனமாணர். இதயம் வீட்டிலே தனித்திருக்கும் இல்லானை நினைத்தது. அறிவு, கப்பலில் அடைந்திருக்கும் மகளை நினைத்து ஆலோசித்தது.

ஒரேயொரு மகள் என்று வெய்யிலுக்குள் விடாமல், பூட்டிப் பூட்டி வளர்த்து ஆளாக்கி—பல்கலைக் கழகத்திற்கு அனுப்பிப் படிப்பித்து பெரிய உத்தியோகத்தில் அமர்த்தி அழகு பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையை நாள் தோறும் வளர்த்து... கற்பனைக் கப்பலில் பவனி வருகையில்— 'இலங்கை எனக்குச் சரிப்பட்டு வராது — நான் கப்பலில் போகிறேன்' என, எல்லா இளைஞர்களையும் போல, விரக்தியின் விளிம்பில் நின்று—அன்று வசனம் பேசினானே — அன்றோடு பரஞ்சோதியாரின் பிரச்சினைகள் தலை காட்டத் தொடங்கின.

அந்தப் பிரச்சினையின் உச்சக் கட்டமாகத்தான் — ஏற்பட்டிருக்கிறது இந்தப் பிரயாணம். இதுவே—ஒரு வேளை பிரச்சினைகளை குழி தோண்டிப் புதைக்கும் பிரயாணமாக அமையக் கூடும். நடைமுறைகளை அவதானிக்கையில் இனிமேல்தான் உண்மையான, தாக்கமான பிரச்சினைகள் தோன்றக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் இருப்பது போலவும் ஒரு மயக்கமான நிலை.

மகாதேவனை, தந்தை சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படியாத பிள்ளையென ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்லி விடமுடியாது. நண்பர்களின் ஒட்டுத் தோஷத்தினால்—எப்போதோ—ஒரு முறை சிகரட் பற்றியாக வேண்டுமென்ற நெருக்கடிதான் றியபோதுகூட—சீராட்டி வளர்க்கும் தந்தையுடைய சீலத்திற்கு மாசு கொண்டு வரக்கூடாது என்ற ஒரே நோக்கில்

குறியாக நின்று—நண்பர்களை விரோதித்துக்கொண்ட நடப்பின் நாயகன் மகாதேவன்.

ஜீ. சீ. ஈ. சித்தி எய்திய பின்னர், வாரந்தோறும் அடுத்தடுத்து வருகின்ற அரசாங்க கசட்டுகளைத் தட்டிப் புரட்டி, வேலைகளுக்கு விண்ணப்பித்து, நாற்பது, ஐம்பது ரூபாய்களென முத்திரைகளுக்குச் செலவிட்டும் பலன் கிடைக்காத பரிதாபம் தொடர்ந்த போதுதான் விரக்தியின் சிரசு அவனில் முளைவிடத் தொடங்கியது. அவனைப் போன்ற படித்த வாலிபர்கள் 'கப்பலில் போவது' என்ற புதிய அலையினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு—அவனை இவனைப் பிடித்து, 'சம்திங்' கொடுத்து வெளிநாடுகளுக்குப் போகத் தொடங்குகையில்—விரக்தியின் விளிம்பில் நின்ற அவனுக்கு—அதுவே, வாழ்க்கைக் கஷ்டங்களிலிருந்து தப்பும் ஒரேயொரு மார்க்கமாகப் பட்டது.

அந்த மார்க்கத்திற்கும் அரசாங்கத்தின் கெடுபிடி கூடிவரும் அறிகுறிகள். இனித்தாமதப் படுத்தினால் தந்தைக்குப் பாரமாக வாழ்நாள் முழுவதும் கழிக்கவேண்டி வந்து விடும் என்ற பயம் அவனைச் சூழ ஆரம்பித்தது.

பரஞ்சோதிசகுத் தெரியாமல் பாஸ் போர்ட்டிற்கு விண்ணப்பித்து விட்டு, இண்டர்வியூ, அது, இது என்று பொய் சொல்லி கொழும்பிற்கு அடிக்கடி போய் விடயங்களை முடித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். கப்பலில் போகும் நாளினைக் குறித்து மகாதேவனுக்கு கடிதமும் டிக்கெட்டுகளும் கிடைத்துவிட்டன. தந்தையிடமிருந்து விடை கிடைக்க வேண்டியது தான் மீதி. அதனை இலகுவில் பெறமுடியாதென்பதும் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை.

விரக்திச் சுவரின் விளிம்பு. பெயருக்கு காலையில் சாப்பிடுவான். இருக்கவே இருக்கிறது பொது நூலகம். அவனைப் போன்ற பையன்களுக்கும் குறைவில்லை. பேப்பர், புத்தகங்கள் பார்ப்பது, பூவரசு மரத்தடியில் நின்றுகதைப்பது, இலைகளைப் பிடுங்கிப் பிய்த்துப் பிய்த்து எறிவது—இவை தான் வேலை. இருந்தும், நேரம் என்னவோ போதாது.

நேரத்தை நகர்த்த வேறு பொழுது போக்கும் கைவசம் இல்லை. கையில் காசு இருந்தாலாவது காலத்தைக் கரியாக்க முடியும். இப்படியான பையன்மாரின் பெற்றோரும் கவனமானவர்கள் போலத் தோன்றிற்று. ஒரு சதத்தை யேனும் கண்ணில்பட விடமாட்டார்கள்.

கடற்கரையோரத்தேயிருக்கும் 'பூவரச மரம்' அவர்களது தஞ்சம். அந்த மரத்திற்கே இவர்களுடைய கதையைத் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப் போயிருக்கும். பசிவருமட்டும் — பூவரசமரம். வந்த பின்... வீடு. உண்டபின் ஒரு நித்திரை. பின்னேரம் எழுந்து— திரும்பவும் முற்றவெளி, பூவரச மரம், அரட்டை, தெருவால்போகும் பெண்களைப் பற்றிய விமர்சனம்... இரவு எட்டு மணிக்கு வீடு... சாப்பாடு, அம்மாவிடம் அல்லது அப்பாவிடம் பேச்சுக்கள் வாங்கிக்கட்டிக்கொள்ளல் — இப்படியே நாட்கள் ஆமைகளின் ஊர்வில் நகரும்.

வீட்டில் முணுமுணுப்பும், புறுபுறுப்பும் தோன்றத் தோன்ற மகாதேவனின் விரக்தியைப் போக்கியேயாக வேண்டிய தேவையை உணரவாரம்பித்தார், பரஞ்சோதியார். சில வேளைகளில் சாப்பிடாமலே படுத்துவிடுவான். பாஸ்போட் எடுத்த விடயம் தந்தைக்குத் தெரியும். ஐப் பசி மாதம் 14ந் திகதி கப்பலுக்குவா என்று வந்த கடிதம் பற்றியும் அவருக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் — போ அல்லது போகாதே என்று ஒரு வார்த்தை அவரது வாயிலிருந்து இன்னும் வரவில்லை. பிரச்சினையைத் தானாக ஏன் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என நினைத்தார் அவர். தானாகக் கனியாததை அடிக்குமேல் அடித்தா வது வெதும்பவைக்கலாம் என்பதில் நம்பிக்கைவைத்து — நடக்கத் தொடங்கினான் மகாதேவன். நேரகாலத்திற்கு வீட்டுக்கு வரமாட்டான் முற்றவெளி, பந்தாட்டம், அது, இது என — வீட்டிலேயே இருப்பதில்லை.

பரஞ்சோதிக்குக் கல்மனம் இருந்தால் அல்லவா — இந்தக் கூத்தையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியும்.

ஐப்பசிமாதம் பத்தாந் திகதி வந்தது. இரவு பத்துமணி. மகாதேவன் கதை கண்ட இடமெல்லாம் கதைத்துக்காலத் தைப் போக்கிவிட்டு வந்துசேர்ந்தான். 'சாப்பிட வா தம்பி' என்று இராசலட்சுமி குரல் கொடுத்ததும்—சுவாமி அறைக்குள் போய் பாயை பலமாக விரித்துப் படுத்துக் கொண்டான். அவனுக்குத் தெரியும்—தான் சாப்பிடாமல் படுத்துவிட்டால்—அந்த வீட்டிற்கு நித்திரை வராது என்று. இடது பக்கமாக ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்தாலும்—வலது காது தீட்டிக்கொண்டு காத்திருந்தது.

பரஞ்சோதியாரின் 'செருமல்' சப்தம் தீட்டிய காதில் வந்து விழுந்தது.

"என்ன லட்சுமி, தம்பி சாப்பிடாமல் படுத்திற்றான்" அவனுக்கும் கேட்கட்டுமென பலமாகவே கேட்டார் பரஞ்சோதியார். தாங்கள் படுத்த பின்பு—நடு ராத்திரியில் சப்தம் காட்டாமல் எழுந்து கள்ளமாகச் சாப்பிடக்கூடியவன் அல்ல மகாதேவன். பிடிவாதத்திற்கும் அவனுக்கும் உறவு அதிகம். எனவே, அவன் சாப்பிடாமல் படுக்கப் போகும் விஷயத்தைக் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது.

"படுக்கட்டுமன் செலவு மிச்சந்தானே..." சிலேடை விட்டாள் லட்சுமி. அந்த மகனுடைய தாய்தானே அவளும். அத்தோடு புத்திசாவித்தனத்திற்கும் அவளுக்கும் தூரமதிகம்.

"தம்பியை எழுப்பு—ராப்பட்டினி கூடாது..."

தாய் எழுப்பியபோது—வெறும் பூனையின் உறுமலே பதிலாக வந்தது. அடுத்தடுத்து வந்த உறுமல்களை உண்மையான நித்திரையென எடுத்துக்கொண்டானோ என்னவோ, அவள் ஒதுங்கிக்கொண்டாள். வெற்றிடத்தை இட்டு நிரப்ப தந்தை வந்தார். நேடியோவில் செய்திச் சுருக்கம் முடிந்து 'நமோ நமோ' இசைக்கும் நேரம்.

"தம்பி, எழும்பு— எழும்பிச் சாப்பிட்டுப்போட்டுப் படு"

விசுவாமித்திரனின் நிஷ்டை கலைந்தது.

“எனக்குப் பசிக்கேல்லை”.

“கல்லைப் போட்டாலும் சமிக்கிற வயசில பசிக்கேல்லை என்று சொல்லுறாய்”

“கல்லைப் போட்டிருக்கிறதால தான் பசிக்கேல்லை”

பரஞ்சோதியாருக்கு அவனது சிலேடை விளங்காமல் இல்லை. இனி காரியத்தில் இறங்கவேண்டுமென்று துணிவு கொண்டார்.

“தம்பி, இப்படி என்னைச் சோதிக்காதையப்பு. நாங்கள் இரண்டுபேரும் உயிரோடு இருக்குமட்டும்— உனக்கு வேலையில்லாமலே இருந்திட்டுப் போகட்டும். அதுக்காக வேலை கிடைக்கக் கூடாது என்று அர்த்தமில்லை. எங்களுக்கு நீ ஒரேயொரு பிள்ளை. உன்னை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் போட்டு வானத்தையும், கடலையும் தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேணும். கப்பலில் போகிறேன் என்று ஒரே சொல்லில் சொல்லிப்போட்டாய். வேலை செய்துபார்த்தால் அல்லோ தெரியும் கஷ்டம். இந்தா கைக்குள் கிடக்குது கடல். உனக்கு நீந்தத் தெரியுமா? ஏன் உன்னை நாங்கள் விடவில்லை. எங்களுக்கு நீ ஒரே பிள்ளை. நீந்தத் தெரியவில்லை என்ற பழிப்புக் கிடைக்குமே தவிர, நீ ஒரு போதும் கடலுக்குள் இறங்கமாட்டாய் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கும். அவ்வளவுதூரம் கைக்குள் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்துப் போட்டு— கையைப் படாரென்று விரிக்கச் சொல்கிறாயா?

கப்பல், கப்பல், வெளிநாடு, வெளிநாடு. என்று எல்லோரும் கத்துகிறார்கள். ஒரு நாகரிகமாப் போச்சு. ஆனால், போனால் அல்லோ தெரியும் எங்கள் ஊரினுடைய வனப்பு.

இங்கு வேலைதான் கிடைக்கவில்லை. நிலமுமா இல்லை! நாலு பயிரைப் போட்டால், நாற்பது மடங்காகத் தருகிற பூமித்தாய் நிறைந்து கிடைக்கையில், கடலில் போய் கண்காணாமல் ஏன் காயவேணும்.”

“உத்தியோககாரனுக்கு இல்லாத மரியாதை—நிலத்தை உழுகிறவனுக்கு வரப்போகுது? நீ ஓம் என்று சொல்லு—

என்னபாடு பட்டாலும் ஐந்து ஏக்கர் செய்கைக் காணி எடுத்துத் தாறன்.”

உன்னைப்போல படிச்ச இளம் பிள்ளைகள்— பேயர்கள் போல கப்பலில் ஏறுவதால்தான்— கிழவர்கள் நிலத்தை உழவேண்டியிருக்கு. கிழவர்கள் நிலத்தை உழுதால் எப்படி விளையும்?”

ஒருதரம் நிறுத்திவிட்டு, பலாபலனைப் பார்க்க மகனின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார் அவர். அவன் அசைய வில்லை.

கடைசி அஸ்திரம்தான் பாக்கி. அதையும் விடவேண்டியதுதான் என எண்ணிக்கொண்டார்.

“மகனே, இன்னும் இரண்டு வருசங்களால் நான் இளைப்பாறிவிடுவேன். உன் அம்மாவாலயும் இப்பவே ஒரு வேலையும் செய்யலாமல் அவதியாக் கிடக்கு. தேத்தண்ணீர் போட்டு வா என்றால் கோப்பியைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து நிக்கிறா. கண்ணும் புகைஞ்சு போச்சு. எனக்கும் முழங்கால் வரவர நடக்கேலாமல் கஷ்டமாக் கிடக்கு. இந்த நிலையில் நீ தானே எங்களுக்குக் கண்ணாய், காலாய் இருக்கவேணும். எங்கள் இரண்டுபேருக்கும் கொள்ளிவைக்க மகன் பக்கத்தில் இருக்கிறானென்ற ஆறுதல்தான் எங்களுக்கு. அதைக் கெடுத்துப் போடாதை மகனே... கெடுத்துப்போடாதை.”

வார்த்தைகளை முடிக்க முன்னர் கண்ணீர்த் துளிகள் கன்னத்திலே உருண்டன. அசையாமல் இருக்கவேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்த மகாதேவன் ஒரு தரம் அசைந்துவிட்டான். நெஞ்சிற்குள் ஏதோ பிசைவு தொண்டைக்குள் அடைப்பது போலிருந்தது. தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் கொள்ளி வைப்பது போன்ற ஒரு படம் மனத்திரையில் தொடர்பில்லாமல் வந்துபோனது.

ஆனாலும், இனிமேல் அவனால் அந்தப் பழைய பூவரசு மரத்தடிக்குச் சென்று அலுப்பைத்தரும் அரட்டையை

அடிக்க முடியாது. பொது நூலகத்திற்குப் போய்ப் பார்த்துப் பேப்பரையும், புத்தகத்தையும் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவனுக்கு மாறுதல்தேவை. கிடைக்காவிட்டால் அவனே மாறிப்போவான்.

அவன் மனம் அடிக்குமேல் அடியாக அடித்தது. இராசலட்சுமி முந்தானைச் சேலையை எடுத்து மூக்கை ஒற்றிக் கொண்டாள்.

பரஞ்சோதியார் கண்கலங்கினால்— அவளுடைய நெஞ்சு கலங்கும். மகனை அருமை பெருமையாக வளர்த்து விட, இப்படி இந்தச் சீவனைக் கசக்கிப் பிழிந்து கண்கலங்க வைக்கிறானேயென தனக்குள்ளே பொருமிக் கொண்டாள். எனினும், மகனது பதிலைக் கேட்க ஆயத்தமாளுள். விருந்தைக் கட்டில் அமர்ந்து கொண்டாள். தலைமயிரைப் பிடித்து, உலுக்கி, போவியா, போவியா என்று கேட்டு கன்னத்திலும் இரண்டு கொடுக்க ஆசை. வளர்ந்துவிட்டான். ஆசை இழுத்துக்கொள்கிறது.

தெருவில் இரண்டு நாய்கள் வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து போட்டிக்கு ஊளையிட்டுக் கேட்டது. நாய்கள் ஊளையிடுவது நல்லதற்கல்ல. தாய் மகனைப் பார்த்தாள்.

தந்தையும் மகனைப் பார்த்தார்.

மகன் நிலத்தைப் பார்த்து— மறுமொழி சொன்னான்.

“அப்பா, நான் ஆறு திறமைச் சித்திகளோடு பரீட்சையில் வெற்றியடைந்து என்ன புண்ணியம். என்னிலும் தரம் குறைந்த நிலையில் சித்தியடைந்த பையன்கள், செல்வாக்கு, பணம் காரணமாக வேலைகளிலே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காணுகிறபோது, கோபம் வராவிட்டாலும்—வீணாகப் பொருமை உண்டாகிறது. அது நாளடைவில் விரக்தியாக மாறி— என்னிலேயே எனக்கு வெறுப்பு உண்டாகிறது. படித்தவர்கள் எல்லோரும்— அவனை இவனைப் பிடித்து அரசாங்க உத்தியோகத்திற்குப் போக, நாங்கள் இரண்டொரு பேர் எப்படி வேளாண்மை

செய்வது. இன்னும் கொஞ்ச நாள் இங்கே இருந்தே
 னென்றால்— நட்டுகள் எல்லாம் லாசாகப் போகும். அதற்
 குப் பிறகு—மகன் என்ற ஸ்தானத்தில் நின்று உங்களுக்
 குச் செய்யவேண்டிய சேவையையும் என்னால் செய்ய
 இயலாமல் போகும்.

எங்களுடைய படிப்பை, திறமையை கணக்கிலெடுக்காத
 இந்த ஊரிலேயே இருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. கட்டாய
 மாக இருக்கவேண்டுமென்று பிடிவாதமாக இருந்தீர்கள்
 என்றால்—ஒரு துரும்பிற்கும் பிரயோசனப் படாத மகனா
 கத்தான் என்னைப் பார்ப்பீங்க.

என்னைக்கொஞ்ச நாள் மனதோடு அனுப்பிவைங்க.
 கப்பலில போவதும் இனிமேல் கஷ்டமாய்ப் போய்விடும்.
 அரசாங்க நடவடிக்கைகள் அப்படித்தானிருக்கு.

“அம்மா, நீயும் அப்பாவிட்ட சொல்லணை”.

தாயின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டான் மகன். அழுங்
 குப்பிடி. அவர்கள் தங்கள் நிலையிலிருந்து தளரும்வரை—
 அவன் தளர்த்தமாட்டான். மகன் சொன்ன பல விசயங்
 கள் அவளுக்கு சரியாக விளங்கவில்லை. விளங்கியதெல்லாம்
 ஒன்றுதான். அவன் தங்களை விட்டுப் போகப் போகிறான்.
 எட்டு வயதாகிய பின்னரும் உச்சி மோந்து, முத்தமிட்டு
 இடுப்பில் எடுக்கிவைத்து, முற்றத்து நிலாக் காட்டி, உண
 வளித்து... உருவாக்கிய மகன் பராயம் வந்ததும் பறக்கப்
 பார்க்கிறான்.

பித்தான பெற்றமனங்கள் கல்லான பிள்ளை மனத்
 தோடு போட்டிபோட்டால் நொறுங்கித்தான் போகும்.
 கல்லு கல்லாகவே இருந்தது. உடையக் கூடியதாகஇல்லை.
 அசையக் கூடியதாகவும் இல்லை. பெரிய பாறாங்கல்.

பாறாங்கல் பாயிலிருந்து எழுந்து வந்து தாய்க்குப் பக்
 கத்திலமர்ந்து கொண்டது.

மர்மமான மௌனம், அமைதி... பரஞ்சோதியார்
 சுருட்டொன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். புகை
 வேகமாக உள்ளே போய் வந்தது. கூரை முகட்டில் எலி

யொன்று ஊர்ந்துபோனது கேட்டது. அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். வீட்டுச் சுவர் மூலையில் படையாகப் பிடித்து போயிருந்த ஓட்டறைக்குள் புகுந்து அதனைத் தன் உடலில் சிக்க வைத்துக்கொண்டு எங்கோ ஊர்ந்து மறைந்தது ஒரு தடித்த எலி.

அமைதிக்கு முற்றுப்புள்ளி விழுந்தது.

“சரி மகனே, இனி உன்ர விருப்பம். ஆனால், இங்கே உன்னை நம்பி, நீ வைக்கப்போகிற கடைசிக்கொள்ளியை நம்பி —இரண்டு உயிர்கள் காத்துக்கொண்டு இருக்கு என் கிறதை மட்டும் மறக்காதே. குஞ்சு என்றுதான் நானும் அம்மாவும் இவ்வளவு நாளும் நினைச்சனாங்கள். இறகுகள் முற்றிவிட்டதை இப்பதான் உணர முடியுது. சரி... சந்தோசமாய்ப் போயிற்று வா... எல்லாத்திலயும் கவன மாயிரு.”

நூர்ந்துபோன சுருட்டைப் பற்றவைத்தாலும், திரும்பத் திரும்ப நூர்ந்துபோயிற்று. அவர் முற்றத்துக்குப் போனார். பற்றியெரிந்துகொண்டிருந்த இதயத்து நெருப்பினை நூர்க்க—படுக்கப் போனான் லட்சுமி. நெருப்பின் காரணகர்த்தா நிம்மதியாக நித்திரைகொள்ளப்போனான்.

குடிகாரன் ஒருவன் காரணமில்லாமல், அர்த்தமில்லாமல் மிக அசிங்கமாக யாரையோ திட்டிக்கொண்டு போகும் சப்தம் தெளிவில்லாமல் கேட்டது தெருவிலே.

... ..

நினைவுகள் மீண்டன.

பரஞ்சோதி படகின் ஜன்னலால் எட்டிப் பார்த்தார். ‘ஹெவன்’ கப்பல் மேற்கு மலையருகே நிற்பது தூரத்திலே தெரிகிறது. இன்னும் பத்து நிமிட ஓட்டம். சற்று நேரத்திற்கு முன் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த படகினைப் பார்க்கும் நோக்கில் பின்பக்கமாக எட்டிப்பார்த்தார். ஒரு—இருபத்தைந்து யார் தள்ளி தொடர்ந்துவந்துகொண்டிருந்தது அந்த சிவப்பு நிறப்படகு. மீன்பிடிக்கப் போகும் படகாகத் தெரியவில்லை. அதில் நிற்பவன் கடலையோ,

கப்பலையோ வேடிக்கை பார்க்க வந்தவனாகவும் தெரியவில்லை.

யாராயிருக்கும்?

எதற்கு வருகிறான்?

கேள்விகள்— கொசுக்கள் அடுத்தடுத்து மொய்த்தன. கூட்டுத்தாபனப் படகு சென்ற வழியே, தண்ணீர் பிரிந்து இடையே தோன்றிய பாதை வழியே, ஒரு சிறிதும் பிசகாமல் ஏன் இந்தப் படகு வரவேண்டும்? அப்படியே தற்செயலாக வருவதாக இருந்தாலும் தூரத்திலே நிற்கும் 'ஹெவன்' கப்பலையும், நாம் செல்லும் படகையும் ஏன் அடிக்கடி வெறித்துப் பார்க்கவேண்டும்".

பரஞ்சோதியார் தன் சந்தேகத்தினை சரவணமுத்துவிடம் இடமாற்றம் செய்துகொண்டார். சரவணமுத்துவும் எட்டிப்பார்த்தான்.

"நான் நினைக்கிறன் அவன் கப்பல் ஏஜண்டாக இருக்கும்."

பரஞ்சோதியாருக்கு சமாதானமில்லை. அவர் கண்கள் மிரண்ட கண்கள். அவை காண்பதெல்லாம் பேய்கள்.

வெறும் போத்தலொன்று கடலில் மிதந்துவந்தது. படகு, போத்தலை நெருங்கி நெருங்கி... கடந்து அப்பால் போய்... இப்போது அது பார்வையிலிருந்தும் மறைந்து விட்டது.

சரவணமுத்து-கப்பலுக்குப்போய்ச் சேர்வதற்குள் மிகுதிக் கடிதங்களை வாசித்து முடித்துவிடும் அவதியில் கண்களை வேகமாக ஓடவிட்டான். அது மகாதேவன் அனுப்பிய மூன்றாவது கடிதம். மடித்துச் சுருட்டி நெளிவெடுத்துப் பரிமாறியதால் அது உயிரற்று, கசங்கி நெந்துபோன சிகரட்டுப் போல் கிடந்தது. 'தடவி, நிமிர்த்திவைத்து வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

சலூதி அரேபியா போர்ட்,

28. 12. 75

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா.

நீங்கள் 3. 12. 75 ந் திகதியன்று எழுதிய கடிதம் 'ஜிபோர்டி சோமாலியா' துறைமுகத்தில் எனக்குக் கிடைத்தது. பதில் எழுத முடியாமல் போய்விட்டது. இந்தப் போர்ட்டில் இரண்டு நாட்கள் கப்பல் நின்றது. பின்னேரம் 5 மணியிலிருந்து 7 மணிக்குள் கரைக்குப் போகலாம் என்று கட்டளை. மற்ற நண்பர்களை விட எனக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலான வேலை. உடலெல்லாம் ஒரே அலுப்பு. நான் போகவில்லை. ஜயதிலகா, சரவணபவன், விமலசூரிய ஆகியோர் 5 மணிக்குப் போய் அடுத்த நாட்காலையில் தான் வந்தார்கள். மூன்று பேரையும் கப்பல்கூப்பிட்டு விளங்கினான். நீதி நெறிமுறையற்ற விளக்கம். இவர்களும் ஆத்திரத்தோடு பதில் சொன்னார்கள். முடிவு? பேரிச்சம்பழம் சிப்பம் சிப்பமாக அடுக்கி வைத்திருந்த குத்தலுக்குள் ஒரு பகல் முழுவதும் அடைபட்டுக் கிடந்தார்கள். சாப்பாடு இல்லை. அவர்கள் சாப்பாடில்லாமலிருக்க—என்னால் எப்படி விழுங்க முடியும்? மூன்றாவது எஞ்சினியரிடம் (அவன்தான் சிறிது நல்லவன்) நண்பர்களை விடும்படி கதைத்துப் பார்த்தேன். கேட்டால்— உன்னையும் அடைத்துவிடுவான் என்று அவன் சொன்னான். எனக்குள்ளேயே கட்டுப்பாட்டினை விதித்துக்கொண்டு நான் அந்தப் பகல் முழுக்கப் பட்டினியாகக் கிடந்தேன்.

அன்று இரவு நண்பர்கள் வெளியே வந்தார்கள். இருட்டறைக்குள் இருந்ததால் முகமெல்லாம் இருண்டு போய்க்கிடந்தது. பாவமாக இருந்தது. பேரிச்சம்பழம் அவர்களின் வயிறுகளுக்கு வஞ்சகம் செய்யவில்லையென்று அறிந்தேன்.

வேறு கப்பல்களில் கடமைபார்க்கும் இலங்கைப் பையன்களை விசாரித்துப் பார்த்ததில்—இப்பழக்கொடுமை தங்களுக்கு இல்லையென்று தெரிவித்தார்கள். எங்களுடைய கப்பல் மட்டுமே புதினத்தின் மொத்த உருவம்.

'ஜிபோர்டி' துறைமுகத்திலிருந்து சலுதி அரேபியா விற்கு வரும்வழியில் எங்கள் கப்பலுக்குப் பெரியசோதனை. போர்க்கப்பல்கள் எதிர்ப்படுகையில் —வர்த்தகக் கப்பல்கள் மரியாதைக் கொடியேற்றவேண்டும். நடுச் சமுத்திரத்தில் திடீரென ஒரு போர்க் கப்பலை எமது கப்பல் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. எதிர்பாராமல் இஸ்ரேலின் போர்க் கப்பல் ஒன்று வந்ததால் 'போர் மாஸ்ட்' என்னும் கம்பத்தில் 'சலூட் கொடி' எனப்படும் மரியாதைக் கொடியை ஏற்ற முடியவில்லை.

எச்சரிக்கைச் சமிக்கைகள் வந்த பின்னர்தான் எமது கப்டன் விழித்துக்கொண்டான். சமிக்கையின் மூலமே, மன்னிப்புக்கேட்டு சமாளித்துக்கொண்டான். அல்லாது போனால் அன்று இருந்த சூழ்நிலையில் என்ன நடந்திருக்குமோ தெரியாது. நாங்கள் தப்பியதும் தற்செயல்தான். போர்க் கப்பலைச் சேர்ந்த கப்டன்— எங்கள் கப்டனைப் பீடித்து, தன்னுடைய கப்பல் குத்தலுக்குள் (Hatch) ஒருநாள் முழுக்க அடைத்துவைக்க மாட்டானானை நாம் விளையாட்டுத்தனமாக—இல்லை—உண்மையாகவே விரும்பினோம். சிறுவயதில் — அடிக்கடி எங்கள் மேல் பிரம்பு பாவித்த ஆசிரியர் —காய்ச்சல் வந்து படுக்கையில் விழ வேண்டுமென்று நாம் முன்னர் விரும்பியது போன்றே இவன் விசயத்திலும் விரும்பினோம். எதிராக நடந்தது.

எங்கள் நான்கு பேரிலும் நான் சாது. சாதுவிற்கு சலுதி அரேபியா போர்ட்டில் வைத்து சின்ன வேலை உயர்வு தந்திருக்கிறான் கப்டன். இப்போது நான் பத்து சீமன்களை (Seaman) மேற்பார்வை செய்யும் குவார்டர் மாஸ்டர் (Quarter Master).

எங்களுடைய ஒற்றுமையைக் குலைக்க அவன் செய்த தந்திரம்தான் இந்த வேலை உயர்வு. எனக்கு இந்த மாதத்திலிருந்து 50 பவுண் சம்பளமாம். சம்பளத்தை மாதம் முடிய கப்பலில் தரமாட்டார்கள். ஏதாவது போர்ட்டில் இறங்குகிறபோது செலவிற்குத் தருவார்கள். மிகுதி எங்

கள் கணக்கிலேயே இருக்கும். இங்கு அம்மாவிற்கும் அப்பா
 விற்கும் கம்பளிச் சட்டைகள் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்.
 நாளைக்குப் பார்சல் பண்ணி அனுப்புவேன். பார்சல்
 கொழும்புக்கு விமானத்தில் வரும். வந்ததும் உங்களுக்கு
 அறிவிப்பார்கள். நீங்கள் திருகோணமலை தபாற் கந்தோ
 ருக்கு அதை அனுப்பச் சொல்லி—வரி கட்டிப் பெற்றுக்
 கொள்ளலாம். கிடைத்ததும் எனக்கு உடன் அறிவிக்க
 வும்.

இப்போது எனக்கு வேலை குறைவு, ஆனால், எனக்கு
 இஷ்டமில்லை. என் நண்பர்களை நான் மேற்பார்வை செய்
 வது பொருத்தமானதாக இல்லை; சந்தோஷமானதாகவும்
 இல்லை. ஆனால், என் நண்பர்கள் நிதானமாகச் சிந்திக்கக்
 கூடியவர்கள். என் உயர்வு எங்களைப் பிரிக்கத்தான் செய்
 யப்பட்டதென்றால் இன்னும் நாம் நெருங்கிவர வேண்டும்
 என அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

றேடியோ அறைக்குள் இருக்கும் ஜயதிலகா அருமை
 யானவன். இங்கு தமிழ், சிங்கள வித்தியாசம் எங்களிடையே
 இல்லை. பொது எதிரியை விழுத்த ஒன்றுசேர்ந்
 திருக்கும் நாம் ஒற்றுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கி
 றோம். ஆனால், இலங்கையில் எங்களை ஏன் இரண்டாந்தரப்
 பிரசைகள் ஆக்கப்பார்க்கிறார்கள்? ஓய்வு நேரத்தில் கப்பலில்
 பொழுது போக்குவது மிகவும் கஷ்டம். 'கசெட்' றேடி
 யோக்களைப் போட்டு பாட்டுக்கேட்பது என் பொழுது
 போக்கு. என் நண்பர்கள் மூவரும் குடிப்பார்கள். அதன
 லேயே சில வேளைகளில் நிதானம் தவறிப் போவதும்
 உண்டு.

இன்று மதியம் ஒரு பகிடி நடந்தது. சீப் எஞ்சினியர்
 என்னைத் தன்னுடைய அறைக்கழைத்து விஸ்கி ஒரு கிளாஸ்
 தந்தான். விஸ்கியை மறுத்தால் வில்லங்கம் என்று எனக்
 குத் தெரியும். எச்சிலை விழுங்கி விழுங்கி இருந்துவிட்டு,
 அவன் அப்பால் அகன்ற சமயம் கபினுக்கு வெளியே ஜன்
 ணலால் எட்டி ஊற்றிவிட்டேன். வெறிவந்தது போல்

நடிக்க வேண்டியுள்ளது. அவன் என்னை நம்பிக்கொண்டு—
குடிவெறியில் பிதற்றினான். அவனுக்குப் பிதற்றல், எனக்
குப் பேரிடி.

“அந்த மூன்று கறுப்பனுகளையும் கடலில் தூக்கிப்
போடுவேன்” என்று அவன் ஒரு சமயம் சொன்னான்.
எனக்கு இன்னும் நெஞ்சு இடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.
அவன் கறுப்பர்கள் என்று என் நண்பர்களையே சொன்
னான். கட்டப் பொம்மனை வழிக்குக் கொண்டுவர எட்டப்
பனைப் பிடித்துக் கொண்டது போல இருக்கிறது, அவன்
செய்கிற வேலை. ஆனால், நான் எட்டப்பனில்லை. நானும்
ஒரு கட்டப் பொம்மன். இப்போதைக்கு அவனிடம் நான்
நிறைய நடிக்கவேண்டியுள்ளது.

நானே இரவும் விஸ்கி குடிக்க வரச் சொல்லியிருக்
கிறான். போகத்தான் வேண்டும் கபினில் ஜன்னலிருக்கும்
வரை விஸ்கியைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. அடுத்த
கடிதம் அநேகமாக இன்னும் இரண்டு நாட்களில்
“கொடெய்டா” துறைமுகத்தில் வைத்து எழுதுவேன்.
அங்கிருந்து “ஜோர்தான்” போய் பின்னர் இஸ்ரேல்
போவோம். சிவராத்திரி மாசி மாதத்தில் வரும். கோணை
சர் ஊர்வலம் என் கண்களுக்குள் நிற்கிறது.

ஏதாவது ஒரு அதிசயம் நடந்து திடீரென நான் திரு
கோணமலையில் நிற்கமாட்டேனா என்பது போல் அடிக்கடி
எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அதிசயம் நடப்பதற்கு இது என்ன
மந்திரவாதிக் கதையா!

எங்களுக்காக கோணைசரிடம் அர்ச்சனை செய்யவும்.

அன்புள்ள மகன்

மகாதேவன்.

சரவணமுத்து கடிதத்தை வாசித்த கையோடு பரஞ்
சோதியிடம் கேட்டான்:

“பொலிசில் ஒரு என்றிபோட்டு. கப்பலுக்கு 4 பொலி
சைக் கூட்டிவந்தால்...”

“நானும் யோசிச்சான். ஆனால் அது சரி வராது, கடி
தங்கள் எல்லாத்தையும் வாசிச்சியெண்டால் விளங்கும்.”

படகு பாரம் கூடியிருந்த காரணமோ என்னவோ வேகம் குறைந்து பெருமூச்சு விட்டு, புகைகக்கி ஆகவாசப் படுத்திய பின்னர் அன்னத்தின் அரக்கில் நகர்ந்தது.

சிங்கன் இன்னும் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஒட்டி உலர்ந்த அவனது வயிறு மேலும் கீழும் போய்வந்து கொண்டிருப்பதை சட்டையின் அசைவில் அவதானிக்க முடிந்தது.

துன்பங்களை வெளிக்காட்டாத கட்டை. முகத்தில் எத்தனையோ கோடுகள். அத்தனையும் வாழ்க்கை அனுபவங்கள், பட்ட அடிகள், அனுபவித்த சிற்றின்பங்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கோடுகளாகி முகத்தில் வகிட்டுத்து வழிகின்றன. சிங்கனுடைய முகத்தில் மட்டுமா இந்தக் கோடுகள். அந்தப் படகிலே பிரயாணம் செய்யும் எல்லோருடைய முகங்களிலும்தான்.

1967-ம் வருட வாக்கிலே கப்பல் கம்பனிகளை அரசாங்கம் தேசியமயமாக்குமுன்னர், திருகோணமலைத் துறை முகத்திற்கு வந்துபோகும் கப்பல்கள் ஏராளம். கப்பல் கம்பனி முதலாளிகளில் சிலர் — இரத்தம் உறிஞ்சும் அட்டைகள். ஓவாட்டைம், டொன்னேஜ் என்னும் பெயர்களில், தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த வீத கொடுப்பனவைச் செய்துவிட்டு, இலாபங்களை நிறைந்த அளவில் உறிஞ்சிக்கொண்டனர். இரவு பகலென்று பாராமல், தொழிலாளர்கள் உழைக்க வேண்டியிருக்கும். தொழிலாளர் யூனியன்களும் முதலாளிகளோடு பேரம்பேசி உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியாத அளவிற்கு — தனியுடைமைச் சக்திகள் பலம்வாய்ந்ததாக இருந்த காலமது.

மாதம் முப்பது நாட்களும் உடல்களை முறித்தால் தொழிலாளர்களுக்கு ரூபா 500 லிருந்து 1000 வரை சம்பளம் கிடைக்கும். சம்பள தினமன்று, சாராயத் தவறனை நிறைந்து வழியும். திருகோணமலையின் பிரபலமான முச்சந்திகள் தூஷண வார்த்தைகளின் ஒலிபரப்பு நிலையங்களாக மாறிவிட்டிருக்கும். சம்பளக் காசு கையிலிருந்து

கரையும்வரை நித்திரையே வராது. முகம் கழுவிக்கொள்ள பிள்ளேன்சோடா பாவிக்கும் பாவிகளும் உண்டு.

காசு கரையத் தொடங்கும். அதன் பின்னரே கப்பல் வேலையைப் பற்றி நினைவுகள் வரும். வீட்டைப் பற்றிய, அங்கு நிலவுகிற பட்டினி பற்றிய ஞாபகம் எல்லாம் நான் முந்தி, நீ முந்தியென முண்டியடித்துக்கொண்டு வரிசையாக வரும். வெறும் பாளைக்குள் எத்தனை அகப்பைகளை வீட்டுத் துளானியும் என்ன பயன் விளையப்போகிறது. பூஜ்யம். ரயில் புறப்பட்டுப் போனபின் வெறிச்சோடிப்போன ஸ்டேசனைப் போல ஓய்ந்துபோய்த் திண்ணைகளில் குந்துவதைத்தவிர வேறு வழியில்லை. திண்ணைகளுக்கு மண் எடுப்பதால் வயிறுகள் நிறைந்துவிடுமா? கூப்பன்கள் அடைவிற்குப் போகும். கிடைக்கும் சொற்ப காசுகள் கால் வயிற்றுக்கே போதும். வாழ்க்கையே முடிந்துவிட்டதுபோல் ஓய்ந்துபோயிருக்கும். விடிகாலையில், அழகான, ஓயிலான குரலெடுத்துப் பாடும் குயிலோசை கூட—இழவு வீட்டுப் 'பீப்பீ' இசையாகக் கேட்கும்.

இத்தனைக்கும் மத்தியில் நாட்கள் மெல்ல மெல்ல அரக்கும். அடுத்த சம்பள தினம்— ஒரு வருடம் கழித்து மெல்ல வருவது போலிருக்கும். வெட்டுகள், கொத்துகள் கழிந்த மிகுதிச் சம்பளம் கைகளில் கிடைக்கும். அப்போதாவது— திறக்குமா மூளை?

“இத்தனை நாட்கள் குடிக்காமலிருந்து, எவ்வளவு பெரிய தியாகம் செய்துவிட்டோம்” இன்றைக்காவது சிறிது சுவைப்போம் என்று தமிழ்ப்படக் கதாநாயகர்களாகத் தம்மை நினைத்துக்கொண்டு தவறணையை நோக்கி நடப்பார்கள். எடுத்துவந்த சொற்ப சம்பளத்தில் அரைவாசி— “மச்சான் நீ குடி, நான் குடி” என்ற பரந்த நோக்கில் கரைந்துபோகும். போதாததற்கு, சினிமாத் தியேட்டர்கள் அந்த நேரம் பார்த்து எம். ஜி. ஆரின் புதிய, பழைய படங்களைப் போட்டுவைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கும்.

இப்படியே காலசக்கரம்—அந்தத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில், கடன், பசி, பட்டினி ஆகியவற்றைப் பிறப்பித்துக்கொண்டே உருளும். கோடுகள் பதியும். முகங்களில் சுருக்கங்கள் விழுந்து முதுமைக் கோலம் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும்.

பாவம். தொழிலாளர்கள்!

சிங்கள் ஏதோ ஊர்வதுபோல உணர்ந்து முகத்தைக் கையால் தேய்த்துவிட்ட வண்ணம் நித்திரை கலைந்து நிமிர்ந்து பார்த்தான். படகு இன்னும் கப்பலையடையவில்லை. மீண்டும் கண்கள் சோரத் தொடங்கின. பாதிக்கண்களால் சரவணமுத்துவைப் பார்த்தான் அவன். சரவணமுத்து கடிதத்தில் மூழ்கியிருந்தான். கண்கள் வரிகளின் வழியில் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தன.

அது மகாதேவன் எழுதிய நான்காவது கடிதம். இன்னும் படித்து முடிக்காத மூன்று கடிதங்கள் மடியில் கிடக்கின்றன. மகாதேவனின் கடிதங்கள் புதிய விடயங்களை அவனுக்குப் புலப்படுத்தின, சுவையாகத்தானிருந்தது.

அந்தச் சுவையினூடே பாகற்காய் கசப்பும் இழையோடியது. அது... அனுதாபமாகவும் சுரந்தது.

மகாதேவனில் பிடிக்காத ஒரு விசயம். அவனுடைய எழுத்துகள்— சேற்று நிலத்தில் கோழி கிளறியது போல— 'எப்படித்தான் எஸ்.எஸ். சீ. பாஸ் பண்ணினோ' என நினைத்தான் சரவணமுத்து.

அக்குவா ஜோர்தான்போர்ட்,
17.1.70

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா,

நான் அனுப்பிய கம்பளிச் சட்டைகள் கிடைத்திருக்கும் என நம்புகிறேன். சட்டைகள் அளவாக இருக்கிறதா? கோணைசர் ஊர்வலத்திற்குச் சோடிப்பதற்காக என் நண்பர்கள் காசு சேர்க்க வருவார்கள். ஐம்பது ரூபாய் கொடுக்கவும், என் ஒரே சொந்தங்களான உங்கள் இரு வரினது சுகத்

திற்காக கோர்ணேசரை நிதமும் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நேற்று ஜோர்தான் போட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். இங்கு அனல் காற்று அடிக்கிறது. அதுவும் கரையோரப் பகுதிகளைக் கேட்கவே வேண்டாம். சூயஸ் கால்வாய் 1870 ம் ஆண்டு திறக்கப்பட்ட பின்னரே இந்தத் துறைமுகம் பிரசித்தி அடைந்திருக்கிறது. வர்ணிக, பிரயாண, எண்ணெய், யுத்த, நாசகாரி, நீர்மூழ்கி, விமானத் தாங்கிக் கப்பல்கள் எந்நேரமும்— வந்தும் போய்க்கொண்டும் இருக்கின்றன. பாய்மரக் கப்பல்களுக்கும் குறைவில்லை. கப்பலில் வந்ததால் ஒரேயொரு நன்மை. பிரசித்திபெற்ற நகரங்களையும், துறைமுகங்களையும், பார்க்கிற சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது. எண்ணெய்க் கப்பல்கள்தான் இங்கு நிறைய நிற்கின்றன. இஸ்ரேலிய, அரேபிய யுத்தத் திற்குப் பின்னர், கெடுபிடிகள் கூடிவிட்டனவாம்.

ஓரளவிற்கு ஜோர்தான் துறைமுக நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்துள்ளது. ஆயினும், எங்கள் மேல் நாள் தோறும் செலுத்தப்படும் கொடுமைகள் குறைந்தபாடில்லை என்பாடு சிறிது பரவாயில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். சீப் எஞ்சினியர் என்னை முற்றாக நம்பி விட்டான். ஆறடி உயரமும், இருநூற்றைம்பது ரூத்தல் பாரமுமுள்ள தடியன் அவன். அவனுடைய ஆங்கிலம்—என்னிடமுள்ள ஆங்கிலத்தையும் அடித்துக்கொண்டுபோய் விடும்போலிருக்கிறது. வெறிகூடிவிட்டால்— கிறீக் மொழியில் பிணைத்துவான். என் கஷ்டகாலம் அவனுக்கு என்னைப் பிடித்துவிட்டது. வேலை நேரத்தில் கூட, தன்னோடு வந்திருந்து இலங்கையைப் பற்றிச் சொல்லுமாறு கேட்பான். எனக்குத் தெரிந்த அளவிற்கு நானும் சொல்லிச் சொல்லி சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இவனுக்கும் கப்டனுக்கும் ஒட்டென்றால் ஒட்டும். அத்தனை நெருக்கம்.

இவனுடைய சிபார்சின்பேரில்தான் எனக்கு வேலை உயர்வு கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

கப்பலில் எங்கு பார்த்தாலும் “ஸ்டீம் பைப்” (Steam Pipe) போட்டிருப்பார்கள். அதில் கையைக் காலைவைத்தால் அவ்வளவுதான். மற்றைய சில கப்பல்களில்—சுடாமலிருக்க ‘கவர்’ போட்டிருப்பார்கள். மூன்று நாட்களுக்கு முன்—இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். சரவணபவன் ‘டெக்கில்’ உலவும்போது கவனிக்காமல் ஸ்டீம் பைப்பில் காலை வைத்துவிட்டான். தோல் பொங்கிக் கொப்பளித்து துடி துடித்துப் போய்விட்டான். முதலுதவி என்ற பெயரில் ஏதோ ஒரு களிம்பு தடவினார்கள். ஜோர்தானுக்கு வந்த பின்னர் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றில் மருந்துகட்டிவந்தான். சின்னக் காயத்தைப் பெரிதுபடுத்தி, லீவு எடுத்து கரைக்குப் போய் வருகிறான் என கப்டன் மூக்கால் அழுதான். மூன்று நாட்களுக்கு மேல் கரைக்குப் போனால் சம்பளவெட்டு எனப் பயமுறுத்தினான். சரவணபவன் பாவம். ஏழைப் பையன். காயம் சரியாக ஆறவுமில்லை. அதன்பின் அவன் கரைக்குப் போகவுமில்லை.

பங்களாதேசைச் சேர்ந்த இரண்டு பொடியன்கள் எங்களோடு வேலைசெய்கிறார்கள். எங்களை விடத் துடிப்பானவர்கள். கப்டன்—ஐம்பது பவுணுக்குக் கையெழுத்து வாங்கி, முப்பத்தைந்து பவுண் தந்துவிட்டு மிகுதியை விழுங்கிவிடுவதை அறிந்துகொண்ட அவர்கள், ‘கிறீக்கில்’ இருக்கும் கம்பனியின் தலைமை அலுவலகத்திற்கு ஒரு கடித மெழுதி விட்டார்கள். அதில் நாங்கள் நால்வரும் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்தோம். அந்தக் கடிதம் இவனுடைய பார்வைக்காக கிறீக்கிலிருந்து திருப்பி அனுப்பப்பட்டது. பங்களாதேஷ் பொடியன்கள் தான் இதற்குக் காரணம் என்று மோப்பம் பிடித்ததுதான் தாமதம்—இருவரையும் பின்னேரம் ஆறு மணியிலிருந்து இரவு ஒன்பது மணிவரை இடுப்பில் கயிறு கட்டி கடலுக்குள் இறக்கி விட்டான். புனிதமான தண்டனைகள்.

இனி, இப்படி எங்களைக் கொடுமைப்படுத்தினால் கையில் கிடைப்பதைக் கொண்டு கப்டனின் தலையை

உடைப்பது என்று அந்த இரண்டு பொடியன்களும் முடிவு கட்டியுள்ளார்கள்.

வேலை நேரத்தைத் தவிர மற்றைய வேலைகளில் நண்பர்களோடு என்னைப் பழக வேண்டாம் என்று சீப் எஞ்சினியர் சொன்னான். நான் முடியாதென்று சொன்னதற்கு மூஞ்சியை நீட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான். இது எங்கே எப்படிப் போய்முடியுமென்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

இன்னும் மூன்று, நான்கு தினங்கள் இந்தப் போட்டி நிற்போம். பங்களாதேஷ் பொடியன்கள் வேறு கப்பலில் சேர்வதற்கு முயற்சி செய்கிறார்கள். ஜப்பான், கனடா போகிற நல்ல கப்பல்கள் எல்லாம் இங்கு நிற்கின்றன. சம்பளமும் ஐம்பது பவுண்டுக்குக் கூடத்தருவார்கள். இடம் எடுத்துத் தந்தால் சேருவீர்களா என்று எங்கள் நான்குபேரையும் கேட்டார்கள். 'ஓம்' என்று சொல்லி யிருக்கிறோம். இப்போது மற்றக் கப்பல்கள் 'பச்சையாகத்' தான் தெரிகின்றன. போனபின் அவைகளும் 'சிவப்பாகப்' போய்விடக் கூடும். எனினும் நாங்கள் அறுவரும் அமெரிக்க வணிகக் கப்பல் ஒன்றில் சேர்வதற்கு முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

எங்களது முயற்சியை எப்படியோ மணந்துவிட்டான் கப்டன். மணந்த கையோடு பாஸ்போட்டுகளை எங்களிடமிருந்து பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி வாங்கி வைத்திருக்கிறான். பாஸ் போட்டுகளை அவன் திரும்பத் தராதது இருக்கும் பட்சத்தில் நாங்கள் இன்னொரு கப்பலில் ஏற இயலாது போகும். கடலில் தான் இறங்கவேண்டும்.

எங்களை விடவும் விருப்பமில்லை.

நியாயமான சம்பளமும் தரமுடியாது.

கொடுமைகளுக்கும் குறைவில்லை.

விடாக்கண்டன் கொடாக்கண்டனாக இருக்கிறான் கப்டன். நாங்கள் வேலையும் பழகிவிட்டோம். வேலை பழகியவர்களைக் குறைந்த சம்பளத்தில் வைத்து — முடிந்த

அளவிற்குக் கூடிய வேலை வாங்க வேண்டுமென்பது தான் அவன் எங்களை விடாமலிருப்பதன் நோக்கம்.

அவனுடைய நோக்கம் தொடர்ந்து நிறைவேறுமா என்பது இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தெரியும். அமெரிக்கக் கப்பல் பச்சைச் கொடி காட்டியதும், பாஸ் போட்டுகளை கப்டனிடமிருந்து திரும்ப எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆயின், திரும்பத் தருவதும், தராமல் விடுவதும் அவனிஷ்டம். கடலில் தூக்கிப் போட்டாலும் போடுவான். எதற்கும் அஞ்சாத தடியன்.

இன்னும் இரண்டு தினங்களில் புதுக் கப்பலுக்குப் போனாலும் போகலாம். அல்லது பாஸ் போட்டுகளை கடலுக்குக் கொடுத்து விட்டு போக்கிடமில்லாமல் தவித்தாலும் தவிக்கலாம். கடிதம் எழுதுகிறேன். அம்மாவிடம் எதுவும் சொல்லவேண்டாம்.

அன்புள்ள மகன்,
மகாதேவன்.

* * *

* * *

* * *

சரவணமுத்து வாசித்த கடிதங்களை மடித்து பரஞ்சோதியின் கைகளில் வைத்தான். கண்ணீர்க் குளங்கள் அவரது கண்களை மறைத்திருந்ததை அவன் அவதானித்தான். அருமை பெருமையாக வளர்த்து, ஆளாக்கி — கப்பல்காரன் கஷ்டப்படுத்துவதற்காக இப்படி அநியாயமாக தூக்கிக் கொடுத்து விட்டு 'ஐயோ' வென்று உட்கார்ந்திருக்கும் அவரைப் பார்க்க சரவணமுத்துவிற்கு துக்கம் துக்கமாக வந்தது.

சரவணமுத்துவிற்கு இரண்டு பையன்கள். அவர்களில் ஒருவனை மகாதேவனுடைய இடத்தில் வைத்துப் பார்த்தான். கப்டனின் கழுத்தை நெரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. கையிலிருந்த மிகுதிக் கடிதங்கள் மூன்றும் நசிந்து கசங்கின. அது கப்டனின் கழுத்தல்ல என்பதைச் சடுதியாக உணர்ந்ததும் இறுக்கம் சிறிது இளகியது.

பரஞ்சோதி தனது மகனை எப்படி எப்படியெல்லாம் புளுகிப் புளுகி வளர்த்தார் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். மகனுடைய 'றம்பிட்டான்' பழ ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காக கொழும்பிற்குப் புறப்பட்டுப் போய் ஒரு கூடைப் பழம் வாங்கி வந்த விஷயம் இன்னும் அவனுக்கு நினைவிருந்தது. மகாதேவனுக்கு மீசை வளர்ந்த பின்னரும் அவரே அவனை சலூனுக்கு அழைத்துச் சென்று 'பொலிஸ்குரோப்' அடிப்பித்த அனுபவங்கள் சரவணமுத்துவிற்கு சிரிப்பினை வரவழைத்தாலும், அந்தத் தந்தையின் பாசத்தை உணர்ச்செய்தது.

லட்சுமி அவரைவிட ஒரு முழம் மேல். மகன் உண்டமிச்சம்தான் அவளுக்கு. ஏதும் புதினமான நொறுக்குத் தீன்களை அவன் மிச்சம் வைக்காமல் விளாசி விட்டால் அதுவே அவளுக்கு நிறைவு.

வெறும் தடிமனுக்கு காளி கோயிலில் நேர்த்திக்கடன். ஒருமுறை உதைபந்து அடித்து இடது முழங்காலை ஓடித்துக் கொண்டு வந்திருந்தான் மகன். காலுக்கு 'புக்கை' கட்டத் தொடங்கு முன்னரே காவடி எடுக்கும் நேர்த்தியின் முடிவைக் கட்டி விட்டாள் லட்சுமி. அன்றிலிருந்து எட்டு வருடங்கள் வெருகலம்பதியானுக்கு காவடி எடுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறான் மகாதேவன்.

அப்படியெல்லாம் ஊட்டியூட்டி, கண் இமைகளுக்குள் பூட்டிப் பூட்டி வளர்த்து விட — பயல் பூட்டைக் கழட்டி வைத்து விட்டு வெளியே பாய்ந்து விட்டான். ஒரு கணம் மகாதேவன் மேல் சரவணமுத்துவிற்கு 'ஐுவால்' வந்தது.

“இந்தக் காலத்துப் பொடியளே இப்படித்தான். தாய் தகப்பன் படிப்பையும், உடலையும் கவனமாக வளர்த்து விட, இவர்கள் தலைகளை மட்டும் கூடையாக வளர்த்துக் கொண்டு திரிகிறார்கள். சீயக்காய் இல்லாத இந்தக் காலத்தில் பெண்களே தலைகளை 'குரோப்' செய்யவேண்டி யிருக்கு. போகிற போக்கைப் பார்த்தால் பொடியன்கள் எல்லாம்

பின்னல்களோடு திரிய, பெட்டைகள் 'குறொப்' போடுதிரி
கிற காலம்தான் வரப் போகுது."

சரவணமுத்து இந்தக் காலத்துப் பையன்களை நினைத்த
மாத்திரத்தே ஆத்திரமடைந்தான்.

"சீலைப் பஞ்சக் காலத்தில் பெல்பொட்டங்களும், சீயக்
காய் பஞ்ச காலத்தில் தலை வளர்ப்பும்" குறிப்பிட்ட நேரத்
தில் பணமின்மையாலும், சோம்பல் குணத்தாலும் ஒத்திப்
போட்டுக் கொண்டே வெட்டாமல் வைத்திருந்த தனது
தலையைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான் சரவண
முத்து. பெரிய கூடையாகக் கனத்தது.

"நானைக்கே போய் வெட்டி விடவேண்டும்."

"என்றாலும், வெளிநாட்டுக்குப் போன மற்றப்
பொடியனைப் போல இவனில்லை. சொந்த ஊரில் வேலை
கிடைத்தால் இவன் ஏன் வெளியே போகிறான்."

வெளிநாட்டு மோகத்தில் இருந்த நிரந்தர ஆசிரியத்
தொழிலையும் கைவிட்டுப் போய், மோகம் கலைந்த பின்பு
சொந்த ஊருக்குத் திரும்பி வந்து, இப்போது தெருவெல்
லாம் 'றஸ்தியாதி' அடிக்கும் சிவலிங்கத்தின் நினைவு தட்டுப்
பட்டது சரவணமுத்துவிற்கு.

"சிவலிங்கத்தோடு ஒப்பிடும் போது இந்தப்பிள்ளை
தங்கப் பவுணல்லோ:"

கடலை எட்டிப் பார்த்தான் சரவணமுத்து. இதுவரை
பின்னால் தடம் மாறாது வந்து கொண்டிருந்த அந்த மர்
மப் படகு இப்போது முந்திக் கொண்டு போய்விட்டிருந்
தது. ஆனால், அதில் நின்று இந்தப் படகையே பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிற மனிதனின் பார்வை மட்டும் அவனுக்குப்
பிடிப்பதாயில்லை.

பரஞ்சோதியாரிடம் கதைத்தான் சரவணமுத்து.

"அவன் பாக்கிற பார்வை ஒரு மாதிரியாத்தான்
கிடக்கு."

“நான் சொன்னன், விசயமேதும் தெரிஞ்சுதான் வாறான் போல கிடக்கு, பாப்பம்.”

பெருமூச்சு விட்டார் பரஞ்சோதியார்.

சரவணமுத்து அடுத்த கடிதத்தைப் பிரித்தான். அது இஸ்ரேல் போட்டிலிருந்து எழுதிய கடிதம்.

* * *

இஸ்ரேல் போட்.

30/01/76

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா,

உங்களுடைய கடிதம் ஜோர்தானில் 18/1/76ந் திகதி கிடைத்தது. பருவ மழை இம்முறை திருகோணமலையில் பொய்த்துவிட்டது என எழுதியிருந்தீர்கள். விரைவில் மெய்க்க வேண்டுமென்று கோணைசரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். கம்பளிச் சட்டை அம்மாவுக்கு தொள தொளக்கு தென்றால் வளர வளரப்போடலாம் என்று சொல்லவும். பக்கத்து வீட்டு விசாலாட்சிக் கிழவி செத்துப் போனதை அறிய வருத்தமாக இருக்கிறது. கிழவி இன்னும் கண்ணுக்குள்ளேயே நிற்கிறது. எனினும், கிழவி வயது வந்து போயிருக்கிறது. நாங்கள் வயது வராமல் செத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இங்கு சீப் எஞ்சினியர் கதைத்த மாதிரியிலிருந்து, எமது கப்பல் இலங்கைக்கு ஏப்ரல் நடுப்பகுதியில் வரும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி வருமாயின் நாம் நால்வரும் இறங்கி விடுவோம். போதும் கப்பல் வாழ்க்கை.

பங்களா தேஷைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் இருவரும் 17/01/76ந் திகதி மாலை கரைக்குப்போய் சகல ஒழுங்குகளையும் செய்துகொண்டு வந்து, கப்டனிடம் பாஸ்போட்டுகளையும், இருப்பிலிருந்த மிகுதிச் சம்பளக் காசையும் கேட்டார்கள். பாஸ்போட்டுகளைக் கொடுத்தவன், சம்பளத்தைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான். அவர்கள் பாவம், ஒருவருடத்

திற்குமேலாக வேலை செய்தவர்கள். ஆளுக்கு 300 பவுணுக்குக் குறையாமல் கிடைக்க வேண்டும். இருந்தபோதும், ஒழுங்கு செய்து வைத்திருந்த படகில், இரவோடிவாககரைக்குப் போய்விட்டார்கள். இதெல்லாம் அடுத்த நாள் காலைதான் எங்களுக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கிருந்த அவசரத்தில் எங்களைப் பற்றி அப்போது சிந்திக்க முடியாது போய்விட்டிருக்கிறது.

அன்று மாலை மூன்று மணியிருக்கும், ஒருபடகில் மூன்று பொலிஸ்காரர்களும், பங்களாதேஷ் பொடியன்களும் கப்பலுக்கு வந்தார்கள். இது பொடியன்களுடைய வேலை. தங்களுடைய சம்பளம் கிடைக்க வில்லை. இன்னும் பல பேர் கப்பலிலிருந்து கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றெல்லாம் அவர்கள் ஜோர்தான் பொலிசில் முறைப்பாடு செய்ததையடுத்தே பொலிஸ் வந்தது.

கப்டன் ஒரு ஆமை. தன்னுடைய எல்லா மூர்க்கக் குணங்களையும், ஆமை கால்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்வது போல நடந்து கொண்டான். மிக அடக்கமானவனாக நடிக்கத் தொடங்கினான். சிவாஜி கணேசன் பாடம் கேட்க வேண்டும். நவரசங்களின் நாயகனாகவே மாறிவிட்டான். வந்த பொலிஸ்காரர்களும், இந்த ரசங்களினால் எழுபத்தைந்து வீதம் அவன் பக்கம் சாய்ந்து விட்டார்கள். மிகுதி கால் பகுதியும் அவன் விஸ்கி ரசத்தைக் காட்டியதோடு சரி.

பங்களாதேஷ் பொடியன்களுக்கு சம்பளம் கிடைக்க வில்லை. ஆனால், நிம்மதியாக அமெரிக்கக் கப்பலில் ஏறி விட்டார்கள் என்று கேள்வி. நாம் கிடைக்க வேண்டிய சம்பளத்தை யெண்ணி நிம்மதியில்லாமல் இருக்கிறோம்.

எங்கள் கப்பலில் ஏழு குத்தல்கள் (Hatch) இருக்கின்றன. ஏழும் பனை மர ஆழம். இரண்டிற்கு கயிற்றேணி. உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு தான் ஏறி இறங்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குத்தலிலும் இலக்கம் போடப்பட்ட

டிருக்கும். ஏழாவது இலக்கக் குத்தல் பொதுவாக வெறுமை யாக இருப்பது வழக்கம். அதை அப்படி வைத்திருக்கக் கூடாது என்பதற்காகவோ என்னவோ எங்களில் கோபம் ஏற்படுகிற போதெல்லாம் அதில் தான் அடைத்து வைக்கிறோம். உள்ளே ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாத இருட்டில் நாம் அடைந்து கிடப்போம். அப்போதெல்லாம் எங்கள் கழுத்துக்களை யாரோ அழுத்துவது போல இருக்கும். மூச்சு நின்று விடும் போலிருக்கும். வெளிச்சத்துக்கு வந்ததும் சர்க்கஸ் போல நம்ப முடியாமல் இருக்கும். இந்தத் தண்டனைகளை எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்வது.

பொலிஸ்காரரிடம் முறையிட்டாலென்ன வென்று இடையிடையே யோசனை எழுவதுண்டு. கப்டனிடம் மூட்டை மூட்டையாக விஸ்கி இருக்கிறது. எங்கள் முறைப்பாடு அவனை என்ன செய்து விடும்.

ஜோர்தானிலிருந்து புறப்பட்ட பின்னர், ஒருநாள் எங்களைக் கூப்பிட்டு பாஸ் போட்டுகளைத் தந்தான். இனி உயிர் போனாலும் அதனைக் கையை விட்டு நமுவ விடுவதில்லையென உறுதி பூண்டிருக்கிறோம். அது தானே எமது உயிர்நாடி. அதனை இழந்தால் உயிரை இழந்ததற்குச் சரி.

இஸ்ரேல் போகும் வழியில் சிறிது பயங்கரமாக இருந்தது. கடலில் எந்த இடத்தில் கற்பாறைகள் மறைந்து கிடக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. கப்பல் சரியான பாதையில் செல்கிறதா என ஜன்னலூடாக ஒரு எஞ்சினியர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவனது ஆணைக்கேற்ப கப்பலோட்டி செலுத்துவான். வேதமானி அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும். மாலுமியின் அறையிலிருந்து கிடைக்கும் உத்தரவுகளைப் பெற்று எஞ்சினியர் ஆவன செய்வான்.

அன்று இரவு பத்து மணி இருக்கும். எங்கள் அறையில் நல்ல குறட்டை. திடீரென மேலிருந்து கூரையெல்லாம் கழன்று எங்கள் மேல் விழுவது போல சப்தம் கேட்டது. விழுந்தடித்து எழுந்து உடுப்புகளை அவசரமாக மாட்டிக்

கொண்டு வெளியே பாய்ந்தோம். கப்டனிலிருந்து அத்தனை கிறீக்காரர்களும் இடுப்பில் ஒரு துணியேது மில்லாமல் அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். கப்பலின் முற்பகுதியை கற்பாறையொன்று மோதி ஓட்டையாக்கி விட்டது. இப்படி பொதுவாகவே நடப்பதில்லை. இது மிகப் பெரிய தற்செயல் நிகழ்ச்சி. ஓட்டை அவ்வளவு பெரிதாக இல்லாது விட்டாலும் அவர்களது ஓட்டம் பெரிதாக இருந்தது. உடுப்பையே மறந்து விட்டார்கள் என்றால் பார்க்கவேண்டியது தானே.

பின்பு— நாங்கள் எப்படி நித்திரை கொள்ள முடியும். உள்ளே வந்த தண்ணீரை அள்ளி வெளியே கொட்டும் வரை எங்களுக்கு நித்திரையில்லை. இதற்கிடையில், கப்டனும், சீப் எஞ்சினியரும் 'உயிர் காப்பு மிதவைகளை' (Life Boat) தயாராக வைத்திருந்தார்கள். கப்பலுக்கு வேறு ஆபத்து ஏற்படுமிடத்து, நாங்கள் தப்பிப் போகும் ஏற்பாடு அது.

தூரத்தே ஒரு கலங்கரை விளக்கம் தெரிந்தது. 'எங்கள் மாலுமிகளைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்ற சமிக்கையைக் கொடுத்தான் கப்டன். எங்களைக் காப்பாற்றுவதல்ல அவனது நோக்கம். ஆனால், அப்படித்தான் ஆபத்து நேரத்தில் சமிக்கை கொடுக்க வேண்டும். அங்கிருந்து படகில் ஆட்கள் வந்து உடைவைத் தற்காலிகமாக சீர் செய்துவிட்டுப் போனார்கள்.

நாங்கள் தப்பியது அருந்தப்புத்தான். அன்றிலிருந்து எங்களுக்குக் கஷ்டம் கூடி விட்டது. எடுத்ததற்கெல்லாம் எரிந்து விழுகிறான் கப்டன். நாற்பது மாலுமிகள் வேலை செய்யும் இந்தக் கப்பலில் நாங்கள் நான்கு பேர் மட்டுமே மாடுகள் போலத் தெரிகிறோம் அவனுக்கு. வைக்கோலைச் சரியாகப் போடாமல் பாலை மட்டும் இரத்தம் வரும் வரை கறந்து கொண்டேயிருக்கிறான். வேறு கப்பலில் சேர்ந்து விடலாம் என்றால், உடல் வருந்தி உழைத்த காசு கிடைக்க

காமல் போகும். பாஸ் போட்டுகளுக்கும் அநியாயம் செய்வான். இந்தக் காரணங்களாலேயே, வேறு கப்பலுக்குப் போகும் யோசனையை இப்போதைக்கு கவனத்தில் எடுக்காமல் கடவில் இறங்கி விட்டிருக்கிறோம். சந்தர்ப்பம் சரியாக வரும் போது கவனத்தில் எடுப்போம்.

இங்கே நான் படும் துன்பங்களை மட்டுமே உங்களுக்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். வேறு விடயங்களை எழுதவே என்னால் முடியவில்லை. சுற்றியும் சுற்றியும் சுப்பருடைய கொல்லைக்குள்ளேயே எனது நினைவுகள் ஓடுகின்றன. இதனால் உங்கள் நிம்மதி குறையும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், துன்பங்களை என்னுடைய நிழலான உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் போது, காலை வெட்டி அவதிப்படுத்துகிற சப்பாத்துகளைக் கழட்டி வைத்தது போல், இலேசாக இருப்பதை உணர்கிறேன்.

இலங்கைக்கு எமது கப்பல் வருமானால் திருகோணமலைக்கு எப்போது வரும் என்பதை விசாரித்து அடுத்த கடிதத்தில் எழுதுகிறேன். அப்படி வராது போனால், நாம் கொழும்பில் இறங்குவதற்கு முயற்சிப்போம். எங்கள் நாட்டிற்கு கப்பல் வர இருக்கும் போது, நாம் வேறு நாட்டில் இறங்க முயற்சிப்பதில் அர்த்தமில்லை. கொழும்பில் வைத்து கரைக்குச் செல்ல அனுமதிப்பார்கள் என்றால், காசு போனாலும் பரவாயில்லை; கரையிலேயே நின்று விடலாம். கப்பலைப் பார்த்தால், அப்படி அனுமதிப்பவனாகத் தெரியவில்லை. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

இன்னொரு விஷயம். சீப் எஞ்சினியர் இன்று இரவு குடிக்க தன்னுடைய கபினுக்கு வரும்படி சொல்லியிருக்கிறான். எனக்கென்றால், அவன் குடித்து விட்டு பிளாத்துவதை நான் எதற்காகக் கேட்கவேண்டும் என்கிற உணர்வு தட்டுகிறது. நண்பன் என்ற ரீதியில் அழைப்பு வருமானால், அவன் தரும் விஸ்கியைக் கூடக் குடிக்கலாம். ஆனால், அவனோ அரசனாகத் தன்னை நினைக்கிறான். நான் அடிமை

யாக முடியாது. என் நண்பர்களிடம் சொல்லி விட்டேன். இதற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டுமென்று. இன்று இரவு தலை கால் தெரியாமல் நன்றாகக் குடிக்கச் செய்யும்படி ஐய திலகா கூறியிருக்கிறான். எனக்கு அது கஷ்டமில்லை. வெறியேறியவுடன் வெளியே தூக்கிவந்து இடுப்பில் கயிறுகட்டி கடலில் இறக்குவதெனத் திட்டம். இது பாரதூரமான திட்டம்தான். இன்னும் பொறுமையைக் கைக்கொள்ளத்தான் நான் நினைக்கிறேன். நண்பர்களிடம் அது கரைந்து விட்டது. அவர்களையும் கோபிக்க முடியாது.

கடலில் இறக்கி விட்டு வந்து நாம் சப்தம் காட்டாமல் படுத்து விடுவோம். அவன் ஆசைதீர நீச்சலடிக்கட்டும். இதன் விளைவுகளை உணரும் தூரதீருஷ்டி எங்களிடமுண்டு. அவற்றிற்கு முகம் கொடுக்கும் துணிவுமிருக்கிறது. அந்த அளவுக்கு நாம் மிதிக்கப்பட்டுள்ளோம்.

அடுத்த கடிதம் எப்போது எழுதுவேன் என்று சொல்ல முடியாமலிருக்கிறது, எல்லாம் நிச்சயமற்ற நிலைமை. அம்மாவின் சுகத்தை அறிவிக்கவும்.

அன்புள்ள மகள்,
மகாதேவன்.

படகு கப்பலை நெருங்கி விட்டது. பரஞ்சோதியார் எட்டிப்பார்த்தார். தங்களைக் கடந்து வந்த படகு ஏணியருகே நின்று கப்பலோடு தன்னை அணைத்துக் கொள்ள முயன்றதைக் கவனித்தார்.

செவ்விளநீர் கோம்பைகள் இரண்டு ஒன்றையொன்று முட்டி மோதிக்கொண்டு மிதந்து வந்தன. ஹெவன் கப்பல் பக்கமாக அவை வந்ததிலிருந்து, அதில் உள்ள யாரோ தான் அவற்றைக் குடித்திருக்க வேண்டும். சூடுள்ளவர்கள் குடிக்கத்தான் வேண்டும்.

சிங்கனைத் தட்டினார் பரஞ்சோதியார். நடுச்சாம சினிமாவுக்குப் போயிருப்பானே, சோம்பல் கண்ணிமைகளைப்

பிசினை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. பிசினை உரித்துவிட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான் சிங்கன்.

“ராத்திரி என்ன படமடா பாத்தனீ?”

சிங்கனிடம் ஒருவன் கேட்டான்.

“முந்தநாள் ‘கௌரவம்’ பார்த்தனா.”

“அதுதான் கௌரவமாய் இங்க வந்து நித்திரைகொள் கிராய் போலை, எழும்படா.”

சிங்கனில் மௌனம்.

தூரத்திலே ஜெற்றியும், துறைமுக வீதியும் அவற்றின் பின்னணியில் வீடுகளும் மரங்களும் மங்கலாகத் தெரிகின்றன. மூதூருக்குப் போகும் படகொன்று, துறைமுகவாயை கடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

கப்பலின் காற்றாடிப் பக்கமாக ஒட்டி நின்று அலைகளுக்கு அசைந்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு குல்லா வள்ளங்கள். வள்ளக்காரன் தூண்டிலில் இரை மாட்டுகிறான். கணவாய்க் காலம். மற்றவன் கையில் ‘அத்தாங்கு’ ஆயத்தமாக இருக்கிறது.

கடலில் அமைதி. பரந்த, பச்சை நிற நீர்ப்பரப்பு பார்ப்பதற்குப் பயமாகத்தானிருக்கிறது. கறள் பிடித்த உருண்டையான மிதவை யொன்று, அலைகளின் ஆட்டத்திற்கு தானும் ஆடுகிறது.

கூட்டுத்தாபனப் படகின் எஞ்சின் நிறுத்தப்படும் சப்தம். உள்ளிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக மேலே ஏறத் தொடங்குகிறார்கள். அவசரப்பட்டு ஏறுகையில் பலகை இடித்ததனால் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான் ஒருவன். சிங்கன் இன்னும் கப்பலைச் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. இன்று முழுவதும் கப்பலில்தானே நிற்கப் போகிறேன். அதற்குள் என்ன அவசரம் என்பது போல் ஆறுதலாக இருந்தான்.

பரஞ்சோதியாரின் இதயத்திற்குள் மணிக்கூட்டின்
டிக்கடிக்கொலி. சேட்டிற்குள் கையை விட்டு இடது நெஞ்சை
ஒருதரம் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார்.

சரவணமுத்து இங்கில்லை. மகாதேவனுடைய அடுத்த
கடிதத்துள் மூழ்கி சுழியோடிக் கொண்டிருந்தான்.

*

*

*

துபாய் போட்

19-2-76

அன்புள்ள அம்மா, அப்பா!

வரும் வழியில், சபாலை, ஈஜிபற் துறைமுகம் போய்
சாமான் இறக்கிவிட்டு நேற்றுத்தான் இங்கு வந்திருக்
கிறோம். ஈஜிபற்றிலிருந்து ஒரு 'கசட்' நேடியோ அனுப்பி
யுள்ளேன். அங்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் பெறும். நாநாறு
ரூபாய் தீர்வை அடிப்பார்கள். இயக்கும் முறை 'கட்லக்'
கில் போடப்பட்டுள்ளது. தமிழிலும் எழுதியிருக்கிறேன்.
நானும் நண்பர்களும் முக்கால் மணி நேரம் கதைத்துப்
பதிவு செய்ததை நேடியோவுடன் வைத்திருக்கும் 'கசட்'
டில்' நீங்கள் கேட்கலாம். துபாயில், நல்ல துணிமணிகள்
இறக்குகிறார்கள். ஏற்கனவே உடைந்த சிற்ப மொன்றிலிரு
ந்து சிலவற்றை எடுத்து வைத்திருக்கிறோம்.

இஸ்ரேல், ஈஜிபற், துறைமுகங்களில் நிம்மதியாக
நித்திரை செய்ய இயலாது. யுத்தக் கப்பல்கள் அடிக்கடி
குண்டுகளைப் போட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். நாம் எச்சரிக்க
கையாக இருக்கிறோம் என்று எதிரிகளுக்குக் காட்டுவதே
இதன் நோக்கம். எங்களுக்கு நித்திரையில்லாமல் போனது
தான் மிச்சம். தற்போது யுத்தமில்லாது விட்டாலும், இரு
பகுதிகளும் தயார் நிலையில் நிற்பதை அவதானிக்க முடி
கிறது.

கடந்த முப்பதாந்திகதி, நாம் ஏற்கனவே தீர்மானித்த
படி, சீப் எஞ்சினியரின் அறைக்குப் போனேன். அதற்
கிடையிலேயே அரைப் போத்தலை உள்ளே தள்ளியிருப்

பான் போலிருந்தது. தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய அறைக்குள்ளேயே குட்டி பார் ஒன்று இருக்கிறது. நான் ஒருபோத்தலை எடுத்து வந்தேன். கப்டன் துரியோதனன். இவன் சகுனி. கப்பலையும் கப்டனையும் ஆட்டுவிக்கும் மூளையாக இவன். அந்த மூளையை ஒரு தரம் உப்புத் தண்ணீரில் இறக்கித் தோய்த்து எடுக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தில் மாற்றமேதுமில்லை. ஆனால், எனக்கு நெஞ்சு இடி இடியென்று இடித்துக்கொண்டேயிருந்தது. எனக்குப் பழக்கமில்லாத வேலைகள் இவை.

அடிக்கொரு தடவை, யுத்தக் கப்பல்கள் குண்டுகள் போடுவது எங்களுக்கு வசதியாக இருக்குமென்று நாம் நம்பினோம். அந்த ஒலியில்-நாம் அவனை கடலில் இறக்கும் சந்தடி யாருக்கும் கேட்காது. பழிக்குப் பழி வாங்கும் உணர்ச்சி வேண்டாம் என்று நண்பர்களிடம் கடைசినேரத்தில் சொல்லிப்பார்த்தேன். இது அப்படியொன்றுமில்லை, தற்பாதுகாப்பு. இனிமேலாவது எங்களில் கைவைக்காமலிருக்கட்டும் என்றார்கள்.

ஜயதிலகா நினைத்ததை முடிப்பவன். சொன்னால் கேட்க மாட்டேன் என்கிறான். நேரம் பத்தரையிருக்கும். விஸ்கிப் போத்தல் காலி. அதனைக்காலி செய்தவன் ஜாலி கூடிவிட்ட நிலையில், தரையில் தவழத் தொடங்கிவிட்டான். தனது தாய் மொழியான கிரேக்கத்தில் யாரையெல்லாமோ மிக அசிங்கமாகத் திட்டிக் கொண்டிருந்தான். குடித்தால் சாப்பிடுவதில்லை அவன்.

நானும், போத்தலில் மிகுதியாயிருந்த விஸ்கியை கிளாசில் ஊற்றி வைத்துக் காத்திருந்தேன்.

வெடி குண்டு சத்தம் கேட்காத இடைவெளி நேரத்தில் கப்பலில் அமைதி.

இன்று நாங்கள் செய்யப்போகின்ற காரியம் பயங்கரமானதும், பல பின் விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியதுமாகும் என்பதை நாங்கள் பரிபூரணமாக அறிந்திருந்தோம். அப்

படிச் செய்யாது-சிறிது பொறுமையாக இருந்தாலென்ன என்றுகூட ஒரு சமயம் பின்வாங்கினேன்.

எங்கள் வயது அதற்கு எங்களை அனுமதிக்கவில்லைப் போலிருக்கிறது.

நான் நண்பர்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். வட்ட வடிவமான ஜன்னல் சுண்ணாடிக்கூடாக, மூன்று முகங்கள் எட்டிப்பார்த்தன-அவைகள் என் நண்பர்களுடையவை. அவனுக்கு வெறியுண்டாக்குவதில் நான் தோற்று விடுவேனோ என அவர்கள் நினைத்திருக்கக்கூடும். உப்புத் தண்ணீரை நல்ல தண்ணீரென அடித்துச் சொல்லும் மயக்க நிலைமைக்கு அவன்வருவதற்கு இன்னும் அரைமணித்தியால மாவது எடுக்கும். அதை சைகை மூலம் காட்டி நண்பர்களைப் போகச் செய்தேன்.

நேரம் ஆமையாக ஊர்ந்தது. என் இதயம் முயலாக ஓடியது. சிறிது சிறிதாக-அவனது வார்த்தைகள் தண்டவாளத்தை விட்டு தடம்புரளத் தொடங்கின. வார்த்தைகளா அவைகள். நல்ல காலம். அவன் தமிழனில்லை. ரயிலில் அடிபட்ட தகர டப்பாவின் நசுங்கலாக, அவனது சப்தம் நசுங்கி, மெலிந்து, நலிந்து, சீறி, ஒழுங்கில்லாது வெளிவந்தது. ஆக, முன்னால் நான் நிற்கிறேன் என்ற விஷயத்தைக்கூட மறந்து விட்டான் என்பதை உணர்ந்தேன்.

கபினுக்கு வெளியே வந்து ஜயதிலகாவை பிசு... பிசு... என சொண்டுகளால் கூப்பிட்டேன். "சாப்பிடுவதற்கு இலை போட்டாயிற்று"- வாருங்கள் "என்று நான் கூப்பிட்டது போல நண்பர்களுக்குப் பட்டிருக்கும். ஓடி வந்தார்கள். ஜயதிலகாவின் கையில் நைலான் கயிறு.

சாப்பாடு அறையில் மயங்கிக் கிடந்தது. "வேளாம் பாவம்".....மனம் கேளாமல் ஒரு தரம் ஜயதிலகாவிடம் சொல்லிப் பார்த்தேன். பெரும்பான்மைப் பலம் ஜயதிலகாவிடம். ஜனநாயகம் வென்றது.

கட கடவென சீப் எஞ்சினியரைக் கயிற்றினால் கட்டித் தூக்கி வந்து, சுப்பல் ஏணியால் இறக்கிவிட்டு கயிற்றுத்

தொங்கலை கப்பலின் ஓரத்துக் கம்பியில் கட்டிவிட்டு, அவரவர் பாய்ந்து சென்று சப்தம் காட்டாது கட்டில்களில் விழுந்தோம்.

யுத்தக்கப்பல்கள் எங்களைச் சமயம் பார்த்து ஏமாற்றி விட்டன. அவ்வளவு விரைவில் அவனது வெறி முறியும் என்று யார் கண்டது. விஸ்கியோடு கலந்து உறவாடப் போன உப்புத் தண்ணீர் அவனுக்கு ஒத்து வரவில்லைப் போலும். பத்து நிமிடங்களுக்குள் “ஹெல்ப், ஹெல்ப்” எனக் காட்டுக் கத்தல், கடல் கத்தல் போடத் தொடங்கிவிட்டான்.

அந்தக் கப்பலில் நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றொன்பது பேரும் தண்ணீர் நிறைவாகப் போடுபவர்களே. அரை குறை வெறியில் திடுக்கிட்டு எழுந்து ஓடி வந்தான் கப்டன். அவனைத் தொடர்ந்து கூலிப் பட்டாளம். எல்லோரும் நான்கு கால்களில் நின்றார்கள். ஒருவிதமாக, உப்புத் தண்ணீரை அளவிற்கதிகமாகக் குடிக்க விடாமல் காப்பாற்றித் தூக்கிவந்து ‘டெக்கில்’ கிடத்தினார்கள். அவன் வழக்கம் போலப் பிளாத்தினான். உப்பு நீராடியதற்குக் காரண கர்த்தாக்கள் யார் யாரென்பதை அவனது பிளாத்தல்-மூக்கினை நேரே தொடுவது போலக் காட்டாவிட்டாலும் சுற்றி வளைத்துத் தொடுவது போலக் காட்டப் போதுமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் துப்பறியும் சிங்கங்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. சிறு குழந்தை கூடச் சொல்லும். ஆனாலும், ‘ஜேம்ஸ் பொண்டன்’ சாயலில் கத்தினான் கப்டன்.

“கொண்டுவா அவர்களை - போடுகிறேன் பச்சடி” இப்படி அவன் கத்தியிருக்க மாட்டான். ஆனால், அவனுடைய கத்தலின் அர்த்தம் இதுதான்.

நாம் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டே படுத்திருந்தோம். காதுகள் வெகு முனைப்பாகத் தொழிலில் இறங்கி இருந்தன. திடும் திடுமென்ற சப்தத்தோடு ஓடிவந்தார்கள். எங்களை மூட்டைகளைத் தூக்குவது போல அப்படியே

அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு போய் டெக்கில் போட்டு, பிரட்டி எடுத்துவிட்டார்கள். என்னுடைய முகத்தில் அடி கண்ட இடமெல்லாம், எங்களுர் 'சின்வா' டயர் தேவையில்லாத இடங்களில் புடைத்துக் கொள்வது போல்-வீங்கிவிட்டது. அவர்கள் இரண்டு கால்களில் நின்றிருந்தால் ஒருவாறு தாங்கிக் கொண்டிருக்கலாம். குடிகாரப்பயல்கள்-நான்கு கால்களாலும், சீலையாக நினைத்து எங்களை வெளுத்து விட்டார்கள்.

என் சோதிடத்தை ஏற்கனவே நண்பர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பார்களானால், இந்த வெளுவை கிடைத்திருக்காது. பொய் மூக்கு உடைந்தவனும், பற்களைப் பறி கொடுத்தவனும், விலா எலும்பில் வலி கண்டவனும், கன்னம் ஊதியவனுமாக நாங்கள் நால்வரும் அன்று இரவு முழுவதும், அந்தக் கடும் குளிருக்குள் நித்திரை வராமல் அரற்றிய படியே கிடந்தோம்.

இப்படியொரு கப்பலும், கப்டனும், அவனுடைய கூலிப்பட்டாளமும், உலகத்தில் வேறு எங்கேயாவது இருக்கிறதாவென நீங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவீர்கள். இருக்கிறார்களே-என்ன செய்யலாம் உண்மையான அன்பு செலுத்துகிறவன்-எங்களைப் போட்டு காலால் மிதித்தாலும் தாங்கிக்கொள்ளலாம். இவர்களிடத்தில் அன்பு-கடுகளவுமில்லை. கொடுமை கொச்சிக்காயளவு இருக்கிறது. தித்திப்பான எண்ணங்களோடு வந்தோம் புளித்து கசந்து போன நினைவுகளோடு வாழ்கிறோம். வருகிற மாதம் இருபதாம் திகதி சிங்கப்பூர் போகிறோம். அதன் பிறகு, அநேகமாக இலங்கை வருவோம்.

கப்பலைக் கடலுக்குள் தாட்டு விட்டு நாங்கள் இறந்து விட்டாலும் பரவாயில்லையென்ற மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து ஐந்தாம் நாள் கப்டன் எங்களைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினான். முகங்களை ஒன்றரை முழம்

நீட்டிக் கொண்டு முன்னால் போய் நின்றோம். முரடன் முறிந்த ஆங்கிலத்தில் பேசினான்.

“நீங்கள் நான்கு பேரும் தப்பிப்போக முயற்சித்தால் பாஸ்போட்டுகளில்லாமல், கடலில் தான் இறங்கவேண்டி வரும். உங்களிடமிருக்கும் பாஸ்போட்டுகளை எடுத்து வைப்பது எனக்கு பெரிய வேலையில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்டு மரியாதையாக இருந்தால்-சம்பளம் கூடப்போட்டுத் தருவேன். இல்லாவிட்டால் இப்படியே இருக்கவேண்டியதுதான். உங்கள் நாட்டிற்கு இந்தக் கப்பல் போக இருப்பதால்-தப்பிவிடலாம் என்று மட்டும் கனவு காண வேண்டாம். வேண்டுமானால்-உங்கள் நாட்டிற்குப் போகாமலே கப்பலைத் திருப்ப என்னால் முடியும். ஆனால், நான் பயந்தவனில்லை. வேலை இல்லாமல் சாப்பாடில்லாமல் திரிந்த உங்களுக்குத் திமிர் வந்துவிட்டது. சீப்எஞ்சினியருக்கு அன்று நீங்கள் செய்த வேலைக்கு நானாயிருப்பின் உங்களைக்கொன்றே இருப்பேன். பங்களாதேஷ் பொடியன்கள் செய்த மாதிரி ஏதும் செய்தீர்களோ.....” மர்மத்தோடு தனது பேச்சினை நிறுத்திக்கொண்டான். நாங்கள் எப்படியும் தப்பிப்போக முயற்சிப்போம் என்பதாலேயே இப்படி ஒரு ‘லெச்சர்’ அடித்தான் என உணர்ந்தோம்.

இனிமேலும் இவனோடு வேலை செய்ய முடியாது. மனமும் உடைந்து, உடலும் நலிந்து மெலிந்து எத்தனை நாட்களுக்கென்றுதான் வேலை செய்வது. சாமபேத தான தண்டங்களில்-முடிந்தது எதையாவது செய்து நாம் தப்பிப்போகவேண்டும்.

இது எங்களுடைய முடிந்த முடிவு.

அன்புடன்

மகாதேவன்.

இன்னும் ஒரு கடிதமே பாக்கி. அதன் சாராம்சங்களைப் பரஞ்சோதியார் ஏற்கனவே கூறியிருந்தார். ஆனால், முழுமையாக சரவணமுத்துவிற்குத் தெரியாது. மகாதேவன் தனது அனுபவங்களை இரத்தமும் சதையுமாக எழுதியிருக்கும் விதத்தைப் படித்தேயறிய வேண்டுமென விரும்பினான். அனுபவத்தில் கண்டு, உணர்ந்து எழுதும் போது, அது எத்தனை உயிருள்ளதாக அமைந்து விடுகிறது. படகின் டீசல் புகை வெளிக் கிளம்பி நாற்றமாக இருந்தது.

தொழிலாளர்கள் 'சிலர் ஆ' கூ வென்று வெளியே எட்டிப்பார்த்தனர். பெரிய சுருக் கூட்டமொன்று ஒரே நேர்க்கோட்டில் வெளிக் கிளம்புவதும், நீருக்குள் மறைந்து போவதுமாக அசைந்து கொண்டிருப்பதையே அவர்கள் அதிசயமாகப் பார்த்தார்கள்.

சுருக்கள் இப்போது கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஈவிரக்கமற்ற மனிதக் கூட்டத்தின் பார்வையில் படுவதே பாவம் என எண்ணிக் கொண்டதோ அவைகள்.

சீனக்குடாஸின் படகுத் துறையில் வாகனங்களின் போக்குவரத்தும், மனித நடமாட்டமும்..... புள்ளிகளாகத் தெரிந்து..... தேய்ந்து..... மறைந்து பின்னர் தெரிவதுமாக..... ஜாலம் காட்டின.

'ஹெவனுக்கு' இந்தப் பக்கமாக ஒரு நானூறு யார்தள்ளி இன்னொரு கப்பல்— அதன் பெயர் கூட வெள்ளை எழுத்துக்களில்..... புரிந்தும் புரியாததுமாக.....

பரஞ்சோதியார் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். சிங்களை எழுந்து கொள்ளும்படி தட்டிவிட்டார். அவிழ்ந்திருந்த சாரணை மடித்துக் கட்டிய வண்ணம் தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டான் சிங்கன்.

அடுத்த மாதம் காண்டாவனம். இப்போதே அது தொடங்கிவிட்டது போல வெய்யில் சுட்டது.

சரவணமுத்துவிடம் கேட்டார் பரஞ்சோதியார்.

“எல்லாத்தையும் வாசித்து விட்டாடா?”

“கடைசிக் கடிதம் வாசிக்கிறன்.”

“எந்த இடத்தில் வாசிக்கிறாய்?”

இடத்தைத் தொட்டுக் காட்டினான் சரவணமுத்து.

“இனிமேல்தான் கவனமாக வாசி. எனக்கென்றால் வாசிக்கவே பயமாக இருக்கிறது.”

கப்பலோடு படகினை அணைப்பதற்கிடையில் வாசித்து முடிக்கும் வேகம் சரவணமுத்துவிற்கு.

கடைசிக் கடிதம் தொடர்ந்தது.

* *

* *

* *

எனவே தான்... நாங்கள் நால்வரும் சிங்கப்பூரில் ஒரு பயங்கர முடிவிற்கு வந்திருக்கிறோம். வந்திருக்கிறோம் என்ன — செயலிலும் செய்து விட்டோம்.

கடந்த மூன்றுநாட்களாக, ஐயதிலகா கரைக்குப்போய் பல இடங்களில் விசாரித்து ஒரு ‘டைம் பாம்’ (Time Bomb) அதாவது, ‘நேரத்திற்கு வெடிக்கும் குண்டு’ வாங்கிவந்திருக்கிறான். அதனைத் தேவையானநேரத்திற்கு செற்பண்ணி வைத்துவிட்டால் வெடிக்கும். அதனுடைய சக்தி சாதாரணமானதல்ல. இதைப் போல மூன்று மடங்கு பெரிதான கப்பலையே ஒரே நிமிடத்தில் நாசமாக்கி கடலோடு கடலாக்கி விடும்.

நானூற்றைம்பது பவுண் விலை கொடுத்து வாங்கியிருக்கிறோம். அளவு என்னவோ தோடம்பழம் போலத்தான் இந்த முடிவு எடுத்ததிலிருந்து எனக்கு நித்திரை வருவதில்லை. அப்படியே வந்தாலும் — வெடிகுண்டும், கப்பல் வெடித்துச் சிதறி கடலோடு சங்கமமாகும் படங்களும் கனவில் வந்து, பயமுறுத்தி, திடீரென விழிப்பு வந்துவிடுகிறது. ‘டைம் பாம்’ ஐயதிலகாவின் பெட்டிக்குள்ளிருக்கிறது. அவன் ஒருவன்தான் எங்களில் மிகவும் துணிச்சல்காரன். ஒவ்

வொரு நாளும் எடுத்தெடுத்துப் பார்த்துக் கொள்வான். நானே — அதற்குக் கிட்டேயேபோவதில்லை.

நாங்கள் இந்தப் பயங்கரத்தை எங்களோடு வைத்திருப்பதன் நோக்கம் இதுதான். கொழும்பில் அல்லது திருகோணமலையில் கப்பல் நிற்கும் வேளையில், அதிலிருந்து தப்புவதற்கான அத்தனை வழிகளையும் முயன்று பார்ப்போம். தப்பினால் — வெடிகுண்டின் வயர்களை அறுத்து கடலில் போட்டு அதனைப் பயனற்றதாக்குவோம். கப்டன் ஏற்கனவே எங்களிடம் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கையில் நாங்கள் தப்பிப் போவது சுலபமல்ல. நான்கு பேரையும் ஏழாம் நம்பர் குத்தலில் அடைத்து விடுவானாயின், நாம் தப்பவே முடியாது. எங்கள் நாட்டில் தப்ப முடியாது போனால் — வேறு நாட்டில் எப்படி முடியும். அதுவும் பாஸ் போட்டுகளையும் பறித்து விடுவான்.

அதிலும் பார்க்க கப்பலையும் வெடிக்கப் பண்ணி, நாங்களும் அதனோடு அழிந்து போவது எவ்வளவோ மேல்.

எங்களுக்குத் தெரிந்த சில மார்க்கங்களைத் திட்டமிட்டு வைத்திருக்கிறோம். அவை சாத்தியமாகலாம், இல்லாமலும் போகலாம்.

இந்நிலையில் நீங்கள் செய்யவேண்டிய தெல்லாம் இவை தான்: இவைகள் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டிய முக்கிய குறிப்புகள்:—

1. கப்பல் 14/04/77ந் திகதியன்று திருகோணமலைக்கு வருகிறபோது, வேலைக்கு வருகிற அணியில் நீங்களும் உங்களுக்கு நம்பிக்கையான நண்பர்கள் சிலரும் கட்டாயம் கப்பலுக்கு வரவேண்டும். சூழல்களை வைத்துப் பார்க்குமிடத்து, நாம் கட்டாயமாக ஏழாம் நம்பர் குத்தலில் அடைபடுவோம் என்பது திண்ணம். சில வேளைகளில் வேறு குத்தல்களிலும் அடைபடலாம். அது கப்டனின் சாமர்த்தியம். அதைக் கண்டு பிடிக்கும் சாமர்த்தியம் உங்

களுக்கு வர அந்தக் கோணேசர் தான் உதவி செய்ய வேண்டும். எந்தக் குத்தலில் நாம் இருக்கிறோமோ, அந்தக் குத்தல் திறக்கப்படமாட்டாது. உங்களுடைய நண்பர்கள், மெக்கானிக் வேலை தெரிந்தவராகவும், உண்மையாக நடப்பவராகவும் இருந்தால் மட்டுமே அழைத்து வரவும்.

2. கப்டனுடைய கபின் (Gang way) 'காங் வே' என்று சொல்லப்படுகிற ஏணியிலிருந்து— கப்பலின் பின் பக்கமாக, சரியாக 80 அடி தூரத்தில் இருக்கிறது. மற்றைய கபின்களிலிருந்து, அது சிறிது மாறுபட்டதாகவும், பார்க்கமிகவும் அழகானதாகவுமிருக்கும். மூன்று உருண்டை வடிவான ஜன்னல்கள்.

கப்டன் ஆறடி இரண்டு அங்குல உயரமும், அதற்கேற்ற பருமனுமாக, நல்ல திடகாத்திரமான தடியன். பார்த்தவுடன் இவன்தான் எனப் புரிந்து கொள்ளலாம். அவனுடைய அறைக்குள் போவதானால், பிரதான தளத்திலிருந்து (Main Deck) வில் கவுசிற்குப்போகும் (Wheel House) ஏணியில் ஏறி முப்பது அடி தூரம் நடக்க வேண்டும். ஆனால், சாதாரணமாக எவரும் அதற்குள் நுழைந்துவிட முடியாது.

3. வெடிகுண்டு, சமயத்தில் வெடிக்காது போனால், நாங்கள் இன்னொரு திட்டமும் வைத்திருக்கிறோம். டீசல், குரூட் ஓயில் முதலியவற்றைச் சேமித்து வைத்திருக்கும் ஸ்டோரேஜ் (Storage) ற்கு ஒரு நெருப்புக் குச்சு போதும் கதையை முடிக்க. ஆனால், அது மிகவும் பாதுகாப்பான இடத்தில், எஞ்சின் அறைக்குப் பக்கத்திலுள்ளது. எங்களை அடைத்து வைக்கும் பட்சத்தில் இந்தத் திட்டம் பலனளிக்காது.

4. மூன்று உயிர் காக்கும் மிதவைகள் கபினின் மேற்பகுதியில் — கன்வாஸ் படங்கினால் மூடப்பட்டிருக்கும். கப்பலில் ஏறுகின்ற போது அவற்றினைக் கவனிக்க முடியும். முன்னுக்கு இருக்கும் மிதவையின் படங்கிற்குக் கீழ், இடது

புறமாக ஒரு செற் 'ஸ்பனர்' சாவி்கள் வைத்திருக்கிறோம். அத்தோடு முக்கியமான கபின்களின் கள்ளச்சாவி்களும் இருக்கின்றன. இவைகளை நாம் சிங்கப்பூரில் வைத்தே செய்து கொடுத்தோம். எம்மைத் தப்புனிப்பதில் இவைகள் உங்களுக்கு உதவலாம். ஒவ்வொரு சாவியிலும் அந்தந்த அறைகளுக்குரிய நம்பர்களும், அது யாருடைய அறைத் திறப்பு என்கிற குறிப்புமிட்டுக் கட்டி வைத்திருக்கிறோம். இவைகள் உங்களுக்குத் தேவைப்படலாம்.

5. எங்களை அவர்கள் எங்காவது அடைத்து வைப்பார்களானால் — வெடிகுண்டை இரவு ஏழு மணிக்குச் சரியாக வெடிக்கும் விதமாக செற்பண்ணி, மெஸ் டிபாற் மென்ட் (Mess Department) என அழைக்கப்படும் சாப்பிடும் அறையில் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் நீண்ட குப்பைக் கூடைக்குள் வைத்து விடுவோம். குப்பைக் கூடையா வென்று நினைக்க வேண்டாம். அது பாதுகாப்பானது. எங்களை அடைத்து வைக்காவிடில் பிரச்சினையேயில்லை. நாம் முயன்றிருந்தால் — சிங்கப்பூரில் வைத்தே தப்பியிருக்கலாம். ஆனால், பாஸ் போட்டுகள். பணம் ஆகியவற்றை மனதில் வைத்தே அதைச் செய்யவில்லை. எங்களைத் தப்பிவிக்க உங்களால் முடியாது போகும் பட்சத்தில் கப்பலிலிருந்து எப்படியாவது தப்பிப் போய் விடுங்கள்.

6. மெஸ்ஸிற்குள் கீழ்க்கண்ட நேரங்களில் மட்டுமே ஆட்கள் நடமாட்டமிருக்கும்.

காலை	7.30 — 8.00 மணி
	10.00 — 10.20
மதியம்	12.00 — 1.00
	3.00 — 3.20
மாலை	5.30 — 6.00

இவை தவிரந்த மற்றைய நேரங்களில் நீங்கள் சாதாரணமாக உள்ளே நுழைய முடியாது.

7. மின்சார இணைப்புகள் எல்லாம் ஒருங்கேயிருக்கும் பெட்டி யொன்று கோபுரம் போல் கபின்களிருக்கும் நடுப்பகுதியில் ஒரு குட்டி அறையில் சுவரோடு உள்ளது. அதிலே பூட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு மீட்டர் எந்நேரமும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். மின்சார சுவிச் பெட்டியைத் திறப்பதற்கான கள்ளச்சாவி, அதே அறையின் 'றபர் தரை விரிப்பின்' கீழே வைத்திருக்கிறோம். தேவையேற்பட்டால், நீங்கள் கப்பலின் சகல மின்சார விளக்குகளையும் நூர்த்து விடலாம். அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து, இடது பக்க மூலையிலிருக்கும் சிவப்பு நிறமுடைய வயர் ஒன்றினை இழுத்து அறுப்பதன் மூலம் அதைச் செய்யலாம். எனினும் இருட்டு பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் எந்த நிலையிலும் நீடிக்காது. எங்கே பிழை நடந்திருக்கிறது என்பதை எஞ்சினியர்கள் கண்டு பிடித்து விடுவார்கள்.

8. சிறிய மீன்பிடி வள்ளங்கள் இரண்டு தேவை. அதுவும் இருட்டு வந்து சில நிமிட நேரத்தின் பின்னரே அவை வரவேண்டும். கப்பலின் காற்றாடி இருக்கும் (Propeller) பக்கமாக கப்பலோடு அண்டி அவை நிற்பாட்டப்படி இருட்டுக்குள் தெரியாது- அப்படியே தெரிந்தாலும், மீன்பிடிக்க வந்தவர்கள் எனச் சொல்லி அவர்கள் தப்பிக் கொள்ளலாம். எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடக்குமானால் இந்த வள்ளங்களிலேயே நாம் தப்பிச் செல்ல முடியும்.

என்னால் இப்போது ஓரளவிற்கு நீந்த முடியும். அடுக்களையில் வேலை செய்பவனுக்கு சமைக்கத் தெரியாது போனால் எப்படியிருக்கும். அதனால்தான் நீந்தப் பழகிக் கொண்டேன்.

9. எங்களோடு வேலை செய்யும் ஜயதிலகாவும், தனது மூத்த சகோதரனுக்கு இது பற்றி எழுதியிருக்கிறான். அவர் கொழும்பு எண்ணெய்க் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்கிறார். பெயர் ஜயலத். அவரும் எங்களைத் தப்புவிக்க முயற்சிகள் செய்யக்கூடும்.

10. கடைசியாக ஒன்று— நாங்கள் கப்பலையே தகர்த்தெறியும் வெடிகுண்டோடு வருகிறோம். இது சட்டத்திற்கு விரோதமான செயல். நீங்கள் மனம் பொறுக்காமல் 'திரு கோணமலைப் பொலிசில், இது பற்றி முறையிட்டு, அவர்களைக் கப்பலுக்கு அழைத்து வந்தால், முதலில் எங்களுக்குத்தான் ஆபத்து. பொலிஸ் ஸ்டேஷன் படியை மிதிக்க விரும்பாத உங்களை மிதிக்க வைக்க எனக்கு விருப்பமில்லை.

ஆனாலும், எங்கள் முயற்சிகளும் தோற்று, உங்கள் முயற்சிகளும் கைகூடிவராத பட்சத்தில் நாம் தப்ப முடியாது என்று நம்பகமாகத் தெரிய வந்தால், வெடிகுண்டைப் பாவிப்பதற்கு முன், பொலிசின் உதவியை நாடலாம் என நான் நினைக்கிறேன். இது என்னுடைய தனிப்பட்ட யோசனையே தவிர, நண்பன் ஜயதிலகா ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

கப்டன், பொலிசைக் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள விஸ்கி, பிராந்தி போத்தல்களை உருட்டி விடுவான். அந்த உருட்டலில் விழுந்து விடாத பொலிஸ்காரர்களைத் தேடிப் பார்ப்பது இந்தக் காலத்தில் மிகவும் கஷ்டம்.

கடைசியாக, இன்னமொன்று— நான் எழுதுகின்ற இந்தக் கடிதம் காலதாமதத்தினால் உங்கள் கைக்குக் கிடைக்காது போனால் நாம் தப்புவதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகளில் முக்காற் பங்கு படுத்துப் போகும்.

கிடைத்தால், எங்களைத் தப்பிவிப்பதற்கு 99வீத முயற்சிகளையும் செய்யவும், தவறின், என்முகத்தை இனி வாழ்க்கையில் காணக் கிடையாது போய்விடும்.

அம்மாவிற்கு இந்த விடயங்கள் எதுவுமே தெரியவேண்டாம். தெரிவதால் மனக் கஷ்டமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை.

கப்பலும் தப்பி, நாமும் தப்பவேண்டுமானால் எல்லாம் திட்டமிட்டபடி நடக்க வேண்டும். அதற்கு கோணேசர் அருள் புரியப் பிரார்த்திக்கும்

அன்பு மகன்,
மகாதேவன்.

* * *

* * *

* * *

சரவணமுத்துவின் முகத்தில் ஆட்டமில்லை. கடிதத்தின் கடைசி வரிகளை கண்கள் நிலைகுத்திப் பார்த்தன. இத்தனை விஷயங்களையும் பரஞ்சோதியார் அவனுக்கு முதலில் சொல்லியிருக்கவில்லை.

சொல்லவும் நேரமில்லைத்தான்.

ஆனால்..... ஆனால்.....

இதெல்லாம் நடக்கக் கூடிய விஷயங்களா! சரவணமுத்துவின் நெற்றியில் கேள்விக்குறி கோலம் போட்டது.

பரஞ்சோதியாரும், சிங்கனும் படகின் மேல் பகுதிக்கு வந்து விட்டார்கள். வெய்யில் சுடத் தொடங்கி விட்டாலும், காற்று சில்லென்று இருந்தது. படகின் வெக்கையினால் வியர்த்து ஒழுகிய தேகம், சில்லென்ற இதமான காற்றின் ஸ்பரிசத்தினால் குளிர்ந்து 'அப்பாடா' என்றது.

சரவணமுத்துவும் மேலே ஏறி வந்தான். கடிதங்களில் கண்ணாக இருந்ததினால் கண்கள் நொந்தன. 'ஹெவன்' கப்பலை இதுவரை அவன் சரியாகக் கவனித்திருக்கவில்லை.

இப்போது..... அவனுக்கு எதிரே 'பெரிய பூதம்' ஒன்று நிற்பதாகத் தோன்றியது.

'சொர்க்கம்' என்ற பெயரைக் கொண்ட அந்தக் கப்பல் 'நரகமாகப்' பட்டது அவனுக்கு.

உறைந்த இரத்த நிறத்தில் — புகை போக்கி.

நரகத்தின் கோபுரமாகப் பளிச்சென்று துலங்கி..... பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. அந்தப் பூதத்தின் நீள,

அகல, ஆழங்களைத் தன் அனுபவக் கண்களால் ஒரு கணம் அளந்தான் சரவணமுத்து.

கமார் ஐநூறு அடி நீளமிருக்கும். அகலம் நாற்பத்தைந்து அல்லது ஐம்பது அடி இருக்கலாம்.

கடல் மட்டத்திற்கு வெளியே 28', 29' என ஆழத்தின் கணக்கு வெள்ளை மையில் போடப்பட்டிருக்கிறது.

அநேகமாக, 45 அடி ஆழமுள்ள கப்பல் அது எனப் புரிந்து கொண்டான்.

அனுபவம் வாய்ந்த அவனது கண்களே அளவு கோல்கள். அவை தப்புக் கணக்குப் போடாது.

மண்ணின் நிறம் கீழேயும், நீர் மட்டத்திற்கு மேலே இள நீல நிறமும், 'ஹெவனுக்கு' எடுப்பாக இருந்தாலும், அந்த 'எடுப்பு' மனதை அள்ளுவதாக இல்லை. பயத்தினால் உறைந்து போயிருந்த மனதுக்கு, எடுப்பான, கவர்ச்சியான நிறங்கள் சந்தோஷத்தைத் தருவதாக இல்லை.

சட்டை போடாத இரண்டு வெள்ளைக்காரர்கள், கப்பலின் மேல்தளத்திலிருந்து இரைச்சல் எழுந்து கொண்டிருந்த படகைப் பார்த்தார்கள்.

கப்பலின் 'கபின்' பளிச்சென்ற வெள்ளை நிறத்தில் 'மைசூர் மகாராஜாவின்' மாளிகை போலத் தோற்றமளித்தது.

படகிலிருந்து ஒரு பையன் ஏணிக்குப் பாய்ந்தான்.

இங்கிருந்து மொத்தக் கயிறு அங்கு எறியப்பட்டது. ஏணியின் கம்பியில் கயிற்றினைக் கட்டி லாவகமாக முடிச்சுப் போட்டான் பையன். இப்போது ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏணியில் ஏறத் தொடங்கினார்கள் தொழிலாளர்கள்.

சூபர்வைசர் நிக்கலஸ் ஏற்கனவே மேலே போய் யாருடனோ எதையோ கதைத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிகிறது.

பரஞ்சோதியாருக்காயினும் சரி, சரவணமுத்துவிற்
காயினும் சரி, கப்பலுக்குப் போவதென்பது — நரகத்திற்
குள் நுழைவது போலவே தோன்றியது. நரகம் எப்படி
இருக்குமென, கற்பனைகளிலும், கதைகளிலும் கண்டதும்
கேட்டதும் வேறு விதமாக இருக்கலாம். ஆனால், எமகிங்
கரர்கள் பலர் நிற்கும் அந்தக் கப்பல் — இப்போது நரக
மாக இருந்தது!

பரஞ்சோதியாரும், சரவணையும் பக்கம் பக்கமாக
நடந்து போய் நரகத்தில் காலடி எடுத்து வைத்தார்கள்.
கனத்த இதயங்களின் — சொந்தக்காரர்களாக.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

8 மணி

இன்னும் கப்பலில் வேலை தொடங்கவில்லை. சீனக் குடா இறங்குதுறையிலிருந்து தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றிக்கொண்டு வரவேண்டிய 'லைற்றர்கள்' இதுவரை வந்து சேரவில்லை.

தூரத்தில், இரண்டு படகுகள் லைற்றர்களை இழுத்துக் கொண்டு நகரமுடியாமல் நகர்ந்துவருவது இலேசாகத் தெரிகிறது.

புதிய கப்பலுக்கு வருகிறபோது ஒரு வழக்கமுண்டு! வேலை தொடங்குவதற்கு முன்னர் — சந்து பொந்துகள் எல்லாம் நுழைந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றி, பார்வையிட்டு, வசதியானால் கைக்கு அகப்பட்ட சிறிய பொருட்களை அழுக்கி, சாரமடிப்பிற்குள்ளோ, அல்லது வேறு 'ஒளிப்பு' இடங்களிலோ மறைத்துவைத்துவிட்டு, ஒன்றுமே தெரியாத அப்பாவிகள் போல மேலும் கீழும் நடமாடுவது சில தொழிலாளர்களுக்கு ஆகிவந்த வழக்கம்.

இன்றும் அது நடைமுறையிலிருந்தது. சிலர் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பத்திரிகைகளில் அதிகமாக அடி

பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அரசியல், சினிமா செய்திகளின் ஆழநீளங்களை அலசி தத்தம் அபிப்பிராயங்களை உரக்கக் கத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வெள்ளைக்காரர் இருவர்— ஒரே சீராக அமைந்துள்ள ஏழு குத்தல்களுக்கும் மேலாக இருந்த “டெரிக்ஸ்” துலா மரங்களை, அளவுபார்த்து அசைத்து வேலை தொடங்குவதற்கான ஆயதங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

மூடியிருந்த படங்குகள் அகன்று, மடிந்து, ஓரமாக ஒதுங்கின.

குத்தல்களின் இரு மருங்கிலும் “டெரிக்ஸ்” துலா மரங்களை இயக்கும் “வீஞ்சு” இயந்திரங்கள், அந்த இயந்திரங்களை இயக்கும் முறை பற்றி ஒரு வெள்ளைக்காரன் விளக்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சிறிது சிறிதாக ஏழு குத்தல்கள்.

கபினின் முன்பக்கத்தில் ஒரே நேர்கோட்டில்,

பரஞ்சோதியார் பார்த்தார்.

இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றில் தான் பிள்ளைகளை அடைத்து வைத்திருப்பார்கள்.

பரஞ்சோதியாரின் மனம் உறுத்தியது.

“இதுக்குள்ள எப்பிடித்தான் என்ற பிள்ளைகள் இருக்குதுகளோ. பஞ்சமா பாதகன்கள். இந்தச் சின்னஞ் சிறுவயதில இப்படியும் ஒரு கஷ்டமா?”

மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை.

நேரம் நகர மறுத்தது போலிருந்தது.

அவரது கண்கள் குத்தல்களின் படங்குகள் கழட்டப்படும் இடத்தைவிட்டு நகரமறுத்தன.

அவருக்கு இப்போது, அந்தக்காலக் கிரகங்களில் அடைபட்டிருக்கும் நான்கு பிள்ளைகளில், தன் மகன் வேறு, மற்றவர்கள் வேறு என்ற உணர்வேயில்லை. தப்பினால் நால்வரும் தப்பவேண்டும். ஒருவர் தப்பி, மற்றவர்கள்

அவதிப்படுவது என்ற நிலையை அவரால் கற்பனை செய்து பார்க்கமுடியவில்லை.

வாழ்நாளில் இப்படியொரு இக்கட்டான சோதனை அவருக்கு வந்திருக்க முடியாது. இளம் வயதில்— பாடசாலைச் சோதனைகள். அவற்றில் அவர் வெற்றிபெற்றதில்லை. அதற்காக கவலைப்பட்டதுமில்லை.

இந்தச் சோதனை... தோற்றுப்போனால்...

நினைக்க நினைக்க கண்கள் இருண்டுகொண்டுவந்தன.

மூளையும் மனமும் நேர்கோட்டில் நிலலாது, தட்டுத் தடுமாறி, கடற்பரப்புகளில் அலைந்து திரிந்து—களைத்து வருவதும் போவதுமாய்— அவரை ஆட்டிக்கொண்டேயிருந்தன.

பிள்ளைகள் தப்பவேண்டியது எவ்வளவு முக்கியமோ— அவ்வளவு முக்கியம் இந்தக் கப்பல் வெடித்துச் சிதறாது காப்பாற்றப்பட வேண்டியதும் என அவரது அனுபவ அறிவு அடிக்கடி அடித்துச் சொல்லியது.

“என்ற பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற என்னாலான அத்தனை முயற்சிகளையும் செய்வேன். எனக்கு ஆபத்து வந்தாலும் பரவாயில்லை. நான் சிழவன். வாழ்ந்து களைத்தவன். வாழப் போகிற என்ற பிள்ளைகளுடைய வாழ்க்கைதான் முக்கியம். கப்பலை எரியச் செய்வதோ— அல்லது வெடிக்கச் செய்வதோ—பொடியருக்குச் சின்ன வேலையாக இருக்கலாம். ஆனால், அப்படி நடந்தால்—

அரசாங்கம்—

பொலிஸ் நீதிமன்றம்—

சிறை—

தூக்குத்தண்டனை அல்லது

இவைகள் எதுவுமில்லாமலே —சாவு இன்னும் எத்தனையோ”.....

சிந்தனைகள் நெளிந்து நெளிந்து வந்து பயம் காட்டின;

‘கஷ்டப்பட்டுப் பார்க்கிறது. முடியாது போனால்—
கப்டனுடைய காலிலாவது விழுகிறது. அதுதான் கடைசி
முயற்சி’.

பரஞ்சோதியார் தீர்மானித்து விட்டார்.

பலாத்காரத்திற்கு இல்லாத பலம், அன்பிற்கும் தாழ்
மைக்கும் இருப்பதை கடந்த கால ஓட்டத்தில் நடந்து
மறைந்து போன பல நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து கண்டறிந்தவர்
பரஞ்சோதியார். ஆனால், யமனைப் போல மகாதேவனால்
வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் கப்டனின் முன்னால்— அன்பும்
பணிவும் எடுபடுமா?

‘‘பார்ப்பம்’’

தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றிவரும் லைற்றர்கள் கப்பலை
அண்மிக்க அண்மிக்க வேலை தொடங்குவதற்கான ஆயத்
தங்களில் துரிதம் தெரிந்தது.

தொழிலாளர்கள் சிலர், ‘ஒரு வாய்’ வெற்றிலை போட்
டுக்கொண்டார்கள். பீடிகளின் இழுவைகள் இடையிடையே.

நிக்கலஸ் சப்தம் போட்டான்.

‘‘என்ன கங்காணி, வீட்டு ஞாபகத்தோட கப்பலுக்கு
வந்திருக்கிறியோ’’

‘‘இல்லை...சும்மா...’’ பரஞ்சோதியார் இழுத்தார்.
இந்த இழுவையெல்லாம் நிக்கலசிற்குப் பிடிப்பதில்லை.

‘‘அந்தா, லைற்றரெல்லாம் வருகுது, இண்டைக்கு எப்
படியும் ‘‘டொன்னேஜ்’’ அடிச்சாத்தான் கப்பலை எட்டு
மணிக்கு ரிலீஸ் பண்ணலாம். எல்லாரும் வேலை துவங்கிற்
றார்கள். நீ என்னடா வெண்டால் இப்பதான் கடலைப்
பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிராய்... முன்ன பின்ன பார்க்கா
தாள் மாதிரி...’’

சினந்தான் நிக்கலஸ்.

நிக்கலசிற்குத் தெரியுமா அவருக்கு இருக்கும் நிர்ப்
பந்தம்.

“ஓம் சேர்...போறன்—எந்தக் குத்தல் எனக்கு”

“ஏழாம் நம்பர் குத்தல்—லக்கி செவன்”.

“சூது ஆடுகிற பயல், லக்கி செவனம்”

பரஞ்சோதியார் மனதிற்குள் திட்டினார்.

ஏழாம் நம்பர் குத்தலில் பிள்ளைகள் அடைக்கப்படவில்லை என்பது தீர்மானமாகிவிட்டது.

“ஒரு வேளை... ஒரு வேளை...”

நினைவுப் பொறி ஒன்று தட்டுப்பட்டது போல ஒரு பிரமை. உடனேயே மறந்தும்போயிற்று. ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தார். ஞாபகசக்திக்கும் அவருக்கும் தூரமதிகம்,

சாரனை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு, ஏழாம் நம்பர் குத்தலை நோக்கிப் போனார். அவர் பொறுப்பில் பன்னிரண்டு தொழிலாளர்கள். அவர்களில்— வாயாடிகளையும், வீண் தொந்தரவு தரும் பிரசித்தம் வாய்ந்தவர்களையும் கழித்துப் பார்த்தால் மிகுதி ஐந்து பேர்தான் கரைச்சல் இல்லாதவர்கள்.

கஷ்ட காலம்!

அடிகொரு தடவை “கங்காணி, கங்காணி—தண்ணீ... தண்ணீ...” என்று கத்துபவர்கள்.

கதைக்கும் ஐம்பது வார்த்தைகளில், கட்டாயம் முப்பது நல்ல தமிழாக இருக்கும்.

பரஞ்சோதியார் ஏங்கி முடிக்கவில்லை.

“கங்காணியார், இண்டைக்கு 10 மணிக்கு தண்ணீ வாளி குத்தலுக்கு வரவேணும்... இல்லாட்டி ‘ஸ்ரைக் தான்’”.

ஒரு ‘கரைச்சல்காரன்’ எச்சரிக்கை செய்தான்.

“தண்ணீ... தண்ணீ... என்று ஏண்டா பறக்கிறாய்? வேணுமெண்டால் இப்பவே கடலில் குதிச்ச தேவை யான அளவுக்கு வயிறு முட்டக் குடியன்”.

இன்னொருவன் பரஞ்சோதியாரின் துணைக்கு வந்தான்.

“சரி, சரி குத்தலைத் திறவுங்கோ”... பரஞ்சோதியார் சப்தம் போட்டார்.

பலகைகளை திறக்கப்பட்டன.

அவரது கண்கள் கூர்மையாகின.

“ஒருவேளை இதுக்குள்ள என்ர பிள்ளைகள் இருந்தார்கள் எண்டால், மெதுவாக தூக்கி, வெள்ளைக்காரன் வாறதுக்கு முன்ன, வந்த லோஞ்சியிலேயே அனுப்பிவிடலாம்”.

பொரிமாத் தோண்டியானூர் அவர்.

“கெதீல கழட்டுங்கோ, ஸ்குருக்களை”.

அவரும் ஒத்தாசை செய்தார்.

படங்கு மடித்தாகிவிட்டது. மூடியிருந்த பலகைகள் ஒவ்வொன்றாகக் கழட்டி அடுக்கப்பட்டன. இருட்டுக் குகையாக இருந்த குத்தல் இப்போது வெளிச்சம் வரவர துலங்கத் தொடங்கியது.

‘எல்’ எழுத்து வடிவத்தில் அமைந்த குத்தல். கீழே இறங்கிப் பார்த்தால் தான் உள்ளே இருப்பது தெரியும்.

சிங்களைக் கூப்பிட்டார் பரஞ்சோதியார்.

அவன் அவரது அணியில். ஆறுதல்.

சாரணையும் சேட்டையும் கழட்டி மடித்து ஓரமாக வைத்து விட்டு செங்குத்தான நீண்ட ஏணியில் இறங்கினான் சிங்கன்.

“கவனம், பார்த்து இறங்கு”

அவன் இறங்கிக் கீழே போகப் போக அவருக்கு இதயம் இறுகி இறுகி சுருங்கிக் கொள்வது போலிருந்தது. மூச்சு அடைத்துக் கொள்ளும் பிரமை. பனைமர உயரத்தில் ஏணி. இதைப்போல இரண்டு மடங்கு நீளமான ஏணிகள் எல்லாம் துச்சமாக இருந்த காலம் போய்... இப்போது — இந்த ஏணியே பயம் காட்டுகிறது.

“தற்செயலாகக் கைதவறினால்”

பிரேதங்கள் பல அவரது மனதிற்குள் வந்துபோயின. சிங்கன் சீழே இறங்கிப் போய்விட்டான். இப்போது அவனைத் தெரியவில்லை. சப்தமூமில்லை.

கூச்சலிட்டுப் பார்க்கலாமென்றாலோ —மற்றவர்களுக்கு சந்தேக முனைகள் கிளம்பி விடும். பிறகு கேட்கவே வேண்டாம். பரஞ்சோதியாரின் மனம் அந்த ஏணியின் படிக்களில் இறங்கி குத்தலுக்குள் ஓடியது.

“சிங்கன் இவ்வளவு நேரமும் அங்கேஎன்னசெய்கிறான்? ஒருவரும் இல்லையென்றால் உடனே ஏறி வாறது தானே”!

கப்பல் கபின் முகப்பில் பெரிதாக மாட்டப்பட்டிருந்த மணிக்கூட்டின் வினாடிக் கம்பி ஒரு சுற்றுச் சுற்றி மற்ற வட்டத்திற்கு ஆயத்தமாகிவிட்டது.

யாரோ கத்தினார்கள்.

“அந்தா லேற்றர் வந்திற்றுது, கயிறைப்பிடி, கயிறைப்பிடி”

எல்லோரும் லேற்றரைப் பார்க்கப் போனார்கள். யானைக்குப் பக்கத்தில் பூனைகளைப்போல வந்து ஒதுங்கின இரண்டு லேற்றர் படகுகள். தேயிலைப் பெட்டிகள் நிறைந்திருக்கும் அந்தப் பெரிய படகுகள் தனியாருக்குச் சொந்தமானவை. கூட்டுத்தாபனத்திற்கு வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு படகுகளும் பக்கம் பக்கமாக நின்று முட்டிக்கொண்டன.

‘லேற்றர்மன்’ மொத்தக் கயிறை கப்பலில் நின்றவர்களிடம் எறிந்தான். ஒருவன் பந்து பிடிக்கும் சாயலில் அதனைப் பாய்ந்து பிடித்து கப்பல் கம்பியில் கட்டிவிட்டான்.

கப்பலிலிருந்து படகிற்கு வழமையான ‘ஹின்ட்’ அடிக்கும் கேள்விகள் பாய்ந்தன.

“டேய் ஏண்டா இவ்வளவு நேரம் சென்றது”

“எங்களுக்கு நாலு கையில்லை... இரண்டு கையால் தான் வேலை செய்யவேணும்”

“பின்ன, நாங்களும் நாலு கையாலதான் வேலை செய் யிறம், நேரம் ஏண்டா சென்றது எண்டுகேட்டால்— கைகால் கதை கதைக்கிராய் மடையா”.

“நீ தான்டா மடையன்”.

“போடா, மடைக்கதை கதைக்காதை, மடையா”

“மண்டையை உடைச்சுப்போடுவன்”

நிக்கலசின் தலைக்கறுப்பு தூரத்தில் தெரிந்தது.

மடைக்கதைகள் சொல்லிக்கொள்ளாமல் முற்றுப்பெற் றன. இம்மாதிரியான கதைகளுக்கு கப்பலில் பஞ்சமே யில்லை.

சிங்களின் தலைக் கறுப்புத் தெரியாதா என ஆவ லோடு பார்த்துக்கொண்டுநின்றார் பரஞ்சோதியார். கைற் றார் பக்கம் ஒருதரம் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் குத் தலைப் பார்க்கையில்— சிங்கன் ஏணியில் ஏறி கடகட வென வந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

“என்னடா தம்பி”

பதிலில்லை.

குத்தலுக்கு வெளியே பாய்ந்தான் சிங்கன்.

“என்ன தம்பி”

“அங்க ஒருவருமில்லை. நான் நினைக்கிறன் வேற குத்த லில தான் பொடியளை வைச்சிருக்கிறாங்களெண்டு. பார்ப் பம் இப்ப திறப்பாங்கள்தானே. திறக்காமல் எந்தக் குத் தல் இருக்குதோ—அதுதான் எங்களுக்குத் தேவை”.

“சரி பார்ப்பம்”

எல்லாமாக ஐந்து குத்தல்கள் திறக்கப்பட்டுவிட்டன. ‘டெரிக்ஸ்’ துலா மரங்கள் உயரே எழத் தொடங்கின. ‘வீஞ்சு’ இயந்திரங்கள் அசைந்தன.

நேரம் எட்டரையாகிவிட்டது.

கடல்—விரித்துவிட்ட நைலான் சீலையாக வெய்யிலுக்குப் பளபளத்தது.

* * *

* * *

சரவணமுத்து வேகமானவன். கப்பலுக்குள் ஏறிய கையோடு ஒரு தரம் எல்லா இடங்களையும் 'சேர்வை' பண்ணி விட்டு வந்திருந்தான். கங்காணி வேலை— சும்மா கண்துடைப்பு வேலை. அந்த வேலைக்கு — கப்பல் பரிபாஷையில் சொல்வதானால் 'கைபார்' தேவை.

வேறு எதுவுமே தேவையில்லை.

சரவணமுத்துவிற்கு இம்முறை இரண்டாம் இலக்க குத்தலில் வேலை. பரஞ்சோதியாரைப் போல — ஆறுதலான வார்த்தைகளில் அவனுக்கு நம்பிக்கையில்லை.

"டேய் துறவுங்கோ குத்தலை... கெதீல... கெதீல... கப்பலை இண்டைக்கு விடவேணும்; வீஞ்ச வேலை செய்யத் துவங்கப்போகுது."

சப்தம் போட்டு வேலை வாங்கும் திறமையும், நடப்புப் பாராட்டும் இயல்பும் அவனுடைய சொத்துகள்.

தொழிலாளர்களில் கால்வாசிப் பேர், லைற்றர் படகுகளில் இறங்கி நின்று 'சீலிங் வேலை'க் கயிற்றில் தேயிலைப் பெட்டிகளை அடுக்குவதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாம் இலக்க குத்தலில் வேலை தொடங்கிவிட்டது.

மற்றக் குத்தல்கள் பாதி திறந்ததும் திறக்காததுமாக தாமதமாகின.

வேலையின் சுளிவு நெளிவுகளை அள்ளிச் சொரிந்து, உத்தரவுகளை குத்தலுக்குள் கடமை பார்க்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கும் போதும், லைற்றர் படகுகளில் பெட்டிகளை ஏற்று வதில் தாமதமேற்பட்டால் சப்தம் போட்டுத் துரிதமாக்கும் போதும்— சரவணமுத்து வைப்பார்க்க நான்கு கண்கள் தேவை. அவன் நாட்டாண்மை செய்யும் அழகினை, பாங்கினைப் பார்க்க—கடன் எடுத்துக் கண்களைப் பூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். அவனிடத்தில் வரும் தொழிலாளர்களும் மகுடிப் பாம்புகள்.

வேலைதொடங்கிவிட்டார்கள்.

“இனி எங்கட வேலையைப் பார்ப்பம்”

சரவணை காரியத்தில் இறங்குவது எப்படியென யோசித்தான். ‘ரிசீற் கீப்பரின்’ அறையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த நிக்கலசுடன் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

“என்ன சேர், அந்த இரண்டு குத்தலும் திறக்கிறேல் லையோ”

“அதில ஆறும் நம்பர் மட்டும் திறக்கிறதில்லை, மற்றது திறக்கவேணும். நேரம் இருக்குத்தானே. மற்ற லைற் றர்களும் வரட்டுமன்”

நிக்கலஸ் நிற்காமல் நடந்துகொண்டே பதில் சொல்லி விட்டுப் போனான்.

“ஆறும் நம்பர் மட்டும் ஏன் திறக்கிறேல்லை. கள்ளப் பயல்கள், அதுக்குள்ளதான் தேவனை அடைச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள் போல கிடக்குது”.

கேள்வி கேட்டு, பதிலும் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு பரஞ்சோதியாரின் பக்கமாக நடைகட்டினான் சரவணமுத்து.

பரஞ்சோதியாரின் குத்தலும் இப்போதுதான் வேலை தொடங்கியிருந்தது. அவரைப் போலவே, அதுவும் ஆறுதலாக நடந்தது.

சப்தங்கள் இல்லை.

உத்தரவுகள் இல்லை.

“ஏதும் அறிஞ்சியோ அண்ணை”... சரவணை கேட்டான்.

“எங்கட குத்தலுக்குள் இல்லை. மற்ற குத்தல்களிலும் இல்லை. ஐந்தாம் ஆறும் குத்தல்களில் தான் எனக்கு சமுசியம்.”

“ஐந்தாம் குத்தல், அடுத்த லைற்றர்வந்த உடன திறப்பாங்கள். எனக்கு ஆறும் குத்தலில்தான் சந்தேகம்”.

“பொறு பொறு பார்ப்பம்.”

பரஞ்சோதியார் வாளியில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்தார். இல்லாவிட்டால், அவர்களோடு காலம் தள்ளுவது கஷ்டம். ஆறும் நம்பர் குத்தலுக்கருகே போய்— அதன் ஏணி இங்கேதான் இருக்கும் என்று தான் ஊகித்து இருந்த இடத்தில் நின்றார் பரஞ்சோதியார்.

சரவணமுத்து ஒரு மூலைப் பக்கத்துப் படங்கினை கிளப்பிப் பார்த்தான். நான்கு பக்க மூலைகளிலும் இருக்கும் 'ஸ்கூரு' பூட்டுகளை சாவிகள் கொண்டு கழட்ட முடிந்தால் தான், ஏணி இருக்கும் பக்கத்துப் பலகையைக் கழட்ட முடியும். அப்படி கழட்ட முடிந்தால் தான் யாராவது ஒருவர் உள்ளே இறங்கிப் பார்க்க முடியும்.

சாவிகள்?

கேள்வி—நெற்றியில் சுருக்கங்களாயின. சரவணமுத்து வின் நெற்றிச் சுருக்கங்களுக்கு பரஞ்சோதியார் கண்களால் பதில் கூறினார்.

விளங்கவில்லை அவனுக்கு.

"சாப்பாட்டுக் கோப்பைக்குள், சாவிகள் இருக்கு எடுத்துக்கொண்டுவாறன்".

கோப்பையை எடுத்துவரப்போனார் பரஞ்சோதியார். அதற்குள் தனது குத்தலை எட்டிப் பார்த்தான் சரவணை.

"குத்தலுக்கு இறங்குவதற்கு, சிங்கனால்தான் முடியும். எந்த நெளிவு சுழிவிற்குள்ளும் புகுந்து வரக்கூடிய உடல் வாசு.

சிங்கனை, சரவணமுத்து கூட்டிவரவும், சாப்பாட்டுக் கோப்பையை பரஞ்சோதியார் எடுத்துவரவும் சரியாக இருந்தது.

வெள்ளைக்காரன் எவனும் கண்களுக்குப் படுகிற மாதிரி நடமாடவில்லை. பொதுவாகவே, கப்பல்கள் நங்கூரமிட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு ஓய்வு. நிக்கலசை 'டெக்' கில் காணவில்லை. யாராவது ஒரு வெள்ளைக்காரனுடைய அறையிலிருந்து தன்னைத் தானாகவே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, அந்த அறிமுகத்தைப் பயன்படுத்தி தண்ணீர்

அடித்துவிட்டு பிளாத்திக்கொண்டிருப்பான். கல்லோயாச்சாராயத்தில் முகம் கழுவுகின்ற அவன், கப்பல், சரக்கு என்றால் விடுவானா!

ஒவ்வொரு குத்தல் கங்காணிகளும் தாம் வேலையில் கண்ணாக இருப்பது போல் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆறும் இலக்கக் குத்தலருகே, மூவர் ஒவ்வொரு மூலைப் பக்கமாக நின்று, படங்கிற்குள் கையைவிட்டு 'ஸ்கூரூ' ஆணிகள் இருந்த இடங்களை ஸ்பரிசிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த அவர்களின் இதயங்கள் மேளம் அடித்துக் கொண்டன. உள்ளூர் மேளங்களைப் போல மெதுவாக இல்லை. வெளியூரிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட 'ஸ்பெஷல்' மேளங்களின் துரிதம்.

தொழிலாளர்களில் சிலர் உண்மையிலே வேலையில் கண்ணாக இருந்தார்கள். புதுக் கிராக்கிக்கு நன்றாகத்தான் சவரம் செய்யவேண்டும்.

நேரம் போகப்போக ஆர்வமும் வேகமும் குறைந்து போகலாம்.

ஆணியைக் கழட்ட முனைந்தவன் உதட்டைப் பிதுக்கினான். அர்த்தம்? ஆணியைக் கழட்டுவதற்கு இன்னும் பெரிய சாவிகள் தேவையென்று அர்த்தம். எங்கே போவது? தேங்காய் உடைக்கிறேன் என நேர்த்திக்கடன் வைத்தவன், தேங்காய் இல்லாமலே கோயிலுக்குப் போன கதை.

சரவணைக்கு சினம் சினமாக வந்தது. யாருடைய கண்களிலாவது படாமல் திறப்பதுசிரமம். அதற்கு வழி கிடைத்திருக்கும் இந்த நேரத்தில்— சாவிகள் இல்லாமலிருப்பது சினத்தை உண்டாக்கியதில் வியப்பில்லை. குத்தலைக் கஷ்டப்பட்டுத் திறக்க முடிந்தாலும், வெளிச்சமில்லாமல் உள்ளே இறங்குவது மிகக் கடினம். 'டோர்ச்லைற்' தேவை. அதற்கு எங்கே போவது. கேள்விகளினால் சோரப்பார்க்கும் மனதை இழுத்துப் பிடித்து நிமிர்த்த முயற்சித்தான் அவன்.

“சீ... இந்த மனுசன், கடிதங்களை வெள்ளையோட
கொண்டுவந்து காட்டியிருந்தால்— அதுக்கேற்ற மாதிரி
ஒழுங்குகளைச் செய்திற்று வந்திருக்கலாம். சாவிக்கு என்ன
செய்யிறது... லைற்றும் வேணும்.”

சிங்கன் கடலைப் பார்த்தான்.

பரஞ்சோதியாரும் கடலைப் பார்த்தார்.

“அங்க, கடலுக்குள் சாவியில்லை, ஏன் பாக்கிறீங்கள்”
சரவணமுத்து சப்தம் போட்டான்.

“பொறு சரவணை யோசிப்பம்”

“நீங்க வீட்டிலிருந்து யோசிக்க வேண்டியதுகளை
இங்க வந்து யோசிக்கிறீங்கள்— கடிதத்தை என்னட்டை
முதலிலேயே கொண்டந்து தந்திருந்தால், இந்தக் குத்தல்
இல்லை? இதுகின்ற அப்பனைத் திறக்கிறதுக்குக் கூட சாவிகள்
கொண்டந்திருப்பன் நான்.”

“அது சரி சரவணை, கடிதம் இண்டைக்குக் காலமை
தானே என்ற கையில் கிடைச்சது. உடன உன்னட்டை
தானே ஓடிவந்து காட்டினான். வேற என்னை என்ன
செய்யச் சொல்கிறாய்?”

சமாதானம் சரியாக இருந்ததால், சரவணையின் சப்
தம் குறைந்து சிந்தனை கூடியது.

“அண்ணை, அந்தக் கடைசிக் கடிதத்தைத் தா... அதில
எங்கேயோ சாவிகளும், திறப்புகளும் வைச்சிருக்கிறம்
எண்டு தேவன் எழுதியிருக்கிறான்”

“ஓமடாப்பா...ஓம்...ஓம்...”

தான் வைத்திருக்கும் சுவீப் டிக்கட்டின் இலக்கத்தை
பத்திரிகையில் கண்டவர் போலக் கத்தி ஆமோதித்தார்
பரஞ்சோதியார்.

மகாதேவனால் அனுப்பப்பட்ட கடைசிக் கடிதம் சர
வணையின் கைக்கு மாறியது.

“கபினுக்கு மேல் இருக்கும் உயிர் காக்கும் மிதவை
களில் முன்னுக்கு உள்ளதை மூடியிருக்கும் படங்கிற்குக் கீழ்

—சாவினரும் அறைகளின் கள்ளத் திறப்புகளும் இருக்கின்றன.”

“அண்ணை, நீங்க உங்கட குத்தலுக்குப் போங்க. சரியா பத்து நிமிசம் கழிச்சு வாங்க... சிங்கன்... நீ ஒரு சுற்றுச் சுற்றி “டோர்ச்” லை ஒன்று எடுக்க இயலுமா என்று பாத்திற்று வா... அதுக்குள்ள நான் போய் சாவினை எடுத்துக்கொண்டு வாறன்”.

ஆணைக்கு அடங்கியவர்கள் இடத்தைவிட்டு அகன்றார்கள். சரவணை கபினை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

பளிச்சென்ற வெள்ளை மாளிகை. ஆங்காங்கே ஜன்னல் ஓட்டைகள்... கடலில் வீடுகட்டி வைத்த மாதிரி. இரண்டு மாடிகள்—மேலே எத்தனையோ வகையான கம்பிகள் பொருத்திய கம்பங்கள். பின்னுக்கு சிவத்த ‘ஐஸ் பழம்’ போல வழுவழப்பான புகை போக்கி. கபினுக்கு ஏறிப்போக இரண்டு ஏணிகள். இடதுபக்க கபினில்— மேல் மாடிவிளிம்பில், அடுக்கி வைத்த கொழுக்கட்டைகளாக, மூன்று மிதவைகள். அவற்றினை மூடியிருக்கும், ‘கன்வாஸ்’ படங்குகள்... எல்லாம் மிகவும் தெளிவாகவே தெரிந்தன.

மகாதேவனின் கடிதத்தை மடித்து, பைக்குள் அழுத்திக்கொண்டான் சரவணை.

“அதோ, முன்னாலிருக்கும் மிதவையை மூடியிருக்கும் படங்கிற்குக் கீழே தான், சாவிகள் இருக்கும், இருக்கும் என்ன— இருந்தாக வேண்டும்.”

“புத்திசாலித்தனமாக பையில்போட்டு வைத்திருக்கிறார்களோ அல்லது சிறுபிள்ளைத்தனமாக...”

சரவணை முத்து கண்களைச் சுற்றுப்புறமெல்லாம் ஒரு தரம் ஓடவிட்டான். கப்பலுக்கு வெளியே லைற்றரில் நின்று கொண்டு தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றும் தொழிலாளர்களின் கத்தல் காதைப் பிளக்கிறது. அதுவும் ஒரு வகையில் நன்மைதான். வெள்ளைக்காரர்களின் கவனம் நேரடியாக எங்கள் மீது விழாமல் அந்தச் சப்தம் பாதுகாக்கும்.

கபினின் மேல்மாடியில் கூட வெள்ளைக்காரரின் தலைக் கறுப்பை ஏன் காணவில்லை. ஒரு வேளை ஏதாயினும் திட்டம் அவர்களிடம் இருக்கிறதோ. திட்டமும்... தட்டமும்...

என்ன வந்தாலும் இன்றைக்கு ஒருகைபார்க்கிறது தான். தூரத்தில் ஏழாம் இலக்கக் குத்தலருகே ...பாவம்... பரஞ்சோதியார் சரவணமுத்துவையே வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக்கொண்டுநிற்கிறார். அவரை நினைக்கையில் கண்கள் குளமாகப் பார்க்கின்றன. தொடர்ந்து அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க, பசியால் துடித்து அழுதுகொண்டு பிறந்த மேனியோடு நிற்கும் ஏழைக் குழந்தையைப்போல பரிதாபமாக இருந்தது.

“அந்தக் குழந்தையின் துடிப்பைப் போக்கியாக வேண்டும்”.

சரவணை மீண்டும் ஒரு முறை கபினை ஊடுருவினான். முன்னிருந்த அமைதியில் மாற்றமேதுமில்லை.

“இதுதான் சரியான நேரம்.”

கடகடவென குனிந்த தலை நிமிராமல் இடது பக்க ஏணியில் ஏறினான் அவன். கீழ் மாடிக்கு வந்துவிட்டான்.

‘பாலரில்’ (Parlour) சிறிது தூரம் நடந்து மேல் மாடிக்குப் போகும் அந்த ஏணியில் ஏறவேண்டும்.

எறும்பின் ஊர்வு.

நெஞ்சக் கூட்டிற்குள் ‘டிக்கு...டிக்கு...’ தொடர்ந்தது.

இதுபோல் எத்தனை கப்பல்களில் வேலை செய்திருக்கிறான். கப்டன்களுடைய கபின்களுக்குக் கேட்டுக் கேள்வியில்லாமல் போய்வந்திருக்கிறான். அப்போதெல்லாம்— நெஞ்சிற்குள் டிக்கு டிக்குமில்லை... டக்கு... டக்குமில்லை. இப்போது!

இதயத்தின் இடிப்பு காதுகளுக்கு கேட்பது போன்ற ஒரு கவனம்.

கபினின் மேல் மாடிக்கு வந்தாகிவிட்டது. தூரத்தில் யாரோ அசைவது போல்... இல்லை... அது வெறும் பிரமை

தான். அப்படியே வந்தால் என்ன? சைக்கிளில் விளக்கு இல்லாமல் வந்துகொண்டிருக்கையில் எதிரே பொலிஸ் வருகிறான் என வைத்துக்கொள்வோம். சட்டென இறங்கி, எதுவும் தெரியாத அப்பாவி போல சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு போவதில்லையா? வெள்ளைக்காரன் வந்தால் நானும் அப்பாவியாக வேண்டியதுதான்.

சரவணை முன்னுக்கு இருக்கும் மிதவையை நெருங்கி விட்டான். எதிரே கப்பலின் பிரதான தளம் (Deck) விரித்துவிட்ட கம்பளமாகப் பரந்து கிடக்கிறது. அந்த ஆறும் இலக்க குத்தல் மட்டும்... காய்ச்சல் வந்தவனைக் கம்பளியால் போர்த்திப் படுக்கவைத்திருப்பது போல ஆரவாரமில்லாது கிடக்கிறது. மற்றக் குத்தல்களில் சந்தைக் கூச்சல்.

தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றிய கயிற்று வலைகள் லைற்றரிலிருந்து கப்பலுக்கும், கப்பலிலிருந்து லைற்றருக்குமாக அந்தரத்தில் ஜாடி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர்கள் வலையில் ஏற்றியிருக்கும் இடைவேளையை வெற்றிலை போடுவதற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான் 'வீஞ்சமன்' கந்தையா. அவனுக்கு முன்னே, குமிழ் போல இருக்கும், இரும்பாலான ஏதோ ஒரு பெயர் விளங்காத இயந்திரம். அதன் மேல் சுண்ணாம்புத் தேய்வுகள் துல்லியமாகத் தெரிகின்றன.

சோறுக்குப் பதில் சுண்ணாம்பா சாப்பிடுகிறான். கந்தையா. வெற்றிலைக் காவி மன்னன் அவன். வலது பக்க வீஞ்ச இன்னும் வேலை தொடங்கவில்லை. சீனக் குடா விலிருந்து தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றிக்கொண்டு லைற்றர்கள் வரவேண்டும். அதன் பின்னரே அந்த வீஞ்ச வேலை தொடங்கும். அதுவரை பியதாசாவிற்கு வேட்டை. எங்காவது துண்டை விரித்துப்போட்டுச் சாய்ந்திருப்பான்.

பால் நிறத்தில் பளிச்சென்ற மூன்று மிதவைகள்.

அதற்கு எதிர்மாறான நிறத்தில் 'கன்வஸ்' படங்கு. படங்கின் விளிம்புகள் 'கிளிப்' பண்ணப்பட்டு... அழகாக

இருக்கின்றன. முன்னிருந்த மிதவையின் இடதுபக்க மூலைக் குப்பக்கத்தில் நின்று, வானத்தைப் பார்த்து — தன் பயம் போக்க... 'நான் ஆணையிட்டால்' பாட்டு ராகத்தில் சீட்டி யடித்துக்கொண்டான் சரவணை.

பயம் கொஞ்சம் குறைந்தது போலிருந்தது.

ஊதாங்குழல் சீட்டி தொடர்ந்தது.

கண்கள் சுற்றுப் புறத்தினை நோட்டம் விட, கைகள் படங்கின் கிளிப்புகளை அகற்றிவிடும் பணியில் முன்னேறின. முன்னேறிய கைகளில் சீலைத் துண்டினால் சுற்றிவைக்கப் பட்ட பொதியொன்று தட்டுப்படவே, டக்கென்று எடுத்துக்கொண்டு விசக் விசக்கென்று நடந்தான் அவன்.

எவரும் தன்னைப் பார்க்கவில்லை என நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினாலும், நிமிர்ந்து பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. பொதியின் உருவம் சிறியது.

பாரம் கூடுதலாக இருந்தது. ஏறிவந்த. ஏணியிலே இப்போது இறங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

ஆறும் இலக்க குத்தலுக்குப் பக்கத்தில் சிங்கன் நிற்கிறான். கையில் 'டோர்ச் லைட்'. எமகாதகப் பயல். எப்படித்தான் எடுத்து வந்தானோ. பெயருக்கேற்ற வீரன்.

வெற்றிப் புன்னகையை இருவரும் பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

பரஞ்சோதியார் ஓடி... நடந்து வந்தார். மூவரும் சிறிது நேரத்தில் இயந்திரமாகத் தொடங்கினார்கள். அவர்களை மிஞ்சி சப்தம் வெளியே கேட்கும் போதெல்லாம் — சப்த நாடியும் அடங்கிப் போனார்கள். தொண்டைகளில் மீன் முள் சிக்கிக் கொண்டது போன்ற உணர்வு. கழற்றப்பட்ட பலகையை சரவணையும் பரஞ்சோதியாரும் தூக்கிப்பிடிக்க — சிங்கன் டோர்ச் லைட்டோடு குத்தலுக்குள் இறங்கினான். பலகை திரும்பவும் மூடிக்கொண்டது.

மந்திரவாதியை மண்ணுக்குள் புதைத்தாகி விட்டது.

இனி நேரம் வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டும். கபின் பக்கமாகத் திரும்பினார் பரஞ்சோதியார். திடீரென ஒரு கணம் அவர் நிலை குலைந்து போனார்.

அந்தக் கண்கள்!

அவற்றில் தெரிந்த துப்பறியும் நோக்கு!

நிலை குலையாமல் எப்படியிருக்க முடியும். பரஞ்சோதியார் நகர்ந்து வந்து சரவணமுத்துவின் கையில் மெதுவாகச் சுரண்டினார் சரவணையும் கபின் பக்கம் பார்த்தான்.

நேருக்கு நேர் ஒளிக்கீற்றைச் சந்தித்தால் எப்படியிருக்கும். தொடர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. குனிந்து கொண்டான்.

'கடவுளே, இவ்வளவு நேரமும் இவன் எங்களைக் கவனித்துக்கொண்டாயிருந்திருக்கிறான். நான் சாவிகளை எடுக்கப் போனதினிலிருந்து சிங்கன் குத்தலுக்குள் இறங்கியதுவரை கவனித்து விட்டானே!'

சந்தேகம் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காக இருவரும் விடுவிடுவென குத்தல்களை நோக்கி நடந்தார்கள். இதயங்கள் மட்டும் ஆறும் குத்தலருகே தங்கி விட்டன.

கபினின் வலது பக்க ஓடையின் அருகே கம்பியைக் கைகளால் பற்றிய படியே—அந்தக் கண்களுக்குச் சொந்தக் காரன் இவர்களின் அசைவினைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். அவனது கண்கள் அந்தப் பக்கம், இந்தப் பக்கம் அசையவில்லை. கூட்டுத்தாபனப்படகு தொழிலாளர்களை ஏற்றி வருகையில், அதனை முந்திக் கொண்டு வந்தானே ஒரு சிலுப்பாத்தலைக்காரன்—அவன்தான் இவன்.

கண்களில் அடிமட்டம் வைத்திருக்கிறானே! சரவணை சிறிது தூரம் தளத்தில் நடந்துவிட்டு, மெதுவாகப் பின் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தான்.

இப்போது — அவன் அங்கேயில்லை.

'நெல் மூட்டைக்குள் புகுந்துகொண்ட எலி போல இவன் எங்கே இங்கு வந்தான்? ஏன் வந்தான்? வந்ததுதான் வந்தான் சீ. ஐ.டி. மாதிரி எங்களை ஏன் கவனிக்கிறான்.

வெள்ளைக்காரன் தான் எமன் என்றால்—இவன் அவனுக்கு கணக்குப் பார்த்துச் சொல்லும் சித்திரகுப்தனாயிருப்பான் போலிருக்கிறதே.

சரவணைக்குத் தலைபைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. சிறிது அமர்ந்தால் ஆறுதலாயிருக்கும். குத்தலின் தானேடு சாய்ந்துவிட்டான்.

படகில் வரும்போதே அவனுடைய பாரிவை சரியில்லை. நினைத்தேன்—இவன் எங்களைக் கடலுக்குள் தாட்டு விட்டுப் போகிற திட்டத்தோடுதான் வருகிறானென்று.

பரஞ்சோதியார் அடித்துப்போட்ட சீலையைப் போல துவண்டு போனார். குத்தலுக்குள்ளிருந்து வந்த சப்தங்களால் அவரை ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. ஆடாமல் அசையாமல், கண்கள் கூட அசைவில்லாமல் எங்கேயோ உற்றுப்பார்த்து... எதையோ யோசித்து... பயம்! இப்போது அவரை முற்றுகக் கவ்விக் கொண்டது.

சிங்களின் கதி!

9 மணி

சிங்களன் குத்தலுக்குள் இறங்கிப் போய் பத்து நிமிடங்களாகி விட்டன. சரியாகப் பதினைந்து நிமிடங்களில் பலகையைத் திறப்போம் எனச் சொல்லியிருந்ததால், அவன் மேலேறி வரத் தாமதமாகும். சரவணமுத்து மகாதேவனின் கடிதத்தை எடுத்து ஒரு தரம் மேய்ந்து விட்டு, "சீட" ஏணியில் இறங்கிப்போனான். கூட்டுத்தாபனப் படகு இன்னும் புறப்படவில்லை. பரஞ்சோதியார் படகினை எட்டிப் பார்த்தார். சரவணை படகில் பாய்ந்து ஏறி "கொக்சன்" மூர்த்தியோடு காதோடு காதாக ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு நிற்பது தெரிகிறது. பரஞ்சோதியார் குத்தல் பக்கமாக மீண்டார்.

இருட்டுக் குத்தலுக்குள் இறங்கியிருக்கும் சிங்களன்.

படகில் பாய்ந்து ஏறி நின்று கொக்கோடு ரகசியம் பேசும் சரவணை.

குனிந்து, தலை நிமிர்வதற்குள் மறைந்துவிட்ட சிலுப் பாக்காரன்.

அடைபட்டிருக்கும் இளம் பிள்ளைகள்.

வீட்டில் மடிநெருப்போடு காத்திருக்கும் இராசலட்சுமி. ...இவர்களைச் சுற்றிச் சுற்றி அவரது எண்ண அலைகள் தவழத் தொடங்கின.

ஆம்... இராசலட்சுமி மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டுதான் இருப்பாள். உண்மையில் வெடிகுண்டு விசயம் அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால்... இன்று காலையில் பரஞ்சோதியார் காட்டிய கலவரம் அவளது நிம்மதியைக் குலைத்திருக்கும். இன்னதுதான் விசயம் என்பதை அவளிடம் அவர் கூறியிருந்திருக்கலாம். "உடனே புறப்பட்டு வரவும், அவசரம்" எனத் தந்தியடித்தது போலிருந்தது. விசயத்தை முழுதாக விளக்க முடியாவிட்டாலும், ஒரு பருப்பு அளவாவது விளங்கும் வகையில் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்க வேண்டாமோ?

அன்றொருநாள் இப்படித்தான்!

எப்போதோ களவு கொடுத்த தனது சைக்கிளைப் பற்றி விசாரிக்க வேலைத் தலத்திலிருந்து நேரே பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போயிருக்கிறார் பரஞ்சோதியார். வழியில் கண்ட சந்திக்கடை மாரிமுத்துவிடம், வீட்டில் சொல்லி விடும்படி கூறியிருக்கிறார். மாரிமுத்து—மாரிகாலத் தவளைகள் கத்தினாலும், பல்லிகள் கத்துகின்றன எனச் சொல்லக் கூடிய சேகிடு.

'சேகிடு' அரைகுறையாகத்தான் விசயத்தைச் சொல்லியது. அதுவும் சைக்கிளில் இருந்த வண்ணமே அவசரத்தில் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டது.

"பொலிசுக்குப் போயிருக்கிறார். பிந்தித்தான் வருவார்."

இன்ன விசயமாகத்தான் போயிருக்கிறார் என்று ஒரு வரி சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டாமோ!

தொடங்கிய சமையல் ஐம்பது வீதத்தில் நின்றது.

நெற்றியெல்லாம் வியர்த்து வழிந்தது.

தெருப்படலைக்கு அடிக்கடி வருவதும், உள்ளே மன மில்லாமல் மீள்வதுமாக நடந்து களைத்து—இனித் தாங்க முடியாது எனத் தெரிந்து கொண்டதும், சீலையைக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள்.

வீட்டுத் திறப்பு இடுப்பில்.

திரும்பி வந்த பரஞ்சோதியாரை பூட்டியிருந்த ஆமைப் பூட்டு கண்ணடித்து வரவேற்றது. விசயம் விளங்கி விட்டது. வரும் வரை காத்திருக்கத்தான் வேண்டும். கடற்கரை மதிலில் சப்பாணி கொட்டியிருந்து கொண்டார்.

வளவிற்குள் வேலியால் குதித்துப் போகலாம். யாராவது கண்டால்... அவர்களும் அதனை ஒருவருமில்லாத நேரத்தில் செய்யத் துணியலாம்.

ஒரு சுருள் வெற்றிலையைச் சப்பிச் சப்பித் துப்பியது தான் மிச்சம். ஒன்றரை மணிகள் கழித்து வந்து சேர்ந்தாள் இராசலட்சுமி. அவளோடு புறுபுறுப்பும் சினமும் சேர்ந்து வந்தன. அவர் விளக்கிறார் விசயத்தை.

“ஒருவிசயத்தை வடிவாச் சொல்லி விடுகிறேல்லையோ... நான் என்னவோ ஏதோ எண்டு பதறியல்லோ போயிற்றன்.”

நல்ல பசியோடு வந்தவருக்கு சோறு கிடைக்கவில்லை நேரத்திற்கு. நல்ல பேச்சுக் கிடைத்தது.

“சரியணை, இனி விபரமாச் சொல்றன் —சோத்தைக் காச்சு பசிக்குது.”

அதற்கே அத்தனை பதறியவள் ... இதற்கு எப்படிப் பயந்து போவாள், என்பதனை நினைத்துப் பார்க்கையில் பயமாக இருந்தது அவருக்கு.

கப்பலில் நின்று பார்த்தால்— தூரத்தில் உட்துறை முகவீதியும் அதனை ஒட்டிப் பரந்து கிடக்கும் வீடுகளும்

மங்கலாகத் தெரிகின்றன. சமையல் வேலையை விட்டுப் போட்டு வீட்டு வாசற்படியில் இடிந்து போய் குந்தியிருப்பாளோ இராசலட்சுமி.

அவரது மனம் குரங்காகத் தாவித் தாவி வீட்டிற்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தது.

காதிற்குள் கடித்தது.

சேட்டில் குத்தியிருந்த பூட்டுசியைக் கழட்டி காதைத் துளாவிவிட்டார். இதமாக இருந்தது. தொடர்ந்து துளாவிக்கொண்டிருந்தால் நன்றாகவிருக்கும். ஊசியைத் திரும்பவும் சட்டையில் குத்திக்கொண்டார்..

சரவணையின் ரகசியக்கதை முடிந்து விட்டது கப்பலின் தளத்திற்கு வந்துவிட்டான். நேரே இரண்டாம் இலக்கக் குத்தலுக்குப்போய்—யாரிடமோ ஏதோ கேட்டான். பதில் கிணற்றிலிருந்து வருவது போல் தெளிவில்லாமல் கேட்டது. இப்போது அவன் 'டெக்கில்' நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

புகை போக்கியின் பின்னாலுள்ள 'போர் மாஸ்டர்' (Fore Mast) கம்பத்தில் மஞ்சளும் நீலமும் பொருந்திய கொடியொன்று காற்றில் பறக்கிறது. அது அந்தக் கப்பல் கம்பனியின் கொடியாக இருக்கவேண்டும்.

நேரம் நகர்வதாக இல்லை. சில சமயங்களில் நேரமும் ஆறுதலாக நகருமோ!

"என்ன சரவணே, அவன் கொச்சேடு என்ன கதைச் சனி."

"இரண்டு வள்ளங்கள் வேணுமெண்டு மகாதேவன் எழுதியிருந்தவன். அது தான். மரியாம்பிள்ளையிட்டை சொல்லி ஐந்து மணிக்கு இரண்டு வள்ளங்களைக் கொண்டு வரும்படி சொன்னான்."

"ஏன் எண்டு கேட்டவனே?"

"நான் சொல்லேல்லை. அவனுக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம்"

"நீ சொல்லியிருக்கலாமே உண்மையை"

“ஏன் உள்ளுக்கை போக விருப்பமே”

“அதில்லை, உண்மையைச் சொன்னால், அவன் எங்களுக்கு உதவி செய்வானே. அவன் எங்களுக்கு எதிராகப் போகக் கூடியவனே... இல்லையே”

“அப்படியெண்டால், ஓடிப்போய் அவனிட்டை விசயத்தைச் சொல்லிப்போட்டு வாவன் அண்ணை. நான் இதிலை நிச்சிற்ன். இவன் சிங்கனும் வர்ர நேரமாகுது”

பரஞ்சோதி படகினைக் நோக்கிப் போனார். மூர்த்தி படகினைக் கரைக்குக் கொண்டுவர ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தான். எஞ்சின் ஸ்ரூட் ஆகிவிட்டது.

நேரம் ஒன்பதே கால் இருக்கும்.

ஆறும் இலக்க குத்தலின் பலகையில் இடிக்கும் சப்தம் கேட்கவே, சரவணை அருகில் வந்தான். உள்ளே சிங்கனுக்கு முச்சுத் தட்டினாலும் தட்டிவிடும். படங்கினை அரக்கி விட்டு ஏற்கனவே தளர்த்தி வைத்திருந்த பலகையைத் தூக்கிப் பிடித்தான்..

சிங்கன் வெளியே பாய்ந்து வந்தான்.

இருவரது கண்களும் கதைத்துக்கொண்டன.

“இருக்கிறாங்களா?”

“இல்லை”

“ஏன்?”

“யாருக்குத் தெரியும்”

“நல்லாப்பாத்தியா”

“இதுக்கு மேல பார்க்கேலாது”

“இப்ப என்ன செய்யிறது”

“நீதான் சொல்லவேணும்”

கையில் உராய்ஞ்சி தடித்துப்போயிருந்த இடத்தைத் தடவி உரிந்திருந்த தோலைப் பிய்த்து எடுத்தான் சிங்கன்.

“என்ன நடந்தது”

“சறுக்கி விழுந்திற்றன்”

“ஏன்... கவனமாப் பாத்து இறங்குறதுக்கென்ன?”

“இங்க நிண்டு கொண்டு லேசாக் கதைக்கலாம்—
இறங்கிப் பாத்தால் தெரியும்”

“நான் உன்னைப் போல சறுக்க மாட்டன்”

“நீ என்னை யானையா”

இவ்வளவு நேரமும் காற்று வராத இருட்டுக் குகைக் குள் இருந்ததோ என்னவோ, சிங்கனுக்குச் சினஞ்சினமாக வந்தது. சரவணைக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. சிங்கனின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தான். நூல் தடிவைத்துக் கம்பியால் கீறியது போன்று இரண்டு இரத்த வரிகள்.

“உனக்குச் சதையேயில்லை... இருந்ததையும் கம்பிக்குக் குடுத்திற்று வாறாய்...”

“உனக்கு சதை கூடிப்போச்சு... அதுதான் கொழுத்த கதை கதைக்கிறாய்”

“சரி சரி உன்னைக் கதைக்கேலாது. குத்தலுக்குள் போய் நிண்டு கொஞ்சநேரம் வேலை செய்துபோட்டு வா... சந்தேகப் பிசாசுகள் கத்தப் போறார்கள்”.

சிரித்துக்கொண்டே போனான் சிங்கன். சரவணையோடு குதர்க்கமாய்ப் பேசுவானையொழிய, அடங்கி நடப்பவன் அவன். போன வீச்சில் குத்தலுக்குள் சிங்கன் இறங்குவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான் சரவணை!

கூட்டுத்தாபனப் படகு புறப்பட்டுவிட்டது. நீல நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு அது போவதைக் கண் இமைக்காது சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாவிட்டு சரவணையை நோக்கிவந்தார் பரஞ்சோதியார்.

சிங்கன் ஏமாற்றத்தோடு ஏறிவந்த விசயம் அவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் வருத்தப்படுவார். அதற்காக சொல்லாமலிருக்க முடியாது. முகத்திலடித்தாற் போல் சொல்வதிலும் பார்க்க வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல்...

“மூர்த்தியிட்டை விசயத்தை சொன்னீங்களோ”
என்று கேட்டான் சரவணை.

“ஓம், கலங்கிப் போயிற்றான். அவனும் பிள்ளைகுட்டிக் காரன். தன்ர பிள்ளைக்கு வந்தமாதிரி ஏங்கிப் போயிற் றான். நான் சொன்னன்... ஆரெண்டா லும் தெரிஞ்ச பொலி சைப் பிடிச்ச விசயத்தைச் சூசகமாய் சொல்லி— செய்யக் கூடியதைப் பார்க்கச் சொல்லி”.

“அப்ப, எத்தினை மணிக்கு பொலிஸ் வரும்”

“சொல்லேலாது—வந்தாக் கண்டு கொள்ளுவம்”

அங்கே நிலவிய சிறிது நேர மெளனம் பல புரியாத கேள்விகளுக்கு விடைகளையளித்து மறைந்தது.

பரஞ்சோதியாருக்கு விளங்கிவிட்டது. ஆறும் இலக்க குத்தலிலும் சிங்கனுக்குத் தோல்வி. இதென்ன... விளை யாட்டுப் போட்டியா... வெற்றி தோல்விபற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க. குழந்தைகளின் உயிர்ப் பிரச்சினை. இதில் தோற்கவே முடியாது. தோற்ற முகத்தோடு வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போவதில் அர்த்தமேயில்லை. அதிலும் பார்க்க இந்தப் பாதாளக் கடலினுள்ளே குதித்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளவேண்டியதுதான்.

“அடுத்து என்ன” என்பது போல் சரவணையைப்பார்த்தார் பரஞ்சோதியார்.

“கொஞ்சநேரம் போய் வேலையைப் பாருங்க. இடைக்கிடை தலையைக் காட்டாவிட்டால் சந்தேகப்படுவாங்கள்”

“சரி”

சாரணை மடித்துக் கட்டியபடி அவர் போனார்.

நாரைக்கொக்கு ஒன்று வானத்தில் தனியாகப் பறந்து சென்றது. தன் கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்து நெடுந் தூரம் அகன்றுவந்துவிட்ட ஒரு வித சோகம் அதன் பரிதாபக் கூவலில் தொனித்தது போல்... ஒரு உணர்வு.

*

*

*

நேரம் ஏற ஏற, சூரியன் உயர், உயர், கப்பலின் மேல் தளம் சூடேறத் தொடங்கியது. இரும்புப் படிகளில் கால் களை வைக்க முடியவில்லை.

“வீஞ்சம்ன்” கந்தையாவிற் கு தலையால் வியர்த்து வழிந்தது. தலையில் தொப்பியில்லை. துண்டுமில்லை. எறிக்கின்ற வெய்யிலெல்லாம் அவன் தலையில் விழுவதே போல்—வியர்வையால் குளித்திருந்த அவன், அடிக்கடி சாரணைத் தூக்கி முகத்தைத் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டான்.

ஆள் வேலைகாரன்!

எந்த வெய்யிலிலும், ‘சீலிங் வலை’ அவன் சொன்ன சொல் கேட்கும். இருபத்தைந்து தேயிலைப் பெட்டிகளை ஏற்றிய அந்த வலை— லைற்றரிலிருந்து உயர்ந்து உயர்ந்து மேலேபோய், நேர் கோட்டில் சாய்ந்து குத்தலுக்குப் போகும் நேர்த்தி— கந்தையாவின் ‘வீஞ்ச’ திறமையை பறைசாற்றுது விடுவதில்லை. திறமையிருந்து என்ன பயன்! வயிற்றுக்குப் பற்றவில்லை உழைப்பு. அதுதான் சோற்றுக்குப் பதிலாக வெற்றிலை சப்பிச் சமாளிக்கிறானே!

“என்ன கந்தையா...எப்படி வெய்யில்”

சரவணமுத்து கேட்டான், நிழலில் நின்றபடி.

“உங்களுக்கென்னடாப்பா நாட்டாண்மை மார்... குடுத்துவைச்சனீங்கள்—நிழலுக்குள் நிண்டு வம்பு அளக்கிறீங்கள்”

“வெய்யிலுக்குள் அவதிப்படுகிறியே எண்டு அனுதா பப்பட்டால் நீ புத்தியைக் காட்டிறியே”.

“ஆடு ஓநாய்க் கதைதான்”.

“என்னை ஓநாய் எண்டே சொல்லுறாய்”

“தொப்பி அளவெண்டால் போட்டுக்கொள்ளன்”

“ஒரு வெள்ளைக்காரனையும் கண்ணைப்படைச்சும் காணேல்லை”

“அவங்களுக்கென்னடாப்பா— தண்ணியடிச்சுக் கொண்டிருப்பாங்கள்”

“தண்ணி எண்ட உடனதான் ஞாபகம் வருது... கள்ளுக்குக் குடிச்சுக் கனநாளாகுது” என்றான் சரவணமுத்து.

“ஏன் உன்ர வீட்டுக்குப் பக்கத்திலதானே கள்ளு இறக்கிறவங்கள்”

“இறக்கிறார்கள்...சரி...காசுமல்லோ வேணும்”

“ஏன்ராப்பா...பொத்திப் பொத்தி வைச்சுக்கொண்டு இல்லை இல்லையெண்டு சொல்றீங்கள்”

“நீ கடன் கேட்பாய் எண்டுதான்... போடா போ... பேய்க்கதை பேசாதை”

“ஆரியா”

லைற்றரிலிருந்து சப்தம் எழுந்தது. ‘ஆரியா’ என்றால் சுப்பல் பாஷையில் தூக்கு என்று அர்த்தமாம். என்ன அர்த்தமோ! நிறுத்தி வைத்திருந்த ‘வீஞ்ச’ இயந்திரத்தை ‘ஸ்ராட்’ செய்தான் கந்தையா. சீலிங் வலை மேலே வந்து அந்தரத்தில் நின்று ஆடி நகர்ந்தது.

‘காப்பென்றர்’ குமாரசுவாமி உயரே பாரத்தோடு அந்தரத்தில் நிற்கும் சீலிங் வலைக்குக் கீழே நின்று பராக்குப் பார்க்கிறான்.

“வீட்டில பெட்டி சரிக்கட்டச் சொல்லிப் போட்டோ கப்பலுக்கு வந்தனி?” ...கந்தையா கேட்டான்.

“ஏன்”

“இல்லை... வலைக்குக் கீழ் ஏமலாந்திக் கொண்டு நிக்கிறாய்...”

“அப்ப நீ என்ன அரைகுறை வீஞ்சமன் தானே”

“ஏன்”

“இல்லை... வீஞ்சை சரியா செலுத்தினே— அது ஏன் விழுகுது”

நறுக்கென்றது கந்தையாவிற்கு.

“சும்மா வாயைக் கொடுத்து ஏன் ஐசே பள்ளாகிறீங்கள்”

குத்தலால் ஏறிவந்த ‘மம்மது’ சிலேடை பேசினான்.

காப்பென்றர் குமாரசுவாமி வெய்யில் தாங்க இயலாமல் கபின் நிழலின் கீழ் வந்து நின்றான். தேயிலைப் பெட்டிகள் உடைந்தால் உடனுக்குடன் ஆணியடித்து உடைவை நேராக்குவது அவனது தொழில். சாதாரணமாக பெட்டிகள் உடைவதில்லை. அதனால் அவனுக்கு வேலையுமிருப்ப

தில்லை. பெரிய வேலைக்காரன் போல ஆயுதப்பை ஒன்றை தோளில் எந்நேரமும் மாட்டியிருப்பான்.

அவனுக்கு வேலைகொடுக்க வேண்டுமாயின், வேண்டுமென்றே பெட்டிகளை உடைத்தால்தான் உண்டு. இல்லாது போனால் எல்லோரும் அவனைப் பார்த்துக்கொட்டாவிட வேண்டியது தான். நெடுகிலும் சும்மாவே இருக்கிறான் என்பதற்காக பெட்டிகளை மற்றவர்கள் வேண்டுமென்று உடைக்கப்போய் ஒரு நாள் முழுவதும் கடுமையான வேலையில் மாட்டிக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது புதுக் கப்பல். வேண்டுமென்று பெட்டிகளை உடைக்க யாருக்கும் நேரமில்லை. மனமில்லை. குமாரசுவாமி சும்மா திரிகிறான். இரண்டொருவர் பகிடிக்கு அநியாயச் சம்பளம் என்று அவனைப் பார்த்து முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள்.

சரவணை, குமாரசுவாமியிடம் கதை 'நங்கூரத்தை' எறிந்தான். அது பொருத்தமாகக் கொழுவிக் கொண்டது.

"இண்டைக்கும் நல்ல ஐஸ்போல. குடுத்து வைச்சவன் டாப்பா நீ"

"உனக்கு ஏன் வயிறு எரியுது"

"ஓம் எரியுது... நீ செய்த ஐஸ்ஸில கொஞ்சம் தாவன்"

"இந்தா சரவணை, இந்தக் 'கச்சால்' பிடிச்ச கதை கதைக்காதை... தெரிஞ்சுதா"

"நான் கதைக்கேல்லை... அடிச்சுப்போட்டிராதை. நானும் பாக்கிறன் ... நீ தண்ணீர்ப் பந்தலைத் தேடிப் போகிற "நடை நேர்த்திக்காரன்" போலத்தான் திரிகிறாய்... ஒன்றும் அகப்படேல்லை போல"

"ஏன் அகப்படாமல்" என்றான் குமாரசுவாமி.

ஆயுதப்பைக்குள்ளிருந்து ஒரு சோடிச் செருப்பு— கப்பல் செருப்பு வெளியே வந்து தோற்றம் காட்டிவிட்டுத் திரும்பவும் புகுந்துகொள்கிறது.

திடுக்கிட்ட சரவணை, “டேய், டேய் யாரோ வெள்ளைக்காரன் போட்ட செருப்பை எடுத்து வைச்சிருக்கிறாய்... அம்பிட்டியோ எலும்பை எண்ணீருவாங்கள். இந்தக் கப்பல்காரன் அதிலே புலி”.

பயந்துபோன குமாரசுவாமி.

உடல் ஒரு தடவை, மண் குளித்த கோழி போல சிலிர்த்து உதறிக்கொண்டது.

இதைப்போல சின்னத் திருட்டுகள் அவனுக்கு ஆகி வந்த கலை. கப்பலுக்கு வந்தால் வேலையில்லை. கண்கள் துருதுருவென்றிருக்கும். கைகள்— நொடு நொடுவென்று, குட்டி போட்ட பூனை தோற்றுப்போகும். ஏதாவது ஒரு அந்நிய பொருள் கிடைக்கும் வரை ஓயமாட்டான். மெஸ், கபின், பார்... எல்லா இடங்களுக்கும் உள்வீட்டு நாய் நுழைவது போல—ஊர்ந்து வருவான். வெள்ளைக்காரன் சப்தம்போட்டால், “எஸ் சேர், நோ சேர்...” ஆங்கிலத்தில் சமாளித்துத் தப்புவான்.

இந்த அதிர்ஷ்டம் சில வேளைகளில் காலையாரிவிட்டிருக்கிறது.

செம்மையாக உதை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்ட அனுபவத்தை இப்போது மறந்து போயிருப்பான்.

அன்று கிறிஸ்மஸ் தினம். கப்பலில் வேலை முடிந்து விட்டது. கரைக்குக் கொண்டுசேர்க்கும் படகு இன்னும் வரவில்லை. ஒரு மணிநேரம் தாமதமாகலாம் என்று ‘சூபர் வைசர்’ சொல்லிவிட்டுப்போனான். இரவு நெடுநேரமாகி விட்டது. பலர் தளத்தில் துணை— விரித்துக்கொண்டார்கள்.

குட்டிபோட்ட பூனை இன்னும் தூங்கவில்லை. கண்களை உருட்டி உருட்டி ஊடுருவிய வண்ணம் வலம்வரத் தொடங்கியது

‘கிறிஸ்மஸ்’ அல்லவா... பாரில் விஸ்கியும், பியரும், சம்பெயினும், றம்முமும் வெள்ளம் போல் ஓடிற்று. பூனை.

தனக்கு வேட்டைதான் என நினைத்து அகலக் கால் வைத்து, சோதித்து நடந்தது.

மெஸ்ஸில் ஒரு மேசையில் பெரிய கேக். சிறிஸ்மஸ் கேக். பூனை கண்டுவிட்டது. “அப்பா... பத்து ரூத்தல் இருக்கும்...ம்ம்...” வாசம் மூக்கை அள்ளியது.

பூனை, ஐந்து ரூத்தல் அளவுள்ள துண்டினை தாறுமாறாகப் பிய்த்தெடுத்துக்கொண்டு, தனது அழுக்கு ‘கன்வஸ்’ பைக்குள் வைத்துவிட்டு—ஒன்றுமேயறியாத அப்பாவிபோல ‘டெக்கிற்கு’ வந்து மற்றவரோடு படுத்துவிட்டது.

காதுகள் படுக்கவில்லை.

கண்கள் வெறுமனே மூடியிருந்தன.

கற்கள் இறைந்திருந்த பாதையில் போன் மாட்டு வண்டியின் சப்தமாக நெஞ்சு தடதடத்தது.

சிறிது நேரத்தில்.....

பாரிற்சூள் நான்கு கால்களில் நின்ற கப்பல்காரர்கள் ‘டெக்கில்’ வந்து நின்றார்கள்.

கப்டன் ஆங்கிலத்தில் கத்தினான்.

“கேக்கைக் களவாடியவன் மரியாதையாக முன்னால் வந்திர வேணும்... இல்லாவிட்டால் ஒருவரும் கரைக்குப் போக இயலாது”

குற்றம்புரியாத மற்றவர்கள் நித்திரை கலைந்து வெகுண்டார்கள். கரைக்குப் போக வேண்டுமென்பதற்காக, அவர்களே குற்றவாளியைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியுமிருந்தது.

இயல்பாகவே எல்லோரினது கண்களும்...!

.....பூனை பிடிபட்டது.

அழுக்குப் பையிலிருந்த கேக்கைக் கண்டவுடன், வெள்ளைக்காரனுக்கு மேலும் ஆத்திரம் வந்தது.

நின்றவன், படுத்தவன், இருந்தவன் என்று எல்லோரும் ஆளுக்கு ஒரு அறை கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள். சுவை சேர்க்க, சில உதைகளும் சேர்ந்துகொண்டன.

அன்று அப்படி நடந்தும், இந்தப் பூனைக்குப் புத்திவரவில்லையா?

“குமாரசுவாமி ...பேயன் மாதிரி நிக்காம ஓடிப்போய் இருந்த இடத்தில் செருப்பை வைச்சிற்று வா” சரவணை எச்சரித்தான்.

அந்த எச்சரிக்கை பாய்ந்துவந்து கன்னத்தில் அறைந்தது. பழைய அறைகளை ஞாபகப் படுத்தியும் விட்டது.

செருப்புகளைக் கொண்டு போய் வைப்பதற்காக இடத்தை விட்டு வேகமாக நகர்ந்தான் குமாரசுவாமி.

*

*

*

சரவணைக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பத்து மணிக்குத் தேநீர் இடைவேளை. இன்னும் சில நிமிடங்கள் இருக்கின்றன அதற்கிடையில் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. “டலிகிளார்க்” (Tally Clerk) கொப்பியில் கணக்குக் கூட்டிய படியே வந்தான்.

“எவ்வளவு பெட்டி போயிற்றுது”... கேட்டான் சரவணை.

“முப்பது டொன் ஏறீற்று.”

ஜோசேப்புடைய மகன் இந்த டலிகிளார்க். கப்பல் கம்பனிகளை அரசாங்கம் எடுக்குமுன்னர் வேலைக்குச் சேர்ந்தவன். அப்படிச் சேர்ந்த அதிர்ஷ்டத்தினால் எட்டாந்தரம் படித்த ஜோசேப்பின் மகன் டலிகிளார்க்காக இருக்கிறான்.

“எங்க தம்பி, அப்பாவைக் காணைல்லை, சுகமில்லையோ.”

“நல்லாத்தான் இருக்கிறார்.”

இரண்டு வார்த்தைகளில் பதில் சொல்லி விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தான் அவன். அவனுடைய பெயர் சரவணைக்குத் தெரியாது.

தேநீர் இடைவேளைக்கு இன்னும் இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் இருக்கின்றன. குத்தலிலிருந்து ஒவ்வொன்றாக தலைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

பரஞ்சோதியார் ஒரு வாளித் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைத்தார். பெயர்தான் தேநீர் இடைவேளை. தண்ணீர் தான் கொடுபடுவது வழக்கம்.

வீஞ்சினிருந்து கந்தையா இறங்கி விட்டான். அவனது கைகளில் பனித்திருந்த வியர்வை வெய்யிலுக்குப் பளிச்சிட்டது. சாரத்தால் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு தண்ணீர் குடிக்க வந்தான் அவன்.

கீழே லேற்றரில் நின்றவர்களும் மேலே ஏறிக் கப்பலுக்கு வந்தார்கள். தண்ணீரில் மூன்று நான்கு குவளைகள் குடித்து விட்டு, சிலர் 'அப்பாடா' சொல்லி, நிழல் பார்த்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். இரண்டொருவர், கப்பலைச் சுற்றி 'முஸ்பாத்தி' நோக்கில் வளைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

முன்னர் பார்த்த கப்பல்களுக்கும், இதற்கும் உள்ள உருவ வேறுபாடுகளை விமர்சித்துக் கொண்டார்கள். சிலர் கபின் மேல் மாடிக்குப் போய் நின்று தூரத்தே தெரியும் எதையெதையோ காட்டி கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

பரஞ்சோதியாரும் அவரது சகாக்களும் தண்ணீரைக் குடித்த பின் கபின் தாழ்வார நிழலில் அமர்ந்து ஒருவரை ஒருவர் அர்த்தமுள்ள அழுத்தத்தோடு பார்த்துக்கொண்டனர். முகத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் என்ன புண்ணியம்!

சிங்களக் கேட்டான்.

“இனி என்னண்ணை செய்யிறது?”

“பொறு பொறு.” சரவணமுத்து வெற்றிலைச் சுருளைப் பிரித்து, நாறல் பாக்கை எடுத்து மணந்து கொண்டான். பரஞ்சோதியாரும் ஒரு “வாய்” போட ஆயத்தமானார்.

இரண்டு அறைகள் தள்ளியிருந்த மெஸ்ஸிற்குள் ஆரவாரம் கேட்டது.

என்ன என்று பார்க்க சிங்களக் எழுந்து போனான்.

*

*

*

*

10 மணி

சூரியன் மேலே உயர்ந்துகொண்டேயிருந்தான். 'டெக்கில்' படிந்திருந்த கபின் மாளிகையின் நிழல் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்துகொண்டே வந்தது. கடல் காகம் ஒன்று 'கோர் கோர்' என்று கரைந்து கப்பலின் பின் பக்கமாகப் பறந்து போயிற்று. கப்பலில் சேர்கின்ற அழுக்கு நீர்— வட்டத்துவாரமொன்றின் வழியாகக் கடலில் விழும் 'சர சர' சப்தம் கேட்டது. அடித்துக்கொண்டிருக்கும் காற்றினால் கப்பல் சீனக்குடா மலைப் பக்கமாகச் சிறிதே திரும்பிக்கொள்வது போலிருந்தது.

இலங்கைக் கடற்படையைச் சேர்ந்த 'கஜபாகு'க் கப்பல் கடற்படைத் தளத்தையண்டி நிற்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் இரண்டொரு பெயர் தெரியாத சிறிய கப்பல்கள்.... அவற்றின் மேலே நடமாடித் திரியும் மங்கலான உருவங்கள்.

கடற்படைத் தளத்தையும், அந்தத் தளத்தோடு ஒன்றியிருக்கும் மலையையும், தொடராகத் தெரியும் பெரிய கட்டிடங்களையும் பார்க்கையில்..... ஆங்கிலேயனின் நாடு பிடிக்கும் ஆசை எத்தனை பெரியதாக இருந்திருக்கிறது என்பது தெட்டத் தெளிவாகப் புரிந்தது. எத்தனையோ யாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலிருந்து வந்து வர்த்தகம் செய்ய அனுமதி கேட்டு, அது கிடைத்ததும், அதனையே நாடு பிடிக்கும் ஆசையின் அஸ்திவாரமாக்கி, சிறிது சிறிதாகக் கோபுரத்தைக் கட்டிக்கொண்ட அவர்களின் திறமையை என்னென்று சொல்வது!

நீண்ட, பரந்த, வழுவழப்பான 'றபர்' சாலைகள்.

உயர்ந்த மாடிக் கட்டிடங்கள்.

உணவுக் களஞ்சியங்கள்.

பாதாளச் சுரங்கங்கள்.

வெடி மருந்துக் கிடங்குகள்..... இப்படி எத்தனையோ, இன்னும் அவர்களது புகழ் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஒன்று மட்டும் உண்மை! அவர்களைப் போல எங்களால் அவற்றினை அழகாகப் பராமரிக்கமுடியவில்லை. குப்பையாக்கிவிட்டோம். ஆனால், சுதந்திரமாக வாழ்கிறோம். குப்பையாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை—சுதந்திரமாக வாழ்கிறோமே!

பரஞ்சோதியார் நீட்டி நிமிர்ந்து இருந்த தாழ்வாரப் பக்கத்தை ஒட்டி, ஆறுதலாகச் சாய்ந்திருக்க இடந் தேடித் திரிந்த ஒரு கும்பல் சேர்கிறது. கும்பல் சேர்வதே சப்தம் போடத்தான். சரவணமுத்து காது கொடுத்தான்.

பியதாச சிங்களத்தில் சொன்னான்: “உங்களுடைய துறைமுகம் தான் திறம் என்று கதைக்கிறீர்கள். எங்களுடைய கொழும்புத் துறைமுகத்தை அடிக்க இயலாது. ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு சாமான் இறங்குது. எத்தனை ஆயிரம் சனம் வேலை செய்யுது. சும்மா— உங்களுடைய திருகோணமலைத் துறைமுகத்தைப் பெரிதாகக் கதைச்சுக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், வெறும் வாயை மெல்லுவது போல.”

தலையிலே வெய்யிலுக்காகக் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்துவிட்டுப் பதில் சொன்னான் தேவதாசன். அவன் திருகோணமலை மண்ணின் மகன்.

“தம்பி பியதாச, உனக்கு இயற்கைக்கும் செயற்கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. எவ்வளவுதான் உயர உயரப் பாய்ந்தாலும், குரங்கு குதிரையாக மாறாது. உங்களுடைய கொழும்புத் துறைமுகம் செயற்கை. எங்களுடையது இயற்கை. செயற்கை என்றால் எப்படி என்று தெரியுமா? துறைமுகத்திற்கு அருகில் சில மைல் தூரம் வரை பலமான சுவர் எழுப்பி, அதில் ஒரு இடத்தில் கடல் நீரைக் கசிய விடாத வண்ணம் பெரிய கதவு அமைப்பது. கப்பல்கள் அந்தக் கதவிற்கூடாக துறைமுகத்திற்குள் வரும். உள்ளே வந்ததும், கப்பல் மிதக்கப் போதுமான தண்ணீர் மட்டம் இருப்பின் கதவை மூடுவார்கள். தண்ணீர் மட்டம் காணாவிடில்,

அது வரும்வரை கதவைத் திறந்திருப்பார்கள்.....எல்லாம் 'அலிபாபாவும் நாற்பது திருடர்களிலும்' வந்த 'திறந்திடு சீசேம், மூடிடு சீசேம்' மாதிரித்தான். எங்கட அப்படியில்லை.

மூன்று பக்கமும் இயற்கையாகவே அமைந்த மலைகள். சொல்லிவைத்துக் கட்டியது போல் துறைமுக வாய். ஐநூறு கப்பல்கள் என்றாலும், பயப்படாமல் ஒரே நேரத்தில் வந்து தங்கிப் போகலாம். உலகத்திலேயே பெரிய—கப்பலாயிருந்த 'சுவீன் எலிசபெத்' இலங்கைக்கு வந்தபோது—எங்கே நின்றது. உங்கட கொழும்பு என்றால்—அப்பளம் மாதிரி நொறுங்கிப் போயிருக்கும். ஒரு அலை வருமா. அல்லது காற்று வந்து கப்பலை அசைக்குமா.....எங்கட துறைமுகத்துக்குள்ள கப்பல் வந்தால்—வங்கியில போட்ட காசு மாதிரிப் பத்திரமாயிருக்கும் தெரியுமோ."

பெரிய 'லெக்சர்' அடித்தான் தேவதாசன்.

இயற்கை, செயற்கை வித்தியாசங்கள் பற்றிய அறிவு அங்கேயிருந்த பலருக்கு பூஜ்யம். மண் அபிமானம் காரணமாக, தேவதாசனுக்குப் பலர் முண்டு கொடுத்தார்கள். பியதாசவும் தன் ஊரை விட்டுக்கொடுக்க முடியாமல் தொடர்ந்தான்.

"வங்கியில் போட்டு வைக்கிற காசெல்லாம் இப்பக்களவு போகுது தெரியுமோ உங்களுக்கு—இவ்வளவு வாய் வெட்டெல்லாம் வெட்டுகிறீர்கள், உங்களுடைய துறைமுகத்திற்குக் கப்பல்கள் வருதா எண்டு பாருங்க. கொழும்பிற்குத்தான் எல்லாம் வருகின்றன. எங்கட மகிமையைப் பார்த்தியா."

"மகிமையும் மண்ணுங்கட்டியும். நீ பரமசிவன் கழுத்திலிருந்து பாம்பு கேட்டமாதிரிக் கேட்கிறாய். நான் என்ன செய்யமுடியும்."

சிங்கனே சரவணையோ இந்தத் தர்க்கத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை. வழமையில் இதுபோன்ற 'சங்கதிகளில்'

தலைமை வகிப்பவர்கள் அவர்கள்தான். பரஞ்சோதியார் சிங்கனிடமிருந்து வெற்றிலைச் சுருளை வாங்கிக்கொண்டார்.

“என்ன சிங்கா வெத்திலை காஞ்சுபோய்க் கிடக்கு.”

“ஒரு வெத்திலை ஐஞ்சு சதம் சொல்லுங்கள்.”

காய்ந்த வெற்றிலையை மடித்து வாய்க்குள் தள்ளிக் கொண்டார் பரஞ்சோதியார்.

திடும் திடுமென்று காலடிச் சப்தங்கள். மூவரும் ஒரே யடியாகத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

வெள்ளைக்காரன் ஒருவன் ஆறுக்கும் ஆறரைக்கும் இடைப்பட்ட அடிகள் உயரமிருப்பான். மெலிந்து, உள்வளைந்து..... ஒட்டைச் சிவிங்கி.

‘காப்பென்றர்’ குமாரசுவாமியைக் கையில் பிடித்துக் கூட்டி வருவது தெரிகிறது. பின்னால் ‘சூபர்வைசர்’ நிக்கலஸ். அவனுக்குப் பின்னால் ‘ரிசீற் கீப்பர்’ ரெத்தினசிங்கம்.

ஆக்குதல், அழித்தல், காத்தல் — தொழில்களைச் செய்யும் பிரமா, விஷ்ணு, சிவனாக அவர்கள் நிற்பது நல்லதற்கல்ல என்று தோன்றியது சரவணைக்கு.

“என்ன நடந்தது?”

சரவணை முட்டுக்காலில் நின்று கேட்டான்.

“திஸ் யூஸ்லஸ் பகர்—அவன்ர செருப்பைக் களவெடுத்துப் போட்டான்.”

“ஆர் குமாரசுவாமியா?”

“ஓம்.”

இதற்கு முன்னர் எத்தனையோ களவுகள்... சிகரட் லைற்றர், கேக், அது இது என்று எத்தனை பொருட்கள் களவாடியிருக்கிறான். கேவலம்—இப்போது ஒரு சோடிச் செருப்பு.

செருப்பினால் அடி வாங்கியவன் போல் குனிந்து நின்றான் குமாரசுவாமி. சரவணையும் பிச்சு வாங்கப்போகிறான் என எண்ணிக்கொண்டான்.

சரவணமுத்துவிற்கு ஆத்திரமாக வந்தது. ஆனால், முழுமையாக என்ன நடந்தது என்று தெரியாத மயக்கம்.

“கையும் களவுமாப் பிடிச்சனீங்களோ?”

“தன்ர பையிலிருந்து எடுத்துக் கீழ வைக்கேக்குள்ள நான் கையும் மெய்யுமாப் பிடிச்சான். பிறகுதான் வெள்ளைக்காரனைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான்.”

நிக்கலஸ் மார் தட்டாத குறையாக நிமிர்வாகச் சொன்னான். கண்களில் “ஜேம்ஸ் பொண்ட்” சாயல்.

சரவணமுத்து யூனியன் செயலாளன். அது மட்டுமல்லாமல், தொழிலாளர்கள் துன்புறுத்தப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பது அவனுக்கு முடியாத ஒரு செயல்.

தாழ்வாரத்தில் சாய்ந்திருந்து சளப்பிக்கொண்டிருந்த கும்பல் நிமிர்ந்தது. குமாரசுவாமியைச் சுற்றி ஒரு வட்டமாகத் தொழிலாளர்கள்.

“கேவலம், ஒரு செருப்பிற்காக, இவனை செம்புள்ளி, கரும்புள்ளி குத்தி அழைச்சுவாற மாதிரி, வெள்ளைக்காரனிட்டைச் சொல்லி மரியாதையீனப்படுத்த வேணுமா உங்களுக்குப் பெயர் கிடைக்க வேணுமெண்டா ‘டொன்னேஜ்’ அடிச்சுக் கப்பலை நேரத்திற்கு அனுப்புங்கோ. அதை விட்டுப்போட்டு வயித்துக்கு வழியில்லாமத் திரியிற எங்களைப் போல ஏழைகளிட்டை பல்லில் பலம் இருக்கா என்று இழுத்துப் பாக்கிற வேலையெல்லாம் செய்யத்தான் வேணுமா?”

சரவணை பொறுக்கமாட்டாமல் நிக்கலசைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“நீ சொல்கிற மாதிரியைப் பார்த்தா எல்லாரும் களவெடுக்கலாம், நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டு சும்மாயிருக்க வேணும் எண்டு சொல்றது போல இருக்கு.”

நிக்கலஸ் நிதானம் தவறிக் கேட்டான்.

“பெரிய ஆக்கள் வள்ளங்களைக் கொண்டு வந்து கப்பலோட அணைத்து, இரவோடிரவா, பெரிய சாமான்களைக் கப்பலிலிருந்து கிளப்பீற்றிப் போற விசயங்களும் எங்களுக்குத் தெரியும். அதுகளை வெளிய சொன்னா சந்தி சிரிக்கும், வேலை போகும், பிறகு வீடு பட்டினியிலை கிடக்கும். அப்படி நடக்கக்கூடா தெண்டுதான் நாங்கள் சொல்லாம இருக்கிறம். கேவலம், ஒரு செருப்புக்குக் குடுக்கிற மரியாதையை மனிசனுக்குக் குடுக்க முடியேல்லை உங்களால.”

சரியான குறி வைத்து அடித்தான் சரவணை. பொறிகலங்கிப் போனான் நிக்கலஸ். சரவணை நம்பிக்கையோடு மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“வயித்துப்பாட்டாலே அவன் செருப்பை எடுத்து வைச்சுது உண்மைதான். ஆனால், நான் சொன்னாப் பிறகு அதைத் திருப்பிக் கொண்டுபோய் வைக்கப் போனவன். நீங்க அதைக் கண்டுபோட்டு, இவ்வளவு அமார்க்களப்படுத்தி யிருக்க வேணும்.”

ஒரு காகம் கரைய, மற்றைய காகங்களும் தொடர்வது போல, கூடிநின்ற தொழிலாளர்கள் கூட்டம் சரவணையை ஆமோதித்துக் கத்தியது.

குமாரசுவாமியைப் பிடித்திருந்த பிடி சிறிது தளர்ந்தது. வெள்ளைக்காரனை அப்பால் அழைத்துச் சென்று ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் நிக்கலஸ்.

இந்தப் பக்கம் குமாரசுவாமிக்குச் ‘சாத்துப்படி’ நடக்கிறது.

“உனக்கு எத்தனை தரம் சொன்னான் இந்தக் கேவலமான தொழிலை விட்டுப்போடெண்டு. இதாலதானே எங்களை மனிசனென்று மதிக்கிறாங்களில்லை. தொழிலாளர்களை மதிக்கிற காலம் வரப்போகுது. நீ என்னெண்டால் உன்ர

மானம் கெட்ட வேலையாலை எங்களை இன்னும் மிதிபடச் சொல்கிறாய்.”

குமாரசுவாமி இன்னும் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை. ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றான். சரவணையை நேருக்கு நேர் பார்க்கும் துணிவு அவனுக்கு வரவில்லை. அவனது வளைவு நேராக நேரம் எடுக்கும்.

கூட்டம் சிறிது குறைந்து போகிறது. தொழிலாளர்கள் திரும்பவும் கடமையைத் தொடங்கப் பத்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன.

சரவணை, பரஞ்சோதியாரைத் தன்னருகே அழைத்தான்.

“சாவிக்களை எங்க சரவணை வைச்சிருக்கிறாய்?”

“அங்க, குத்தல் படங்கிற்குக் கீழ்.....வலது பக்க மூலையில்லை. நான் ஒருக்காப் போய் மெஸ்ஸிற்குள்ள குப்பைக் கூடையைப் பாத்திற்று வாறன்.”

“மெதுவாகக் கதை” என்றார் பரஞ்சோதியார்.

சரவணமுத்து மெஸ்ஸை நோக்கிப் போனான்.

“விசத்தை சின்னப் பிள்ளைகள் விளையாடுகிற இடத்தில் வைச்சமாதிரிக் கிடக்குது. வெடிகுண்டை யாரும் குப்பைக் கூடைக்குள் வைப்பார்களா?”

சரவணை முணுமுணுத்துக்கொண்டு நகர்ந்தான். ஆங்காங்கே, குமாரசுவாமியின் செருப்புத் திருட்டினைப் பற்றி சாதக, பா.தகமான விமர்சனங்கள் காதில் கேட்கின்றன. மெஸ்ஸிற்குப் போகும் வழி வெள்ளைக்காரர்களால் நிறைந்து வழிகிறது. இடையிடையே, ‘வாய் பார்க்கும்’ தொழிலாளர்கள். கப்பல்காரர்களுக்குப் பத்து மணியிலிருந்து பத்து இருபது வரைக்கும் தேநீர் இடைவேளை. பெயர்தான் தேநீர் இடைவேளை. ‘பீர்’ இடைவேளை என்று வைப்பின் பொருத்தமாக இருக்கும். போத்தல் போத்தலாக மேசைகளில் ‘பீர்’.

சரவணை உள்ளே போகாமல் வாசலிலேயே நின்று ஒருதரம் நோட்டம் விட்டான்.

மெஸ் வெள்ளை வெளீரென்று பார்க்க அழகாக இருந்தது.

வெள்ளைக்காரன் என்றால் எல்லோரும் சுத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்று கட்டாயமா.....என்ன? அரைக்கால் சட்டை அணிந்திருந்த சில வெள்ளைக்காரரின் கால்களெல்லாம் எண்ணெயும் கிறீசும் கலந்த பிசுபிசுப்பு பளபளத்தது.

தொடர்ந்து வெய்யிலேயே கண்டுகொண்டிருப்பதால், வெளிறிச் செம்படையாகப் போன மயிர் அவர்களுக்கு வடிவாகத்தானிருந்தது.வாய் ஓயாமல் கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

கப்டன் போன்ற உயரத்திலிருக்கும் இரண்டொரு வரைத் தவிர மற்றவனெல்லாம் ஊத்தையன்களாக இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது.கை வெட்டு பனியன், அரைக்கால் சட்டை, அவற்றில் திட்டுத் திட்டாகப் படர்ந்திருக்கும் எண்ணெய் ஊத்தை, கால்கள் முழுக்க செம்படை உரோமம், புஜபல பராக்கிரமத் தோற்றங்கள், கூர் மூக்குகள், இரத்த நாளம் பச்சையாகத் தெரியும் நிறங்கள்..... ஊத்தையாக இருந்தாலும் வடிவாகத்தான் இருந்தார்கள்.

சரவணை ஒரு அடி முன் வைத்து இன்னும் பார்வையை விசாலமாக்கினான்.

தொடர்ந்து கசு பிசுவென்று கதைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு அப்பிடி என்னதான் விசயம் இருக்கிறதோ.

சரவணை பார்த்துக்கொண்டிருந்த இரண்டொரு நிமிடங்களில் இரண்டொரு பீர் போத்தல்கள் காலியாகி..... அவற்றின் இடத்தினைப் புதுப் போத்தல்கள் பிடித்துக் கொண்டன. தண்ணீருக்கும் பீருக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதது போலிருந்தது. பீர் வயிற்றுக்குள் ஓட, வெறும் போத்

தல் மேசையை விட்டு ஓடுவதாக இருந்தது. சீனன் ஒருவன் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கசு பிசு என்று ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை.

ஒவ்வொரு மேசையைச் சுற்றியும் நான்கு 'முன்றுகால் கதிரைகள்'. எல்லாமாக ஐந்து மேசைகள். ஒரு கதிரையும் வெறுமையாக இல்லை. இருந்து குடிப்பவர்களை விட நின்று குடிப்பவர்களை பெரிய குடியர்களாக இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது. கப்பனில் மனைவியா.....மக்களா.....குடிப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு ஆறுதலை இல்லைபோல-அறம் புறமாக அருந்திக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இடையிடையே, சரவணமுத்துவும் பியர் குடிப்பவன் தான். சம்பளத்தன்று, சம்பள முற்பணத்தன்று மட்டுமே அவனால் குடிக்க முடியும். மற்றைய நாட்களில் கையில் காசு இருப்பதே அருமை.

மனதில் குடிக்கும் ஆசை அரும்புகிறது. மறுகணம்—இன்னும் சிலமணி நேரங்களில் வெடித்துச் சிதறப்போகும் வெடிகுண்டு, படமெடுத்து ஆடி, மணிக்கூட்டின் 'பென்டூல மாக' அசைகிறது.

குண்டின் முன்னே குடியாவது.....மண்ணாவது!

நான் வந்த வேலையென்ன.....இடையிலே வந்த பியர் ஆசை என்ன..... நினைக்க நினைக்க சரவணைக்குத் தன் மேலேயே கோபம் வந்தது. கடமை கண்களுக்கு முன்னே மலை போல நிற்கிறது.

நாலடி எட்டி மெஸ்ஸிற்குள் நுழைந்தான் அவன். மெஸ்ஸின் ஒரு பக்க மூலையில்—மகாதேவன் எழுதிய மாதிரியே—அந்த நீண்ட குப்பைக் கூடை அரைகுறையாகத் தெரிகிறது. கூடையின் கழுத்து வரை கடதாசிக் குப்பை.

'இப்போது அதனைத் துருவிப் பார்க்க முடியாது. பார்க்க முயற்சித்தால்—தேங்காய் துருவுவது போல் என்னைத் துருவி எடுத்துவிடுவார்கள்!

சரவணை மீண்டும் வாசல் கதவருகே வந்து நின்று கொண்டு உள்ளே பார்த்தான். குடிகாரர்கள் எழுந்து போவதாகத் தெரியவில்லை.

நேரமோ ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

'கூடைக்குள் குண்டு இருக்கிறது எனத் தெரிந்தால் இவர்கள் இப்படி ஆறுதலாக இருந்து குடிக்கவா செய்வார்கள்?'

'என்ன இருந்தாலும், எங்கட பொடியள் துணிஞ்ச வங்கதான்.'

மனதிற்குள் பையன்களுக்குப் புகழ் மாலை சூட்டிக் கொண்டு மெஸ்ஸை விட்டு இறங்கி வந்தான் சரவணை.

'குண்டை வெடிக்கவிடக் கூடாது. ஏழு மணிக்கு முதல் அப்புறப்படுத்திவிட வேண்டும்.'

அமெரிக்க ஜனாதிபதி கென்னடி மனிதனின் முதலாவது சந்திரப் பயணத்தின் போது கூறியது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

'சந்திரனில் மனிதனைக் கொண்டுபோய் இறக்குவது மட்டும் சாதனை அல்ல. அவனை உயிரோடு திரும்பவும் பூமிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.'

பிள்ளைகளைத் தப்புவிப்பது மட்டும் எங்கள் வேலையல்ல. குண்டினை வெடிக்கவிடாது, கப்பலில் உள்ள உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதும் எமது கடமை.'

அவனது பரந்த மனம் இப்படித் தீர்மானித்துக் கொண்ட போதும், இன்னும் மகாதேவன் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் இருப்பது ஆறுதலைத் தரக் கூடிய விசயமாகத் தெரியவில்லை.

'எங்கேதான் இவர்களை அடைத்து வைத்திருப்பார்கள். கப்பல்களில் கடந்த பதினைந்து வருடங்களாகக்

கடமையாற்றும் அனுபவம் காரணமாக, சந்து பொந்துக்
 ளெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியும். எஞ்சின் ரும் வேண்டுமா,
 எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடுவான். நேடியோ ரும்
 அறிந்து கொள்வது மிகச் சுலபம். கப்பல்காரரோடு கதைத்
 தேயாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தால், ஆங்கிலமும்
 அரைகுறையாகத் தெரியும். எந்தக் கப்பல்காரனைச் சமா
 ளிக்க வேண்டுமென்றாலும், அவனுக்குத் தெரிந்த அரை
 குறை ஆங்கிலம் போதும்.'

இருந்தும், இவர்களை எங்கேயென்று தேடுவது? சிந்தனை
 அனுமார் வாலாக நீண்டது. வால் மேலும் நீண்டு
 கொண்டு போனதே தவிர தடயங்கள் தட்டுப்படுவதாக
 இல்லை.

இருக்கிற நேரமும் கண்ணை மூடித் திறப்பதற்குள் ஓடி
 விடும் போல் தோன்றியது, நான்கு மணிக்கு முதல் கண்டு
 பிடித்தாக வேண்டும். அடுத்த அணி வேலைக்கு வந்துவிடும்.
 ஏணியின் இரு பக்கங்களிலும் அமைந்துள்ள கம்பிகளில்
 ஒன்றினைப் பிடித்து வழக்கியபடியே இறங்கிக் கொண்டி
 ருந்த சரவணை, கப்பலிலிருந்து இறங்கும் ஏணியருகே,
 கரைக்குப் போவதற்கான ஆயத்தத்தோடு எஞ்சினை
 'ஸ்ராட்' பண்ணியவண்ணம் காத்திருக்கும் ஓடமொன்றி
 னைக் கண்டபோது— கப்பலில் இருப்பவர்கள் சாதாரண
 மாகவே இப்படிக்கரைக்குப் போவது சகஜமான செயல்
 என அனுபவ பூர்வமாக அறிந்திருந்தாலும்— யார் போகி
 ரார்கள், ஏன் போகிறார்கள் என்னும் விசயங்களை அறியும்
 பொருட்டு, துரிதமாகக் கீழே இறங்கி வந்து, கப்பலின் ஒரு
 பக்கமாக நின்று ஓடத்தினைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

வழவழப்பான, வெண்ணெய் நிறத்தில் காகிதக் கப்பல்
 போன்ற அழகான சிறிய படகு. விளிம்பின் நீளத்திற்கு இள
 நீல நிறத்தில் 'நான்கு முழ வேட்டியின்' கரை போல் மை
 அடிக்கப்பட்டிருப்பது பளிச்சென்றிருந்தது. மூன்று பேர்
 அமர்ந்து போகக்கூடிய அளவிற்கு பலகையாலமைந்த ஆச

னம். ஒரு ஓரத்தில் சிறிய சிவப்பு நிற 'மோட்டர் எஞ்சின்'. உட்பக்கமாகப் படகோடு படகாக செருகப்பட்டிருக்கும் பச்சை நிறத் துடுப்புகள் இரண்டு. படகின் பக்கவாட்டில் நெளிந்த ஆங்கில எழுத்துகளில் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காகிதம் போல பாரமில்லாத ஓடம்.

நெட்டையான வெள்ளையன் ஒருவன் நின்றுகொண்டிருப்பாரையோ எதிர்பார்த்து, மேலே பார்த்தவண்ணம்.....

எஞ்சின் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த நெட்டையன் கட்டாயமாக ஆறே கால் அடி உயரமிருப்பான். உயரத்திற்கேற்ற சதைப்பிடிப்பு, திரட்சி, தேஜஸ் அவனுடைய செம்படை மயிர் வெய்யிலின் ஒளிக்கு மின்னுகிறது. நீல நிறப் பூனைக் கண்கள்.

யாரையோ பெயர் சொல்லிப் பலமாகக் கத்தினான். பதிலுக்குக் கப்பலிலிருந்தும் ஒரு கத்தல் வந்தது. திருப்தியற்றவனாகப் பலகையில் அமர்ந்தான் அவன்.

"அவன்தானும் கப்டன்."

சரவணையின் பக்கத்தில் வந்த பரஞ்சோதியார் காதில் குசுகுசுத்தார்.

கப்டன் என்று தெரிந்த பின்பு சரவணையின் கண்கள் இன்னும் விரிந்தன.

சாதாரணமாக, நம்மவரில் இருவர் புகுந்துகொள்ளக் கூடிய பெரிய அளவிலான கால்சட்டை. அதை இடுப்போடு இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் வேலைப்பாடமைந்த கறுத்தபட்டி. சட்டைப் பைக்குள் பொன் நிறத்தில் பெரிய சிகரட் கேஸ் ஒன்று. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் — அரை நூற்றாண்டைக் கடந்திருப்பான் வயதில்.

பொறுமையிழந்தவன் போலக் காணப்பட்டான். மீண்டும் கப்பலைப் பார்த்து, ஏதோ ஒரு மொழியில் கத்தினான்.

“கெதியில் வாங்கடா” என்றுதான் சொல்லியிருப்பான் என நினைத்தான் சரவணை.

இப்போது சிகரட் ஒன்றினை எடுத்துப் பற்றவைத்து, புகையை வேகமாக உள்ளே இழுத்து ஊதிக்கொண்டிருந்தான்.

“இந்த நேரத்தில் இவன் ஏன் கரைக்குப் போகிறான்? பொலிசுக்குச் செய்தி கொடுக்கவா? அப்படிச் செய்தால் முதலில் இவன்தான் அகப்பட்டுக் கொள்வான்.”

கப்டன் வேப்பங்காயாகக் கசந்தான், சரவணைக்கு. மனம் ஒருநிலைப் படாது கடல் நீர்ப் பரப்பிலே தத்தித்தத்திக் கரைக்குப் போய், பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குள் நுழைகிறது.

‘பொலிசிலே இந்த விசயத்தை அறிவிக்காமல் வந்தது பாரதூரமாக வந்து முடிந்துவிடுமோ? எதற்காக இதனைப் பற்றிப் பொலிசில் முறையிடாமல் பரஞ்சோதியார் வெறுமனே வந்து கப்பலில் குந்தியிருக்கிறார்? சரி.....மகாதேவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையென்றே வைத்துக் கொள்வாம். அப்போ.....குண்டு வெடித்து, எல்லோரும் இறந்து போவதா..... ஏன், இந்த விசயம் எங்களுக்கு இதுவரை நேரமும் விளங்காமலிருக்கிறது.’

சரவணை தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டான்.

“அண்ணை, நாங்கள் பொலிசுக்கு அறிவிக்காமல் வந்தது பெரிய பிழை.”

“ஏன் தம்யி”

“எதிரி கத்தியோட நிண்டு காத்தக்கொண்டிருக்கிறான் குத்திறதுக்கு. குத்து பாப்பம் என்று நெஞ்சைத் திறந்து காட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறம் நாங்கள். குத்து கட்டாயம் விழத்தான் போகுது. அதுக்குப் பிறகு போய் பொலிசில் ‘என்றி’ போட்டு என்ன பிரயோசனம்”

“தம்பி அப்பிடியிலை, ‘என்றி’ போடாமல் வந்ததுக்குக் கன காரணங்கள் கிடக்கு.

- (1) கப்பல் கப்டன் விஸ்கிப் போத்தல்களை உருட்டிவிடுவான்.
- (2) பொடியன்கள் எங்கட கப்பல்ல இல்லை யென்று மறுக்கக்கூடும். பொலிஸ், கப்பலைச் சோதிக்க முற்படுவார்களேயானால்—பிள்ளைகளின்ர உயிர்களுக்கு ஆபத்து. கடலுக்குள் தாட்டுவிடுவான்கள்,
- (3) கப்பலையே வெடிக்கச் செய்யும் வெடிகுண்டைக் கொண்டுவந்த பொடியன்கள், வேறு எதைத்தான் செய்யமாட்டார்கள் எனக் கப்டனுக்குச் சார்பான முறையில் எண்ணத் தொடங்கி விடுவார்கள்.
- (4) எங்களுடைய பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களிலே. நாங்கள் நம்பிக்கை வைக்கமுடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைமை இருக்கிறது.

இதனால்தான்—முதலில் நாங்கள் முயற்சிசெய்து பாப்பம். தோற்றுப்போனோமானால், பொலிஸ் வரட்டும். பிறகு கடவுள்தான் கதி.”

பரஞ்சோதியார் சொன்னவற்றில் உண்மையும், நியாயமும் இருந்தனபோலத் தோன்றியது சரவணைக்கு. செய்து முடிக்க இயலாத விசயத்தில் இறங்கியிருக்கிறோமோ என்ற சந்தேகம், ஒருகணம் தோன்றியது. கப்பலில் கால் வைத்தாகிவிட்டது. தோற்பது என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை.

வென்றாக வேண்டும்.

“எங்க, சிங்கனுடைய சிலமனைக் காணலை”

“இதுக்குள்ள்தான் எங்கையாவது நிற்பான்”

கப்பல் விளிம்பின் கம்பிகளில் பாரத்தை இறக்கியபடியே, தொழிலாளர்கள் பலர் புறப்படப் போகும் படகினைப் புதினம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில், சிலர் கப்பலின் குத்தலுக்குள்ளும், சிலர் லைற்றருக்குள்ளும் தேயிலைப்பெட்டி

களோடு உருளப் போய்விடுவார்கள். பின்னர். பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் புதினம் பார்க்க வருவார்கள்,

தொழிலாளரின் பலம் தெரிந்தவன் சரவணை. எல்லோரையும் தனியே அழைத்து வந்து உண்மையைச் சொன்னால் என்ன? சொல்லலாம்.

ஆனால் உடனேயே கப்பல் கலகலத்துப் போய்விடும். பிறகு எதுவுமே செய்யமுடியாது.

தொழிலாளர் தொழிற்சங்கத்தில் நெடுங்காலமாகவே முக்கிய பங்கேற்றுவரும் சரவணைக்கு, சில ஸ்திரமில்லாத தான்தோன்றித்தனமான செயல்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

1969ம் ஆண்டின் கடைசிப் பகுதி. சுமார் நாலாயிரம் பேர்கள் அங்கம் வகித்துவரும் அந்தத் துறைமுகத்தொழிற்சங்கம், சம்பள உயர்வு கோரி வேலை நிறுத்தத்திற்கான அறிவித்தலை ஒரு வாரத்திற்கு முன்னரே கொடுத்து விட்டது. கோரிக்கையை வென்றெடுக்கும் வரை எந்த நிலையிலும் வேலைக்குப் போவதில்லையென்று பொதுக் குழுவின் தீர்மானம்.

சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டு விட்டன.

தொழிலாளர்கள் உஷாராகினர்.

அரசாங்கம் ரேடியோவில் பிரசாரம் தொடங்கியது.

வேலைக்குத் திரும்பாவிடில் வேலையிலிருந்து நீங்கிய வராகக் கணிக்கப்படுவர் என்ற அறிவித்தல் அடிக்கொரு தடவை ரேடியோவில் வந்த வண்ணமேயிருந்தது.

வேலை நிறுத்தம் தொடங்கியது. சரவணைசங்கக் காரியதரிசி, உறுப்பினர்கள் நம்பிக்கையை இழந்து போகாத வண்ணம், ஆறுதல் தேறுதல் சொல்லி..... நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஆறு நாட்கள் முடியவில்லை.

அதற்குள். யாரோ பத்துப் பதினைந்து பேர் வேலைக்கு போவதாக—காதில் பட்டது.

பதறி விழுந்து ஓடினான் சரவணை. அந்த இரண்டொரு நாட்களாக அடுப்புப் புகையாத வீட்டிற்குரியவர்கள் கூட வேலைக்குப் போகவில்லை.

பின் யார் போனது?

புளிச்சல் ஏவறைக்காரர்கள். எந்த ஒருவிசயமும் அவர்களது விமர்சனத்திற்குத் தப்புவதில்லை. காரியத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள். செய்பவர்களை விடவும் மாட்டார்கள்: அவர்களைப் போன்ற — களையெடுக்கப்பட வேண்டிய காளான்களால் வேலை நிறுத்தம் நிறுத்தப்பட்டது.

ஒரு பொது வேலைத் திட்டத்தின் கீழ் பெரிய ஸ்தாபனமொன்று மேற்கொண்ட வேலை நிறுத்தமே — தனிப்பட்ட சில தான் தோன்றிகளால் சீரழிக்கப்பட்டதென்றால்..... இந்த விசயம்... நினைக்கவே வேண்டாம்.

நிக்கலசின் சப்தம் கேட்கிறது. கங்காணிமாரின் சப்தமும் தொடர்ந்து கேட்கிறது.

‘மேளத்தைத் தொடரும் நாதஸ்வரம்’

இப்போது குத்தலுக்குள் இறங்கல் படலம் நடக்கின்றது.

வீஞ்சமன் கந்தையா வீஞ்சில் ஏறிக் கொண்டான். பரஞ்சோதியார் தனது குத்தலை நோக்கிப் போனார். கங்காணி வராமலே அந்தக் குத்தலில் வேலை ஆரம்பமாகிவிட்டது.

‘ஐயர் இல்லாமலே பூசை’

சூரியன் உச்சிக்கு ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. சரவணை இன்னும் படகினையேபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். பொறுமையீழ்ந்த கப்டன் மேலே ஏறிப் போய்ப் பார்க்கிறான். ஏதோ—கசாமுசா வென்று சப்தம் கபினுக்குள்ளிருந்து கேட்கிறது.

‘என்ன பேசியிருப்பார்கள்’

‘என்னப்பா, இவ்வளவு நேரமும் நான் பேயன்மாதிரி காத்துக்கொண்டு நிக்கிறன். நீங்கள் இன்னும் வெளிக்கி டேல்லையா’ என்று பேசியிருப்பான் கப்டன்.

‘மன்னிச்சிருங்க கப்டன், இந்தா வந்திற்றன்’ என்று மற்றவன் சொல்லியிருப்பான்.

சரவணை தன் குத்தலை நோக்கிப் போனான். இடை வெளித் தூரத்தில் திரும்பிப் பார்த்தான். கன வேகமாக நீரைக்கிழித்துக்கொண்டு அன்னம்போல அழகாக போய்க் கொண்டிருந்தது படகு.

'ஏன் கரைக்குப் போகிறார்கள்' மிரண்டவன் மனதிற்கு ஆடினதெல்லாம் பேய்தானே!

.....

தன் குத்தலுக்கு வந்த சரவணை—வெகுநேரம் அந்தப்பட கினையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

'சை, யாரையாவது கரையில் ஒழுங்கு செய்துவிட்டு வந்திருக்க வேண்டும். கப்பலிலிருந்து யாராவது வெள்ளைக் காரன் வந்தால், என்ன செய்கிறார்கள், எங்கே போகிறார்கள் என்பதைக் கண்காணிக்கச் சொல்லி.....சீ.....'

இந்த ஆண் புத்தி பின்புத்திதான்!

வீஞ்ச் டிரைவர் பியதாசா சரவணையின் அருகில் வந்து மேலே எதையோ சுட்டிக் காட்டினான்.

அவன் காட்டிய திசையில்... யார் அது? திக்கென்றிருந்தது அவனுக்கு. எந்த இடத்தில் மகாதேவன் சாவினை மறைத்து வைத்தானோ, எந்த இடத்தில் அதை சரவணை போய் எடுத்து வந்தானோ... அதேஇடத்தில் இம்மியளவும் பிசகாமல் அந்தக் கறுப்புக் கண்ணாடிக்காரன் நிற்குகொண்டிருந்தான். சர்வ அங்கமும் குளிரால்நடுங்கியதுபோல ஒரு கணம் பதறியது.

படகுகளை மூடியிருக்கும்படங்கினை உயர்த்தி, உயர்த்திப் பார்ப்பதும், யாராவது தன்னை நோட்டம் விடுகிறார்களா வெனச் சுற்றிச் சுற்றி நோக்குவதுமாக, அந்த மர்மக் கண்ணாடிக்காரன் அங்கே நின்றது நல்லதற்கல்ல, நல்லதற்கல்ல என அவனது இதயம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவே, அந்தஇடத்தில் தொடர்ந்து நிற்க முடியாமல் பரஞ்சோதி யாரின் குத்தலைநோக்கி அவசர அவசரமாகப்போனான் சரவணை. நேரம் குதிரைப் பாய்ச்சலில்.....!

11 மணி

இரண்டு லைற்றர்கள் நிறைய தேயிலைப் பெட்டிகளை இழுத்து வந்த கூட்டுத்தாபனப் படகு, இப்போது திரும்பி சீனக்குடா வளைவினை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

வெய்யில் கூடக் கூட கடலின் அலைகள் குறைந்து விட்டன. ஆடாமல் அசையாமல் ஒரே சீராக இருக்கும் நீர்ப் பரப்பினைப் பார்க்கக் கண்கள் கூசின. பல மாதங்களாகவே மழையின் அறிகுறிகூட இல்லை. நிலமெல்லாம் காய்ந்து வெடித்துக் கிடக்கிறது. கிணற்றிலே மண்ணைத்தான் அள்ளலாம். தண்ணீரைப் பணம்கொடுத்து வாங்கிப் பாவிக்கும் நிலை வரலாம். வெய்யில்காலம்தான். ஆனால், இப்படியுமா!

‘டெக்கில்’ கால் வைக்க முடியவில்லை. பரஞ்சோதியார் செருப்பு அணிவதில்லை. மேல் தளத்தில் வெய்யில் காய்வதிலும் பார்க்க குத்தலுக்குள் போய் ஆறுதலாக இருக்கலாம். ஆறுதல் தேடுவதில் மனம் செல்லவில்லை.

காலில் செருப்பில்லாமல், பாய்ந்து பாய்ந்து வந்த சரவணையைக் கண்டதும், என்னவோ ஏதோவென்று பயம் கொண்டார் பரஞ்சோதியார்.

“என்ன சரவணை...” பக்கத்தில் யாரோ வெல்லாம் நின்றபோதும் மன உந்தலின் அழுத்தம் தாங்காமல் சத்தமாகக் கேட்டார் அவர்.

“இங்க கொஞ்சம் வாண்ணை”

விசயத்தை விளங்கிக்கொண்டு மேலே பார்த்தபோது பரஞ்சோதியாரின் கண்கள் அப்படியே நிலைகுத்தி நின்று விட்டன. கபினின் ஏணியில் இறங்கி, ஒன்றுமே அறியாத அப்பாவிபோன்று அந்தக் கண்ணாடிக்காரன், பக்கவாட்டில் திரும்பி மறைந்து போனான்.

“இவன் ஆரெண்டு அறிய வேணும் தம்பி... இப்படி எங்கடை கண்ணுக்கை விரலை ஓட்டி ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான் என்றால், நாங்கள் வந்த விசயம் முடியாது”

“விரலை வெட்டிவிடவேண்டியதுதான்” ஏதோ தீர்மானித்துக்கொண்டவன் போலப் பதில் சொன்னான் சரவணை.

“சிங்கனையும் கூப்பிடவே?”

“ஓம்”

சிங்கனைக் கூப்பிடப்போனார் பரஞ்சோதியார். குத்தலுக்குள் எட்டிப் பார்த்தார். சிங்கன் ஒரு தேயிலைப் பெட்டியை மூலையிலிருந்து லாவகமாக சர்க்கஸ்காரனைப் போல அரக்கிக்கொண்டு வந்து சீலிங் வலைக்குள் மற்றப் பெட்டிகளோடு அடுக்கி விடுவது தெரிகிறது. வேலை மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருக்கையில் சிங்கனை அடிக்கடி அழைப்பது வீணான சந்தேகத்திற்கு இடமளித்து விடலாம். ‘எங்கட ஆக்கள் சந்தேகப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. அவங்கள் எங்களுக்கு எதிராவா வரப்போறார்கள்’ நம்பிக்கை குழப்பத்தைப் போக்கடிக்கவே, பரஞ்சோதியார் மெதுவாக “சிங்கா...” என அழைத்தார். அது அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

உள்ளே வேறு சப்தம் கேட்கிறது. கூப்பிடுவதிலும் பார்க்க, இறங்கிப்போய் விசயத்தை இரகசியமாகச் சொல்லி அழைத்து வருவது மேலெனத் தோன்றியது.

இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி குத்தலுக்குள் அவர் இறங்குவதில்லை. வயதும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆழமான ஏணியைப் பார்க்கையில் ஒருவித பயம். பயத்தைப் பார்த்தால் எதுவுமே முடியாது.

பரஞ்சோதியார் படிகளை எண்ணுகிறார் போல் ஆறு தலாகக் கால்களை வைத்து இறங்கினார். அரைவழியில் உள்ளேயிருந்து வந்த சம்பாஷணை தெளிவாகக் காதில் விழுந்தது.

“நீ இந்த கச்சால் கதை கதைக்காதை... கருணாநிதியின்றை அரசாங்கத்தை இப்ப கலைச்சுப்போடலாம். அடுத்த தேர்தலில் அவன்தான் வேணுமென்று சனங்கள் கேட்டால், ஓட்டுப் போட்டால்—மத்திய அரசாங்கம் என்ன செய்ய முடியும்?”

இரண்டொருவர் வேலை செய்ய எட்டுப் பத்துப் பேர் சூடான விவாதத்தில் இறங்கியிருப்பதுதெரிகிறது. யாரோ எச்சரிக்கை செய்தான்.

“நாட்டாண்மை வாறார்”

விவாதத்தின் சூடு நாட்டாண்மையைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

பட்டி மன்றம் தொடர்கிறது.

“நீங்கள் தமிழ் தமிழ் என்று சொல்லி ஆட்சியைப் பிடித்தீர்கள். இப்போது ஊழல் ஊழல் என்று சொல்லி உங்களை இறக்கியிருக்கிறார்கள். உண்மையில்லாமல் புகைவராது.....சரி, எம்.ஜி.ஆர். கணக்குக் கேட்டவுடன் ஏன் அவனை விலக்கினீர்கள்?”

“தம்பி, கட்சியில் இருந்தா, அதுக்கு விசுவாசமா இருக்கவேணும். அதை விட்டுப் போட்டு தலைமைப் பீடம் ஒண்டு இருக்கத்தக்கதாக, அதை மதியாமல், பொது மேடைகளில் கணக்கு, ஊழல், அது, இது என்று கேட்கிறது முறையா?”

“அப்படியானால் நீங்கள் எதுவென்றாலும் செய்யலாம், மற்றவர்கள் ஒன்றுமே கேட்கக் கூடாது என்றுதான் அர்த்தம், என்ன?”

“அப்படியில்லை- கேளுங்கோ, நல்லாக் கேளுங்கோ. ஆனால், கட்சியினர் சட்ட திட்டங்களுக்கு அமையக் கட்சிக்குள்ளேயே கேளுங்கோ. அதை விட்டுட்டு, படங்களில வாள் சண்டை பிடிக்கிற மாதிரி மேடைகளிலா கேட்கிறது?”

“உங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன். எம்.ஜி.ஆரைக் கட்சியிலிருந்து விலக்கிய உடனே என்ன நடந்தது? ஜனங்களெல்லாம் பெரிய ஆர்ப்பாட்டங்களைச் செய்தார்கள். ஒரு தனி மனித பலம்- ஒரு அரசாங்கத்தின் பலத்தை விடக் கூடுதலாயிருந்திருக்கிறது. ஆனால், உங்களுடைய கருணாநிதியின் அரசாங்கத்தை மத்திய அரசு கவிழ்க்கும் போது என்ன

நடந்தது? ஆர்ப்பாட்டம் ஒன்றுமில்லை. அது எதைக் காட்டுகிறது? சனங்கள் அவருடைய பக்கமாக இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது.”

“கருணாநிதி படங்களில் கதாநாயகனான நடிக்கிறாரா? நடிச்சு, சனங்களை ஏமாத்திப்பிருந்தா, இவரை விலக்கின போதும் ஆர்ப்பாட்டம் நடந்திருக்கும். ஆனால் நீங்கள் என்னத்தைத்தான் சொல்லுங்கள் - கருணாநிதியின்ர ஆட்சியில தமிழ் பிரகாசமாயிருந்தது, தமிழன் பிரகாசமாயிருந்தான். அந்தப் பிரகாசம்..... உங்கட எம். ஜி. ஆர். வந்தாலும் வராது.”

பரஞ்சோதியாருக்குப் பொறுமை கரைந்துவிட்டது.

“சரியடா தம்பி, நீங்கள் தமிழ்நாட்டில எல்லாத்தையும் பக்கத்தில நிண்டு பாத்த மாதிரி கதைச்சது போதும்- வேலையைப் பாருங்க.”

“அதுக்கில்லை நாட்டாண்மை, நீங்களே நியாயத்தைக் கேளுங்க.”

“நியாயத்தைப் பேந்து பாப்பம். இப்ப வேலையைப் பாருங்க ராசா.”

கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் ஆணை நோகாமல் விழுந்தது.

நாட்டாண்மைக்குக் கேளாத விதத்தில் முணுமுணுப்பு, கரகரப்பு சிறிது நேரம் நிலவுகிறது.

சிங்கனை முதலில் ஏறச் சொல்லிவிட்டுத் தொடர்ந்தார் பரஞ்சோதியார்.

ஏணியிலே ஏறிவரும்போதே, எல்லா வற்றிற்கும் முந்துகிற முந்திரிக்கொட்டையாக “என்னண்ணே, கண்டுபிடிச்சிற்றீங்களோ?” என ஆர்வம் தாளாமல் கேட்டான் சிங்கன்.

“கவனமாப் பாத்து ஏறு சொல்றன்”.....தலையைத் தூக்காமலே சொல்லிவிட்டுப் பக்குவமாக ஏறுவதில் கவனமாக இருந்தார் அவர்.

சிங்கன்—குரங்குப் பாய்ச்சல்.

பரஞ்சோதியார்—யானையின் அசைவு.

குரங்கு ஏற்கனவே குத்தலுக்கு வெளியே வந்து காத்துக் கொண்டிருந்தது. யானை இன்னும் ஏறிவந்த பாடில்லை.

சிங்கனுக்கு, கருணாநிதி, எம். ஜி. ஆர். விவாதங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு. இன்னும் சிறிது நேரம் கேட்டுக்கொண்டிருக்க இந்தக் கிழவன்-விடவில்லையே என்று ஒருகணம் நினைத்தாலும் வெளியே சொல்லவில்லை.

“வா தம்பி, சரவணை வரட்டாம்.”

“எங்க?”

“வாவன்.”

இருவரது கால்களிலும் செருப்புகளில்லை. ‘டெக்’ கில் கால்கள் வைப்பது சூரியனில் வைப்பது போல இருந்ததோ!

சரவணை காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

காற்று இப்போது பலமாக வீசுகிறது. வெக்கை அவளவாகத் தெரியவில்லை. போனவர்களைக் காணவில்லை. மனம் பொறுமையிழந்து கிடக்கிறது அதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை.

கஷ்டப்பட்டுக் காடு வெட்டி, நிலம் உழுது, பயிரிட்டு, நீர் பாய்ச்சி, ஊண் உறக்கம் பாராது, இரவு பகல் பாடுபட்டுப் பாதுகாத்து—பருவகாலத்தோடு நெற் கதிர்களை வெட்டியெடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் வேளை பார்த்துக் காத்திருக்கையில், முற்றிய கதிர்களையெல்லாம் இரவோடு இரவாக முள்ளம் பன்றியொன்று வந்து அழித்துவிட்டுச் சென்றது போன்ற..... ஒரு சோகம் அவனுள்ளத்தே மண்டிக் கிடந்தது.

‘எப்படியோ மகாதேவனைக் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் முயற்சிகள் பல செய்து கொண்டிருக்கையில் கோடரிக் காம்பு போல இந்தக் கண்ணாடிக்காரன் எங்கிருந்து வந்தான்? வந்ததுதான் வந்தான், வம்பிற்கு வராமல் இருக்கிறானா? இப்போதே கூர்மையாக நோட்டம் விடுகிறான். வெறும் பார்வையோடு தொடங்கியிருப்பவன், கடைசியில் பாதாளத்தில் தள்ளிவிடுவான் போலிருக்கிறது’

‘இவனுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு? கப்பலில் இவனுக்கு என்ன வேலை? வேலையில்லாவிட்டால் வந்திருக்க மாட்டான். வேலையிருப்பின் தன்னுடைய வேலையை மட்டும் கவனிக்கலாமே. ஒருவேளை.....எங்களைக் கவனிப்பதுதான் அவனது வேலையோ!’

‘பயல் கண்ணாடியைக் கழட்டுகிறானில்லை. கழட்டினாலாவது அவனது கண்களில் தெரியும் கள்ளத்தினை ஊகித்தறிந்து விடலாம்.’

கப்பலின் சமையலறை கிட்டடியில் தான் இருக்கிறது போலும். பாணை வாட்டும் போதும், இறைச்சியைப் பொரிக்கும் போதும் ஏற்படும் “பசியைக் குத்திக் கிளறி” விடும் வாசனை வெகு சமீபத்தில் மணக்கிறது. இது கப்பல்களின் சமையலறைகளுக்கேயுரிய தனி மணம். வீடுகளில் வாசனை இப்படியிருப்பதில்லை.

சரவணைக்குச் சற்றே பசி தலை காட்டுகிறது.

தலையை மட்டுமா காட்டுகிறது. முழு உடலையும் காட்டும் வேகம்.

நிழலோடு ஒதுங்கினான் சரவணை. சிங்கனும் பரஞ்சோதியாரும் பாய்ச்சலில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

‘ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றிவிட்டாற் போலிருக்கும் இந்தக் கப்பல் தளத்தில் தானே என்ற பிள்ளைகள் கிடந்து கஷ்டப்பட்டிருக்கும். வெறுமனே வெய்யிலுக்குள் போய் சுற்றிவிட்டு வந்தாலே ‘குய்யோ முறையோ’ என்று சத்தம் போடும் லட்சுமி இதைக் கேள்விப்பட்டால் எவ்வளவு

வருத்தப்படுவாள். இம்மாதிரியான அனுபவிப்புகளைப் பாத்துமா இன்னும் எங்கட பிள்ளையள் கப்பலில் போகும் ஆசையில் அலை மோதுகிறார்கள். எல்லாம் பட்டு அறிந்த பின்புதான் ஞானம் வரும்போலக் கிடக்கு.'

பரஞ்சோதியாரின் மனம் கப்பலில் வந்து மோதும் அலையாகச் சிதறிப் பாய்கிறது.

சரவணை இருவரையும் கண்களால் வரவேற்றான்.

"என்ன சரவணை?"

"களையெடுக்க வேண்டிய சுட்டத்தில இருக்கிறம்."

"எவ்வளவு நேரமா கப்பலில் வேளாண்மை செய்கிறீங்க?" சிங்கன் பகிடியாகக் கேட்டான்.

"உன்ர பகிடியைத் தூக்கிக் கடலுக்கை போட்டுட்டு இங்க கவனமாக் கவனி. மகாதேவனைக் கண்டுபிடிக்கிற துக்கு முன்னால கண்ணாடிக்காரனுடைய கள்ளத்தைக்கண்டு பிடிக்க வேணும். இல்லாட்டில் எங்களை அவன் கண்டு பிடிச்சுவிடுவான்."

"அதை எப்படிச் செய்யிறது?"

பரஞ்சோதியார் விளக்கிற்குள் அகப்பட்ட 'விட்டில்' பூச்சியாக அவதிப்பட்டார்.

"இவன் ஆர்ரா இதுக்குள்ள".....முணுமுணுத்தான் சிங்கன்.

சரவணை விசயத்தைத் தொடர்ந்தான்.

"சிங்கன், நீ இந்த நிமிசத்திலிருந்து அவனைப் பின் தொடர வேணும். எங்க போறான், என்ன செய்யிறான்"

"ரைட் ஓகே..... எதால போனவன்?"

கண்ணாடிக்காரன் போய் மறைந்த வழியைக் காட்டி ஞன் சரவணை. ஒல்லியான சிங்கன், சரவணை காட்டிய வழியில் காலடிகளை நீட்டி விட்டான்.

அவன் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார் பரஞ்சோதியார்.

‘பாவம், எனக்காக எந்தக் கஷ்டத்தில மாட்டிக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை எண்டு துணிஞ்சு போறான். முகத்தில ஒரு கோணல், ஒரு மறுப்பு..... எதுவுமேயில்லை. எந்த நேரமும் சிரிச்ச முகம். கிணத்துக்குள் விழடா என்றால்.....காரணம் கேளாமலே விழும் கீழ்ப்படிவு.’

உப்பாகக் கசிகிறது அவரது மனம். சிங்கனுக்கும் எவ்வளவு தூரம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துப் பார்க்கையில் கண்களிலும் கசிவு.

சூரியன் நடு உச்சிக்கு வர இன்னும் நேரமிருக்கிறது. கப்பலின் இரு பக்கங்களிலும் இரு லைற்றர்கள். இடது பக்கத்து லைற்றரை எட்டிப் பார்த்தான் சரவணை.

“லைற்றர்மன்” ஒரு நெடுவல் கிழவன். லைற்றரைக் கப்பலோடு கொண்டுவந்து அணைத்து ஒழுங்குகளைச் செய்து கொடுத்த பின் அவருக்கு ஓய்வு. கிழவன் ஒரு தேயிலைப் பெட்டியோடு சாய்ந்திருந்து கிழங்கு வெட்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

ஒரு மூலையில் கிழிந்த சாக்கினால் வேய்ந்த கூரையுள்ள குசினி. குசினியா அது? ஒருவர் நிமிர்ந்து நிற்க முடியாது. கூரையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் தடி சாய்ந்தால்— குசினியும் சரி.....சமையலும் சரி.....

குசினிக்குள் அடுப்பு புக்கிறது. அரிசியைக் களைந்து உலை ஏற்கனவே ஏற்றியாகிவிட்டது.

“நல்லதம்பியண்ணே, வெத்திலை வைச்சிருக்கிறீங்களோ?” பரஞ்சோதியார் கேட்டார்.

“ஓம் தாறன், கையிலை வேலையாயிருக்கிறன்.”

ஒற்றை நாடித் தேகம். ஈக்கில் தடிக்கு வேட்டி கட்டி விட்டாற்போலிருக்கும் ஒற்றை நாடித் தேகம். பரஞ்சோதியாருக்குத் தெரிந்து பத்துப் பதினைந்து வருடங்களாகத் தானே சமைத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் கிழவர். அதே உடல்வாகு இன்னும் மாறவில்லை.

தமிழக சினிமாக்கதாநாயகிகள் அவரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், மெலிகின்ற இரகசியத்தை.

கையில் வேலையாக இருக்கும் கிழவரிடம் பீடி பற்ற வைக்க நெருப்புக் கேட்கிறான் ஒருவன். நாடியால் அடுப்பைக் காட்டுகிறார் கிழவர். அவருடைய சமையலைப் பார்த்தாலே சிரிப்பு வரும்.

அரைச் சுண்டு அரிசி, சிறிய பாணை, கிழங்கு, கத்தரீக்காய், புடலங்காய்..... எல்லாம் வெட்டிப் போட்டு சாம்பார்..... இது தான் வழமையான சமையல். எப்போதாவது இருந்து விட்டு, இரண்டு ரூபாவிற்கு சாராயம் போட்டாரானால்- பொச்சத்திற்கு கருவாடோ, மீனோ சேர்ந்து சுவை கூட்டும் ஒண்டிக் கிழவன்.

எங்கேயோ பத்து ரூபா வாடகையில் ஒரு குச்சு வீட்டில் குடியிருக்கிறார் என்று கேள்வி. அதுவும் பெயருக்குத் தான். பொதுவாகவே லைற்றரில் தான் அவரது வாசம்.

லைற்றரிலிருந்து மேலேறிப் போகும் சீலிங் வலையில் வெற்றிலைச் சுருளை வைத்து விடுகிறார் கிழவர். தேயிலைப் பெட்டிகள் மேலேயுயர்ந்து கப்பல் விளிம்பிற்கு வருகையில் கந்தையா 'வீஞ்சை' நிறுத்துகிறான். பரஞ்சோதியார் வெற்றிலைச் சுருளை எடுத்த பின்- சீலிங் வலையை குத்தலுக்குள் இறக்குமாறு சைகை காட்டிவிட்டு மீண்டும் சரவணைக்குப் பக்கத்தில் வருகிறார்.

கப்பல் மேல் தளத்தில் நிற்கும் 'டலி கிளார்க்' கணக்கு எடுத்தவுடன் சீலிங் வலை குத்தலுக்குள் போகிறது. பரஞ்சோதியார் வெற்றிலைச் சாற்றினை கடலில் துப்பி விட்டு சரவணையைப் பார்க்கிறார்.

கையில் இருக்கும் ரேகைகளைப் போல - சரவணையின் முகத்தில் பல ரேகைகள். பலத்த சிந்தனையிலிருக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

“அங்க பார்”

பரஞ்சோதியார் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தை நோக்கிப் பார்வையை எறிந்தான் சரவணை. கரைக்குப்போன காகிதப் படகு - கடல் நீரைக் கிழித்து இரு பக்கமும் ஒதுக்கிக் கொண்டு வந்தது. படகில் போனது இரண்டு பேர்.. இப்போது..... மூன்று பேர் வருகிறார்கள் போலத் தோன்றியது.

“யார் அந்த மூன்றாவது ஆள்?”

கேள்விக்குறி நெற்றியில் விழ ஆனையாள் பார்த்துக் கொண்டார்கள் இருவரும்.

படகு நெருங்கி வர வர அந்த ஆள்..... ஆண்பிள்ளையில்லை பெண்பிள்ளை யெனத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“யார் இந்தப் பெண்.”

தலையில் முக்காடிட்ட ஒரு பெண்ணின் பின் பக்கத் தோற்றம். தன் முகத்தைக் காட்டமாட்டேன் என்று அடம் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள் போன்ற பாவனை தெரிந்தது.

பரஞ்சோதியாருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சரவணைக்கு எல்லாமே புரிந்தது.

அந்தப் பெண் யார் என்பதையறிவதில் மட்டுமே அவனுக்கு ஆர்வமிருந்தது. ஏன் வருகிறாள் என அவனுக்குப் புரியும். பரஞ்சோதியாருக்கு, படகு சுப்பலை நெருங்க நெருங்க..... கொஞ்சம் புரிவது போல இருந்தது.

அவருக்கு எல்லாம் சிறிது பிந்தியே புரிவது வழக்கம். படகு எஞ்சினை நிறுத்திக் கொண்டு ஏணிக்கருகில் தன்னை அணைத்துக் கொள்ள சுப்பலிலிருந்து ஒரு ஆள் இறங்கிவந்து கயிற்றினைப் பிடித்து ஏணியின் கம்பியில் கட்டினான்.

அவளுக்குத் தன் முகத்தை வெளியே காட்டிவிடக் கூடாதேயென்ற பயம். முகத்தை மூடுவதானால் கண்களையும் மூடவேண்டும். கண்களை மூடினால் ஏணியில் ஏறுவது எப்படி?

அவள் முகத்தைக் கவிழ்ந்து கொண்டே படிக்கட்டுகளில் ஏறி எவ்வளவு வேகமாக போக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்ற அத்தனை பேரும் எட்டிப் பார்த்தனர். பெண்ணென்றால் 'பேயே இரங்கும்..... மயங்கும். இந்த மனிதப் பதர்கள் எம் மாத்திரம்.

லைற்றரில் வேலை ஸ்தம்பித்தது.

கையில் வேலையாக நின்றவர்கள் எல்லாம் வேலையை நழுவ விட்டு வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய 'ஆ' வென்ற பிளந்த வாய்களுக்குள் ஈக்கள்புகாத குறை.

பெண்களோடு பிறக்காதவர்கள் ;

பெண்களோடு பழகாதவர்கள்,

பெண்களை பல காலம் காணாதவர்கள்..... போன்று ஆச்சரியக் குறியோடு பார்த்தார்கள். கண்களில் ஒரு வித ஏளனம்.

அவள் படிக்கட்டுகளில் படபடவென அவசரமாக ஏறிச் சென்று மறையும் வரை நிலவிய மௌனமும், ஆச்சரியமும் படிப்படியாகக் குறைந்து—குசுகுவெனக் கதைக்கும் சப்தம் கேட்கத் தொடங்கியது.

மிகுதித் தொழிலாளர்களுக்கு இவ்விஷயம் எட்ட எவ்வளவு நேரம் எடுக்க முடியும்.

நான் முந்தி, நீ முந்தியென திடும் திடுமென படியேறி மேலே வந்த பலர்..... அங்கே பெண்ணைக் காணாததால் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்த அதிசயமான பொருளைக் காணத் தவறி விட்டது போல ஏங்கிப் போய் நிலை கொள்ளாது அங்குமிங்கும் நடந்து கதை பரிமாறிக்கொண்டனர். பெண்ணைக் கண்டவர்களைக் குறியீட்டு நடந்து கேள்விகள் பல கேட்டும் திருப்தியுறாதவராய், தாமே தம் கண்களால் கண்டால் ஒழிய மனம் ஆறுதலடையாதவராய் அங்கே அவர்கள் உலவியது..... நாக்கினை வெளியே தூங்க விட்டு

மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு விசர் நாய்கள் திரிவதைப் போல இருந்தது.

அவர்களிலும் பிழை சொல்லிப் புண்ணியமில்லை. பெண்ணைக் கொண்டு வருவதானால், இப்படி எல்லோர்களுக்களிலும் பட, பட்டப் பகலிலா கொண்டு வரவேண்டும்.

அவளை அரை குறையாகப் பார்த்தவர்களுக்கும், முழுதாகப் பார்க்கவில்லையென்ற குறை. கூட்டம் கூட்டமாகக் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

இனி வேலை நடப்பது..... சந்தேகம் தான். அமைதியாக நடந்த பொதுக்கூட்டம் ஒன்று குழம்பியது போன்ற அந்தரிப்பு நிலை.

சூரியன் உச்சிக்கு வந்து விட்டான். உச்சந்தலையைப் பிளப்பது போல் எறித்தது வெயில். கப்பலின் மேல்தளம் அதனாடே இரண்டறக் கலந்த எண்ணெய்ப் பிசுபிசுப்பு காரணமாக பளபளத்தது.

இனியென்ன..... சாப்பாட்டு நேரம் ஆகிவிட்டது. வடிவாக 'முஸ்பாத்தி' பார்க்கலாம். தொழிலாளர்கள் அங்குமிங்கும் புகுந்து புகுந்து வந்தார்கள்.

சரவணை பரஞ்சோதியாரிடம் சொன்னான்: "அண்ணை எங்களுக்கு வசதியாப் போச்சு. இந்தப் பரபரப்பைப் பயன்படுத்தி நாங்கள் எங்கட வேலையைப் பார்ப்பம். முதலில்: கபின் அறைகளெல்லாம் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வரவேணும். நீங்க சிங்கடோட போய் கண்ணாடிக்காரனைக் கவனியுங்கோ. நான் கபினுகளை பாத்திற்று வாறன்."

'ஓம்.....' தலையைசைத்த படி நின்றார் பரஞ்சோதியார்.

அந்தப் பெண்ணை எப்படியாது கண்டு பிடித்து ஒரு தரம் கண்ணாரப் பார்த்து விட்டால் தான் ஏக்கந்தீருமென நினைத்துக் கொண்ட சிலர் ஒரு இடத்தில் தங்குவதாக இல்லை.

'மனிதமனம் எத்தகைய பலவீனமானது. சுப்பல்காரர்கள் தான் கடலில் கனகாலம் பிரயாணம் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் காரணமாக பெண்களைப் பல நாட்கள் காணாததின் காரணமாக இன்று கிடைத்திருக்கும் ஒரு பகலிலாவது பார்த்து விடுவோம் என்று அழைத்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள்..... காலையில் பெண்ணின் கையால் கோப்பி வாங்கிக் குடித்து விட்டு வந்திருக்கிறார்கள். பலவீனத்தை என்ன செய்யமுடியும்.'

தொழிலாளர்கள் குத்தலுக்குள் இல்லை. குத்தலுக்குள் போன வலை அப்படியே கிடந்தது. வீஞ்ச இயந்திரத்தில் கந்தையாவைக் காணவில்லை. அவன் மட்டும் விதிவிலக்கா,

சரவணை ஆறும் இலக்கக் குத்தலை நோக்கிப் போனான். கபினில் உள்ள ஒவ்வொரு கதவாகத் திறந்து பார்ப்பதானால் கள்ளச்சாவிகள் வேண்டும்.

அவன் வேகமாக நடந்தான். அகப்படாமல் திறந்து பார்ப்பது..... கஷ்டமான காரியம்.

**

**

**

நிக்கலஸ் புறுபுறுத்தான். அவனுக்குப் பெண்ணொருத்தி வந்தது 'திரில்லை' உண்டாக்கவில்லை போலிருக்கிறது. ஏன்...? அவன் மனிதனில்லையா? மனிதன் தான். ஆனால்— அந்தப் பெண்ணை ஆரம்பத்திலேயே நன்றாகப் பார்த்து விட்டான். சாப்பிட்டவனுக்கும் இன்னும் சாப்பிடாதவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தான்.

நிக்கலசிற்குப் பசி அடங்கிவிட்டது. அடங்காதவர்களை அங்குமிங்கும் திரிவதைப் பார்க்க அசிகமாக இருந்தது அவனுக்கு.

இரண்டொரு நாட்டாண்மை மாரை தன்னருகே அழைத்து வைத்து..... தன் ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டான்.

"பொம்பினையை வாழ்நாளில் கண்ணூல காணலை யா இவங்கள்..... அவங்கள் தான் காஞ்சமாடு கம்பில

விழுந்த மாதிரி, மாதக்கணக்கில் கடலில் இருந்ததால அவனைக் கொண்டந்திருக்கிறார்கள்..... இதுகள் இரத்தம் உறிஞ்சிர மூட்டைக் குஞ்சுகள் போல - பூருவதும் மறையிறதுமாக..... சீ..... இது என்ன பிழைப்பு."

ஒரு நாட்டாண்மை சமாதானம் சொன்னான்.

"தெருச்சண்டையும், முக்காடு போட்டு மகம்மறத்த பெண்ணும் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தானே. சூபர் வைசர், இதை ஏன் நீங்கள் பெரிசா எடுத்து குழம்பிநீங்கள்"

"உனக்குப் பார்க்க விருப்பமில்லையானால், உன் பாட்டில் அடங்கிக்கிட" என்று அவன் சொன்னதைப் போலப் பட்டது நிக்கலசிற்கு.

'இந்தக் கூலிப்பட்டாளத்தோடு கதைக்கவே ஏலாது. தரித்திரியம் பிடிச்சவங்கள்.'

மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டான் அவன்.

நிக்கலஸ் ஆங்காங்கே புறுபுறுத்துத் திரிந்த போதும், எவரும் அவனை சட்டை செய்யவில்லை.

**

**

**

'மெஸ்' வாசலருகே, பியர் கிளாசை ஏந்தியபடியே வெள்ளைக்காரன் ஒருவனோடு கறுப்புக்கண்ணாடிக்காரன் கதைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான் சிங்கன்.

சிங்கன் - இரத்தமில்லாத மூட்டைப் பூச்சி போல மெலிந்தவன். எவரும் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாத உருவம். அது ஒரு வகையில் வசதியாகவுமிருந்தது.

காலில் ஏதோ அடிபட்டுக் கண்டிப் போனது போலவும் கண்டிய இடத்தை தடவி விட முனைந்தவன் போலவும் கண்ணாடிக்காரனுக்குப் பின்னாலிருந்த மேசையின் காலோடு சாய்ந்தான் சிங்கன்.

எவருக்கும் அவனில் சந்தேகப்படத் தோன்றாது.

சிங்கனைத் தேடிக் கொண்டு வந்த பரஞ்சோதியார்...

“இதற்கு சிங்கனை போதும், நான் நின்றால் சந்தேகம் ஏற்பட வழியுண்டு” என நினைத்த படியே-வேறு பக்கமாக நடையைக் கட்டினார்.

சிங்கன், மெஸ்ஸிற் குள்ளும் எட்டிப் பார்த்தான். அங்கேயிருந்த வெள்ளைக்காரர்கள், தண்ணீருக்குப்பதிலாக பியரைக் குடிக்கிறார்களோ என அவனுக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது.

ஒருவன், பியர் போத்தலைக் கவிழ்த்து கிளாசிற்குள் நுரைக்காமல் ஊற்றிய அழகினைப் பார்த்து அப்படியே மெய்மறந்திருந்தான் சிங்கன்.

எத்தனை நாட்களாகிவிட்டன, பியர் குடித்து. அந்த நாளில் ஒரு ‘லயன் லாகர்’ இரண்டு ரூபாய் ஐம்பதுசதம். அந்தப் ‘பொற்காலம்’ நினைவிற்கு வந்த போது- அந்த நினைவைத் தொடர்ந்து ஞாபகப்படுத்திப் பார்ப்பதில் ஏதோ ஒரு ஆனந்தம் கிட்டியது போன்ற உணர்வு.

“ஓவர்டைம்” வேலை எல்லாம் சேர்த்து எண்ணூறு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் சம்பளம் எடுத்த காலம். சம்பளத்தன்று, கையெழுத்திட்டுப் பணத்தை வாங்கியதும், நேரே ‘மான்சன்’ ஹோட்டலுக்கு நடையைக் கட்டி..... சனமில்லாத ஒருமுலைக் கதிரையாகப்பார்த்து இருப்பான்.

பைக்குள் பணமிருப்பதால், அதுவும் கூடுதலாக இருப்பதால் ஒருவித ஒளி முகத்தில் தெரியும். இஸ்...இஸ்...இஸ்... என சப்தமெழுப்பி வெயிட்டரைப் பக்கத்தே அழைத்து... மெதுவாக ‘ஒரு கூல் லயன் லாகர்’ என்று ஓடர் கொடுக்கையில்—அன்றையப் பொழுது முழுவதும் இன்பமயமாகக் கழியப் போகிறது என்ற பிரமை தட்டும்.

சம்பள தினமானால், வெயிட்டர்களுக்கு ‘சந்தோஷங்கள்’ கூடுதலாகக் கிடைப்பது வழக்கம். அதற்காக அள

விற்கு மீறி வாடிக்கையாளருக்குச் சலாமிடும் அவர்களைப் பார்க்கையில் சிங்கனுக்குச் சிரிப்பு வரும்.

“ஓடர்” கொடுத்து அரை மணி கழிந்து போனாலும், இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பாராத வழக்கமுள்ள வெயிட்டர் அன்று, கண்மூடித் திறப்பதற்குள் இஸ்...என்ற சப்தத் தோடு மூடியைத் திறந்து, தானே கிளாசை எடுத்து உரிமையோடு ஊற்றிக் கொண்டிருப்பான்.

சிகரட்டிற்கு நெருப்பை அவனே வைத்தும் விடுவான். கூடுதல் ‘சந்தோஷம்’ கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கை அவனது சுறுசுறுப்பிற்கு வேர்.

ஒரு ‘கிளாஸ்’ இறங்கியதும் ‘பொச்சம்’ தீர்ப்பதற்கு அவித்த முட்டை, டெவில் பீப், கட்லட் ... இத்தியாதிகள். அடுத்தடுத்து, சங்கிலித் தொடர்பாக இழுத்துணதிவிட்டுக் கொள்ள சிகரட்டுகள்...சாம்பல் தட்டம்.

நல்ல வெய்யில் நேரமாகவும் இருக்க வேண்டும். ஒரு போத்தலோடு தொடங்கிய குடி...மூன்று, நான்கு எனத் தொடர்ந்து...கண்கள் மயங்கும்வரை போய்க்கொண்டே யிருக்கும்.

ஒரு போத்தல் முடியும்வரை ஒதுங்கி ஒரு பக்கமாக இருக்க நினைக்கும் மனம்...அடுத்த போத்தலின் ஆரம்பத் தோடு நிமிர்ந்து, உட்கார்ந்து ‘புதினம்’ பார்க்கும். பக்கத்திலிருப்பவரோடு ‘நியாயம்’ பேசச் சொல்லும், அல்லது ‘பகிடி’ விடச் சொல்லும். சர்வதேசப் பிரச்சினைகள் கூட நாக்கு நுனியில் நின்று நர்த்தனம் புரியும்.

முன்னர் எப்போதும் கண்டிராதவர்கள், பழக்கமில்லாதவர்கள், கண்டிருந்தும், கதைத்துப் பழகாதவர்கள், எல்லாரும் பல நாட்கள் பழகியவர்கள் போல— நெருங்கி நெருங்கி வருவார்கள். அவர்களும், ஏற்கனவே, இரண்டு, மூன்று போட்டிருப்பார்கள்.

உள்ளே போன மது -கண்கள் வழியாகச் சூட்டினைக் கக்கத் தொடங்கும். இன்னும் ஒரு போத்தல் அடித்தாலென்ன என பலவீன மனம் யோசித்துப் பார்க்கும்.

என் கணக்கில் ஒன்று, உன் கணக்கில் ஒன்று எனச் சொல்வதற்குப் பலர் இருப்பர்.

ஆனாலும், சத்தி வரும் போன்ற சாயலிருப்பதால், பியருக்குப் பதில் 'பில்லைக்' கொண்டு வா எனக் கேட்கும் சோர்வுணர்ச்சி உண்டாகும். இதற்கிடையில் நேரம்— 'அந்தா, இந்தா' என்று ஓடிவிட்டிருக்கும்.

'பில்' வந்ததும், தாள்களை எடுத்து நீட்டிவிட்டு, மிச்ச சில்லறையை வாங்கிக் கொள்ளும் பழக்கம் என் ஜென்மத்திலில்லை என்பது போல-விறுக்கென எழுந்து, நடைபைக் கட்டினால், தெருவிலுள்ள இரு பக்கச் சுவர்களும் 'நான் சொந்தம், நீ சொந்தம்' எனக் கட்டி அணைக்கப் பார்க்கும். இரண்டு கால்களில் வந்தவன், இப்போது கால்களேயில்லாதவனாக நடந்து கொண்டிருப்பான். அப்போதெல்லாம் கடுமையான வெய்யிலாக இருந்தாலும், அது மண்டையைப் பிளக்காது.

தெருவில் போகிறவர்களுக்கு 'சலாம்கள்' கணக்கில் லாமல் விழும்.

சம்பள தினமாலை- சண்டித்தனத்தோடு வருவான் என்பது வீட்டில் விளங்கும். அந்த விளக்கத்திற்கமைய சண்டையையும், சச்சரவையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு வீட்டில் மெளனம் நிலவும்.

சப்தம் காட்டாமல் சாப்பாட்டைப் பரிமாறுவாள் எனவி.

சப்தம் போட்டபடியே, கோப்பையில் 'கோழி' கிளறுவான் அவன்.

சாப்பாடு முடிந்த கையோடு 'போர் ஏசஸ்' ஒன்று இழுந்தால் பரம திருப்தியாக இருக்கும்.

பின்பு...நித்திரை...குறட்டை...

நித்திரையில் கதைத்தல், திட்டுதல்.

அத்தோடு...நாற்பது, ஐம்பது ரூபாய்களை ஒரேயடியில் முடித்துவிட்ட அந்தக் 'குடியின்' ஆனந்த ஆட்டம் முடிவிற்கு வரும்.

அடுத்த நாட்காலை எழுந்த பின்னர், முதல் நாள் குடித்த குடியும், அநியாயமாகப் போன ஐம்பது ரூபாய்களும் ஞாபகத்திற்கு வரும்.

இனிக் குடிப்பதில்லை...என்ற தற்காலிகச் சத்தியங்கள் மனதின் அடியிலிருந்து எழும்.

அன்று பின்னேரம்—குளிர்ந்த பியர் சீறி நுரைக்கும் அழகும், தொண்டையில் இறங்கும் போது உண்டாகும் மோன நிலையும் ஞாபகத்திற்கு வரும்...

....."ஓ...ஒரு 'கூல் பியர்' அடித்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்."

சிங்கன் கற்பனைச் சுகத்தில் கிடந்து உழன்றான். அவன் தரவளிகள் இப்போதெல்லாம் பியர் குடிக்க முடியாது.

அது பணக்காரன் மட்டுமே பார்க்கக் கூடிய குடியாகி விட்டது.

கண்ணாடிக்காரன் இதழில் படிந்திருந்த 'பியரின்' நுரையை 'இலேஞ்சியால்' துடைத்து விட்டு மீண்டும் பருகிக் கொண்டிருந்தான். அவனோடு கதைத்துக்கொண்டிருக்கும் வெள்ளைக்காரன்...சிகரட் ஒன்று பற்றவைப்பதற்காக 'மெஸ்ஸிற்குள்' போனான். அவன் குடித்து முடித்து விட்டான் போலிருந்தது. வெறும் கிளாசனைக் கொண்டுபோய் மேசை மேல் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான்.

சிங்கன் இருந்தபடியே தூங்குபவனாகப் பாவனை செய்தான். 'பயல் கண்ணாடியைக்கழட்ட மாட்டானா!'...அவனு

டைய கண்களைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது சிங்கனுக்கு.

விறு விறுவென்று நடந்து கொண்டிருந்தான் கண்ணாடிக்காரன்.

அவனைத் தொடர்ந்து, அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில் மறைந்து மறைந்து பின்னால் சென்றான். அவன் கபினிலிருந்து இறங்கி வலது பக்கக் 'கொரிடோரைக்' கடந்து நேரே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

எங்கே போகிறான்!

திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே போனான். அது—அவன் ஏதோ ஒரு திட்டத்தின் அடிப்படையில் கப்பலுக்கு வந்திருக்கிறான் என்பதை சந்தேகமற நிரூபித்துக் காட்டியது.

சிங்கனுக்கும் பசி. கண்களும் வெய்யிலுக்குக் கூசின, கால்கள் சுட்டன.

இருந்தாலும் அவன் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான். ஒரு இடத்தில் கண்ணாடிக்காரன் அங்கு மிங்கும் பார்த்துவிட்டு நிற்பதைக் கண்டான்.

அந்த இடம்!

கப்பலின் மின்சார 'சுவிட்சுகள்', 'மீற்றர்கள்' பொருத்தியிருந்த இடம்.

'இதில் ஏன் நிற்கிறான் இவன்'

அவன் 'டக்'கென்று அந்த அறைக்குள் புகுந்துகொண்டான். கீழே கிடந்த 'றபர்' படங்கினைத் தூக்கி எதையோ தேடினான்.

சிங்கனுக்கு ஆர்வம் அணையை உடைத்துக் கொண்டு நின்றது.

"இதற்குள் இவனுக்கென்ன வேலை... படங்கின் கீழ் என்ன தேடுகிறான்."

மெதுவாக எட்டி அடிவைத்து, குனிந்து, வளைந்து முன்னேறி கூர்ந்து கவனித்தான்.

'றபர்' படங்கின் கீழ் கிடந்த ஒரு திறப்பினை எடுத்துப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டதும், ... திரும்பி கடகட வென நடக்க ஆரம்பித்தான் அந்த மர்ம மனிதன்.

சரவணையை உடனே காண வேண்டும் போலிருந்தது சிங்கனுக்கு. 'விறுக் விறுக்' கென நடந்தான். மீதியாக நின்ற இரண்டொரு தலைகளும் குத்தல்களிலிருந்து வெளி வருவதைப் பார்த்தபோது, மணி பன்னிரண்டாயிருக்கும் என்று நினைத்தான்.

வயிறு-பசியினால் அடம்பிடித்து அழுது கொண்டிருந்தது.

*

*

*

12. மணி.

வெய்யில் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தது.

நேரம், நொண்டிக் காலோடு, தயங்கித் தயங்கி ஊர்வது போலிருந்தது.

மேல் தளத்தில் நின்று, சுற்று முற்றும் பார்க்கையில் கடல் நீரின் கடும்நீலம் கண்களைக் குத்துவது போன்ற உணர்வு. சித்திரை மாத வெய்யிலின் தகிப்பால், கடல் படுக்கையில் சித்திரம் கீறியதுபோல்..... பல ஒளிக்கோடுகள்.

காற்று இப்போது கடுமையாக இல்லாததால் அலைகள் அவ்வளவாக இல்லை. சின்னச் சின்னப்படிகள் கட்டி வைத்தாற் போல்-ஒரே சீரான சின்ன அலைகள்.

வானமும், கடலும் கதைத்துப் பேசி, ஒரே நிறமான போர்வையைப் போட்டிருக்கின்றன. நிர்மலமான நீல நிறத்தைப் பார்த்து அனுபவிக்க வெய்யில் விடுவதாக இல்லை. வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, யாரையும் பார்த்தால், ஒருவர் இருவராகத் தெரியும் படியாக, கண்கள் மயங்கிப் போகின்றன.

கடலைச் சுற்றி வளைத்திருக்கும் உயர்ந்த மலைத் தொடர் களை அண்டிப் படர்ந்திருக்கும் பற்றைக் காடுகள் இப்போது பச்சைப் பச்சென்று தோற்றம் காட்டின.

தன்னைச் சுற்றியுள்ள கடலை ஒரு தரம் பார்த்து விட்டு கப்பலின் பின்பக்கத்திற்குப் போனான் சரவணை.

ஆட்கள் அங்கே அதிகமாக இல்லை.

சாப்பாட்டு நேரம்.

வயிறு-காவு காவு என்று காவியது.

பரஞ்சோதியாரை இன்னும் காணவில்லை. கண்ணாடிக்காரனைப் பின் தொடர்ந்து சென்ற சிங்கனும், எங்கோ சிக்கிவிட்டவன் போல-இன்னும் வரவில்லை.

வயிற்றுள்-வாய்வு கர்புர் என்றது. புறப்பட்ட இடத்திற்கே திரும்பி வந்தான் அவன். சாப்பாட்டுப் பார்சல்கள் ஒரு மூலையில் கிடந்தன.

“சிங்கனையும், பரஞ்சோதியாரையும், வந்தால் பின்னுக்கு வரச் சொல்லு-சாப்பிட”

பக்கத்தில் நின்ற ஒருவனிடம் கூறிவிட்டு பார்சல்களோடு பாய்ந்தான் சரவணை.

அவர்கள் வரும்வரை வயிறு சொல்லுக் கேட்காது போலிருந்தது. சிறு பிள்ளையாக அடம் பிடித்தது.

‘சணல்’ நூலை நீக்கிப் பேப்பரைப் பிரித்தான். அரை ருத்தல் பாண். உட்சதையை அப்படியே பிய்த்தெடுத்து அதற்குள் கிழங்குக் கறியை விட்டு மூடிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

‘பலன்ஸ் டயட்’ பார்த்தவுடன் நாக்கில் ஜலம் ஊறியது. மாதவன் கடைப்பாணும், கிழங்குக் கறியும் வலு இதமான சேர்த்திதான். நாக்கு ஊறாமல் என்ன செய்யும்? ஒருதரம் வாசம் பிடித்தும் பார்த்தான்.

மற்ற இருவரையும் எதிர்பார்த்து இன்னும் சிறிது காத்திருப்பது நல்லது என நினைத்து ஊறிய உமிழ் நீரை விழுங்கிக் கொண்டான்.

இவ்வளவு நேரமும் வெட்டி முறித்தவர்கள் போல், அடுத்தடுத்து இருவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சிங்கனுக்கு கோதுமை மாத் தோசையும் சாம்பாரும், பரஞ்சோதியாருக்கு இடியப்பமும் 'கௌப்பி' பருப்புக் கறியும். நாட்டாண்மை மூத்த தம்பி வாங்கிய பார்சல் அது.

சிங்கன், சாம்பார் ஊறிப் போய் பிய்ந்து போயிருந்த தோசைகளில் இரண்டினை எடுத்து ஒவ்வொன்றாக அவர்களது இலையில் வைத்தான். இடியப்பங்களிலும் இரண்டு, மூன்று இடம் மாறின.

சிறிது நேரம் நிசப்தம்.

வெய்யில் படாத இடம். அந்த புண்ணியத்தை, மேலே கூரையாக இருந்த பச்சை நிறப் படங்கு கட்டிக் கொண்டது. சிங்கனுக்கு இருந்த பசியில்-காகிதத்தில் மடித்திருந்த தோசை கால் வயிற்றுக்குத்தான் காணும் என்பது போல் தொடங்கிய உடனே முடிந்துவிட்டது. சரவணையும் பாண்கருகல்களை கடித்துக் குதறிக் கொண்டிருந்தான். இடியப்பத்தில் இரண்டை எடுத்து அவர்களது இலையில் போட்டார் பரஞ்சோதியார்.

“இருக்கட்டும், இருக்கட்டும்”.....வெறும் மரியாதை காகவே அந்த 'இருக்கட்டும்.' இருந்த பசியில்பத்து இடியப்பங்கள் வந்து விழுந்தால் கூட ஏற்றுக் கொள்ளும் வயிறு.

எந்த விஷயத்தை வாயின் நுனியில் ஏற்றி வைத்துக் கொண்டு சரவணையிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று பாய்ந்து விழுந்து ஓடி வந்தானோ, அந்த விஷயத்தை பசி மயக்கத்தில் இவ்வளவு நேரமும் மறந்து விட்டிருந்ததை வயிறு நிரம்பிய போது, திடீரென நினைத்தான் சிங்கன். நினைவு வந்த கையோடு, தான் இவ்வளவு நேரமும், பசி காரணமாக-அந்த முக்கியமான விஷயத்தை மறந்து விட்டேனே என வெட்கமும் அடைந்தான் அவன்.

“சரவணை அண்ணை, மறந்து போயிற்றன். அந்தக் கண்ணாடிக்காரன் ‘எலக்றிசிறிற் றி பொக்ஸ்’ இருந்த அறைக்குள்ள இருந்து ஏதோ ஒரு சாவியை ‘வைச்சதை எடுக்கிறவன் மாதிரி’ வந்து எடுத்திற்றுப் போறான்”

சரவணைக்கு மூளையில் ஒரு பொறி தட்டியது. இதுவரை இருந்த சந்தேகங்களில் முக்காற் பங்கு சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடி ஓளிந்து கொண்டது போலிருந்தது அவனுக்கு. ஆனாலும் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. சந்தேகங்கள் முற்றாகத் தீர்ந்து போனால் மட்டுமே, தன்னுடைய தான் இப்போது ‘இப்படித்தானிருக்கும்’ என நினைக்கின்ற அந்த விஷயத்தையிட்டு ஒரு முடிந்த முடிவிற்கு வரமுடியும் என அவன் பூரணமாக நம்பினான்.

மகாதேவன், பரஞ்சோதியாருக்கு அனுப்பியிருந்த கடைசிக் கடிதத்தையும், அன்று காலையிலிருந்து இடம் பெற்று வருகின்ற சம்பவங்களையும்-நூலில் குண்டு மணிகளை மாலையாகக் கோர்ப்பது போல-சேர்த்துப் பார்க்கையில் அவனுக்கு எல்லாம் சிறிது சிறிதாக தெளிவடையத் தொடங்கின.

ஆயினும் அது நிச்சயமில்லை! தூரத்திலே தெரியும் கானல் நீர், நெருங்கி வர வர, மறைந்து போவது இயல்பு. அந்தக் கானல் போல-நான் அனுமானிப்பவைகளும் இருந்து விடலாம்.

அதனை கானல் நீர் அல்லவென்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அவன் எதுவுமே சொல்லாமல் பரபரவென்று சாப்பாட்டுக் காகிதத்தைக் கசக்கி கடலில் எறிந்து விட்டு நடந்தான். இன்னும் தண்ணீர் குடிக்கவில்லை. கை கழுவவில்லை. அத்தனை அவசரத்துடன் அவன் போவதைப் பார்த்து, சிங்களை மேலும் கீழும் பார்த்து, ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தார் பரஞ்சோதியார். அவருக்கு எல்லாமே சிறிது பிந்தித்தான் புரிவது வழக்கம்.

கபிலேனா அண்டியிருந்த 'பேசின்' பைப்பில் தண்ணீர் குடித்து, கை கழுவி விட்டு, வாயைத் துடைத்துக் கொள்ளக் கூடத் தோன்றாமல் ஏணியிலே பாய்ந்து ஏறிக் கொண்ட சரவணை, மேலே போய் நின்று ஒரு தரம் கப்பலின் முன்னும் பின்னும் எதையோ தேடுதல் செய்வதாக பார்வையை எறிந்து கொண்டான்.

'யாரைத் தேடுகிறான். தனியாகப் போய் வம்பில் மாட்டிக் கொள்வானே'

பரஞ்சோதியாரி பயமடைந்து, தானும் அவனைப் பின் தொடர எண்ணி ஏணியில் ஏறப் போனார்.

"அண்ணை, நீங்க வராதீங்க, நான் ஒருக்கா கண்ணாடிக் காரணைத் தனியா பார்க்க வேணும். ஏன் தம்பி நானும் வாறேனே"

"எனக்கொண்டும் வராது, நீங்க பயப்படாமல் போங்க. கூட்டமாய்க் கண்டா சந்தேகம் வரும்" அவர் பின்வாங்கி சிங்கனோடு சேர்ந்து கொண்டார்.

"பாவம் பிள்ளை குட்டிக்காரன் எனக்காக எந்த ஆபத்தையும் நேர் கொள்ளப் போறதைப் பாத்தியா சிங்கா" கண்களின் ஓரங்களில் கண்ணீர் பனிக்க அதைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்டே சிங்கன் பதிலுக்கு நாத்தமுதமுக்கச் சொன்னான்:

"என்ன இருந்தாலும் சரவணை-சரவணைதான். எங்களுக்கொண்டு வந்தா, தனக்கு வந்தது மாதிரி அந்தாள் பதறுகிறதைப் பார்த்தா எனக்கு சில நேரத்தில் உடம்பெல்லாம் சில்லிட்டுப் போகுது. மயிர் எல்லாம் குத்திட்டு நிக்குது.....அவருக்கு ஒண்டும் வராது நான் இருக்கும் வரை நீங்க பயப்படாதீங்க"

அவனை அப்படியே தழுவி முத்தம் கொடுக்க வேண்டும் போலிருந்தது பரஞ்சோதியாருக்கு.

'தன்னலம் கருதாத பிறவிகள்'

சாரத்தை யுயர்த்தி, பனித்திருந்த கண்களைத் துடைத்து விட்டார் அவர். நிழல் விழும் இடமாகப் பார்த்து இருந்து கொண்டார். மதியச் சாப்பாடு முடிந்த கையோடு படுத்து எழுந்து பழகி விட்டது. இன்று படுக்க முடியாது. குறைந்த பட்சம்-சிறிதுநேரம் சாய்ந்து கொள்வோம் என எண்ணியபடியே..... தன்னை மறந்து கண்ணயர்ந்து போனார்.

சிங்கன் அவரைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை. பரந்துகிடக்கும் கூப்பல் தளத்தின் மீது, அது வெகுவாகக் கால்களைச் சுட்ட போதும், நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்கு ஒரு ஆசை.

தானே, தன் முயற்சியால் மகாதேவனைக் கண்டு பிடித்து விடவேண்டும். யார் குத்தினாலும் அரிசியாக வேண்டும் என்பதுதான் அவர்களது கூட்டு முயற்சியின் குறிக்கோள். ஆயின், தான் திருப்திக்காகவாவது, இதனைத் தானே முதலில் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென அவன் ஆத்மார்த்தமாக விருப்பம் கொண்டான்.

கண்கள் புதுவிதமான ஒளியோடு தேடத் தொடங்கின. கால்கள்-கண்டகண்ட இடமெல்லாம் சுற்றிவர ஆரம்பித்தன

எம்.ஜி.ஆர்., கருணாநிதி ஆகியோரின் சினிமா, அரசியல் சாமர்த்தியங்கள்.....

தமிழர் கூட்டணியின் தனித் தமிழ் நாட்டுக் கோரிக்கைகள்.....

தமிழ் இளைஞர்களின் சிறைவாசங்கள்

சட்டமறுப்பு இயக்கங்கள்.....

உகண்டா இடி அமீனின் சண்டப் பிரசண்டங்கள்...

இஸ்ரேலின் சாகசங்கள்.....

77ல் வரப் போகும் தேர்தல் செய்திகள்.....

போன்ற பொதுப் பிரச்சினைகளை மட்டுமல்லாது, இவனை அவன் கெடுத்தது.....

அவளை அடுத்த வீட்டுக்காரன் தூக்கிக்கொண்டு ஓடியது போன்ற உள்ளூர்க் கதைகள் எல்லாவற்றையும் இட்லிக்குச் சட்னி தொட்டுக்கொள்வதுபோல தொட்டுக்கொண்டு, அரட்டையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாள நண்பர்களை வந்து தங்களோடு அரட்டையில் சேர்ந்து கொள்ளும்படி அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்த போதும்—சட்டை செய்யாது கருமமே குறியாக தன் வழியே நடந்து கொண்டிருந்தான் சிங்கன்.

‘கப்டனின் அறைப் பக்கம் ஒரு தரம் போய் வந்தால்’-நினைத்ததைச் செயலாக்க வேகமாக அடிகளை எடுத்துவைத்தான்.

வந்து விட்டான்! அதுதான் கப்டனுடைய அறை. வாசல் கதவோடு ஓட்டிய படியே இரண்டு வட்ட ஜன்னல்கள், வெள்ளை வெளீரென்று ‘பெயின்ட்’ அடித்துப் பார்க்கப்பளிச் சென்றிருந்தன. மற்ற அறைகளுக்கும் இந்த அறைக்கும் வித்தியாசம் வெள்ளையிலேயே தெரிந்தது. கப்டனல்லவா... அறைவெள்ளையாகத்தானே இருக்கவேண்டும்.

அதேபோல் அவனுடைய மனமும் வெள்ளையாக இருந்துவிட்டால். பெரிய அறை, ஒருக்களித்துத் திறந்திருக்கும் கதவினூடாக அறையின் நடுப்பகுதி மட்டும் தெரிந்தது. செக்கச் செவேலென்று-தரையில் சிவப்புக் கம்பள விரிப்பு.

விழுந்து அப்படியே படுத்து விடலாம். அவ்வளவு அமரிக்கையாக இருந்தது. கால்களைக் கழுவிப் பவுடர் போட்டுக்கொண்டு தான் நடக்கவேண்டும். அவ்வளவு அழகாகப் பட்டுப் போல..... உள்ளே போனால் உதை விழும். ஜன்னலுக்கு இந்தப் பக்கமாக நின்று எட்டிப் பார்த்தான். இன்னும் கிட்டே போனால் ஏதாவது தெரியக்கூடும். நெருங்கி எட்டிப் பார்த்தான். குதிக்கால்களை உயர்த்தி பத்து விரல்களிலும் நின்று பார்த்தான்.

அங்கே.....அங்கே இவளா

இவளா.....சற்றுமுன் கப்பலுக்கு வந்தது.....

இவள்தானா!

லாசியா!

அவள் ஒரு மெத்தைக் கதிரையில் அரை குறை உடுப் புடன் இருந்தாள். பக்கத்தில் உள்ள சிறிய மேசையில் ஒரு 'கிளாஸ்', அதுநிறைய..... 'சம்பெயின்' ஆகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

அவள் குடித்திருக்கிறாள். ஆனால், அவள் மயக்கத்தி லில்லை என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

சிங்கனுக்கு யாரோ கையைப் பொத்தி நெஞ்சில் குத் தியது போலப் பிரமை ஏற்பட்டது.

*

*

*

அங்கே நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. உடனே திரும்பிப் போக வும் விருப்பமில்லை. உள்ளே போய் அவளிடம்..... வேண்டாம், வேண்டாம்..... வேண்டாம்.

'அவளிடம் நான் ஏன் கோபம் கொள்ளவேண்டும்? கட்டிய மனைவியா, அல்லது கட்டாத மனைவியா?'

மனம் கேட்காமல்-ஸ்ஸ்ஸ்..... என்று மெதுவா கச் சப்தமிட்டு அவளை அழைத்தான் சிங்கன்.

சப்தம் வந்த இடத்தை நோக்கித் திரும்புவதற்குள், அவளது பார்வையைச் சந்திக்க விரும்பாதவனாக - கப்பல் தளத்தை நோக்கி நடந்தான் சிங்கன்.

பகலவனின் பரபரத்த வெய்யில் தகித்த போதும், அத னைச் சற்றும் உணராதவனாக, நடந்து கொண்டிருந்த அவ னது இதய மல்லிகையில்..... எத்தனையோ எண்ண வண்டு கள் வந்து வந்து மொய்த்து.....

சுற்றூடலை முற்றாக மறந்து போனான்.

அந்த நாள் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

அன்றுதான் அவன் அவளை முதன் முதலாகக் கண் டான். அப்போது அவனுக்கு கால் நூற்றூண்டைக் கடக் கின்ற, கண்டதற்கெல்லாம் பறக்கின்ற, இனிய கற்பனை களில் மட்டுமே சுகம்காண்கின்ற அருமையான வயது.

ஒண்டிக்கட்டை!

ஆள்தான் ஒண்டிக்கட்டையே தவிர, அவனிடம் வந்து போகின்ற பல ரகமான எண்ணங்களின் எண்ணிக்கைக்குக் குறைவில்லை.

அவன்- கற்பனையில் தான் காணுகின்ற, நேரில் கண்டு மனதில் இருத்திக் கொள்கின்ற பல பெண்களோடு மான சீகமாக ஒன்றியிருந்தான்.

கற்பனைகள் இனித்தன. உண்மை இன்னும் இனிக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடு வாழ்க்கை ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

சினிமாப் படங்களில் வரும் கன்னிகைகளோடு இரவில் சயனித்திருக்கிறான்.

முத்தமிட்டிருக்கிறான்.

இன்னும் என்னவெல்லாமோ செய்திருக்கிறான்.

எல்லாம் கற்பனையில்!

இரவை இனிக்கவைக்கக் கனவுகள் வரும். இடையில் அறுந்தும் போகும். நித்திரை. கலைகின்றபோது அந்தக் கனவுகள் மீண்டும் தொடராதா என்ற நப்பாசையில் குப்புறப் படுத்துவிடுவான்.

ஒரு இரவில் ஒருத்தி வருவாள்.

மறு இரவில் அவள் வராமலும் போவாள்.

இன்னொருத்தி வருவாள்.

அடுத்த நாள் என்றுமே கண்டிராத, பழகியிராத புது முகம் வந்து சேர்வாள்.

இரவுகள்.....கற்கண்டாக.....சுவை சேர்க்கும்.

காலையில் எழுந்ததும், இரவு தன்னிடம் வந்துவிட்டுப் போனது யாரென்று யோசித்துப் பார்ப்பான். தெரிந்தவள் போலவும், தெரியாதவள் போலவும் இருக்கும். கற்பனையும் கனவும் இவ்வளவு இனிமையாக இருந்துவிட்டால்- உண்மை!

அந்தநாள் எப்போது வரும் என்று அவன் சோர்வுறுது காத்திருந்தான். அந்த நாள் வந்தும்விட்டது. அன்றுதான் முதன் முதலாக லூசியாவைக் கண்டான்.

சம்பள தினம்.

வீட்டில் வயதுபோன பெற்றோருக்குக் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்துவிட்டு மிகுதித் தாள்களோடு படம் பார்க்கப் போனவனின் பார்வையில் பட்டாள் அவள்.

நீண்ட கவுனும், துருதுருத்த கண்களுமாக, பக்க வகி டெடுத்து வாரிய கூந்தலுமாக அவள் நின்ற காட்சி..... கண்களை விட்டு அகல மறுத்தன. அவளும் படம் பார்க்கத் தான் வந்திருந்தாள். அவன் படம் பார்க்க வந்துவிட்டு, அவளை, அவளது கண்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கூட வந்திருந்த பெண்களோடு முதலாம் வகுப்பிற்குள் அவள் புகுந்ததைக் கண்ணுற்றபோது - வழமையில், 'கலரிக் கிளாசிற்குப்' போகிறவன்-தானும் முதலாம் வகுப்பிற்குப் போனான்.

படிய இழுத்திருந்த சுருட்டை மயிர்க் கற்றையில் ஒரு பகுதியைக் கலைத்து, நெற்றியில் விழச் செய்து-சுருள் மயிரின் அழகினை-புருவத்தை உயர்த்திக் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டான்.

'சா.....அந்தப் பச்சைச் சட்டையைப் போட்டு வராமல் போனேமே'

கடந்த மாதம் வாங்கிய புதுச் சட்டையை எண்ணி மனம் சிணுங்கியது.

சிகரட்டை ஊதி அழகாக வெளியே விட்டான். படம் தொடங்கப் போவதை உணர்ந்த மாத்திரத்தே—அது அவனது 'விருப்பக் கதாநாயகனின்' 'டிஸ் டிஸ்' சண்டைப் படமாக இருந்தபோதும்—மனவருத்தம் வந்தது.

அவள் இரையை எறிந்துவிட்டுக் காத்திருக்கும் மீனவனாக இருந்தாள்.

அவன் இரையைக் கொத்திக் கொத்தித் தூண்டிலில் கொழுவிக்கொள்ளப் போகின்ற மீன்குட்டியாக இருந்தான்.

'இண்டர்வெலின்' போது இரை தூண்டிலில் நன்றாகவே கொழுவிக்கொண்டது. அன்று தொடர்ந்த அந்தக் 'கொழுவல்' கண்மண் தெரியாமல் வளர்ந்து.....உச்சக்கட்டத்தை அடைய நேரம் பார்த்திருந்தது.

இடையில் எத்தனையோ எச்சரிக்கைகள். கெட்டவள்

காசு பறிக்கும் இயந்திரம்.....

எப்போதோ கெட்டுப்போனவள்.....

ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட அடிக்கடி போய் வந்திருக்கிறாள்.....

அப்படிப் பட்டவனையா நீ காதலிக்கிறாய்? வயது போன பெற்றோரிலிருந்து கூடிப் பழகிய நண்பர்கள்வரை தடவி, தட்டி, அடித்துச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டார்கள்.

பலன்—காதல் இன்னும் வளர்ந்தது.

அவன், தன் 'உண்மையைத் தரிசிக்கும்' விடாய்க்கு நீர் தேடிக் காத்திருந்தவன். இப்போது —எதிரே கைக் கெட்டிய தூரத்தில் இருக்கிறது.

எச்சரிக்கைகள் என்ன செய்யமுடியும்? குடித்துவிடத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

நீரிடம் எதிர்ப்பில்லை!

அந்த நாளும் வந்தது. அவளது பெற்றோர் சொல்லி வைத்த மாதிரி எங்கோ போய்விட்டார்கள். இரவு எட்டு மணி. அவன் லூசியாவிடம் உண்மையை, நிதர்சனத்தை, அம்மணத்தைத் தரிசிக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தான். அன்று அவள் அவனை வரச் சொல்லியிருந்தாள்.

இளமையின் வெறி மூளைக்குப் பூட்டுப் போட்டிருந்தது. பூட்டுத் திறந்து மூளையின் இயக்கம் இடம்பெறும் வேளையில், பயம் புகுந்துகொள்ளப் பார்த்தது. எனினும், வெறி பயத்தை அடித்து நொருக்கித் திரும்பவும் பூட்டைப் போட்டது.

அது பெரிய வளவு. பல குடும்பங்களின் வாழ்க்கை அந்த வளவினைச் சேரியாக்கியிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து

குடும்பங்களுக்கு ஒரு கிணறு, ஒரு மலகூடம். சட்டையில்லாமல் பிறந்த மேனியோடு ஊத்தை அனைந்து திரியும் பொடிப் பிள்ளைகள். நடக்கும் வழியெல்லாம் சேறும் சகதியும். அந்த வழியினூடாக நடந்து போகையில் அருவருப்பு ஏற்பட்டாலும், அவளைக் கண்டதும் அது மறைந்துகொண்டது.

அவள் மௌனமாகக் கண்களால் வரவேற்றுக் கதிரையில் இருக்க வைத்தாள். தாய் தந்தையை ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அவனுக்காக வெளியே அனுப்பிவைத்தேன் எனச் சொன்னாள். கடையிலிருந்து ஏற்கனவே தருவித்திருந்த பலகாரங்களை அன்போடு பரிமாறினாள். சீனி போட்டுக் கலந்த தேநீர் கொடுத்தாள்.

டிக்கு டிக்கு என அவனுடைய இதயம் அடித்துக் கொண்டது. அவள் கதவைச் சாத்திவிட்டு வந்தாள்.

'உண்மையை' உணரப் போகும் வேகம் அவனுக்கு. பயம் இல்லாமலில்லை. அவள் அவனை மெதுவாகப் பாய்க்கு அழைத்துச் சென்றாள். அவன் பயந்து பயந்து கேட்டான்—

“ஏதும் வருத்தம் கிருத்தம்..... உனக்கு..... இருக்கா?”

இப்படியும் கேட்கலாமா என்பது போல் அவள் கோபமாகப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை, தனக்கு வருத்தமொன்றுமில்லை என்று முகத்திலறைந்து சொல்வதைப் போலிருந்தது.

அவள் அரைகுறை ஆடையில் சினிமா அழகியாகத் தோன்றினாள். அவளது வாளிப்பான உடற்கட்டை வைத்த கண் வாங்காது விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

'உண்மையை' அனுபவித்துப் பார்க்கும் நேரம் அண்மித்துவிட்டது. நடுக்கம் ஒரு பக்கம், மூர்க்கம் ஒரு பக்கம்.

வந்த நோக்கம் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றது. உண்மை கற்பனையை விட இனித்தது போலிருந்தது. இனிக்கவில்லை போலவுமிருந்தது. ஆனால், அவனுக்கு திருப்தி. நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்ற நெடு நாட்கள் காத்திருந்தவனுக்கு, அது முடிந்தவுடன் உண்டான திருப்தி.

அன்றைக்கு வெளியே சென்றவன் அடுத்தடுத்து வரலானான். கடையிலிருந்து அவளுக்குப் பிடிக்குமென அவள் நினைத்த தின்பண்டங்களும், சேலைத் துண்டுகளும், பவுடர், சோப்புகளும் அவனோடு வரத் தொடங்கின. அவனிடமிருந்த கொஞ்ச நஞ்சக் காசும் போகத் தொடங்கியது.

ஒரு நாள் அவனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்டிய நிலைமையேற்பட்டபோதுதான், லூசியா ஏற்கனவே 'பாசி பிடித்துப் போன வெண்கலப் பாத்திரம்' என்பதை உணர்ந்தான். அந்த உண்மைக்குப் பிறகு, அவள் என்றுமே அவனைக் கண்டதில்லை. காண விரும்பியதுண்டு. வந்த வருத்தம் விருப்பத்திற்கு தடை செய்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் ஏற்றப்பட்ட 'அம்பிசிலின்' ஊசிகள் வீ.டீ.யின் ஆரம்பத்தை முடிவிற்குக் கொண்டுவந்தன. அங்கத்தில் ஏற்பட்ட ரணம் மாறியது. இதயத்தில் உண்டான ரணமோ.....இன்று வரை—அவன் மணம் புரிந்து குழந்தைகள் பெற்ற பின்னர் கூட—மாறவில்லை.....

'ஓ லூசியா'.....

சிங்கன் தன்னை மறந்து அரற்றினான்.

இது நடந்து பல வருடங்கள். இப்போது அவளைத் திரும்பவும் கண்டபோது, கிட்டடியில் நடந்தது போலிருந்தது. கப்பலுக்கு வருகிற அளவிற்குத் தொழிலில் முன்னேறிவிட்டாள். அவளது பிரசித்தம் கொடிகட்டிப் பறக்கிறது.

'ஈ.....நம்பியவனை நடுக்கடலில் விட்டது போல் என்னை நம்பவைத்து வீ.டீ. தந்தாள். நினைத்தாலே பயமாக இருக்கிறது. தாய் தகப்பனுக்கு ஒரே மகளாக இருந்தும் இவளுக்கு ஏன் இந்த நிலை வந்தது?'

சிங்கனின் மனம் மறு பரிசீலனையில் இறங்கிக் குழம்பத் தொடங்கியது.

திருகோணமலையில் இவள் மட்டுமா!

இவளைப் போல் எத்தனை லூசியாக்கள்? கண்டும் காணா

மலும், அறிந்தும், அறியாமலும், பிரசித்தமாகவும், அது இல்லாமலும் பரந்து கிடக்கிறார்கள்.

அதற்கு — கப்பல் 'கொம்பனிகளும்' அதன் தொழிலாளர்களும் ஒரு வகையில் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். என்னைப் போன்றவர்கள் போகாமலிருந்தால்— இந்தப் பெண்கள் ஏன் கெட்டுப் போகிறார்கள்? குடும்பத்தில் ஆரோக்கியமில்லாத நிதி நிலைமை.

தந்தை வேலைக்குப் போவதில்லை.

தாய் அடிக்கடி சினிமாவுக்குப் போகவேண்டும்.

எங்கே போவார்கள் பணத்திற்கு?

கூப்பன்களை எத்தனை நாட்களுக்கென்று தான் அடைவு வைக்கமுடியும்? அவ்வப்போது அவசரத்திற்கு யாரிடமாவது வைத்துவிட்டு வாங்கும் பத்து இருபது ரூபாய்கள் இரண்டு நாட்களுக்குள் இல்லாது போய்விடும். இலவச அரிசியும் இல்லை..... உயிர் வாழ வழி!

கற்பு காசாக மாறும்.

குடும்பத்திலே இதுவரை ஈடுபடாத புதியவர்களும், ஈடுபட்டும்— ஒன்றிலே அலுத்துப் போய், புதியதைத் தேடும் பழையவர்களும்—

தேடித் தேடி வர, வறுமை குறைந்தது போலக் காணல் நீர் தெரியும். 'றேட்டுகள்' ஐம்பது ரூபாவில் தொடங்கி, காலப் போக்கில் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து, மங்கி ஐந்து ரூபாவாக வருகின்ற வேளையில்— எந்த உடலை வைத்து ஜீவனம் செய்து வந்தார்களோ, அந்த உடலில் வீ. டி. தலை தூக்கும் பின்— ஐம்பது சதத்திற்குக் கூட ஆள் கிடைக்காது. ஏற்கனவே வருத்தமுற்ற உள்ளத்தோடு உடலும் நலிவடைவதால்— வயிற்றினைக் கழுவ வேறு வழி தெரியாமல் நாளுக்கு நாள் தேய்ந்து, அழிந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் எங்கள் பெண்களைக் காப்பாற்றுவது தான் எப்படி?

சிங்கன் எங்கெல்லாமோ மனதை அலைபாயவிட்டான்.

கடலில் அலைகள் பெரிதாக இல்லை. வெய்யிலுக்கு கடல் படுக்கை வெள்ளித் தகடுகளை விரித்துவிட்டாற் போல் மின்னியது கண்கள் பார்க்கச் சக்தியற்றுக் கூசித் தாழ்ந்தன.

நங்கூரப் பக்கமாக வந்துநின்றான்.

‘இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சாப்பாட்டு நேரம் முடிந்துவிடும். அதன் பின் மகாதேவனைத் தேடுவது சந்தேகத்திற்கிடமாகும். மற்றவர்களின் சந்தேகப் பார்வைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு அடி எடுத்து வைப்பதும் ஆபத்தில் முடியக் கூடும். இப்போது என்ன செய்யலாம்?’

அவனுக்கு ஒரு வழியும் புரியவில்லை. மனமும் மூளையும் எங்கு சுற்றினாலும் கடைசியில் லூசியாவிடமே வந்து அடைக்கலம் தேடின.

அவளை இன்னொரு தடவை பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது.

‘கண்டவனோடும் சகவாசம் வைத்துக் கொள்பவளை நான் ஏன் வலுவில் சென்று சந்திக்கவேண்டும்? வீ.ட.யினால் பட்ட துன்பம் போதாதா.....’

அவளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற விருப்பமும் தவிப்பும் மாறி மாறி வந்தபோது அவன் சல உபாதையினால் அவதிப்பட்டவன் போல கப்பலின் விளிம்பிற்கு வந்தான். கப்பலில் நின்றுபடியே, வட்டமான துவாரமொன்றினூடாக ‘ஒன்றுக்கு’ இருந்த பின், ஆறுதலாக இருந்தது.

அவன் இப்போது மீண்டும் கப்டனின் அறையை நோக்கி வேகமாக நடந்தான். வழியில் சிலர் கேட்ட கதைகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை அவனால்.

“என்னடா, குட்டி போட்ட பூனை மாதிரித் திரியியாய். ஒரு இடத்தில் நில்லன்”.....மாணிக்கம் கேட்டான்.

“குட்டி போடுகிறதுக்குத்தான் ஒதுக்கமான இடம் தேடுறன், போடா போ.”

‘நையாண்டிக்’ கேள்விகளுக்கு நையாண்டியாகவே பதில் சொல்லிக்கொண்டு போனான் சிங்கன்,

‘ஒருவேளை லூசியாவிடம் கேட்டால் மகாதேவனைப் பற்றி ஏதும் அறியமுடியுமோ.’

ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை அவனைப் பிடரியில் பிடித்து உந்தித் தள்ளியது. போகிற வழியில் பரஞ்சோதியார் படுத்துக் கிடப்பது தெரிகிறது. அவர் முகத்தில் வெய்யில் காய்கிறது. பக்கத்தில் கிடந்த துவாய்த் துண்டினை எடுத்து அவரது முகத்தை மூடிவிட்டு அப்பால் நகர்ந்தான் அவன். ஏணியில் ஏறி கப்பலின் உச்சிக்கு, அதாவது, கப்டனின் அறைக்கு முன்னருள்ள தாழ்வாரத்திற்கு வந்துவிட்டான். அதே பழைய ஜன்னல். எட்டிப் பார்த்தான். முன்னர் பார்த்தபோது எப்படிக் கிடந்தாளோ..... அதில் மாறுதல் இல்லை. ‘பியர்’ கிளாஸ் மட்டும் வெறுமையாகத் தெரிகிறது. ரவிக்கையில் பூட்டுசி இல்லை. சேலை மார்பினைப் போர்த்தியிருக்கவில்லை. கப்டனின் நடமாட்டம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை.

‘எங்கு போயிருப்பான்?’

வாசல் கதவு ஒருக்களித்துத் திறந்திருந்தது. சிவந்த நில விரிப்பு தூரம் காரணமாக கறுப்பாகத் தெரிகிறது.

“லூசியா”..... அவனுக்கே கேளாத லயத்தில் கூப்பிட்டான் சிங்கன்.

தொண்டையை யாரும் பூட்டியா வைத்திருக்கிறார்கள்?

“லூசியா”..... மீண்டும் கூப்பிட்டான்.

“இவளுக்குக் குடி மயக்கமா, அல்லது கேட்டும் கேளாதது போல்..... ஆறடி மனிதனுக்கு சல்லாபத்திற்கு வந்தவள், இந்த ஐந்தடி மனிதனின் குரலுக்கு ஏன் செவிசாய்க்கவேண்டுமென்ற இறுமாப்பில் இருக்கிறாளோ?”

‘இன்றைக்கு மட்டும் ராஜபோகம். நாளைக்கு உன்னை நாயும் தேடாது. வேண்டுமானால் பொலிஸ் தேடக்கூடும். பன்றி, உனக்கு இவ்வளவு திரா?’

அவளை அப்படியே கொற கொறவென தலையிரில்

பிடித்து இழுத்து வந்து கன்னங்களில் செமத்தியாகக் கொடுத்து, காலால் உதைத்துக் கடலுக்குள் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

‘சனியன் எக்கேடென்றாலும் கெட்டுப் போகட்டும். கெட்ட பழக்கங்கள் என்ற ஏணியில் உச்சிக்கு ஏறப் போகிறேன் என அடம் பிடிப்பவனை எட்டும் வரைதானே தாங்கிப் பிடிக்கலாம், விழுந்து மூக்குடைபட்ட பின்தான் பாடம் வரும்.

.....விழட்டும்.....உடையட்டும் மூக்கு.’

அவளில் காணப்பட்ட நெடுநேர அமைதியை சகிக்க முடியாமல் கறுவினான் சிங்கன். கால் பெருவிரல்கள் இரண்டும் உயர்ந்தன. அவன் மீண்டும் அவனைப் பார்த்தான். தற்செயலாகத் திரும்பிய அவள் — அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி — ‘சிங்கமா?’ எனத் தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டதை அவன் கண்டான். அவள் அவசர அவசரமாகப் பூட்டுசியைத் தேடி ரனிக்கையை இழுத்துக் குத்திக்கொண்டாள். இடையோடு இருந்த சேலை மார்பினை வேகமாக மறைத்துக் கொண்டது.

வாயைத் துடைத்துவிட்டாள். சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைத் தேய்த்துப் பவுடர் போடுகிறவள் போல தடவிக் கொண்டாள்.

தந்தைக்குத் தெரியாமல் சினிமா பார்க்க வந்த தனயன், ஏற்கனவே தியேட்டருக்குள் நின்று தன்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் தந்தையைக் கண்டு மிரண்டவன் போல — எழுந்து மெதுவாக நடந்து வந்தாள் லூசியா.

‘பரத்தையிடம் பண்பு, பதவிசு, ஒழுக்கம் பற்றியெல்லாம் பேசிப் பயனில்லை. நேரடியாக விசயத்திற்கு வர வேண்டியது தான். இப்படிப் பட்டப் பகலில் நீ வரலாமோ என்று கேட்க அவள் பதிவிரதையுமில்லை-நான் கட்டிய கணவனுமில்லை’

சிங்கனுக்குக் கிட்டே வந்தவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலை குனிந்து நின்றாள். பாவமாக இருந்தது அவனுக்கு. சுற்றுப்புறம் காலியாக இருந்தது பக்கத்தில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தாள் அவள்.

'இரண்டு, மூன்று யோத்தல் பியரை உள்ளுக்குத் தள்ளி யிருப்பாளோ?'

கண்கள் சிவந்து மயங்கிக் கிடந்தன. அவை திடீரெனக் குளமாகின.

'அவளில் கொண்ட ஆத்திரம் எங்கே போய்விட்டது?' காரணம் தெரியாமல் அவனும் கலங்கினான்.

'உழைத்துக் கொடுக்கக் கூடிய கணவன், அன்பால் இணைத்துக் கொள்கிற குடும்பம் இருந்திருந்தால் இவள் ஏன் இந்தச் சகதியில் வந்து விழுந்து சேற்றினைப் பூசிக்கொண்டு நிற்கிறாள்..... பாவம்.'

மனம் அவள் சார்பான சங்கதிகளுக்குச் சாய்ந்து கொடுத்தது. அவளை ஒருதரம் நிமிர்ந்து, கூர்ந்து பார்த்தான். அங்கங்களை உற்றுப்பார்த்தான். முகத்தில் எதையோ தேடுபவன் போலப் பார்த்தான்.

முன்னருக்கு இப்போது சற்று மெலிந்துவிட்டாள். கை நரம்புகளில் நீலம் பாய்ந்திருந்தது. அதே பக்க வகிடு. அழுத்தி வாரிய, படிந்த, சொல்லுக் கேட்கும் சுருட்டை மயிர். கவனமாகப் பார்த்தாலொழிய கண்களுக்குப் புலப்படாத இரண்டொரு நரைக் கோடுகள். எதையோ தேடுவது போல ஏங்கும் அதே துருதுருத்த கண்கள். தொய்ந்து விழுந்த அங்கங்களை ஏற்றிக் கட்டிவிட்டாற் போல் ஒரு செயற்கைப் பாவம். சோகையடித்த தோற்றம்.

ஆனால்,—பழைய கவர்ச்சி அப்படியேயிருந்தது. அவன் ஒன்றும் கேளாமலே இருந்தான். அவளும் ஒன்றும் சொல்லாமலே தலை குனிந்தபடி நின்றாள்.

நேரம் எறும்பின் வேகத்தில்.....

அவன் கஷ்டப்பட்டு அமைதியைக் கலைத்தான்.

“கப்டன் எங்க?”

தலை நிமிரவில்லை.

“விஸ்கிப் போத்தல் கொண்டு வர” மிகுதியை அவன் விளங்கிக் கொள்வான் என்ற எதிர்பார்ப்பில் திக்கித் திக்கிச் சொன்னான்.

அவளுடைய திக்கலைப் பார்த்தபோது — ‘நீ எனக்கு மனைவியுமில்லை, நான் உனக்குப் புருசனுமில்லை. அதனால் நீ பயப்பட வேண்டிய தேவையுமில்லை தாராளமாக நிமிர்ந்து நின்று கதைக்கலாம்’ என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது.

சொல்லவில்லை.

‘நீ வீட்டை விட்டு வெளியே போகாமல் எதை வேணுமெண்டாலும் செய்து துலை. இப்படிப்பட்ட பகலில் கப்பலுக்கு வந்து ஏன் மானத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறாய்’... அவன் வாய்விட்டுக் கேளாமல் மனதிற்குள் கேட்டான்.

‘நான் மானத்தைப் பார்த்தால் ஒரு நேரச் சோத்துக்கு வானத்தைத் தான் பார்க்க வேணும். உன்னால் அனுதாபப் படவும், கோபப்படவும் முடியுமே தவிர, என்னுடைய கேவல நிலையை மாற்றமுடியுமா? அப்படி முடியாத நீ, ஏன் தேவையில்லாமல் என்னில் ஆத்திரப்படுகிறாய்? உன்னில் ஆத்திரப்படு. உன்னையும் என்னையும் உள்ளடக்கிய இந்தக் கேடுகெட்ட சமுதாய அமைப்பில் ஆத்திரப்படு’ என்று அவள் ஏளனத்தோடு பதில் சொல்வது போலிருந்தது.

‘நான் உன்னைப் போலப் பெண்ணாக இருந்தால்—இப்படியெல்லாம் மானத்தை விற்றுச் சீவித்துக் கொண்டு இருக்காமல் மரித்துப் போயிருப்பேன். நிலத்தில் மட்டுந்தான் மரியாதை போகிறதென்று பார்த்தால் —கடல் கடந்தும் வந்துவிட்டதே’..... அவனது இதயம் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டது.

‘நான் கவரி மானில்லை, மானம் போனவுடன் மரித்துப் போவதற்கு வயதான தாய் தந்தையரைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருக்கிறது. நான் வேறு என்ன செய்யமுடியும்?’

அவளோடு பரிமாறாமலே அவன் தன் மனதிற்குள் கேள்வி பதில்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவளது தலை மெதுவாக நிமிர்ந்தது. அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்—

‘‘இன்று இரவே கப்பல் போயிருமா?’’

‘‘ஏன் நாளைக்கு உழைப்பில்லை என்று பாக்கிறியோ?’’

இப்படிக் கேட்ட பின்தான், ஏன் கேட்டோம் என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

‘‘இல்லை, நாலு பொடியன்களைக் கண்டனான். அதில ஒருவன் எங்கட ஊர்ப் பொடியன். அவங்களைக் கப்டன் அடைச்சு வைச்சிருக்கிறான்.’’

ஆறுதலாக அவள் சொன்னதைக் கேட்ட போது, அவளை அப்படியே தூக்கித் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு ஆட வேண்டும் போலிருந்தது சிங்கனுக்கு.

1 மணி

‘‘டெரிக்ஸ்’’ துலா மரங்கள் உயர்ந்து நிற்கின்றன. கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் நிழலில் ஒதுங்கியிருந்து கண்ணயர்ந்த ‘வீஞ்சமன்’ கந்தையாமீண்டும் தொழிலில் இறங்கி விட்டான். தொழிலாளர்கள் குத்தல்களுக்குள் இறங்கி விட்டார்கள். லைற்றரிலும் இயக்கம் ஆரம்பமாகி விட்டது.

எல்லா இயக்கங்களும் இந்த வயிற்றிற்காகத் தான். வயிறு என்கிற அங்கமும், பசி என்கிற தேவையும் இல்லாது போயிருந்தால்— உலகமே இயங்காது போயிருக்குமோ.

லைற்றர் கிழவன் நல்லதம்பி எல்லோரும் வேலை செய்கையில் சும்மாயிருப்பார். தான் சும்மாயிருக்கும் போது மற்றவர்கள் வேலை செய்வதைப் பார்த்து அவர் ஏதும் நினைப்பதில்லை. பன்னிரண்டு மணிக்குச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு, இப்போது நிழல் பார்த்துச் சரிந்து விட்டார்.

சுங்கான் வாயில் புகைகிறது. கடற்காற்று அவருக்குத் தாலாட்டுப் பாட, நித்திரை வரப் பார்க்கிறது. சுங்கானை தேயிலைப் பெட்டியில் தட்டி நூற்றுவிட்டு வானத்தைப் பார்த்த மாதிரியே நித்திரையாகிக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

குத்தல்களுக்குள் அவ்வளவு வேலை நடப்பதாகத்தெரியவில்லை. தொண்டருக்கும் உண்ட மயக்கம். அவர்கள் கண்மயங்கி, உடல் மயங்கி தேயிலைப் பெட்டிகளை அடுக்கிப் படுக்கைகளாக்கி அவற்றின் மேல் சாய்ந்து கொண்டால்- 'ஆ' என்ன சுகம் என்பது போல சோம்பிக் கிடந்தார்கள்.

பல நாட்களாகத் திருகோணமலைத் துறைமுகத்திற்கு கப்பல்கள் வரவில்லை. வீட்டில் வேலையில்லாமல் திண்ணைக்குமண் எடுத்தவர்களை - திடீரென வேலை செய் என்று சொன்னால் சோம்பிப் படுக்காமல் வேறு என்ன தான் செய்வார்கள்.

தூரத்தில், மேற்கு கரை மலையுச்சியில், அடர்ந்த புதரிடையே, சிவப்பு வெள்ளை நிறத்தில் கோபுரம் போலத் தெரிகிறது 'வெல்கம்' ஹோட்டல். அதன் அடிவாரத்தே கறுப்புக் கோடாகத் தெரியும் தார்த்தெரு. ஜனப்பழக்கம் அவ்வளவாக இல்லை. கார்ப்பழக்கம். பெரிய புள்ளிகள் வந்து தங்கி சுகித்துப் போகும் பெரிய ஹோட்டல் அது.

கடலின் எந்தப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்தாலும் மலை மூடிக்கிடக்கிறது. இயற்கை துறைமுகத்தின் தன்மையே இது தான்.

நேரத்திற்கும் ஆமைக்கும் சொந்தம் உளதா!

அசைவதாக இல்லை. பரஞ்சோதியார் எழுந்து ஏழாம் இலக்க குத்தலுக்குப் பக்கத்தில் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு நின்றார். சரவணையைச் சுற்றியே அவரது எண்ணங்கள் வளையமிட்டன.

‘போனவனை இன்னும் காணவில்லை. போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்தால்...’ அவன் வரவேண்டாமெனக் கூறியிருந்த தால் அந்த யோசனையை உடனேயே கைவிட்டார்.

குத்தலுக்குள் குனிந்து “என்ன இன்னும் சீலிங் மேல வரேல்லை” என்று ஒரு தரம் சப்தம் போட்டார்.

சீலிங் வலை முணு முணுத்துக் கொண்டு மேலே வந்தது. அவருக்குத் தொடர்ந்து அதிலேயே நிற்கப்பிடிக்கவில்லை. மகனைக் கண்டு பிடிக்க வழி தெரியவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் சரவணையும் சிங்கனுந் தான்.

‘என் மகனான் எத்தனை பேருக்குக் கஷ்டமாகப் போய் விட்டது. பன்றி... அந்த நேரத்தில சொல்வழிகேட்டிருந்தா இப்படி அவதிப்பட வேண்டியதேவையில்லை. கெட்டுப்போகி நேன் பந்தயம் பிடி என்று நிற்கிற பிள்ளைகளோடு எப்படித் தான் சமாளிப்பது.’

மகாதேவன் உண்ணாவிரதம், சத்தியாக்கிரகம் ஆகிய ஆயுதங்களைப் பாவித்துத் தன்னை மடக்கிய அந்த நாட்கள் அவருக்கு ஞாபகம் வந்தன.

மடக்கியவன் இப்போது கப்பலில் மடங்கிப் போயிருக்கிறான். மடக்கிய போதும் எங்களுக்குத் தான் வருத்தம். மடங்கிய போதும் வருத்தம் எங்களுக்குத் தான்.

“கல்லுப்பிள்ளைகள்” அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து அப்பால் செல்லவிரும்பினாலும் ‘கொமாண்டர்’ சரவண வரும் வரை அசைவது நல்லதல்ல..... என எண்ணியதால் அவர் சும்மாயிருந்தார்.

சரவணை இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறான். கண்ணாடிக் காரன் அவனுக்குப் பக்கத்தில் நன்றாகப் பழகியவன் போல கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் தமிழ் தெரியாது. சரவணைக்குச் சிங்களம் தலை கீழாக வரும். சிறு வயதிலே சிங்கள இடங்களில் அடிபட்டு வந்த அனுபவம். கண்ணாடிக் காரன் கண்ணாடியை கையில் வைத்திருக்கிறான்.

இதுவரை நேரமும் மர்மமாக, நெஞ்சிற்குள் கம்பை விட்டு ஆட்டியவன் சொந்த மச்சானின் நெருக்கத்தோடு சரவணையோடு என்ன கதைக்கிறான்.

“என்னுடைய தம்பி, ஜயதிலகாவின் கடிதம் 10ம் திகதி கிடைத்தது. அதை அவன் சிங்கப்பூர் துறைமுகத்திலிருந்து எழுதியிருந்தான். அதில் கப்பல் கொழும்பிற்கு பத்தாம் திகதி வருமென்றும், மூன்று நாட்கள் நின்று சாமான்களை இறக்கி விட்டு பதின்மூன்றாம் திகதி திருகோணமலைக்குப் போகுமென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

வெடிகுண்டு விசயத்தை மட்டுமல்ல. இன்னும் எத்தனையோ பயங்கர அனுபவங்களை வாசித்த போது - எனக்கு என்ன செய்வதென்றே விளங்கவில்லை.

நான் கொழும்பு எண்ணெய்க் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்பவன். அந்த வகையில் கப்பல்களுக்கு அடிக்கடி போய் வருபவன். இந்தக் கடிதம் கிடைத்ததும் - துறைமுகக்கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்யும் எனது நண்பனை அணுகினேன். ஆனால், அவனுக்கு உண்மையைச் சொல்லவில்லை.

கப்பலில் கடமையாற்றும் நண்பனொருவனைக் காணவேண்டுமென்றும், போவதற்கு அனுமதி பெற்றுத் தருமாறும் நண்பனை வேண்டிக் கொண்டேன்.

கொழும்பில் கடைசி நாளன்று தான் எனக்கு கப்பலுக்குப் போகும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. அதுவும் சாதாரணமாகக் கிடைத்துவிடவில்லை. கப்பல் 'ஏஜண்ட்' கம்பனி

யில் நான் கடமையாற்றுபவன் என்ற போர்வையிலேயே என்னால் போக முடிந்தது. கப்பலில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வேலைகள் தாமதமின்றி நடக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கும் உத்தியோகத்தாக வந்திருக்கிறேன் என்று என்னை நான் கப்டனுக்கு அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டேன்.

கொழும்பில், என் தம்பியையே அல்லது அவனது நண்பர்களையோ கண்ணால் கூடக்காணமுடியவில்லை. பொலிசாரிடம் முறையிட வேண்டாமென்று தம்பி எழுதியிருந்ததால் நான் அதைச் செய்யவில்லை.

நான் கப்பலில் தேடாத இடம் கப்டனின் அறை ஒன்று தான். மற்ற இடங்கள் எல்லாவற்றையும் சல்லடை போட்டுத் தேடிப்பார்த்தும் அகப்படவில்லை. கொழும்பில் முடியாது என்ற நிலையேற்பட்டதும் இங்காவது கண்டு பிடித்துவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் வந்தேன்.

இதற்கிடையில், மகாதேவனின் தந்தை திருகோணமலையில் இருக்கிறாரென்ற விசயம் ஜயதிலகாவின் கடிதத்தில் படித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவரைச் சந்தித்து கூட்டு முயற்சியாகச் செயல்படவேண்டும் என்ற முடிவோடு வந்தேன்.

கப்பலுக்கு வருகிற போதே இன்று வேலைக்கு அவரும் வருவாரென்பதை ஊகித்துக் கொண்டேன். அந்த எண்ணம் சரியென்பதை நீங்கள் ஆறும் இலக்கக் குத்தலைத் திறந்து பார்த்த போதும் சந்தேகத்திற்கிடமான முறையில் உலவித் திரிந்த போதும் அறிந்து கொண்டேன்.

“கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன்—மகாதேவனின் தகப்பன் எங்கே?”

இந்தக் கேள்வியோடு சிங்களம் நின்றது.

**

**

**

உண்மையில் சலனப்பட்ட சந்தேகமான இதயத்தோடு தான் சரவணை கண்ணாடிக்காரனைத் தேடி வந்தான். தான்

எதை நினைத்து வந்தானோ அது பிழையான முடிவு எனத் தெரியவரும் பட்சத்தில் ஆபத்துத் தான் என்பதை அவன் உணர்ந்தேயிருந்தான்.

மின்சார 'சுவிச்' போர்ட் இருக்கும் அறையின்ரை பெட்டியின் சாவி கம்பளத்திற்குக் கீழ் இருக்கிறது என்ற சங்கதி மகாதேவனுடைய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது அவனுக்கு ஞாபகத்திலிருந்தது. அந்த உண்மை கண்ணாடிக் காரனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதென்றால் அது எப்படி?

மகாதேவன் தனது கடிதங்களில் நண்பன் ஜயதிலகா பற்றி எழுதியிருக்கிறான். அவன் வெடி குண்டின் 'நாயகன்.' அந்த நாயகனுக்கு கொழும்பில் ஒரு அண்ணன் இருக்கிறான் என்பதும் கடிதத்திலே வாசித்த நினைப்பு.

அப்படியாயின், இது அவனாகத் தானிருக்கவேண்டும். ஆனால், எதிர்ப்பார்ப்பு ஒரு வேளை பிழைத்தும் போகலாம் போனால் — அவனிடம் அகப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

அண்ணன் இல்லாவிட்டால் அவன் சி.ஐ.டி.யாக இருப்பான்.

இந்த மன நிலைகளோடு பயந்து பயந்து கண்ணாடிக் காரனைத் தேடி வந்தான். எது எப்படியாக இருந்த போதிலும் அவன் யார் என்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தேயாக வேண்டும். நேரம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வேகத்தில் மகாதேவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமலே போய் விடவும் கூடும்.

மனம் முழுக்க பயம்.

படியேறி வந்த சரவணை தூரத்தில் அவனைக் கண்டான். எஜமானனிடம் உதைபட்ட நாய், திரும்பவும் வாலே ஆட்டிக் கொண்டு வருவது போல், தயங்கித் தயங்கி கிட்டே வந்தான்.

வந்த சரவணையை அவன் சடாரெனக் கேட்ட கேள்வி அதிர்ச்சியடைய வைத்தது.

“மகாதேவன் ஓயாகே புத்தாத”.

சரவணையின் சந்தேகம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடிய போயிற்று. அவன் ஆற அமர இருந்து கண்ணாடிக்காரனுடன் கதைக்கலாளுன்.

“அது சரி மகாதேவனுடைய தகப்பன் யார்” மீண்டும் கேட்டான் ஜயதிலாகாவினுடைய சகோதரன் ஜயலத்.

“அங்கே கீழே நிற்கிறார்.”

“இப்போது என்ன செய்யலாம்?”

“நானும் எல்லா இடங்களிலும் தேடிப் பார்த்து விட்டேன் ஒன்றும் புரியவில்லை.”

“இப்போது நாங்கள் செய்யக்கூடியது இரண்டு. ஒன்று—மெஸ்ஸிலிருக்கும் குப்பைக்கூடையை அப்புறப்படுத்தி வெடி குண்டை வெடிக்காமல் செய்ய வேண்டும். சின்னப் பையன்கள் ஆத்திரத்தில் செய்த வேலையிது. அதை வெடிக்க விட்டால் ஒருவருக்கும் நன்மையில்லை. இரண்டாவது—கப்டனின் அறைக்குள் போய் கடைசி முயற்சியாக பிள்ளைகளைத் தேடவேண்டும்.”

“சரி, நான் கப்டனுடைய அறைப் பக்கம் போய்ப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் மெஸ்ஸிற்குப் போய் வெடி குண்டை அகற்றப்பாருங்கள்.”

சரவணை கூறி முடித்த கையோடு..... ஜயலத் எழுந்து அவனது கைகளைக் குலுக்கி நன்றி தெரிவித்து விட்டு சடசடவென நடந்து போய் வளைவில் மறைந்தார்.

இவ்வளவு நேரமும் தலையில் ஏற்றித் தூக்கித் திரிந்த பெரிய பாரத்தை இறக்கிக் கீழே வைத்தது போலிருந்தது சரவணைக்கு.

எப்படியும் கண்டு பிடித்து விடமுடியும் என்னும் நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றின் ஜனனம் மெல்லியதாக.....

‘பொடியன்கள் கப்டனின் அறையில் இருந்து விட்டால் வேலை சுலபமாக முடிந்து போகும்.

நம்பிக்கையும், எதிர்பார்ப்பும், ரயில் 'தண்டவாளத் தின் இரு பக்கங்களாக ஒன்றாக ஓடின.

அவன் வேகமாக கப்டனின் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

**

**

**

நேரம் ஒன்றரையிருக்கும். மெஸ்ஸிற்குள் ஆரவாரமில்லை. சில மேசைகள் வெறுமையாகவும், சில போத்தல்களோடும் காட்சியளித்தன. ஒரு மூலையிலிருந்து குடித்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு வெள்ளையர்களைப் பார்க்கையில்—பந்தயம் பிடித்துக் கொண்டு குடிப்பது போலத் தெரிந்தது. அவர்களுடைய வயிறுகள் அவ்வளவு பெரிதாக இல்லை. குடிக்கின்ற 'பியர்' பின் எங்கு தான் போய்ச் சேருகின்றது?

ஜயலத் கப்பல் 'ஏஜண்ட்'டாக தன்னைத்தற்போதைக்கு மாற்றிக் கொண்டவன்.

மெதுவாக நடந்து வந்தான். மூலை மேசைக் கருகே போய் நின்று, "இப் யூ டோன்ற் மைன்ட்" என, ஒரு கதிரையை இழுந்துக் கொண்டே கேட்டான்.

அவன் இருப்பதற்கு அவர்களிடம் எதிர்ப்பில்லை. தெரிந்தவுடன் கதிரையில் அமரிக்கையாக இருந்தான்.

"வன் பியர் பிளீஸ்."

மெஸ்ஸில் வெளியாட்களுக்கு மதுவோ, உணவோ வழங்கும் வழக்கமில்லை. ஆயின் கேட்பவன் ஏஜெண்டின் உத்தியோகத்தன். அவனுக்கு மட்டும் கொடுக்கலாம்.

பியரும் கிளாசும் வந்தன. வெள்ளைக்காரரிடம் ஆங்கிலத்தில் கேட்டான் ஜயலத்.

"எத்தனை மணிக்குக் கப்பல் புறப்படும்."

"தேயிலைப் பெட்டிகள் ஏற்றி முடிந்த கையோடு" ஒரு தடியன் மறுமொழி சொன்னான். அவன் உடலுக்குள் இரத்தத்திற்குப் பதில் பியர் தான் ஓடுகிறதே! என்னமாக குடித்துத் தள்ளுகிறான்.

‘மெஸ் கீப்பர்’ கசக்கிய காகிதங்கள் சிலவற்றை குப்பைக் கூடைக்குள் போட்டு விட்டுப் போனான். அது ஒரு உயரமான, அழகான, வேலைப்பாடமைந்த குப்பைக் கூடை, குப்பை போடும் கூடைக்கு இத்தனை அழகு தேவையில்லை. மூங்கில் பிரம்பினால் இழைக்கப்பட்ட உறுதியான கூடை.

முன்னாலிருந்து குடித்துக் கொண்டிருந்த தடியன்கள் எழுந்து போய் விட்டார்கள். ‘பார் கீப்பர்’ உள்ளே வேலையாக இருக்கிறான். போத்தல்களை அடுக்கும் போது தட்டுப் படும் சத்தம் இலேசாகக் கேட்கிறது.

மெஸ்ஸில் இருப்பது ஜயலத். மற்றது ஒரு நித்திரை தூங்கி..... அவன் ஒரு போத்தல் பியரை ஒரு மணி நேரமாகக் குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் போலிருக்கிறது. குடிக்கிற சமயத்தில் சோம்பித் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தான்.

கொடுப்பிற்குள் சிரித்தான் ஜயலத். வேறு எவரும் இல்லை. வரக்கூடும் என்ற சாத்தியக் கூறுகளுமில்லை. சாப்பிட்டு விட்டுச் சாய்கிற நேரத்தில் யார் குடிக்க வருவான். ஜயலத் உண்மையாகக் குடிக்கத் தொடங்கினால் ஒரு மணி நேரத்திற்குள் மூன்று போத்தல்கள் வரை குடித்து முடிக்கக் கூடியவன். இப்போது பாவனைக்காக.....

சோம்பேறி, குடித்து முடித்து விட்டு உடனே எழுந்து போகமாட்டானா என்பது போல அவனையே பார்த்துக் கொண்டான் ஜயலத். வெள்ளையன் கிளாஸை எடுத்து வாயில் வைத்து உறிஞ்சினான்.

முடிந்து விடும்..... இன்னும் இரண்டொரு நிமிடங்களில்..... எழுந்து போய் விடுவான். தொலையட்டும்.

போத்தலும் கிளாசும் காலி. அவன் எழுந்து போகப் போவதையே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் ஜயலத்.

“வன் மோர் பியர் பிளீஸ்.”

யாரோ கல்லொன்றைத் தூக்கி தலையில் போட்டு விட்டார்களா என்ன. ஜயலத் வெறுப்போடு பார்த்தான்.

‘என்ன செய்வது, இவன் எழுந்து போகும் வரை நானும் குடித்துத்தானாக வேண்டும்.’

சரியாக ஏழு மணிக்கு வெடிக்கும் விதத்தில் ‘செற்’ பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். அதனை எடுக்கிறபோது— வெடித்துத் தொலைத்தால்..... போயும் போயும் வெடி குண்டைவைத்திருக்க அவர்கள் தோர்ந்தெடுத்த இடம்! மூளையில்லாத பொடியன்கள்.

குப்பையோடு கொண்டு போய் கொட்டி விடக்கூடும் என்று இவர்கள் ஏன் சிந்தித்துப்பார்க்கவில்லை. குப்பைக் கூடை நிறைய நிறைய அதனைக் கடலில் கொண்டு போய் கொட்டுவது தானே வழக்கம். அப்படியிருக்கையில் இவர்கள் எப்படி மூளையைப் பாவிக்காமல் விட்டார்கள்.

‘மடையன்கள்.’

நினைக்க நினைக்க ஆத்திரமாக இருந்தது அவனுக்கு. ‘சின்னப்பிள்ளை செய்கிற வேளாண்மை விளைந்தும் வீடு வந்து சேராது என்று எவ்வளவு வடிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.’

‘இவன் வேறு எழுந்து போவதாகக் காணும். சோம் பேறிப் பயல்.’

குப்பைக் கூடை அலாவுதீனின் அற்புத விளக்காகத் தோன்றியது. அலாவுதீனின் அற்புதங்களை ஆங்கிலக் குட்டிக் கதைகளில் படித்த ஞாபகம் வருகிறது. அந்த விளக்கு எத்தனையோ கைகள் மாறிப் போய் ஒரு சமயம் தேடுவாரற்று குப்பைக்குள் கிடந்ததாம். குப்பையைக் கிளறுகிற சமயத்தில் விளக்கு தேய்பட்டு பூதம் திடீரென வந்ததாம். இப்போது குப்பைக் கூடையில் கை வைக்கிற போது வெடி குண்டுப் பூதம் திடீரென வெடித்து விட்டால்.....

ஐயலத்திற்குப் பயமாக இருந்தது.

பயத்தைப் பார்த்து என்ன செய்யமுடியும். பையன்களைக் காப்பாற்றுவது எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவிற்கு இந்த குண்டு வெடிக்காமல் பார்த்துக் கொள்வதும் முக்கியமாகி விட்டதே.

ஆப்பிழுத்த குரங்காக அவதிப்பட்டான் அவன். வெள்ளையன் அரைவாசிப் போத்தலை உள்ளே தள்ளி விட்டான். அவனுக்கு வெறி மருந்திற்குமில்லை. வெறியேறும் வரை குடித்துக் கொண்டு தான் இருப்பானோ? 'மெஸ் கீப்பர்' பாரின் கதவை வெளிப்பக்கமாகப் பூட்டி விட்டு வெளியே போனான். இனி, பின்னேரம் ஐந்து மணிக்குப் பின்னர் தான் அதைத் திறப்பான். ஆகவே, இந்தச் சோம்பேறி வெள்ளையன் இனிப் போத்தலுக்கு 'ஓடர்' கொடுக்க முடியாது.

ஒரேயடியில் குடித்து விடக் கூடிய பியர் கிளாசை 'சிப்' பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் ஜயலத். அலுப்பாக இருந்தது. அலுப்பைப் பார்க்க முடியாது. நேரமும் போய்க் கொண்டிருந்தது.

வெள்ளையன் அசைவது போலிருந்தது. நிமிர்ந்து அவசரம் காட்டாமல் பார்த்தான் ஜயலத். போத்தலில் இருந்த மீதியை கிளாசில் விட்டு நிரப்பிக் கொண்டு வெளியேறினான் அவன். உள்ளே ஒரே புழுக்கம்.

அவன் இனி வரமாட்டான்.

மெதுவாக எழுந்தான் ஜயலத். குப்பைக் கூடை அவனை ஏளனமாக பார்த்துச் சிரிப்பது போலவும், வா வா எனக் கூப்பிடுவது போலவும் ஒரு பிரமை.

அதற்கு எப்படி உயிர் வந்தது? ஒரு வேளை குடித்திருந்த பியரினால் அப்படித் தோன்றுகிறதோ!

ஜயலத் அங்குமிங்கும் பார்த்து எவருமில்லையென உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு கூடையை நெருங்கினான். வாய் வரை குப்பை நிறைந்திருந்தது. குண்டு அடியில் தரனி ருக்கும்.

இமைகள் மூடித்திறக்கும் நேரத்தில் குப்பையை எடுத்து வெளியே கொட்டினான்.

திரௌபதையின் சேலையும் துச்சாதனனும் எடுக்க எடுக்க குப்பை முடிந்த பாடில்லை. இதயமெல்லாம் நிறைந்திருந்த பயம் காரணமாக கைகள், நடுக்கமெடுத்து குப்பைக் காகிதங்கள் அங்குமிங்கும் சிதறின.

வாசலில் யாரோ நடந்து வருவதைப் போல ஓசை. கீழே அள்ளி யிறைத்த குப்பையைத் திரும்பவும் உள்ளே அடைக்கும் ஆத்திரம், அவசரம்.

யாரும் வரவில்லை.

பயத்தினால் நடுநடுங்கும் மனத்தோடு எந்த வேலையை செம்மையாகச் செய்யமுடியும். நடுங்கும் கரங்களை மன திற்குள்ளே திட்டிக்கொண்டு குப்பையை எடுத்து வெளியே வாரி இறைத்தான்.

நான்கு அடி உயரமான கூடை.

குப்பை இதோ முடியப் போகிறது. இன்னும் ஒரு வரி சையை அள்ளி எடுத்து விட்டால்..... அடையும் எடுத்தாகி விட்டது.

அங்கே..... ஜயலத்தின் கண்கள் அடித் தளத்தை வெறித்துப் பார்த்தன.

வெடிகுண்டு..... அங்கேயில்லை.

2 மணி

லூசியா சொன்னதைக் கேட்ட மாத்திரத்தே, தானே மகாதேவனைக் கண்டு பிடித்து விட்டதாக சிங்கன் மகிழ்ந்தான். லூசியாவைப் பற்றி மனக் கடலில் எழுந்த பேரலைகள் எல்லாம் இப்போது அடங்கி அமைதியானது போலிருந்தது. அவளைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கூத்தாட வேண்டுமென்ற ஆசையும், நிறைவேறாமலே அடங்கி விட்டது.

பல விடயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். ஆனால்... மின்னல், வானத்தில் வெட்டுவதைப் போல அவர்களை ஒரு கணம் கண்டதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு என்ன தெரியும். இருந்தாலும்... வெறும் பாளைக்குள் அகப்பையை விட்டுத் துழாவினான் அவன்.

"எத்தனை பேரைக் கண்டனி."

“நாலோ ஜந்து பேர்.”

“அடையாளம் கண்டது ஆரை.”

“ஒரு பொடியன் மட்டும் இந்த ஊரைச் சேர்ந்தவன்
என்டதை கண்டவுடன் அறிஞ்சு கொண்டன்... மற்றவங்
களை எனக்குத் தெரியாது.”

“இப்ப பொடியன்களை எங்க வைச்சிருக்கிறான் கப்
டன்.”

“தன்ர ருமிற்குப் பின்னால...டொயிலட்டுக்குப் பக்கத்
தில.”

“நான் ஒருக்கா வந்து ஆக்களைப் பாக்கேலுமா.”

“ஏன், கால் கை பத்திரமாயிருக்கிறது விருப்பமில்
லையா.”

“ஏன்...”

“நானே, கப்டன் பின் அறையைத் திறக்கும் போது
தற்செயலாத் தான் கண்டான். அதுக்கே-கதவை அடிச்
சுச் சாத்திப் பூட்டிவிட்டு, என்னையும் ஒரு மாதிரிப்பார்த்து
முறைச்சவன். எனக்கு உடன விளங்கிற்றுது, இதில் ஏதோ
கள்ளம் இருக்கெண்டு.”

“அப்படியா சங்கதி.”

கொலை வழக்கு வக்கீல் தோற்று விடுவான்சின்கனிடம்.

“அது சரி, நீங்கள் ஏன் அதை இவ்வளவு ஆர்வத்
தோட கேட்கிறீங்கள். ‘லோயர்’ மாதிரி.”

“ஒண்டுமில்லை, பிறகு சொல்றன்.”

அவளிடம் உண்மையை மறைக்க வேண்டுமென்றே
சொல்வதால் தீமைகள் விளையுமென்றே அவன் நினைக்க
வில்லை. ஆயின், இந்தத் தருணத்தில் அவளுக்கு விளங்கப்
படுத்த அவனுக்குப் பொறுமை இருப்பது போலத் தெரிய
வில்லை.

அவளது அவதியைப் பார்க்க, அவளுக்கு என்னவோ ஓதோவென்று யோசனை வந்தது. கிண்டிக் கிண்டிக் கேட்கப் பயம்.

“எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. சும்மாயிருந்த வருக்கு வருத்தம் கொடுத்தவள் நான். அப்படியிருந்தும் இவ்வளவு தூரம் என்னுடன் கதைப்பதே பெரிய காரியம்.

மனம் கேள் கேளென்று சுண்டிக்கொண்டிருந்தது.

அவள் கேட்கத் தோன்றாமல், தலை குனிந்து மெளனம் சாதித்தாள்.

வாய்விட்டுக் கேட்பதைவிட, முகத்திலே காட்டுகிற மெளன பாவங்களுக்கு சக்தி கூட இருக்கும் போலும்.

சிங்கன் மனம் கேளாமல் விஷயத்தை விளக்கிச் சொன்னான். அவன் சொல்லச் சொல்ல, அவள் கேட்கக் கேட்க-நேரம் உன்னைப் பிடி என்னைப்பிடியாக நகர்ந்தது.

இவள் முயற்சித்தால், மகாதேவனைக் காப்பாற்ற முடியும் என்ற ஒரு நம்பிக்கையின் பாற்பட்டு, இடையிடையே தான் சொல்வதை நிறுத்தி அவளுடைய முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தான் சிங்கன்.

“என்ன இருந்தாலும் பாவம் லூசியா... காசுக்காக உடலை இரவல் கொடுப்பதால் மட்டும் இதயம் இல்லாமல் போய்விடுமா.”

அவளது அழகான, மென்மையான இதயத்தை, முகம் கண்ணாடி போலப் பிரதிபலிப்பதாகச் சிங்கன் நினைத்தான்.

இடையிடையே லூசியா கதவிடுக்கினாடாக அறைக்குள் நோட்டம் விட்டாள்.

“கப்டன் எந்தச் சமயத்திலும் வரக் கூடும். அப்படி வருவானாயின், அவனோடு பிரச்சினையும் வந்துவிடும். பிறகு, என்னோடு கதைத்த குற்றத்திற்காக, இந்தப் ‘பாவத்திற்கும்’ கரச்சல்.”

“இப்ப நீங்க போங்க. கப்டன் வந்தா லும்வருவான்.”

“அவன் ஆர் என்னைக் கேட்க; ராஸ்கல்.”

“அப்படிச் சொன்னா முடிஞ்சிருமா. அவன்ர ஒருகையே காணும் எங்கள் இரண்டு பேரையும் ஒரே அடியில அடிச் சுப்போட.”

“அவன் அடிக்க, நான் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மாட்டன்.”

“இதெல்லாம் வீண் கதை... இப்ப நான் என்ன செய்ய வேணும்.”

அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். உள்ளே கம்பளத்தில் காலடிகள் கேட்டன. சிங்கன் திடுக்கிட்டான். கப்டனை ஒரு கை பார்க்கிறேன் என்று சொன்னவனின் கைகள் உதறல் எடுத்தன. மெதுவாக அப்பால் நகர்ந்து போவதற்கும் நாழிகையில்லை.

சப்தம் அண்மித்து விட்டது.

நிற்பதற்குக் கால்கள் உதவிசெய்ய வில்லை. அவன் ஒன்று மறியாத அப்பாவி போல, கடலை ரசிப்பவனைப் போல பார்வையை அடுத்த பக்கம் ஓடவிட்டான்.

இந்த இக்கட்டினை எதிர்பார்த்தவனைப் போல நின்றாள் லாசியா. கப்டன் கேட்கப் போகும் கேள்வியும், தான் கூறப் போகும் பதிலும் எப்படியிருக்கும். எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று அவள் உள்ளுக்குள்ளே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தது போலப் பட்டது சிங்கனுக்கு.

“Who is that” (“ஹு இஸ் தற்”)

மனிதன் ஒருவனுடைய குரல் இத்தனை கடுமையாகக் கேட்டது இதுவே சிங்கனுக்கு முதல் தடவையாக இருக்க வேண்டும்.

“குரலே சொல்கிறது இவன் பெரிய சண்டாளனென்று” அவர்கள் வெடி குண்டு வைத்ததும் நியாயம் தான்.”

திரும்பிப் பார்த்தான் சிங்கன். மனதில் சட்டெனத் தொடும்படியான உயரம். போட்டிருக்கும் காற்சட்டைக்குள் தன்னைப் போல இருவர் புகுந்துகொண்டாலும் இடம் மிகுதியாக இருக்கும் போலத்தோன்றியது அவனுக்கு. மீசை இல்லாத அந்த முகம்... 'டிஹகுலா' படப் பேய்களை ஞாபக மூட்டியது. கிளைகள் தறித்த ஆலமரமாக நெடிதுயர்ந்து அகலப் பாட்டில் தடிப்பாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“What are you doing here” (வட் ஆ யூ டீயிங்கியர்)

பதில் வரவில்லை.

மீண்டும் அதே பீரங்கிக் குரல். பதில் சொல்லாவிட்டால் பந்தாடி விடுவான் போலிருந்தது.

“Nothing Sir, I just came here to see.....”

(நத்திங் சேர், ஐ ஐஸ்ற் கேம் கியர் டூ சீ...)

கீறல் விழுந்த கிராமபோன் தட்டு.

“You get in” (யூ கெற் இன்)... லூசியாவைப் பார்த்துக் கத்தினான் கப்டன். அவள் உழைப்பிற்கு வந்தவள். மறுத்துப் பேச முடியாது. மெதுவாக, வழுக்கி நடந்து உள்ளே போனான்.

“Yes, What do you want” (யேஸ் வட் யூ வோன்ட்)

அவன் கேட்டது சிங்கனுக்கு விளங்கவில்லை. விளங்கினால் பதில் சொல்ல வாய் வர வில்லை. திடீரென ஓடிவிடலாமா எனத் தோன்றியது. ஓடத் தொடங்கினாலோ, யானை தும்பிக்கையினால் தூக்குவது போல், நின்ற இடத்திலிருந்தே எட்டிப் பிடித்து விடுவான்.

சிங்கன் மெளனமாக நின்றான். அந்த மெளனம் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. கிட்ட நெருங்கி வந்தான்.

“You bloody bastaerd” (யூ பிளடி பாஸ்ராட்ஸ்)

கழுத்தில் கை வைத்து அழுத்திப் பிடித்து இழுத்து வந்து ஒரே தூக்கில் தூக்கி... வெளியே... கண் இமைக்கும் நேரத்தில் 'தொப்படர்' என்று கடலில் ஒலி கேட்டது.

நீந்ததி தெரிந்ததனால் பிழைத்தான் சிங்கள். கடலுக்குள் போனவனுக்கு உடனே வெளியே வந்து தலையைக் காட்ட விருப்பமில்லை.

“எத்தனை பேர் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பார்கள்.

லைற்றரில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாளர்களைக் கேட்கவே வேண்டாம்.

சுழியோடி ஐந்து பத்து வினாடிகளைக் கடத்தியவன், மூச்சுத் திணறிய போது வெளியே வந்து தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கையில், லைற்றரில் எல்லா முகங்களும் அவன்பக்கமாக ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

“செய்யிறன் வேலை. தடியன்.”

தனக்குள்ளேயே திட்டினான் சிங்கள். கைகளை வெளியே தெரியும் படி அடிக்காமல், உள்ளால் நீந்தி, லைற்றரில் வந்து பிடித்த போது யாரோ இருவர் கைகொடுத்துத் தூக்கி விட்டனர்.

“உனக்கு நீந்த ஆசையெண்டால், வெள்ளைக்கார னிட்டையோ போய்ச் சொல்றது.”

சிங்கனுக்கு இந்தப் பகிடி பிடிக்கவில்லை. உப்புத் தண்ணீர் மூக்கிற்குள் எரிவைக் கொடுத்தது.

“நீங்களெல்லாம் இந்த வெய்யிலில பசல் முழுக்கக் கஷ்டப்பட்டு நித்திரை கொள்கிறீங்களே, அதுக்காக கொஞ்சம் 'விஸ்கியை' கிஸ்கியைக் குடுங்கோ என்கேட்கத்தான் போனான். கடலுக்குள் போய்த் தேடிப் பார் என்று கழுத்தில பிடிச்சுத் தள்ளிவிட்டான்.”

“கடலுக்குள் 'விஸ்கி' கிடைத்ததா?”

“ஓ கிடைச்சது—எல்லாத்தையும் குடிச்சிட்டன்.”.....
வாயில் கரித்த உப்பு நீரைத் துப்பிக் காட்டினான் சிங்கள்.

“சரி சரி, நல்லாக் களைச்சுப் போயிற்றாய்,.....போய்
'றெஸ்ற்' எடு.”

இன்னொரு கிழடு புத்தி சொல்லும் பாங்கில் போட்டு
உடைத்தது.

“உனக்கென்ன புத்தியில்லையா... அவங்கள் காய்ந்த
மாடு கம்பில விழுந்த கணக்கா ஒருத்தியைக் கொண்டந்து
வைச்சிருக்காங்கள்...நீ காணாததைக் கண்டமாதிரி விடுப்
புப்பாக்கிராய்.” அவன் தள்ளி விட்டது காணாது.”?

சிங்கத்திற்கு சினம். கதைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்
கும் நோக்கு.

“இஞ்சர், உங்களைப் போல எச்சில்பட்டவன் இல்லை
நான். ஜெயலலிதா மாதிரி வீட்டில எனக் கொண்டு
இருக்கு. நீங்க, 'மடத்தடியிலயும்', விகாரை ரோட்டிலையும்
முகத்தை மூடிக்கொண்டு திரிகிறதைப் போலவா... நான்
சும்மா 'சீனரி' பாக்கப் போனான் மேல.”

“சும்மா சீனரி பாக்கப் போனதிற்கு இந்தச் 'சீனடி'
அடிச்சுக் கடலுக்கை தள்ளுறாங்களோ.”

“சரி, என்னைத் தள்ளுனது உங்களுக்குச் சந்தோஷம்
தானே. விடுங்க கதையை.”

லைற்றரிலிருந்து பக்கத்திலிருந்த படகிற்குத் தாவி அங்
கிருந்து கப்பலுக்கு ஏறிப் போனான் சிங்கள்.

“கூயா...கூயா...கூயா...”

ஆளை முன்னே விட்டு 'நக்கல்' தொடர்கிறது.

கப்பல் வாசலிலிலும் வரவேற்பு. சிவப்புக் கம்பளம்
விரிக்காத குறை,

“போங்கடா உங்கட வேலையைப்பார்த்துக்கொண்டு.”

“நீ கடலில் விழுந்து எங்களை மினக்கெடுத்தாட்டி, நாங்கள் ஏன் வேலையை விட்டு வாறம்.”

“ஓ, இல்லாட்டி, வேலை செய்து வெட்டிப் புடுங்குடு வீங்கள், போங்கடா அங்கால.”

‘நக்கல்’ அனுதாப ரூபமாகவும் வருகிறது.

“இந்த வெள்ளைக்காரனே இப்படித்தானப்பா...பார்த்துக்கீத்து மெதுவாத் தள்ள மாட்டான், ராஸ்கல்.”

“டேய். டேய் எல்லாருமாச் சேர்ந்து என்னை இன்னொருக்காத் தள்ளாதீங்க. போய் வேலையைப் பாருங்க... பேசிக் களைச்சுப் போயிற்றீங்க.”

“விடுப்பு” பார்க்கப்போன இடத்தில் தள்ளப்பட்டா னென்றே எல்லோரும் கருதினர். அந்தக் கருத்து நன்மையானது தான் என சிங்கன் நினைத்தான். இருந்தாலும் வெட்கம் தலைகுனிந்தவாறு ஈரத்தலையைசாரத்தால் தேய்த்துக் கொண்டு நடந்தான்.

பரஞ்சோதியார், சரவணை, ஜயலத்...ஏற்கனவேமரத்திலிருந்து விழுந்திருக்கிறார்கள். சிங்கன் கடலில் விழுந்ததுமாடு ஏறி மிதித்தது போல் வருத்தமாக இருந்தது. குப்பைக் கூடைக்குள், குண்டு இல்லை என்கிற விஷயம் சின்ன விஷயமா, குப்பைக் கூடைக்குள் குண்டினை வைக்கிற விஷயம் மடைத்தனமானது. எத்தனை குடிகாரர்கள் வந்து போகிற இடம். இருந்தாலும், அதற்குள் தான் வைப்போம் எனத் தீர்மானமாக எழுதியதை நம்பிப் போய் பார்க்கையில், அது அங்கே இல்லாமலிருந்தால்- அதன் அர்த்தம் என்ன? கடைசி நிமிட மாற்றங்கள் ஏதும் நிகழ்ந்து விட்டதா? அல்லது கூடைக்குள் வைத்ததை வெள்ளைக்காரன் கண்டுபிடித்து விட்டானா?

ஜயலத் குண்டு பற்றிய விசயத்தை வந்து சொன்ன போது எத்தனை அதிர்ச்சியாயிருந்தது. அந்த அதிர்ச்சி முற்றுப்பெறுவதற்குள், சிங்கன் கடலில் நீச்சலடித்த ஆரவாரம் வந்துசேர்ந்திருக்கிறது.

இடிக்கு மேல் இடி!

பரஞ்சோதியார் மௌனமாக நின்றார். சப்தம் தொண்டையிலிருந்து எழவில்லை.

ஜயலத் சிங்கனைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்திருந்தான். சிங்கன் நெருங்கி வந்தபோது,

“ (யேஸ் வட் கப்பன்ட்) எனக் கேட்டான்.

“வானத்திலிருந்த அபூர்வ நட்சத்திரம் எப்படிக்கீழே யிறங்கி வந்தது.”

கண்ணாடிக்காரனைப் பார்த்து, அவன் கேள்வி கேட்டதைப் பார்த்து...சிங்கன் யோசித்தான்.

சரவணை, சொன்னான்— “இவர் எங்கட ஆள் தான், நீ பயப்படாமல் விஷயத்தைச் சொல்லு.”

வில்லன், கதாநாயகனாகிய விந்தையை யெண்ணி வியந்த பின்னர், தான் லாசியாவைக் கண்டது முதல், கடலில் விழுத்தப்பட்டுத் தண்ணீர் குடித்தது வரையுள்ள குறுங் கதையை சொல்லி முடித்தான் சிங்கன்.

“அப்ப, மகாதேவனும், பொடியன்களும் கப்டனின்ரை அறைக்குள்ளயா இருக்கிறார்கள்...” சரவணை கேட்டான்.

“கப்டனுடைய அறைக்குள்ள இருக்கிறார்களென்று சொன்னாப் பிறகு திரும்பவும் கேட்டால், நான் என்ன சொல்ல...”?... சிங்கன் சினத்தோடு திருப்பிக் கேட்டான்.

பரஞ்சோதியாருக்கு நெஞ்சிற்குள் நேரடியாகப் பால் வார்த்தது போல் இருந்தது. கடை வாயினாலும் வழிந்தது.

“என்ர பிள்ளையை நீ கண்டனியா.”

“இல்லை லாசியா தான் கண்டவள்.”

“ஆர் லாசியா.”

“கொஞ்சத்திற்கு முன் கப்பலுக்கு வந்தபொம்பினை.”

“ஏன் வந்தவ.”

“.....”

நெடுந்தாரப் பயணம்-முடியும்நேரம் வந்து விட்டதோ! பரஞ்சோதியாருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“கதையுங்கோ இந்தா வாறன்.”.....

அவர் தனது குத்தலை நோக்கி ஓடினார். வேலை வேகமாக இல்லாவிட்டாலும், சாதாரணமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பார்த்த கையோடு திரும்ப ஓடிவந்தார்.

அதற்கிடையில் இங்கே பலமான யோசனை. இரண்டு மணி நேரம் இருக்கிறது வேலை முடிய. ‘டொன்னேஜ்’ அடிப்பதானால் இரவு எட்டுவரை வேலை நீடிக்கும். அப்படியானால் இன்னும் ஆறு மணி நேரம் இருக்கின்றது.

இடம் தெரிந்து விட்டது. இப்போது என்ன செய்யலாம். ஜயலத் சிங்களத்தில் சொன்னான்.

“என்னில சந்தேகப்பட மாட்டார்கள். மூண்டு மணியாகட்டும். நான் கப்டனுடைய அறைக்குப் போய்ப் பாத்திற்று வாறன்.”

“மூன்று மணி மட்டும் காத்திருக்கிறது அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமல்ல... அதற்குள் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விடும்.”... என்று சிங்கன் எச்சரித்தான்.

“பெண்ணை வைத்துக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் நான் போவதானால், நீந்துவதற்கு ஆயத்தமாகத்தான் போக வேண்டும். மூன்று மணிக்குப் பின்பு என்றால் ‘டீ’ இண்டர்வல் நேரம் ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம்.”

ஜயலத்திற்கு நீந்துவதற்கு விருப்பமில்லையென்று அவனது பதிலிலிருந்து விளங்கியது.

“ஏன் உங்களுக்கு நீந்தத் தெரியாதா”... பகிடியாகக் கேட்டான் சிங்கன்.

சரவணை இடையில் விழுந்து சத்தமிட்டான்.

“டேய் பகிடியை விட்டுப்போட்டு, நடக்க வேண்டிய விஷயத்தை யோசி.”

ஜயலத் கண்ணாடியை, சேட் பைக்குள் வைத்திருந்தான். சரவணையின் ‘குத்தலிலிருந்து’ “தண்ணீர்...தண்ணீர்” என்ற சப்தம் காதைப் பிளந்தது. ஒரு வாளி தண்ணீரை கயிற்றில் கட்டி இறக்கி விட்டு வந்தான் சரவணை.

மீண்டும் சரியாக மூன்று மணிக்குக் கூடுவதாக முடிவு. சிங்கன் பாய்ந்து போய் தன் குத்தலுக்குள் இறங்கிக் கொண்டான்.

நிழல் சரிந்து விட்டது. தேயிலைப் பெட்டிகள் அடுக்கடுக்காகக் குத்தலுக்குள் போவதும் இறங்குவதுமாக..... அடுத்த லைற்றரின் வரவையும் எதிர்பார்க்கும் கட்டம். அது தான் வரவேண்டிய கடைசி லைற்றர். அது வருவதைப் பொறுத்துத்தான், இதே அணி தொடர்ந்து வேலை செய்வதா அல்லது நான்கு மணிக்குப் பின் இன்னொரு அணிவர வேண்டுமா என்று முடிவு கட்டுவார்கள். அந்த முடிவினை, ‘ரிசீற் கீப்பர், சூபர்வைசர், கப்பலின் ‘செகண்ட்’ ஆபீசர் ஆகியோரே கலந்து எடுப்பார்கள். ‘ரிசீற் கீப்பரை’ இந்தப் பக்கமே காணவில்லை. எங்கு போயிருப்பார்? வேறுஎங்கே’. ‘தண்ணீர்’ விடாய்த்திருக்கும்; தேடிப் போயிருப்பார்.

காற்று இப்போது கூடிக் கொண்டு விட்டது போலிருந்தது. கடற் படுக்கையிலே வெள்ளை நுரை இடையிடையே தெரிவது-காற்றுத் தொடங்கிவிட்டதை ஊர்ஜிதப்படுத்திற்று.

பரஞ்சோதியார் ‘முத்துக்குமார சுவாமி’ ஆலய வாசலில் விழுந்து மானசீகமாக வணங்கிக் கொண்டார். காணாமல் போன பொருளைக் கண்டாகி விட்டது. கையில் கிடைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. சிங்கன்-காதிற்சூள் குந்தியிருந்தும்கா தேவனைக் கண்டுவிட்டேன், கண்டு விட்டேன் எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“கடவுளே, எல்லாம் பிரச்சினையில்லாமல் முடிய வேணும்ய்யா” இதயமெல்லாம் உருகி.....உருகி..... அப்படியே வழிந்து ஓடியது. பழைய நிகழ்ச்சிகளும் அவருக்கு ஞாபகம் வந்தன.

“அண்டைக்கும் இப்படித்தானே, என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்று தெரியாமல்... எவ்வளவு அவதிப்பட்டேன்.”

வீட்டிலே, ஒரு இடத்தில் நிற்க முடியாமல் இருக்கமுடியாமல் கலவரப்பட்டு...எத்தனை பாடு. கடைசியில் மகாதேவன் பொலிசாரால் விடுபட்டவுடன், கலவரமும் விடுபட்டது. எல்லாம் இப்போது நடந்தது போல மிகத்தெளிவாகத்...தெரிந்தது.

தமிழ் இளைஞர்கள், பகிஷ்கரிப்பு, சட்டமறுப்பு என்று தொடங்கி விட்ட நேரம். இரவில் வீட்டிற்கு வர, நன்றாக நேரமாகிவிடும். பகலில், திடீர் திடீரென பல பொடியங்கள் வந்து மகாதேவனை வேலியால் கூப்பிட்டு அழைத்துச் செல்வார்கள். ஏதோ ‘புட்போல்’, ‘வொலிபோல்’ விளையாடத்தான் போகிறார்கள் என நினைத்துக் கொள்வார் பரஞ்சோதியார். லட்சுமி அதைக் கூட நினைத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனால், அடிக்கடி சப்தம் போடுவாள்.

“டேய் எங்கையடா ஊர் சுத்தப் போறாய்.”

“ஊர் சுத்தப் போ கேல்லையணை...ஊர் திருந்தப் பாடு படப் போறம்.”

“நீ திருந்து முதலில்.”

“நான் முதலில் திருந்தி, பிறகு ஊர் திருந்த நாளாகும். அது மட்டும் தமிழாட்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கேலாது. இப்பவே எங்களை நாய்கள் மாதிரி மதித்து நடக்கிறார்கள்.” என்றோடொத்த எத்தனையோ தமிழ்ப் பொடியன்களை விசாரணையில்லாமல் சிறைக்குள் அடைச்ச வைச்

சிருக்கிறாங்கள்” எத்தனை காலத்திற்குத்தான் நாங்கள் பயந்து பயந்து பலவீனப்பட்டு வீட்டுக்குள்ள அடைஞ்சு கிடக்கிறது. இனி அப்படியிருக்க முடியாது.”

“நேரத்திற்கு வந்து சாப்பிட்டுப் போட்டு ஒரு வேலையும் இல்லாமல் திரிஞ்சா, உடம்பு திமிர் முறிக்கும் தானே” லட்சுமி...மகனுடைய சொற்பொழிவைத் தாங்கமுடியாமல் கத்தினாள்.

அவளுக்கு மகன் சொன்னது எதையாவது விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வமில்லை. ஏதோ பிழையான காரியங்களில தலையிட்டு அவதிப்படப் போகிறான் என்பது மட்டும் விளங்கியது. ஒரு நாள் பரஞ்சோதியாரிடம், அங்கலாய்த்தாள்.

“நீங்கள் உங்கட பாடு...அவன் தன்ர பாடு... நேரத்திற்கு வாறேல்லை. சிநேகிதங்கள் கூடிப்போச்சு. சில நேரத்தில ஏழெட்டுப் பேர் வந்திருந்து ‘நோட்டீஸ்’ எழுதிறாங்கள். நீங்கள் கவனிக்காம விட்டால் கெட்டுப் போயிருவான்.”

இந்த எச்சரிக்கை அவரது காதினுள் நுழைந்து நெஞ்சிற்குள் வந்து குந்தியிருந்து குடையத் தொடங்கிவிட்டன.

ஒரு நாள் மகனிடம் சொன்னார்:

“டேய் தம்பி, கண்ட மாதிரி திரியாதேங்கோடா... கொண்டு போய் அடைச்சுப் போடுவாங்கள்.”

மகாதேவனோடு நின்ற இன்னொரு பையன் சொன்னான்: ‘சுதந்திரமும், மானமும், உரிமையும் இல்லாமல் வெளியிலே திரிவதிலும் பார்க்க உள்ளே போய் அடைஞ்சு கிடக்கிறது நல்லம். இப்ப எங்களை மட்டும் அடைப்பாங்கள்..... இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால் தமிழ்ப் பொடியன்கள் அத்தனை பேரும் வருவாங்கள் அடைக்கச் சொல்லி...சிறைச் சாலைகள் காணாமல் போகும்.’”

“ராசாமாரே வீரம் பேசாதையுங்கோ, சிறையில் அடைச்சு சித்திரவதைபண்ணி பட்டினியாக்கினாங்கள் எண்

டால் உங்கட வீரமெல்லாம் வடிஞ்சுபோயிடும். ஏன்தம்பி, பெற்ற சீவன்களுக்கு துன்பத்தைக் குடுக்குறீங்கள்.”

“எங்களைப் பெற்ற சீவன்கள் வருத்தப்பட்டால் பரவாயில்லை. இனி வரப் போற சந்ததிகள் கஷ்டமில்லாமல் சீவிச்சாப் போதும்.”

அவர்களை பரஞ்சோதியாரால் அடக்கமுடியவில்லை. பட்டங்கள் நன்றாக உயரப் பறந்து போய் புகார்களுக்குள் மறைந்துவிட்டன. கவனமின்மையால், பறக்கட்டும் என நூலினை வீட்டுக் கொடுத்தாகி விட்டது. ஆறுதலாக இறக்குவதற்கு பெற்றுமை அவசியம்.

பரஞ்சோதியார் மௌனமாடார்.

“முள்ளிலிட்ட பட்டுச் சேலைகள்... மெதுவாகத்தான் எடுக்க வேண்டும்”... ஒதுங்கி விட்டார் தற்போதைக்கு.

“இந்த இளைஞர்கள் எல்லாம் இப்படித் திரிவதற்கு என்ன காரணம். சுதந்திரம், உரிமை, ஆகியவைகள் மறுக்கப்படுகிற ஒரு சமுதாயத்திலே இளைஞர்கள் விரக்தியடைந்து நாளைடைவில் வீறுகொண்டு எழுவது இயற்கை தானா.”

பரஞ்சோதியாருக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

“எங்களுக்கு- மறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் தேவைதான். அதற்காக இப்படி இரவிரவாக ‘நோட்டீஸ்’ ஒட்டித்திரிய வேண்டுமா? எங்களுடைய காலத்தில் இப்படியா திரிஞ்சுனார்கள்!

பரஞ்சோதியார் கிணற்றுத் தவளை, அன்றைக்கு ஐம் பது சதம் விற்ற சீனி இன்று ஆறு ரூபாய். அன்று ஒரு ரூபாய் விற்ற அரிசி இன்று நான்கு ரூபாய்... இந்த வித்தியா சந்தான் அவருக்குத் தெரியும். வேறு என்ன தெரியும்?

யாரோ பக்கத்து வீட்டுப் பொடியன் வந்து சொன்னான்: ‘மகாதேவனை, இன்னம் அஞ்ச ஆறு பேரோடை

பொலிஸ் பிடிச்சுக் கொண்டு போயிற்றுங்கள். பட்டப் பகலில பெருந் தெருவில் 'நோட்டீஸ்' ஒட்டினவங்களாம்.'

பதறி விழுந்து பொலிசுக்கு 'ஓடிப் போனார். அங்கே எல்லாமாகப் பதினொரு பொடியன்கள் கூண்டிற்குள். மீசை கூடச் சரியாக முளைத்திருக்க வில்லை ஒருவருக்கும்.

"இவங்களுக்கு என்ன விளங்கி நோட்டீஸ் ஒட்டப் போனவங்கள்!..." பரஞ்சோதியாருக்கு 'ஜுவால்'.

"பொலிஸ் ஸ்டேசனில்" அதைக் காட்ட முடியாது. இரண்டொரு பொலிஸ்காரரிடம் காலில் விழாத குறையாக மண்டியிட்டுக் கொண்டார்.

"ஒண்டுந் தெரியாத சின்னப் பிள்ளைகள்- பச்சைப் பாலகன்கள் தயவு செய்து விட்டுறுங்கோ."

"பொலிஸ்" சிங்களத்தில் குரைத்தது.

"ஆர் இவங்களா பச்சைப்பிள்ளைகள், இவங்களை வெளியே விட்டால், ஊர் எல்லாவற்றையும் நாசமாக்கிப் போடுவாங்கள்."

பரஞ்சோதியாரின் 'மண்டியிடல்' பலிக்கவில்லை. பதினான்கு நாட்கள் சிறை. அதன் பின்பு பிணையில் விடுதலை. அந்த பதினான்கு நாட்களும் தாயும் தகப்பனும் பட்டபாடு.

"சோறு தண்ணீர் உள்ளுக்கு இறங்கவேயில்லை. காளிக்கு, சிவனுக்கு, முருகனுக்கு...எல்லோருக்கும் அர்ச்சனை. நடையாய் நடந்தாள் லட்சுமி. மகாதேவனின்கவலையோடு லட்சுமியின் துன்பமும் சேர்ந்து நன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டது பரஞ்சோதியாரை.

அடிக்கடி விசர் வந்தவளைப் போலக் கத்துவாள் லட்சுமி.

கத்தலைக் கேட்கப் பயமாக இருக்கும்.

"அவங்கள் அப்படி என்ன செய்தவங்கள். எங்கட உரிமைகளைத் தாங்கோ எண்டு தானே கேட்டதுகள். அதுக்கு இந்த அறுவான்கள் இப்படிச் செய்து போட்டாங்களே."

திட்டித் தீர்த்துக் கொண்டிருப்பாள் அவள். கடைசியில், பதினான்கு நாட்கள் முடிவில் 'கோர்ட்டுக்குப்' போய் மகாதேவனைக் கூட்டி வந்தார் பரஞ்சோதியார்.

சரியான கூட்டம். பலர் மகாதேவனுக்கு மாலைபோட்டார்கள். மாலைகளைப் பார்க்க- சந்தோஷமாக இருந்தது. பயமாகவும் இருந்தது. அவருக்கு.

பழைய சம்பவங்களின் மீட்டலை 'ஹெவன்' கப்பலின் 'சைரன்' ஒலி திடீரென அறுத்தது. பரஞ்சோதியார் நித்திரை கலைந்தவராக வெளியே எட்டிப்பார்த்தார்.

இரண்டு சிறிய மீன்பிடி வள்ளங்கள்..... கப்பலின் நங்கூரப் பக்கமாக ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மூர்த்திதான் அனுப்பியிருக்கிறான். வள்ளங்களும் வந்து விட்டன. இனி என்ன... பொடியனைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். அது சுலபமா...! யாருக்குத் தெரியும்.

பரஞ்சோதியார் சரவணையைக் கண்டார். அவன் 'வீஞ்சம்' பியதாசவோடு ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றான். அவனுக்குக் கிட்டே போய், வள்ளங்கள் வந்த விஷயத்தை குசுகுசுத்துவிட்டு நகர்ந்தார். சரவணை கப்பலின் நங்கூர ஓரத்திற்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தான். வள்ளத்திலிருந்து மரியதாஸ்கை காட்டினான்.

"எங்கட பொடியள்தான்."

திருப்தியோடு திரும்பி வந்தான் அவன்.

தேநீர் இடைவேளை நேரம் அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. குத்தல்களிலிருந்து தலைகள் தெரியத் தொடங்கிவிட்டன.

"புற்றீசல்கள்."

பின்னேரத்தில் நாட்டாண்மைமார் தேநீர் தயாரித்துக் கொடுக்க வேண்டும். வாளியை எடுத்துக் கொண்டு குசினிக்குப் போனார்கள். சுடுதண்ணீர் வாங்க' தேயிலையும் சக்கரையும் கட்டிப் பார்சலும் வந்தன.

“சுடுதண்ணீர்” இன்னும் வரவில்லை.

களைப்படைந்திருந்த சிலர் - இரும்புப் பாளங்களோடு சாய்ந்து ‘அப்பாடா’ என்றனர்.

ஜயலத் அங்கில்லை. அவன் அங்கு நிற்பதும் சரியில்லை. வீண் சந்தேகம்.

தேநீருக்காக வந்தவர்கள், அது நேரத்திற்கு வராததால், அதற்குப் பொறுப்பானவர்களைத் திட்டுவதில் நேரத்தைக் கழித்தார்கள்.

“எந்த நாட்டாண்மை இண்டைக்கு?”

“வேற யார்..... சந்தனப் பொட்டுத் தங்கராசாதான்”

“அப்ப. தேத்தண்ணி வந்தாப் போலதான்”

“ஏன்?”

“அவர் சுடுதண்ணீர் கொண்டு ஆடி ஆடி வரவே, தண்ணீர் ஆறிப் போயிரும்.”

“பிறகென்ன, பச்சைத் தண்ணீர்க்குள்ள தேயிலையைக் கலந்து தரவேண்டியதுதானே.”

அவர்கள் சொல்லி முடிக்கவும், ‘சந்தனப் பொட்டு’ தண்ணீர் வாளியோடு வரவும் நேரத்தியாக இருந்தது.

ஒருவன் கிண்டல் கதை சொன்னான்.

“இவன்கட கதையைக் கேட்டியோ, உன்ர ‘பிளேன் ரீயைக்’ குடிக்கிறதிலும் பார்க்க கடல் தண்ணீரைக் குடிக்கலாம் என்று சொல்லுங்கள்.”

‘சந்தனப் பொட்டிற்கு’ தண்ணீர் வாளிப் பாரம் வேறு — சீறி விழுந்தது.

“எனக்கு இந்தக் ‘கஜால்’ கதை தானே பிடிக்கிறேல்லை. அவசரமெண்டா கடலில விழட்டுமன். நல்ல சீனி போட்ட தேத்தண்ணியிருக்கும்— நீந்திக் குடிச்சிட்டு வரட்டுமன்.”

“சரி, சரி விசர்க் கதை கதைக்காம தேத்தண்ணி யைக் கலக்கு.”

தண்ணீர் வாளியைப் பொத்தென்று வைத்தான் சந்தனப் பொட்டு. நெற்றியில் ‘போயா’ நிலவு தோற்று விடும். அத்தனை வட்ட வடிவமான பொட்டு. அது எந்த வகையில் சேர்த்தியென்று யாருக்கும் தெரியாது. பக்தியா..... வசியமா.....!

போட்ட தொப்பி கழன்று விழாமல் ஆளையாள் சண்டை போடும் ‘கவ் போய்’ களைப் போல — போட்ட பொட்டு எந்த வேலையிருந்தாலும் அழிந்து போகாது. தங்கராசா என்ற பெயர் அழிந்து சந்தனப் பொட்டுவே நிலைத்து விட்டது. கப்பல் தொழிலாளர்களில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ரகம். சந்தனப் பொட்டென்ன — சவ்வாதுப் பொட்டுக்காரர்கள் கூட இருக்கிறார்கள்.

தேநீர் எதிர்பார்த்த நேரத்திற்கு முன்னரே தயாராகி விட்டது. தத்தல் கோப்பைகளை நீட்டிய தொழிலாளர்களுக்கு, சர்க்கரைக் கட்டிகளைக் கவனமாக, சிக்கனமாகக் கொடுத்து, கலந்த சாயத் தண்ணீரையும் ஊற்றி விடுகிறான் ‘சந்தனப் பொட்டு.’

“சாயம் கனத்துப் போச்சு.”

“சக்கரை காணாது.”

“சூடு ஆறிப் போச்சு.”

பல குரல்கள் ஏகோபித்து, வேண்டுமென்றே அல்லது உண்மையாகவோ ஒலித்தன. ‘சந்தனப்பொட்டு’ செவிட்டுப் பிரக்ஞையுடன், கலந்த சாயத்தை கோப்பைகளில் ஊற்றிக்கொண்டிருந்தான். அவன், தேவையான நேரங்களில் செவிடாகிவிடும் திறமையும், பொறுமையும் படைத்தவன்.

அவர்கள் விடுவதாக இல்லை.

“மாட்டுக்குத் தண்ணி காட்டுகிற மாதிரி எண்டு நினைச்சியே”

“எங்களுக்கெண்டு கவண்மேந்தால தேத்தண்ணிக்
காசு தாளுங்கள். அதிலயும் ஒரு வெட்டு என்ன காணும்”

‘சந்தனப் பொட்டு’வின் பொறுமை தோற்றுப்
போனது.

“இந்த உ..... (ஊத்தைச் சொல்) கதையல்லோ
கதைக்க வேணும் எண்டிறன்”

தேநீரின் தரம் சரியில்லை என்று குற்றம்சாட்டிய குரல்
களிடையே, அதனை ரசித்து உறிஞ்சும் சப்தமும் கேட்காம
லில்லை. நின்றும் இருந்தும் குடிக்கும் அவர்கள் இடை
யிடையே ஏதோவெல்லாம் கதைக்கிறார்கள். லேற்றரிவி
ருந்து கப்பலுக்கு வந்தவர்களுக்கு இன்னொரு வாளியில்
சாயம் கலக்கப்படுகிறது. சிலர், சாயம் குடித்துவிட்டு
சாய்ந்து கொண்டார்கள்.

ஐப்பசியிலிருந்து வைகாசி வரை தொடரும் ‘மொன்
சூன்’ பருவக் காற்று இலேசாக அடித்துக் கொண்டிருந்
தது.

அசதியில் இரும்புச் சுவரோடு சாய்ந்த ஒருவன் சொன்
னான்.

“சாயம் குடிச்சுக் குடிச்சு சாயம் கழண்டு போச்சு”

“ஏண்டாப்பா, சலிக்கிறாய்”

“முந்தி, கலக்கிக் குடிச்சவையள் எல்லாரும், இப்ப
கையில் ஏந்திக் கொண்டு குடிக்கினம்”

இரண்டொருவர் ஒப்புக்காகச் சிரித்தனர்.

நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும், வெய்யிலின்
உறைப்பு குறைந்தபாடில்லை. கடல் நீரை உறிஞ்சி எடுத்து
விடுவது போல் எறித்தது.

கபின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் ‘வீல் ஹவுசில்’
யாரோ ஒருவனது தலை தெரிந்தது. ஜயலத் எட்டிப்பார்த்
தான். அங்கே ஒரு வெள்ளையன்..... ‘சுவார்டர் மாஸ்டர்
ராக’ இருக்க வேண்டும். தலை இப்போது தெரியவில்லை.
கப்பல் ஓரிடத்தில் தரித்திருக்கையில், ‘வீல் ஹவுசில்’ ஒருவ

ரும் நிற்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பின் அவன் ஏன் நிற்கிறான்? ஜயலத் கப்பல் விளிம்போடு ஓட்டி நடந்து நேரத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் போக வேண்டும். அதன் பின்பு தான் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு 'ரீ இண்டர்வெல்'.

* * *

* * *

* * *

3 மணி

ஜயலத்திற்கு ஒரு சந்தேகம். சரவணையின் இடத்தை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

"ஒரு விஷயம், நீங்கள் இன்னும் கவனிக்கவில்லை."

"என்ன?"

"இந்தக் கப்பலில் ஆகக் குறைந்தது பதினைந்து 'சீமன்' என்றும் இருப்பார்கள். அவர்கள், பொதுவாக இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருப்பது வழக்கம். நானும், வந்ததிலிருந்து கவனிக்கிறேன். ஒருவரையாவது கப்பலில் காணவில்லை. பெரிய மர்மமாக இருக்கிறது....." என்று ஜயலத்!

சரவணை சொன்னான்:

"எனக்கும் இது புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. மகாதேவனை அடைத்திருப்பது போல மற்றவர்களையும் அடைத்து வைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் இலங்கையரில்லை. இலங்கையரல்லாதாரை இங்கே அடைத்து வைத்திருப்பதில் என்ன பிரயோசனம்."

"நான் நினைக்கிறேன், மகாதேவன், ஜயதிலகா ஆகியோரை அடைத்து வைத்து இம்சிக்கும் விஷயம் மற்ற 'சீமன்'களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். தம் நண்பர்களுக்கு அநீதி நடப்பதை எவரும் இயல்பாகவே பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருப்பதில்லை. இவர்களும், ஏன், என்ன

எப்படி என்று கேட்கத் தொடங்கியிருப்பார்கள். அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு முடிவு கட்டவும், இலங்கையில் இவர்களால் பிரச்சினை ஏற்படாதிருக்கவும் அடைத்து விட்டிருப்பார்கள்.”

ஜயலத் சொன்னதை சரவணை ஆமோதித்தான்.

“சிங்கன் சொன்னதைப் பார்க்கையில் கப்பலுக்கு வந்திருக்கின்ற பெண், மகாதேவனோடு சேர்த்து மொத்தம் நான்கு பேரை மட்டுமே கண்டிருக்கிறாள். மற்றவர்களையும் வேறு எங்கேயோ அடைத்துத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரமாக உலவ விட்டால், அவர்கள் அடைபட்டிருக்கும் இடத்தை காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடும் என்கிற பயமே இந்த முயற்சிகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்திருக்கிறது.

சரவணையும் ஜயலத்தும் ‘போஸ்ட் மார்ட்டம்’ நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையைக் கண்டறிய வேண்டுமானால் வெட்டி, வெட்டித் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். வெட்டும் துருவலு புத்திசாலித்தனமாக, விவேகமாக இடம்பெற்று..... சில உண்மைகளை பட்டும் படாமலும் தட்டுப்பட வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஜயலத் மிகுந்த நிதானத்துடன் கதைத்தான்.

“எங்களுக்குப் பொறுப்புக் கூடியிருக்கிறது என நினைக்கிறேன். நாங்கள் காப்பாற்ற வேண்டிய இலக்கும் நாலில் இருந்து பதினைந்து இருபதாக மாறிவிட்டது.”

“ஆம். பொறுப்புக் கூடித்தானிருக்கிறது. நிறைவேற்றுவதில் பல சுஷ்டங்களையுடைய இத்தகைய பொறுப்பினை நாங்கள் நால்வர் மட்டுமே செய்து முடிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்கிறதா?”

“ஏன் இந்தச் சந்தேகம்?”

“இல்லை..... அவர்களைச் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்கும் நமது நான்கு பேருடைய கயிறுகளை மிக இலகுவாக

அறுத்து "எறிந்து விடுவார்கள், பல கயிறுகள் சேர்ந்து அவர்களை வளைத்துக் கொள்ளுமாலை — அறுப்பது கஷ்டம்."

"எனக்கு விளங்கவில்லை."

"விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்....." சுவரணைதொடர்ந்தான். "இது தனிப்பட்ட ஒரு குடும்பத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமான பிரச்சினையென நாங்கள் கொள்ள முடியாது. இன்று — இலங்கையிலிருந்து இந்தப் பிள்ளைகளைப் போல் எத்தனையோ பேர் கப்பல்களில் போய் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு மகாதேவனை, ஒரு பரஞ்சோதிவந்து காப்பாற்றுவது தனிப்பட்டவர் பிரச்சினையாக இருக்கலாம். ஆனால், இங்கே..... நால்வர். இப்போது — அதுவும் கூடியிருக்கிறது."

கப்பலில் போய் வேலைசெய்ய வேண்டுமென்ற முடிவிற்கு நமது இளைஞர்கள் வருவதற்குரிய காரணங்கள் பல இருக்கலாம். அவற்றினை இங்கே நாம் ஆலோசிக்கத் தேவையில்லை. ஆனால், அவர்கள் எதிர்பார்த்த அந்த ஒளிமயமான எதிர்காலம், கப்பல்களில் இருட்டாக இருக்கிறது. அந்தக் கரைகள் பச்சையாக இல்லை. அவை வெறும் மாயை என்பதை புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளனர். அந்த மாயையிலிருந்து அவர்கள் தப்ப வேண்டும்.

இது ஒரு சமூகப் பிரச்சினை!

ஒரு பக்கம்..... தப்பத் துடிக்கும் எமது இளைஞர்கள். மறு பக்கம்..... ஒரு கப்பலும், அதன் சக்திமிக்க சேனையும் உள்ளது. இடையில்..... அவர்களைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் நாங்கள் நால்வர் மட்டும்.

அதுதான்..... எங்களுடைய சக்தி மட்டும் காணாமா என்று கேட்டேன்."

சுவரணை மிக ஆறுதலாகச் சிங்களத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதும், ஜயலத்திற்கு உள்ளுக்குள் புகவில்லை.

‘வெறும் மண்டை’ கேள்வி கேட்டது.

“எங்கள் நால்வரைத் தவிர வேறு யார் உதவ முடியும்?”

“ஏன் எங்கள் நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இல்லை”

ஜயலத் உதடுகளைக் கீழே யிறக்கிப் பிதுக்கிறான். அந்த யோசனை பிடிக்கவில்லையாம்.

“இது கஷ்டப்பட்டுக் கழுத்து வரை செம்மையாகப் பிடித்து விட்ட பாணையை, போட்டு உடைக்கும் வேலை.”

“எப்படி.....” கேட்டான் சரவணை.

“நான்கு பிள்ளைகளும் இருக்குமிடம் தெரிந்து விட்டது. காலையிலிருந்து மிக இரகசியமாக வைத்திருந்துவிட்டு இப்போது, பின் விளைவுகளையிட்டு சிந்தியாமல், அவிழ்த்து விடுவதால் பிரச்சினைகள் எழுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது.

இந்தத் தொழிலாளர்கள் நிதானமும், பொறுமையும் பொறுப்புகளைச் சரியாக உணரக்கூடிய தன்மையும் இல்லாதவர்கள். சில்லறைத் தனமாக நடக்கக் கூடியவர்கள். அதுதான் சொன்னேன்.....

கழுத்து வரை பாணையை பிடித்து விட்டோம். குழந்தைகளிடம் கொடுத்து போட்டு உடைக்க வேண்டுமா என்று”

சரவணை பொறுமை குறைந்தவனானான். இருந்த போதும் மிக நிதானமாகச் சொன்னான்:

“நீங்கள் சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. தொழிலாளர்கள் சில்லறைத் தனமானவர்கள் என்ற படுமோசமான அபிப்பிராயத்தினை நீங்கள் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இன்னும் சொல்லப் போனால் — நானும் ஒரு தொழிலாளி. என் சக தொழிலாள நண்பர்களின் சக்தியை என்னால் நன்றாக உணர முடியும்; வெளியில் நிதானமில்லாதவர்களாகத் தோற்றலாம். அது ஒரு பொய்யான தோற்றம். பணியைக் கொடுத்துவிட்டுப்

பார்க்க வேண்டும். அவர்களின் துணிவையும், நிதானத் தையும்.''

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, தனது தர்க்கம் என்ன விளைவைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது எனப் பார்க்கும் நோக்கில், ஜயலத்தின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்த சரவணை, அங்கே விளைவு பாதகமான ஒரு நிலையில் மிளிர்வதைக் கண்ட போது, மேற்கொண்டு என்ன சொல்லி இவனை நம்பவைக்கலாம் என யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

ஜயலத்தும் விட்டுக் கொடுப்பவனாகத் தெரியவில்லை.

“நானும் தொழிலாளர்களோடு இரவும் பகலும் வேலை செய்தவன். அந்த அனுபவம் இப்படியான ஒரு முடிவையே என்னில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. என்னைக் கேட்டால் — நாங்கள் நால்வர் மட்டுமே இதில் மேற்கொண்டும் இறங்குவது புத்திசாலித்தனம். அதை நீங்கள் மறுத்தால் — அது மடைத்தனம்.

தன்னுடைய தீர்மானமான கருத்தை ஜயலத்திடம் வலிந்து புகுத்தி, ஏற்பட்டுள்ள சிநேகிதத்தில் இப்போது மறு ஏற்படுத்திக் கொள்ள சரவணை விரும்பவில்லை. அவன் ஜயலத்தின் கருத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்பவன் போல — திடீரென மெளனமானான். மெளனம் கலக நாஸ்தி. நீட்டி முழக்கி விவாதம் நடந்த இடத்தில் அமைதி நிலவியதைப் பார்க்க என்னவோ போலிருந்தது.

சிங்கன் வந்து சேர்ந்தான்.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க.....” என்று கேட்டான்.

“ஒன்றுமில்லையென்று” இரண்டு தலைகளும் ஆடின? அங்கே நீடிக்கும் தேவையற்ற அமைதியை நீடிக்க விரும்பாத ஜயலத் சொன்னான்.

“ஒன்றுமில்லை, மிஸ்டர் சரவணமுத்து சொல்கிறார். மற்றத் தொழிலாளர்களிடமும் சொல்லி அவர்களுடைய உதவியோடு பொடியன்களைக் கண்டுபிடிப்போம் என்று... எனக்கு அது சரியாகப்படவில்லை.”

“ஏன்?”

சிங்கன் சரவணையை விட சிங்களத்தில் விளாசுவான். அவனுடைய ‘சிங்கள’ ஏன் மிகப் பெரிதாக, அழுத்தமாக விழுந்தது. தான் முன்பு கூறிய அதே காரணங்களை, வேகத்துடன் தொழிலாளர்களை அலட்சியப்படுத்தும் பாவத்துடன், ஜயலத் கூறியதைக் கேட்ட போது — சிங்கனுக்கு முகத்திலறைந்தது போலிருந்தது. அவன் நிதானமாகச் சொன்னான்.

“சரியாகப் பார்சுகப் போனால், நாங்கள் மூன்று பேரும் தொழிலாளர்கள். நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் நாங்களே இந்த வேலைக்கு லாயக்கில்லாதவர்கள்.”

சிங்கன் உதவிக்கு வந்த நிலையில் — சரவணை தன் தர்க்க ரீதியான சில கருத்துக்களை முன்வைத்து ஜயலத்தை தன் முடிவின் பக்கமாக இழுக்க முடிவு செய்து, தொண்டையை ஒரு தரம் செருமிக் கொண்டு கதைக்கத் தொடங்கினான்.

“விளக்குமாறு எட்டாத இடத்தில், தூசு தானாக மறையாது. நான்கு ஈக்கில்கள் செய்ய முடியாத ஒரு வேலையை ஒரு விளக்குமாறு மிக இலகுவாகச் செய்யும். எங்களுடைய எந்தப் போராட்டமும் — அது தொழிலாளர் போராட்டமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு எந்தப் போராட்டமாக இருந்தாலும் சரி..... மிகக்குறைந்த அளவில் சாதிப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணமே — அவை, உண்மையான விரோதிகளைத் தாக்குவதற்காக, உண்மையான நண்பர்களுடன் ஐக்கியமுறத் தவறியதுதான். சற்று முன்னர், சிங்கனை இந்தக் கப்பலின் கப்டன் மிகவும் மூர்க்கத்தனமாகத் தூக்கிக் கடலில் எறிந்தான்.

அது நன்மைக்கே என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஏனென்றால் — அந்த நடத்தை, விரோதிக்கும், எமக்கும் இடையில் மிகத் தெளிவான வேற்றுமைக் கோட்டை வரைந்துள்ளது. இதன் மூலம், எமது நண்பர்

களான மற்றையத் தொழிலாளர்களுக்கும் இந்தக் கப்
டனைப் பற்றிய உண்மையான நிலைமை விளங்கி விட்டிருக்
கும். எனவே, இச் சந்தர்ப்பத்தில் எமது நண்பர்களிட
மும் இதனைப் பற்றிக் கூறி, அவர்களின் உதவியோடு, ரக
சியமில்லாமல், வெளிப்படையாகவே நாம் இந்தப்
போராட்டத்தில் இறங்கலாம் என நினைக்கிறேன்.”

ஜயலத் அவசரமாகத் தலையை ஆட்டி மறுத்தான்.

“நாங்கள் நால்வர் மட்டுமே மிகத் திறமையாகச்
செய்து முடிக்கக்கூடிய வேலையை, நாற்பது பேரிடம்
சொல்லி முடிக்க நினைப்பது, கடைசிக் கட்டத்தில் நிற்கும்
இந்த நேரத்தில் புத்திசாலித்தனமில்லை. ஏன்..... உங்
களிலே உங்களுக்கே நம்பிக்கையில்லையா?”

“ஏன் இல்லை..... கப்டனைப் போலுள்ளவர்கள் எப்
பொழுதுமே காகிதப் புலிகள்..... சரி உங்களுக்கு விருப்ப
மில்லாவிட்டால் நான் தெண்டிக்கவில்லை. நாங்களே முயற்
சித்துப் பார்ப்போம்.”

பரஞ்சோதியார் மனதிற்குள் ஜயலத்தையே ஆதரித்
தார்.

“பொறுமை, பொறுப்பு எதுவுமே இல்லாதவர்கள்
இவர்கள். இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் போட்டு, இந்த நேரத்
தில் சொன்னால் விஷயத்தை உடைத்து விடுவார்கள்.”

பரஞ்சோதியார் தான் நினைத்ததை எவரிடமும்
சொல்லவில்லை! இது அவருடைய மகன் சம்பந்தப்பட்ட
சங்கதி. அதுவும் உயிர் போகிற சங்கதி. நூலிழை தவறினால்
எத்தனையோ உயிர்கள் தவறிப் போகும். இந்த மடையர்
களை நம்பினால் அவ்வளவுதான்.

அவருடைய மன ஓட்டத்திற்குப் பலம் சேர்க்கும்வகை
யில் அங்கு தொழிலாளர்களின் ‘முகப்பாத்தி’ நடக்கிறது.

“சிங்களை அவன் தூக்கிக் கடலில் எறிஞ்சதைப் பாத்
தியா”

“இவர், அவனை விடுப்புப் பார்க்கவல்லோ போனவர். அவருக்கு நல்லா வேணும்.”

சிங்கனுக்கேற்பட்ட சிறு நடத்திற்கே களங்கம் கற்பிப்பவர்களிடம் இந்த வெடிகுண்டு விஷயத்தைச் சொன்னால்..... வேறு வினையே வேண்டாம்.

“ஐயோ, எங்களுடைய உயிர்களும் போகப் போகிறதே என ஒப்பாரி வைத்து கப்பலையே கூட்டி எல்லாவற்றையும் நிர்மூலமாக்கி விடுவார்கள்.

ஐயலத் சொன்னது அத்தனையும் சரி என்பது போல, பரஞ்சோதியார் அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

தூரத்தில் ஆறடிக்கப்டன் அடியெடுத்து நடந்து வருவது தெரிகிறது. அவர்களோடு தான் நின்று கதைப்பதை கப்டன் கண்டு விடக்கூடாதே என்று ஐயலத் பயந்தான்.

‘ஏஜண்ட்’ கம்பனியிலிருந்து வந்தவன், இந்தத் தொழிலாளர்களோடு என்ன கதைக்கிறான் என ஒரு கணம் கப்டனால் சிந்திக்க முடிந்தால் — எல்லாம் தலைகீழாகி விடும். ஐயலத், கடற்பக்கமாகத் திரும்பி, கப்டனுக்கு முகத்தைக் காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு நின்றான். கப்டனது ‘பூட்ஸ்’ சப்தம்..... வளைந்து எங்கேயோ போய்விட்டது. சரவணையின் பக்கம் திரும்பினான் ஐயலத்.

“நான் கப்டனின் அறைக்குள் போய்ப் பார்க்கிறேன். அவன் ஒரு முரட்டு முட்டாள். நான் மிக ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வேன். அரை மணியில் திரும்பி விடுவேன். ம் சாவிகள் இருந்த பையை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்.”

சரவணை சிங்கனுக்குக் கண் காட்டினான். குருவியாகப் பறந்து போன சிங்கன், அடுத்த நிமிடம் சாவிப் பையோடு வந்து நின்றான். அதற்குள் பதினைந்து திறப்புகள். ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு ‘காட்’ கட்டப்பட்டிருந்தது.

'கப்டன்' என எழுதியிருந்ததை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு..... கபினை நோக்கி மெதுவாக அரக்கினான் ஜயலத்.

"நீங்கள் கப்டனுடைய அறைக்குள், அவன் இருக்கும் நேரத்திலேயே போகலாம். சந்தேகமில்லாமலிருக்கும். கொஞ்சம் பொறுங்கள்."

"அதுவும் சரிதான். ஆனால், 'றேடியோ றூம்' பக்கமாகப் போகும் கப்டன் இனி எப்ப திரும்பி வருவானோ தெரியாது. அதற்குள் நான் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்."

ஜயலத் போய்விட்டான்.

கபினின் பின் பக்கமாய்ப் போய் ஏணியில் ஏறப் போனவன் — ஏதோ நினைத்தவனாக, சரவணையிடம் திரும்பி வந்தான். தன் கால் சட்டையின் பின் பக்கப் பையிலிருந்து ஒரு சிறிய சாவியை எடுத்து சரவணையிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னான்.

"இது அந்த 'எலக்றி சிற்றி பொக்ஸ்' சாவி. அவசரத்திற்குத் தேவைப்படும். வைத்துக்கொள்ளுங்கள்."

சொன்ன கையோடு முயலாகி மறைந்து போனான் ஜயலத்.

சரவணை சிங்கனைக் கூப்பிட்டு சாவியை வைத்திருக்கும்படி கொடுத்தான்.

ஜயலத் மேலே ஏறி வந்து விட்டான். கப்டனின் அறைக்கு வெளியே ஈயுமில்லை. நிலவிய அமைதி பயத்தை ஊட்டியது. கப்டன் வரும் வரை சும்மாயிருந்து விட்டு, வந்த பின் போவமா என யோசித்தான். அவன் வர நேரமாகி விடுமானால்..... ஒவ்வொரு நிமிடமும் தங்கம்..... தங்கத்தை இழக்க அவனுக்கு மனமில்லை. கப்டன் வரமாட்டான் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு கபின் மாளிகையின் உச்சியிலிருந்து கீழே எட்டிப் பார்த்தான். அங்குமிங்கும் குந்தியிருந்து அரட்டையடிக்கும்

தொழிலாளர்களின் தலைக் கறுப்புகள் மாத்திரம் தெரிகிறதது.

கப்டனின் அறைக்குப் போய் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் என்று வீரூப்பாகச் சொல்லி விட்டு வந்தாயிற்று. வாயால் சொல்வது எவ்வளவு எளிது. மன மத்தளம் பலமாக அடிக்கிறது.

சிறு வயதில் கதைப் புத்தகங்களில் படித்த மந்திரவாதியின் குகையா அந்த அறை! அப்பப்பா..... அமைதி பயங்கரமானது தான்.

மெதுவாக காலடிகள் எடுத்து வைத்தான் ஜயலத். வாசலுக்கு வந்தாயிற்று. எதிரே வட்ட ஜன்னல் அரைவாசி திறந்த நிலை. எட்டிப் பார்த்தான்.

சிவப்புக் கம்பளம் கண்களைக் குத்திற்கு. பெரிய பெரிய சோபா இருக்கைகள். அவற்றை மூடிப் படர்ந்திருக்கும் 'வெல்வேட்' உறைகள். ஒரு மூலையில் பெரிய மேசை. பேன்கள்... பென்சில்கள்... ஏதேதோ அடுக்கடுக்காக மொத்தப் புத்தகங்கள்... அழகான சிறிய காற்றாடி. அறையை 'எயர் கொண்டிசண்ட்' பண்ணி வைத்திருக்கிறாளு.

மேசையின் இடது பக்க 'டிராயர்' அரைவாசி திறந்த நிலையில்..... அதற்குள் ஏதோ கறுப்பாக..... ஜயலத்திற்கு கால் பெரு விரல்கள் நொந்தன. எத்தனை நேரமென்று தான் எட்டிப் பார்ப்பது.

கப்டன் திரும்ப வந்து விட்டால்? அவன் எங்கே வரப் போகிறான். அந்தப் பெண்ணோடு இருந்து விட்டுப் போய் இருக்கிறான். களைப்புத் தீர்ந்ததும் திரும்ப வருவான்- அரை மணி நேரமாவது எடுக்கலாம். அதற்குள்..... அதற்குள்...

நடுங்கும் கையால் சாவியை எடுத்து துவாரத்திற்குள் மாட்டினான் ஜயலத். நூலிழையும் பிசகாமல் சாவி இறங்கிற்று.

‘டிக்’

குகை திறந்து கொண்டது. திறப்பினைக் கழட்டிப் பையில் போட்டுக்கொண்டான். பெனியன் தொப்பலாகிப் போனது போன்ற உணர்வு. உள்ளே காலடி எடுத்து வைத்ததும் மழைக்குள் இறங்கியது போலக் குளிர்ந்தது. ஆம் ‘எயர் கொண்டிசண்ட்’ அறைதான்.

கால்கள் உதறின.

பெருவிரல் நகத்தை மாறி மாறிக் கடித்தான். மேசைக்குக் கிட்டே வந்து, திறந்திருந்த டிராயரில் கறுப்பாகக் கண்டதைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

அது ஒரு ‘ரிவால்வர்’ உறை!

இதயம் அடி தாளாமல் - வயிற்றுக்குள் இறங்கிக் கொண்டு விட்டதோ!

ரிவால்வர் அதற்குள் இல்லை. எங்கு போயிருக்கும்? கப்டனிடம் தானிருக்கும். தற்செயலாக அவன் வந்து விட்டால் — அதோ கதிதான்..... அப்படியே எல்லாவற்றையும் கை விட்டு ஓடுவோமா என ஒரு கணம் நினைத்தான்.

தம்பி ஜயதிலகா — துரோகியைப் பார்ப்பது போல பார்த்துச் சிரிப்பது நெற்றிக்குள் படம் போல ஓடுகிறது. துரோகியாவதிலும் பார்க்க இதுக்குள்ளேயே செத்துப் போகலாம். எதுவந்தாலும் சமாளிக்க வேண்டியதுதான்.

ஜயலத், கப்டனுடைய அறையோடு வலது இடது பக்கங்களில் ஓட்டியிருந்த அறைகளின் கதவுகளைத் தள்ளிப் பார்த்தான். திறந்து வைத்து விட்டுச் செல்லும் அளவிற்கு அவன் மடையனில்லை. கப்டனின் அறைச் சாவிக்கு மாற்றுச் சாவி செய்தவர்கள், இந்த இரண்டு அறைகளின் சாவி களை மட்டும் ஏன் செய்யாது விட்டார்கள். இதற்குள் தான் அடைத்து வைப்பான் என்பதை அவர்கள் எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும்?

இருந்தாலும் வாழைப்பழத்தை அரைவாசி உரித்து வைத்தவர்கள், முழுக்க உரித்து வைத்திருந்தால் என்ன?

வெளியே காலடிச் சப்தம் கேட்கிறதா?

பாய்ந்து விழுந்து சோபாவிற்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டான். எவரும் வரவில்லை. எழுந்தான் ஜயலத். கப்பலின் சைரன் ஒலி மிகக் கிட்டடியில் காதிற்குள் யாரோ கத்துவது போலக் கேட்கிறது.

இவர்கள் ஏன் நேரங்கெட்ட வேளைகளிலெல்லாம் சைரனை ஊதி காதைச் செவிடாக்குகிறார்கள். விளங்கவில்லை அவனுக்கு. பூட்டப்பட்டிருக்கும் அறைகளுக்கு ஜன்னல்கள் இல்லை. இங்கே இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் பெண்ணையும் காணவில்லை. எங்கே போயிருப்பாள்? ஏதாவது ஒரு அறைக்குள் இருப்பாள். இன்று கப்டனுக்கு மட்டுமா அவள் சொந்தம். சீப் எஞ்சினியர், அடுத்த எஞ்சினியர் ஆகியோருக்கும் வேட்டைதான்.

'ஒருக்கா இந்தக் கதவுகளைத் தட்டிப் பார்த்தால், பொடியன்கள் இருந்தால் குரலைக் கேட்கலாம். வேறு யாரும் இருந்தால் உயிரை விடலாம். அந்தப் பெண் இருந்தால் கதைத்துப் பார்க்கலாம்.

கதவைத் தட்டும் முடிவினை அமுல் செய்யப் பயந்த மனத்துடன், அவன் அந்தச் சிறிய அறையின் குளிருக்குள் நின்று நடுங்கினான்.

கீழே குனிந்து கால்களைப் பார்த்தான். நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் இருந்தது. பூரண அமைதி. மேசை மணிக் கூட்டின் 'டிக் டிக்' சப்தம் மட்டும் பெரிதாக ஒலிப்பது போல.....

இடது பக்க கதவினை நெருங்கினான் ஜயலத். வெளியே காலடி ஓசை. அது நெருங்கி வர வர — அவனுக்குச் சட்டென மூக்கு வியர்த்தது.

"தொலைந்தோம், சிங்கனாவது கடலில் நீந்தி வந்து விட்டான்..... நான்?"

கேள்விக்குறி நெற்றிக்கு நேராகத் தொங்கியது.

அறையை நெருங்கி வந்த காலடிச் சப்தம் திடீரென நின்றது. ஜயலத்தின் இதயமும் ஒரு கணம் நின்று விட்

டதோ! எச்சிலை விழுங்கினான். காலடிகள் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தன. இப்போது சிறிது சிறிதாக மழுங்கி ஓய்ந்து விட்டது.

அவன் கதவை அசைத்துத் தள்ளிப் பார்த்தான்..... அடித் தொண்டையால் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். “ஐய திலகா..... ஐயதிலகா,”

மறுமொழியில்லை.

துணியை வரவழைத்து, இன்னும் சற்றுப் பலமாகத் தொண்டையைத் திறந்தான். வலது பக்க அறையிலிருந்து பதில் வந்தது.

“ஐயா மம மெத்தென இன்னவா” (அண்ணா, நான் இங்கே இருக்கிறேன்)

ஐயலத்திற்கு மூச்சு வந்தது. ‘அது தம்பியின் குரல் தான். சந்தேகமில்லை.’ அறையைக் குறுக்கறுத்துப்பாய்ந்து சென்று அந்த அறையின் கதவைத் தள்ளினான்.

திறக்கவில்லை.

“எத்தனை பேர் இருக்கிறீர்கள்?”

“நாலு பேர்”

“மற்ற ‘சீமன்’ எல்லாரும் எங்க!”

“அவங்களையும் அடைச்சு வைச்சிருக்கிறாங்கள்,”

“எங்க”

“தெரியாது”

“வெடிகுண்டு எங்க?”

“எங்களுடைய அறையில் என்னுடைய கட்டிலுக்குக் கீழ் ஒரு மூலையில்”

“வெடி குண்டை ‘செற்’ பண்ணியா வைச்சிருக்கிறீங்கள்?”

“ஓம், ஏழு மணிக்குச் சரியாக வெடிக்கும்.”

“இப்ப என்ன செய்கிறது?”

“வெடிகுண்டைப் பின் பக்கமாகத் திறந்து சிவப்பு வயரை இழுத்து விட்டால் வெடிக்காது.”

“சரி..... பாத்திற்று வாறன்”

விடு விடு வென்று சிவப்புக் கம்பளத்தில் நடந்தான் ஜயலத். சப்தம் காட்டாமல் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். இடது பக்க நெற்றியில் விட்டு விட்டு இடித்தது, அவனுக்கு குளிர் ஒத்து வருவதில்லை.

தம்பியோடு கதைத்தது பெரிய ஆறுதல். ஆறுதலைக் கெடுக்க எதிரே கப்டன் வந்தான்.

“வட் இஸ் த மற்றர்” (What is the matter)

“நத்திங், ஐ ஜஸ்ட் கேம் டு சீ யூ” (Nothing, I just came to see you)

குரலில் நடனம்!

“ஐ ஆம் நொட் பிஹீ, கம் லேட்டர்” (I am not free, come later)

“ரைட் ஓ”...தப்பினேன், பிழைத்தேன் என எட்டிக் கால் வைத்து நகர்ந்தான் ஜயலத்.

கபினுக்குக் கீழே, ஆறு கண்கள் அவனையே வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் “தப்பி வந்து விட்டாயா, நீயும் நீந்தப் போய் விட்டாயோ என நினைத்தோம்” என்று கேட்பது போலப் பார்த்தன. வந்த கையோடு சரவணையின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் ஜயலத்.

“இருக்கிறார்களா?”

“ஆம், ஆட்களைப் பார்க்க முடியவில்லை.”

“இப்ப கப்டன்போலானே, உங்களைக் காணவில்லையா”

“சமாளித்துக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.”

ஒரு நிமிடம் அமைதி.

“ஒரு விஷயந்தான் பயமாயிருக்கு. மடைப்பொடியன் கள் ஏழு மணிக்கு செற்பண்ணி வைச்சிருக்கிறார்கள்..... ஜயதிலகாவின் கட்டிலடியில் இருக்கு.”

சிங்கன் சொன்னான். ‘அதை என்னட்டை விடுங்கோ, நீங்க பொடியனைப் பாருங்க.’

திறப்புகளில் 'எங்கள் அறை' என எழுதியிருந்ததை எடுத்து சிங்கனிடம் கொடுத்தான் சரவணை.

மாலை மங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் அடுத்த லைற்றரில் தேயிலைப் பெட்டிகள் வந்து சேரவில்லை. 'குபர் வைசர்' நிக்கலஸ் கால்கனில் சக்கரம் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். இயல்பாகவே, அவன் நடந்து செல்வது அப்படித்தானிருக்கும்.

அவனும், ரிசீற்கீப்பருமாக கப்டனோடு கதைத்து மற்றைய அணியை அழைக்க வேண்டுமா என்பதைப் பற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

ரிசீற்கீப்பரும், குபர்வைசரும், கப்டனின் அறையை நோக்கிப் போனார்கள். சரவணைக்குச் சஞ்சலமாக இருந்தது. 'மற்ற அணி வரவேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டால், நாங்கள் மூவரும், கப்பலில் நாலரை மணிக்குப் பின்பு நிற்க முடியாது. நிற்கமுடியாது போனால்; எல்லாமே படுத்துப் போகும். பாழாய்ப் போன லைற்றரையும் காணவில்லை. 5 மணிக்கு அடுத்த அணி வந்து விடும். அதுவும் வர... குண்டும் வெடிக்க'... தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது சரவணைக்கு.

கப்டனின் அறைக்குப் போன குபர்வைசர், ரிசீற்கீப்பர் ஆகியோரையும் காணவில்லை. முடிவு தெரிந்தால்— கரைக்குப் போய் மற்ற அணியிலும் சேர்ந்துகொண்டுவரத் தெண்டிக்கலாம்.

.....எண்ணங்கள் நீண்டு கொண்டிருந்தன. பயம் மட்டுமே மிஞ்சி... சரவணையின் முகம் ஒரு விதமாக விசர் பிடித்த நாயின் தூங்கலைப் போலத் தொங்கிய வண்ணம்...

குபர்வைசர் கபின் மேலிருந்து சப்தம் போட்டான்.

"ஆ, அந்தா லைற்றர் வகுது... 'டொன்னேஜ்' அடிக்கலாம்.

இரவு ஏழு மணிக்கு முடிய வேணும். கப்பல் எட்டரை மணிக்குப் போயாக வேண்டும்."

சொன்ன கையோடு மறைந்து போனான் நிக்கலஸ்.

அவன் பக்கத்தில் நின்றிருப்பானால், தாவிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்திருப்பான் சரவணை.

அவனது தாடி குத்தும்!

*

*

*

4 மணி

சீப் என்சினியரின் அறை. மூன்று வட்ட வடிவ ஜன்னல்கள் பாதியாகத் திறந்திருக்கின்றன. வாசல்கதவு வெறுமனே சாத்தப்பட்டுள்ளது. உள்ளே தேக்கு மரத்தில் செய்யப்பட்ட 'பளிச்சிடும்' அகலமான மேசை, மேசையில்..... பேணைகள், பென்சில்கள் அழகாகச் செருகப்பட்டிருக்கும் 'ஸ்ராண்ட்.'

பக்கத்தில்—கப்பல் படம் போட்ட 'நோட்புக்.' சுடித உறைகள் கிழிக்கும் 'சலோலயிட்' கத்தி. மேசையின் முகத்தை மேலும் அழகு படுத்தும் அரை அங்குலத் தடிப்புள்ள கண்ணாடி. அதன் சீமே, விதவித நிறங்களில் கவர்ச்சியான 'போட்டோக்கள்.' அவை—கண்களை இழுக்கும் மஞ்சள் நிற அழகிகளின் நிர்வாண நளினங்கள்.

கடல்வாழ்க்கையின் நெடிய தனிமையின் கொடுமையை சிறிதளவாயினும் குறைத்துக் காட்டும் அந்தப் பச்சை நிர்வாணங்கள் எல்லா அறைகளிலும் நீக்க மற நிறைந்து காணப்படுவது கப்பல்களில் புதுமையில்லை.

மேசைக்கு எதிரே, வேலைப்பாடமைந்த சுழரும் கைபிடி நாற்காலி.

நாற்காலி சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. அது சுழரும் வேளையில்—அதில் வீற்றிருக்கும் 'சீப் என்சினியர்' சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று அர்த்தம். சிந்தனையின் ஆழம், நீளம் ஆகியவற்றை அனுசரித்து சுழற்சியின் வேகம் கூடும், குறையும்.

அவனுக்கு எதிரே, கப்டன் காலுக்குமேல் கால்போட்ட படி, ஆட்டியபடி—சாதாரண அளவிலும் பார்க்க நீளம் கூடிய ஒரு சிகரட்டை இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

சாம்பல்—தட்டில் விழுந்தது.

அவனுக்குப் பக்கத்து செற்றியில், தலைக்கு கையை ஊன்று கொடுத்தபடி சாய்ந்த நிலையில் இன்னொருதடியன், அவன் இரண்டாவது எஞ்சினியர்.

கப்பலின் முதல் மூன்று முக்கியஸ்தர்களும், மூளையைப் போட்டு ஏன் உடைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சீப் எஞ்சினியர் 'சலோலயிட்' கத்தியைத்தூக்கி அதன் கூர்மையான விளிம்பை ஸ்பரிசித்த படியே, கப்டனைப் பார்த்து கிறீக் மொழியில் சொன்னான்.

“நான் சந்தேகித்தபடியே, அந்தப் பொடியன்களின் உறவினர்கள் யாரோ இரண்டொரு பேர் கப்பலுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நீங்கள் கடலில் தூக்கி யெறிந்த அந்தச் சுண்டைக்காய்ப் பயல், அவர்களில் ஒருவனாக இருக்கவேண்டும்.”

கப்டன் பதில் சொன்னான்.

“ஆனால், கப்பலில் வேலை செய்ய வந்திருக்கும் மற்றவர்களுக்கு இது பற்றித் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில், தாங்களே பொடியன்களைக் காப்பாற்றி விடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.”

“அது மட்டுமல்ல, இந்தப் பெண்ணோடும் நாங்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும். அந்தச் சுண்டைக்காய்க்குத் தெரிந்தவளாக இருக்கிறாள்.....எங்களுக்கு எதிராக அவள் செயற்படக் கூடும்.”

சீப் என்ஜினியர் மேசை மணியைப் பலமாக ஒருதரம் அடித்தான். சப்தத்திற்குக் காத்திருந்தவர்கள் போல இரண்டு பேர் உள்ளே வந்தார்கள். கறுத்த, தடித்த கீழ்நோக்கி வளைந்த மீசைகள் அவர்களுக்கு.

தமிழ்ப் படங்களில் வழமையாக வருகின்ற வில்லனின் அடியாட்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைக்காத தோற்றங்கள். ஆணையை எதிர்பார்த்திருக்கும் அடக்கம் தெரிந்தது.

சீப் எஞ்சினியர் சொன்னான்.

“கப்பல் எட்டரைக்கு இந்தக் ‘ஹார்பரை’ விட்டுப் புறப்பட்டாக வேண்டும். அதற்கு முன் உங்கள் இருவருக்கும் மிக முக்கியமான வேலை காத்துக் கிடக்கிறது.”

வளைந்த மீசையை உருவி விட்டான் ஒருவன். சீப் எஞ்சினியர் சொல்வதை மிகக் கவனமாக அவதானிக்கிறான் என்பதுதான் அந்த மீசைத் தடவலின் அர்த்தம்.

“யாராவது கப்டனின் அறைப்பக்கமோ அல்லது சந்தேகப்படக் கூடிய விதத்திலோ நடமாடினால்— கேள்வியேதும் கேட்காமல் கட்டிப்போடுங்கள். கேள்விகளை நாங்கள் கேட்போம். கையைக் காலை நீட்டினால், முறித்து சுருக்களுக்குத் தீனியாக்கிவிடுங்கள்... காற்சட்டை போட்டவர்களாயிருப்பின் எங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு முறியுங்கள்... ஜாக்கிரதை”

‘மீசைகள்’ வேகமாக வெளியேறின.

கப்டன் நீண்ட தடிப்பான கிளாசில் ‘சம்பெயினை’ நிரப்பினான். செற்றிக்குப் பாரமாக இருந்தவனும் தனது கிளாசை ஏந்திக்கொண்டான். நாற்காலி சுழல்கிறது.

மேசை மணியை அடித்தான் அவன். ஒரு நெட்டையன் வந்தான்.

“வேலை முடிந்த குத்தல்களை மூடி, படங்கைப்போடச் சொல், மற்றைய குத்தல்களில் எந்த அளவில் வேலையிருக்கிறது என்பதை ‘டெக் மாஸ்ரரிடம்’ கேட்டு அறிந்துவா”.

நெட்டையன் திரும்பினான். அந்த அறையின் கதவு நிலை அவனது தலையில் இடிக்காமல் விட்டது பெரிய அதிசயம். ஏழு அடி உயரம் இருப்பான் போலிருக்கிறது.

சீப் எஞ்சினியரும் தன் கிளாசை நிரப்பத் தொடங்கினான். ‘சம்பெயின்’—தண்ணீருக்குச் சமானம். வெறி என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை.

கிளாசுகள் காலியானதும், நிசப்தத்தை முறித்தான் ‘செகண்ட் எஞ்சினியர்’.

“அந்தப் பெண் எந்த அறைக்குள் இருக்கிறாள்?”
கப்டன் தன்னைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

“Then get me the key” (தென் கெற் மீ த கீ)

திறப்பு கைமாறியதும், ‘செற்றி’ காலியாகியது. தன் காற்சட்டை பின்பக்கப் பையினுள் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த (Condom) ‘கொண்டம்’ கவரை எடுத்து புன்முறுவலினூடே காட்டிவிட்டு நகர்ந்தான். ‘செகண்ட் எஞ்சினியர்’. அவனுடைய முகத்தில் — அணையை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறத் துடிக்கும் நீரின் அழுத்தம். லாசியாவின் அறையைக் குறியிட்டு அவன், சீட்டியடித்துக் கொண்டே நடந்தான்.

“கப்டன் சீப் எஞ்சினியரிடம் கேட்டான்.

(What Next) “இனி என்ன?”

(We Will Have a look around)

“ஒரு தரம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்”

உதட்டில் படிந்த ‘சம்பெயின்’ நுரையை துடைத்து விட்டுக்கொண்டு கப்டன் எழ, சீப் எஞ்சினியரும் அசைந்து கொடுத்தான்.

சுழரும் நாற்காலி, கிறீச்சிட்டது.

ஓய்வுப் பெருமூச்சு.

அறைக்கு வெளியே, தாழ்வாரத்து நிழலில் நின்று கொண்டு குத்தல்களை அவதானித்தார்கள் அவர்கள். வேலை மும்முரமாகத்தான் நடக்கிறது. சூபர்வைசர் நிக்கலஸ் மூன்றாம் நம்பர் குத்தலருகே யாருடனோ கத்திக் கொண்டு நி ள்க்கிறான்.

“Very good worker” “மிக நல்ல வேலைகாரன்”
நிக்கலசைக் காட்டிச் சொன்னான் சீப் எஞ்சினியர்.

சீலிங்வேலை நான்காம் இலக்கக் குத்தலிலிருந்து வெளிக் கிளம்பி அந்தரத்தில் நிற்கிறது.

வீஞ்சம்மன் பியதாசவின் முதுகால் வழிந்தோடும் வியர்வை, வெய்யிலுக்குப் பளிச்சிடுகிறது. வீஞ்சம்மன் கந்தையா 'ஒரு வாய்' வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.

"Look at that point" "அந்த இடத்தைப் பாருங்கள்".

முதலாம் குத்தலின் ஓரத்தோடு, கபின் ஆரம்பமாகும் இடத்திற்குச் சற்று அந்தப் பக்கமாரச் சுட்டிக்காட்டினான்.

"What is that" "அது என்ன?"

"அதில் நிற்பவர்களாகத் தானிருக்கவேண்டும், நாம் தேடுகிற பேர்வழிகள்"

"எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?"

"நான் கடலில் தூக்கிப்போட்ட பயல் நிக்கிறான். மேலும் கீழும் பார்த்து ரகசியம் பேசுகிறார்கள். வேலை நேரத்தில் ரகசியம். இவர்கள்தான் ஆட்கள். சந்தேகமே யில்லை."

சீப் எஞ்சினியர் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துண்டால் துடைத்துவிட்டுத் திரும்பவும் மாட்டிக்கொண்டான். கண்ணாடி கூர்மையாகப் பார்த்தது.

சரவணை, பரஞ்சோதியார், சிங்கன்... முக்கோணம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஜயலத்தும் வந்து சேர்ந்துகொண்டால் சதுரம். அவனைக் காணவில்லை.

கப்டன், வாயில் நுழையாத ஒரு பெயரைச் சொல்லியாரையோ கூப்பிட்டான். 'வாயில் நுழையாதவன்' கைபோட்ட வெள்ளை பெனியன் போட்டிருக்கிறான்' வந்து மரியாதையாக எட்டத்தில் நின்றான்.

"அவர்களுடைய சூபர்வைசரை அழைத்து வா".

ஆணை பிறந்தது. அவன் பறந்தான்.

காற்று, சிறிது வேகமாக அடிப்பது போலிருந்தது. கடலைகள் பெரிது பெரிதாக மாறிமாறி குறைந்த இடை

வேளையுடன் வந்து, மறைந்து, வந்து மறைந்து... கார்ப்ப வதிக்கு அடுத்தடுத்துவரும் வயிற்றுக் குத்துப்போல...

சூரியன் வான முகட்டிலிருந்து மேற்குப் பக்கமாகச் சரிந்துகொண்டிருந்தான். கடலில் இந்தப் பக்கத்தில் நிழல் படியப் படிய அமைதி நிலவுவது போன்ற உணர்வு. மீன் பிடிக்கப் போயிருந்த 'எஞ்சின்' படகொன்று வேகமாகத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தது. ஒருவனைத் தவிர, மற்றவர்கள் எல்லாம் நல்ல நித்திரையில் சரிந்து கிடக்கிறார்கள். படகில் உற்சாகத்தைக் காணோம். மீன் சரியாகப் பிடிபடவில்லை.

கப்டனும், சீப் எஞ்சினியரும், அறைக்கு மீண்டார்கள்.

“சூபர்வைசரைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“எங்களுக்கு விசுவாசமாக இருக்கக்கூடியவன்”

“எப்படி?”

“அவன் குடிக்கு அடிமை”

“இப்போது அவனை என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?”

“அவனது எஜமானனை உட்செலுத்தப் போகிறேன்”

“வேலை நேரத்தில் குடிப்பானா?”

“அந்த நேரமானாலும் எஜமானனுக்கு மிகுந்த மரியாதை காட்டுபவன் அவன்”.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“காலையிலேயே பரீட்சித்துப் பார்த்துவிட்டேன்”

“சம்பெயினா? விஸ்கியா?”

“குறைந்த நேரத்தில் நிறைந்த வெறியேற்றுவதில் விஸ்கிதான் வீரன்.”

“போத்தலை எடுத்து வைக்கவா?”

“ஆம்”

சுவரோரமிருந்த மெல்லிய 'பிளைவூட்' பலகையினாலான கதவினை அரக்க, புத்தக ரூக்கை போன்ற 'குடிகள் அறை' வாயைப் பிளந்தது.

ஒவ்வொரு ரகத்திலும் ஏழெட்டுப் போத்தல்கள். உள் ளிருக்கும் குடியின் அழகைவிட, போத்தலும் அதன் லேப லும், கண்களை இழுக்கக் கூடியதாயிருந்தன. இன்று முழுக் கப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். அவர்களுக்கோ பழகிப் போன அழகு.

விஸ்கிப் போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு கதவினை மூடி விட்டான் சீப் எஞ்சினியர்.

கடலின் மூர்க்கமான தனிமைக்கும் குளிர்க்கும் சூடேற்றக் கூடிய வல்லமை பெற்றவைகள் இந்தக் குடி வகைகள்.

கதவு தள்ளப்படும் நிழலாட்டம் தெரிகிறது.

“சூபர்வைசர் வருகிறார்...” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான் ஒருவன்.

சீப் எஞ்சினியரின் செம்படை நிறப் புருவத்தில் அரிக்கிறது. தடித்த புருவம். அவனைப் பார்க்கவே பயங்கரமாக இருக்கிறது.

‘சம்பெயின்’ வேறு அடித்திருக்கிறான். பூனைக் கண்கள் மின்னுகின்றன. அவன் தனக்குள் அரற்றினான்.

“இன்றைக்கு எல்லோரையும் ஒரு கை பார்த்துவிட வேண்டும். பன்றிகள்... கறுத்தப் பன்றிகள்... கொழுப் புப்பிடித்த பன்றிகள்”

கப்டன் அவனது அரற்றலை ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். குடியின் விடாயோடு அறைக்குள் வந்துசேர்ந்தான் சூபர்வைசர் நிக்கலஸ். கொடுத்து வைத்தவன். கல்லோ யாச் சாராயாச் சூழலுக்குள் மிதப்பவன் அவன். இன்று விடியற்காலையில் வரும்போதே பூனையின் முகத்தில் விழித்து விட்டு வந்திருக்கிறானே. குடிப்பதற்குத்தான் கூப்பிட்டிருக்கிறான் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தபோதும்... அதைக் காட்டிக்கொண்டுவிடக் கூடாதேயென்பதில் கவனமாயிருப்பவனாய்,

“யேஸ், யூ கோல்ட் மீ” எனக் கேட்டவண்ணமாய் நடு அறைக்குள் வந்து நின்றான்.

“யேஸ், கம்! ரேக் யுவர் சீந்”

எங்களோடு சேர்ந்து குடிப்பதில் ஆட்சேபனை ஏதும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்”

சீப் எஞ்சினியர் விடுப்புப் பார்வையோடு கேட்டான். ஓழுங்காகப் பதில் சொல்வதானால்— “இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நானாவது தவறவிடுவதாவது... ஊத்துங்க சொல்றன்” என்றுதான் சொல்லியிருப்பான். ஆயினும் பதில்— மரியாதைச் சிரிப்போடு வெகு பவ்வியமாக வந்தது. if you wish “நீங்கள் விரும்பினால்...”

ஏற்கனவே பாரித்த இரண்டு கதிரைகளோடு, இன்னொரு கதிரையும் பாரித்தது.

“விஸ்கியை தனியாகவா அல்லது கலந்தா எடுக்கப் போகிறீர்கள்”

“தனியாக”

போத்தலாகவே கவிழ்ப்பவனுக்கு கலவை தேவையில்லை.

“நல்லது... வாருங்கள்”

நீண்ட, வாளிப்பான ஒளி மிகுந்த கிளாஸ்கள்.

போத்தலின் தலையைத் திருகி உடைத்தான் நிக்கலஸ். அந்தத் தொழிலில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவன். மூன்று கிளாஸ்களிலும் அளவாக ஊற்றினான்.

விஸ்கியின் நிறம் எடுப்பாக இருந்தது. குடித்தால் இன்னும் கலாதியாக இருக்கும் வழமைபோல ஒரே விழுங்கலில் முடித்துவிடாமல் சிறிதாக நாக்கினை நனைத்துவிட்டு கிளாஸை மேசையில் வைத்தான் மரியாதைக்காக.

கண்கள் சிகரெட் பெட்டியைத் தேடின.

சீப் எஞ்சினியர், ‘ஸ்டேட் எக்ஸ்பிறஸ் 555’ பெட்டியைத் தூக்கி நிக்கலஸிடம் எறிந்தான். நிக்கலஸ் நினைவில் மிதந்தான்.

“விஸ்கி...என்னோடு வேலைக்கு வந்தவர்களுக்கு இந்த இனிமையைச் சுவைக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டாமல் போனதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்? வெள்ளைக்காரனும் தகுதிபார்த்துத்தானே குடிக்கக் கூப்பிடுகிறான்.”

‘பெல்லை’ அடித்தான் கப்டன். தலையொன்று கதவு இடுக்கினூடே எட்டிப் பார்த்தது.

“சிப்ஸ் கொண்டுவா”

“தயங்காமல் குடியுங்கள்...” தைரியம் கொடுத்தான் சீப் எஞ்சினியர். ‘தைரியம் கொடுப்பதற்கு நான் குழந்தையுமில்லை, விஸ்கி...பேதி மருந்துமில்லை. இருந்தாலும் இன்னும் சரியாகப் பழகாதவர்கள் முன்னிலையில் என்னுடைய பாரம்பரிய குடி ஆர்வத்தைக் காட்டத்தான்—வேண்டுமா?

கலங்காத விஸ்கி நிக்கலசின் நெஞ்சுக் கூட்டைத் தடவிச் சென்றது.

“எத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு...ஆ...கப்பல் புறப்படு முன்னர் காலியாக்கிவிடவேண்டும்... போத்தலை”

சிகரட்டில், நீண்ட இழுவையும், விஸ்கியில் உறுஞ்சலுமாக— இனம் புரியாத இன்பத் துளைப்பில் மிதந்தான் அவன்.

கிழங்கு வறுவல்—கண்ணாடித் தட்டில் வந்தது.

‘கசட்’ நேடியோ ஆங்கில சங்கீதம் இசைக்கத் தொடங்கியது.

விஸ்கிக்கு அம்மாதிரியான ‘கத்தல்’ சங்கீதம் தான் பொருத்தம்.

‘கசட்டில்’ பலர் ‘ஹாய்’, ‘ஹூய்’ எனக் கத்துகிறார்கள். நிக்கலசிற்கும் எழுந்து ஆடவேண்டும் போலிருந்தது.

‘சிறிது நேரம் போகட்டும்’.

“இதற்குள் புளுங்குகிறதுவாருங்கள், சிறிது வெளியே போய் காற்றில் நிற்போம்”... கப்டன் விசயத்தைத் தொடங்க வசதி பார்த்தான்.

நிக்கலசிற்கு மூக்கும், தாடையும் வியர்த்தது.

அது வெறியின் ஜனனக் கட்டம்.

'உசத்தியான' சரக்கு.

கைத்துண்டால் அழுத்தி முகத்தைத் துடைத்துவிட்டான். கிளாசைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வெள்ளையர்களைத் தொடர்ந்தான்.

வெளியே 'லீஞ்சு' இயந்திரத்தின் இயக்கம். வலைகள் மேலே எழும்புவதும், கீழே போய் மறைவதுமாக...பிரயாணத்தில் ஈடுபட்டிருந்தன.

சரவணையும் அவனது சகாக்கள் இருவரும், இன்னும் தளத்திலே நின்று கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சீப் எஞ்சினியரிடம் கண்காணிப்பினால் கப்டன். சீப் எஞ்சினியர் தொண்டையைச் செருமிவிட்டுக் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் சொன்னான்.

"மிஸ்டர் நிக்கலஸ், அங்கே பார்த்தீர்களா... அந்த மூன்று பேரும் ... காலையிலிருந்தே கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். வேலையொன்றும் செய்யாமல் சந்தேகமான முறையில் கப்டனின் அறைப்பக்கம் போவதும், வருவதும், கூடிநின்று கதைப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏதோ ஒரு திட்டத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள் போல எங்களுக்குப்படுகிறது. அவர்கள் வெளியே நின்று அரட்டை அடிக்காமல் பார்த்துக்கொள்வது உங்கள் பொறுப்பு."

அர்த்த புஷ்டியோடு பேச்சு நின்றது.

இலவசக்குடி... கடமைப்பாடு...

நிக்கலஸ் கபின் மாடியிலிருந்தே கீழ் நோக்கிக் கத்தினான்.

வெள்ளைக்காரர்களே எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஏய் சரவணே, நானும் கனநேரமாய்க் கவனிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீங்கள் வேலைசெய்யவந்தனீங்களா, அல்லது கப்பலைக் கவிழ்க்க வந்தனீங்களா. நான் சொன்ன தால ஜயாமார் பொறுமையா இருக்கிறீர்கள். இல்லாட்டி

இவ்வளவிற்கும் நீங்கள் கரைக்குப் போயிருப்பீர்கள்...
பேய்க்கதை பேசிக்கொண்டு நிக்காமல்— குத்தலுக்குள்
இறங்கி வேலையைப் பாருங்க...ம்...ம்”

சப்தம் வந்தது தான் தாமதம்; சிறிதுநேரம் நிலைகுத்தி
நின்று விட்டு, பரபரவென்று குத்தல்களுக்குள் இறங்கத்
தொடங்கினார்கள் சரவணையும், நண்பர்களும்.

வீஞ்சமன் கந்தையா பகிடி பண்ணினான்.

“டேய், வாங்கிற சம்பளத்துக்கெண்டாலும் வேலை
செய்யுங்க என்று தலைதலையாய் அடித்துக்கொண்டேனே.
நாங்கள் சின்ன ஆக்கள் சொன்னாக் கேட்பீங்களா?... அவன்
கத்தினவுடன அவதி அவதியாய் இறங்குறீங்கள்...ம்...
பார்த்து இறங்குங்கோ விழுந்திடப்போறீங்கள்”

சரவணை, கந்தையாவைப் பார்த்து முறைத்துவிட்டுப்
படிகளில் இறங்கிக்கொண்டே சொன்னான்.

“உன்னுடைய பக்கத்தில் இப்ப மழை பெய்கிறது. எங்
களுக்குப் பெய்யும்; அப்ப நான் கதைக்கிறன்”

“சும்மா நேரத்திலேயே, ஒண்டும் செய்யாம ‘கைபார்’
போடுகிறனீங்கள்... மழை பெய்தா விழுந்து படுத்திடுவீங்
கள்... சரி...சரி... போங்க... போய் இனியெண்டாலும்
வேலையைப் பாருங்க.”

தலைகள் குத்தல்களுக்குள் மறைந்துகொண்டன.

வெள்ளையர்களுக்குத் திருப்தி.

நிக்கலசிற்கு அதைவிடத் திருப்தி.

“வழமையில் திருப்பி முறைப்பவர்கள்... இன்று எவ்
வளவு மரியாதையாக அடங்கிவிட்டார்கள்... இவங்களுக்கு
இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும். சரவணைக்கு, தான்
பெரிய கொம்பென்று நினைப்பு. தனக்கு தொழிலாளர்கள்
மத்தியில் இருக்கும் செல்வாக்கை வைச்சு, என்னை எத்தனை
இடங்களில மடக்கியிருக்கிறான். இப்படித்தான் அவன்
கொம்பை உடைக்க வேணும். உடைக்க உடைக்க வளரும்

அவனுடைய கொம்பு...பார்ப்பம்...ஒரு நாளைக்கு வேரோடு
உடைக்கவேணும்”

விஸ்கி மூளைக்குப் புகுந்து முறுக்கேற்றியதோ.

தன் பெருமையை ஆங்கிலத்தில் பாடுவது பொருத்த
மென நினைத்தானே, என்னவோ...மடைதிறந்தது.

“நான் விரலை அசைத்தால் போதும்... சுருண்டு
போவார்கள். இவர்களையெல்லாம் வைக்க வேண்டிய
இடத்தில வைக்கவேண்டும். கப்பலை நேரத்திற்கு அனுப்ப
வேண்டுமென்ற கடமையுணர்வு மருந்திற்குமில்லை... பார்த்
தீர்களா...எப்படிப்பட்ட செம்மறி ஆடுகளோடு நாங்கள்
வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது என்பதை.”

அவனது கருத்தை ஒப்புக்கொள்வதாகவும், திற
மையை மெச்சுவதாகவும், முகபாவத்தாலும், தலை ஆட்
டத்தாலும்— தேவை கருதி— தெரிவித்துக் கொண்டார்
கள் வெள்ளையர்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை— தங்
கள் வேலை செவ்வனே முடியும்வரை நிக்கலஸ் மிகக் கீர்த்தி
பெற்ற திறமைசாலி. முடிந்தபின்...

‘அவனும் செம்மறி ஆடுதான்’

‘செம்மறி ஆடு’ கிளாசை அடுத்ததரம் நிரப்ப அறைக்
குள்ளே சென்றது.

நேரம் நான்கு இருபதை அணுகிக்கொண்டிருந்தது.

“கசட்டில் ‘ஹாய்’ கூய் சங்கீதம் முடிந்து வாத்தியக்
கோஷ்டியின் ‘அறுப்பு’ நடக்கிறது. கப்டன் கசட்டின்
‘டேப்பை’ ‘ரீவைண்ட்’ செய்து பழைய ஹாய் கூய் சங்கீ
தத்தையே மீண்டும் போட்டான்.

நிக்கலசிடம் சீப் எஞ்சினியர் சொன்னான்.

“மிஸ்டர் சூபர்வைசர்... நான் நினைக்கிறேன்... அந்த
மூன்று பேரும் பெரிய சதித் திட்டத்தோடு கப்பலுக்கு
வந்திருக்கிறார்கள் என்று. பாதுகாப்பு நடவடிக்கையாக,
கப்பல் தொழிலாளர் சிலரை உள்ளே வைத்திருக்கிறோம்.
அவர்களில் யாரோ இவர்களுக்கு எழுதி அறிவித்துள்ளார்

கள். அவர்களைக் காப்பாற்ற இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களை நீங்கள் அவதானிக்கவேண்டும். கப்பல் எட்டரை மணிக்குப் புறப்படுமுன்னர் — அவர்களிடமிருந்து பிரச்சினை வராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்”

நிக்கலசின் குறி... குடி மட்டுமே.

சீப் எஞ்சினியர் சொன்னது விளங்குவது போலவும் விளங்காதது போலவும் இருந்தது. கிளாசில் கண்ணாக இருந்ததால்... எல்லாவற்றிற்கும் வெறும் தலையாட்டலே பதிலாக வந்தது.

சீப் எஞ்சினியர் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“உங்களைப் போன்ற கடமையுணர்வுள்ள உத்தியோக நண்பரிடம் மட்டுமே இது போன்ற இரகசியங்களை நாம் சொல்ல முடியும். கண்டவரிடத்திலும் நாம் சொல்ல முடியுமா?”

தொப்பி அளவாக விழுந்திருக்க வேண்டும்.

“நீங்கள் எதற்கும் பயப்படவேண்டாம். இந்தச் சுண்டைக் காய்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்... நீங்கள் உங்களுக்கு ஊற்றிக்கொள்ளுங்கள்”

கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தான் இரண்டாவது எஞ்சினியர். வந்த கையோடு, தன் பங்கிற்கு ஒரு கிளாசில் ஊற்றி... ஒரே கவிழ்ப்பு...

“எப்படி... திருப்தியாக இருந்ததா?”

“டொபியை உறையோடு சாப்பிட்ட மாதிரி”

“பசி அடங்கி விட்டதா?”

“அது அடங்காது”

கப்டனும் அவனும் சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

நிக்கலஸ் குடியில் சங்கமம். இன்று முழுக்க வேண்டுமா னாலும் குடித்துக் கொண்டிருக்க அவன் தயார்.

நாலரையைக் குறிக்க மேசை மணிக்கூடு ஒரு தரங்
அடித்தது.

வெளியே ஆளரவமும் சலசலப்பும் கேட்டன.

*

*

கப்டன் வெளியே வந்து பார்த்தான். மீசைக்கார
வெள்ளையர்கள் இருவரும் ஜயலத்தோடு ஏதோ கரமுர
வென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜயலத்தின்
கையை அவர்கள் பிடிக்க எத்தனிப்பதும், அவன் திழுறுவ
தும் பறிப்பதுமாக ஒரே ரகளை.

“ஓ... ஜயலத் என்ன செய்துவிட்டான்!”

கப்டனைக் கண்டதும், ஆசிரியரைக் கண்ட ‘ரகளைப்
பிள்ளைகள்’ போல முறைப்பாடு கொடுப்பதற்கு நான்
முந்தி நீ முந்தியென முன்னேறினார்கள் ஜயலத்தும்
வெள்ளையர்களும்.

“வட் இஸ் த மற்றர்...” சினத்துடன் கேட்டான் கப்
டன். வெள்ளைக்கார ‘மீசைகளில்’ ஒன்று கரூராகக் கத்தி
யது.

“சேர், உங்கள் அறையைக் கள்ளத் திறப்பொன்றால்
திறந்துகொண்டிருந்தான். பேச்சு முச்சில்லாமல் ஒரே
தூக்கில் கொண்டுவந்துவிட்டோம்.”

ஜயலத், ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவன், தன் பதி
லால் பிரச்சினை இன்னும் அதிகமாகும் எனத் தோன்றிய
தால், வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டுக்கொண்டு நடப்பது
நடக்கட்டும் என்று சும்மா நின்றான்.

ஜயதிலகாவை நினைக்க நினைக்க ஆத்திரம் ஆத்திரமாக
வந்தது.

“பள்ளிக்குப் போற நாளிலேயே சொல்லுக் கேட்க
மாட்டான். நீ என்னுடைய ‘பிறடிக்குச்’ சொல்லு என்
கிற விதத்தில் போய்க்கொண்டேயிருப்பான்”.

டேய் இங்கே வாடா... நான் கூப்பிட்டுக் கொண்டே
யிருக்கிறேன்... நீ உன்னுடைய பாட்டில போய்க்கொண்

டிருக்கிறாய்... என்று உரக்கக் கத்தினால்— “உன்ரை வேலை யைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ போ... எனக்கு ஒண்டும் சொல்லத் தேவையில்லை...” என்று தட்டிக் கழித்தே பழகி விட்டது.

ஒரு கீழ்ப்படிவு... ஒரு பயம்... எதுவுமே இருக்கிற மாதி ரிக் காட்டிக்கொள்ளமாட்டான். ஜயதிலத்திற்கு கோபம் பொங்கிவந்து, அவனுக்கு இரண்டு முதுகில் வைத்தால் தான் அது தீரும் என்ற நிலை வந்தால்— எட்டிப் பிடித்து நான்கு வைப்பான்.

அவனுக்கு கண்ணீரே வராது.

அப்படி ஒரு முரடு. மகா முரடு... மாட்டுக்கு அடித்தது போல மறுமொழியே வராது.

இன்னும் அடி... உன் கையால் அடி வாங்கியே நான் செத்துப்போறன். உன்னையும் கரைச்சலில போடுறன் பார்... என்று சொல்வது போன்ற மூர்க்கப் பிடிவாதத் துடன் சும்மா நிற்பான். தம்பியின் இந்தப் புதுமையான பிடிவாதம், அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மேலும் அதிகமாக்கும்.

திரும்பவும் நான்கு, முதுகில் விழும். கால் கையெல் லாம் விறைத்துக்கொள்வது போல அப்படியே நிற்பான்.

தலை, தாடி எல்லாம் வளர்த்துக்கொண்டு கடுந் தவம் புரியும் கிழட்டுத் துறவியைப் போல இருக்கும் அவனைப் பார்க்க. நேரஞ் செல்லச் செல்ல, ஆத்திரம் கோபமெல் லாம் பயமாக மாறிவிடும் ஜயலத்திற்கு.

இருந்திருந்து... அடிக்கும் எண்ணத்தையே விட்டுவிட் டான் ஜயலத். ஆனால்... எக்கேடாவது கெட்டுப்போ... என்று உடன் பிறந்த தம்பியை எப்படி விட்டுவிட முடியும்?

அப்பா முத்து பண்டா கூட அடிக்கடி சொல்லுவார்...

“இவனுக்கு என்ற குணமும் இல்லை. அம்மாவின்னுடைய குணமும் இல்லை. பாட்டனுடைய குணமும் இல்லை... யாரு டைய குணமென்றே தெரியவில்லை.”

இப்படியொரு பிடிவாதத்தை, முரடை என் வாழ் நாளிலேயே சந்திக்கவில்லை என்று நொந்துகொள்ளுவார்.

ஜி.சீ.ஈ. பாஸ் செய்தபின்பு, வேலை கிடைத்தவுடன் பொறுப்புகள் உண்டாக்கித் திருந்தக்கூடுமென்று பார்த்தால்...வேலை?

குதிரைக்கொம்பு!

நல்ல காலம்...1971ம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற 'இளைஞர் குழப்பத்தில் இவன் சம்பந்தப்படவில்லை. முரட்டுத் தனமான குணத்தை வைத்துப் பார்க்குமிடத்து,' சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் ஆளை உயிரோடு பார்ப்பதே மிகவும் கஷ்டமாயிருந்திருக்கும்.

“கப்பலுக்குப் போராய்... உன்னுடைய முரட்டுத் தனத்தை விட்டுப்போடு... கண்காணாத தேசத்தில உனக்கு ஒன்று நடந்துவிட்டால் —ஒரு கடிதம் போட்டு அறிவிக்கக் கூட ஆள் இருக்கமாட்டான்”... ஜயலத் விநயமாக ஜய திலகாவிடம் சொல்லிவைத்தான்.

போகின்ற சமயம். அவன் ஒப்புக்கொண்டதுபோலவே யிருந்தது.

கொழும்புத் துறைமுகத்தில் கப்பல் ஆயத்தமாக நிற்கிறது. தம்பியை வழியனுப்ப அண்ணன் வந்திருந்தான். ஜயலத்—பொறிகள் கலங்கிப் போய் அழுது வடிந்தான். அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. தம்பி முரடனாக இருக்கலாம். அவனைப் பிரிவது என்றால்!

“தம்பி, அப்பா அம்மாவிற்கு வயது போயிற்றுது. நாங்க இரண்டுபேரும் தான் அவங்கட கண்கள். இப்ப ஒரு கண் குருடாயிட்டது போல அவங்களுக்கு இருக்கப் போகுது. எனக்கு மட்டும் என்னடா தம்பி. நீ இல்லாவிட்டால் உயிரே போயிடுமேடா... நான் யாரோடு சிரிக்கிறது. யாரோடு விளையாடுறது... யாரோடு சண்டை பிடிக்கிறது. நீதானேடா எனக்கு எல்லாம்”

பலர், பக்கத்திலிருந்த போதும், தன்னையறியாமல் கண்களை மூடி அழுதான் ஜயலத். பயணம் செய்கிற வேறு சிலரிடம், தன் தம்பியைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டான். கப்பலில் ஏறும் நேரம் வந்துவிட்டது. தம்பியினுடைய சூட்கேஸை ஒரு கையிலும், மறு கையில் தம்பியையும் பிடித்துக்கொண்டு கப்பலுக்குள் ஏறினான் அவன்.

கப்பலுக்குள் முழுதாக ஏறியிருக்கமாட்டான்.

திடீரென ஒரு பொறி பறந்தது போல...

“அண்ணா, அண்ணா, என்னை விட்டுப் போகாதே யண்ணா”

‘யார் அழுவது...தம்பியா...நம்பவே முடியவில்லையே’ ...விக்கித்துப்போனான் ஜயலத்.

ஜயதிலகா, அண்ணனை அப்படியே இறுகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். தன்னுடைய உடலை மட்டுமல்லாது, உயிரையும் இணைத்துக்கொள்பவனைப் போல இறுக்கிக்கொண்டான். கண்கள்—முதலுக்கும், வட்டிக்கும், குட்டிக்குமாகச் சேர்த்து அழுது வடிந்தன. பெரியவனான பின்பு அவன் அழுது அன்றுதான் கண்டான் ஜயலத்.

புதிய சட்டை மாட்டி, புத்தகப் பை தோளில் தொங்க தாயின் பக்கத்துணையோடு ஆரம்பப் பள்ளிவாசல் வரைக்கும் தைரியமாக வந்த குழந்தை, திடீரென அடம்பிடித்து, அழுது போக மாட்டேன், போகமாட்டேன் என்று சப்தம் போடும்சாயலைப் போன்றேயிருந்தது அவனது செய்கையைப்பார்க்க.

ஜயலத்திற்கு மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை.

கப்பல் சங்கு ஊதிவிட்டது.

“நானாலை துவண்டுபோய்விடுவேன், இவனென்றபடியால் தன் முரட்டுக் குணத்தால் சமாளித்துக்கொள்வான் என்ற ஒரு வித நம்பிக்கையில்லல்லவா ஒரு வாறு மனம்தேறியிருந்தேன். இவனுக்கு திடீரென என்ன நேர்ந்துவிட்டது.

இவ்வளவுதானா இவனுடைய துணிவு? இவ்வளவு காலமும் இருந்தது போலித் துணிவுதானா. கல்லு கல்லு என்று நினைத்திருந்தது நொறுங்கித் தூள் தூளாகிப் போய்விட்டதே”.

தம்பியின் கன்னங்களில் வழிந்தோடிய கண்ணீரை ஆதரவாகத் துடைத்துவிட்டான். சிறிய வயதில் தூக்கி வளர்த்த குழந்தையாகத் தோற்றினான் அவன்.

‘தம்பி இவ்வளவு கரமானவன் என்கிற விசயம் புறப்படும் இந்த நேரத்திலா தெரிய வேண்டும். முன்னர் விளங்கியிருந்தால்—இந்தப் பிரயாணத்தையே தவிர்த்திருக்கலாம்’.

தம்பிக்கு முத்தம் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தான் ஜயலத். அவன் கப்பல் தளத்தில் நின்று அழுதழுது அண்ணனுக்கு கையசைத்த காட்சி...இன்னும் கண்களுக்குள் நிற்கிறது.

‘அந்தச் சொல்வழி கேளாத’ தம்பியால்தானே இத்தனை கஷ்டமும்’.

ஜயலத்தின் நினைவுப் படம் படாரென்று அறுந்தது.

“ஆரம்பத்திலிருந்தே நீ எங்களை ஏமாற்றிவந்திருக்கிறாய்.”

‘பிளடி பாஸ்ராட்ஸ்’.

“நீ என்ன நோக்கத்தோடு வந்திருக்கிறாய் என்பதும் எனக்குப் புரியும்”...கப்டன் சொன்னான்.

ஜயலத் மௌனமாக நின்றான்.

“யூ பிளடி பாஸ்ராட்ஸ்”

ஜயலத்திற்குப் பொறுக்கவில்லை. உடைத்துக்கொண்ட வெள்ளம்.

“யாரடா ஏமாற்றியது. நீங்களா நானா. ஒன்றுமறியாத சின்னப் பிள்ளைகளை ஏமாற்றி அடைத்துவைத்து, சித்திரவதை செய்து இறங்கிப்போக அனுமதிக்காமல் புலுடா காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறீங்களே... பச்சோந்தி நாய்களைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தண்ணீர் அடிக்கிறீங்களே...”

இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் குண்டு வெடிக்கும். அதற்கா வது நீங்கள் மறுமொழி சொல்லித்தானாக வேண்டும்...என் னையா பிளடி பாஸ்ராட்ஸ் என்கிறாய்... நீ பிளடி பாஸ் ராட்ஸ்... உன் அப்பன் பிளடி பாஸ்ராட்ஸ்... நாயே''...

மீசைக்காரர் இருவரும் அவனைத் திமிருது பிடித்துக் கொண்டனர்.

ஜயலத்திற்கு வாயை மூடிக்கொண்டிருக்க முடிய வில்லை.

“பிள்ளைகள் வெடிகுண்டு வைத்தது பிழையென்று கரு தியதால்தான் நான் இவ்வளவு தூரம் பொறுமையாகக் காத்திருந்தனன். ஆனால்— நீங்கள் பிணந்தின்னிக் கழுகு கள். உங்களுக்கு வெடிகுண்டு வைத்ததில் இம்மியளவும் பிசகில்லை. ஏழுமணிக்கு வெடிகுண்டு வெடிக்கும். அதற்குப் பிறகு பார்ப்பம்...உங்களுடைய வித்தாரங்களே.”

எதைச் சொல்லக் கூடாதென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தானே—அதனை இத்தனை பகிரங்கமாகச் சொல்லிவிட்டான் ஜயலத்.

கப்டனுக்கு வயிற்றில் புளிகரைத்துவிட்டாற்போலிருந்தது. ஒரு கணம்... கப்பல் வெடித்துச் சிதறுவது போன்ற பிரமை.

“சீ...சீ...இது வெறும் பிரமையேதான்... வெடியாவது மண்ணாவது...யாரிடம் இந்தப் பூச்சாண்டி காட்டுகிறான். அந்தச் சுண்டைக்காய்ப் பயல்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத காரியம்”

கப்டனின் மனம் சாதகமான சமாதானங்களைத் தேடி அலைந்தது. சீப் எஞ்சினியருடைய முகம் சிவத்துப்போய் விட்டது. கொண்டையைச் சிலுப்பிவிட்ட காட்டுக்கோழி போல நின்றான் அவன்.

நிலைமை சரியில்லை. அல்லாது போனால்— ஜயலத்தைக் குத்திக்கொளறியிருப்பான்.

ஜயலத் பிடியை விடவில்லை.

“எல்லோரும் கர்த்தரை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். மணிக் கணக்கில்தான் உங்கள் வாழ்க்கை.”

“டோன் பி சில்லி”...என்றான் கப்டன். ஜயலத்திடமிருந்து எச்சரிக்கை பறந்தது.

“எங்கட பிள்ளைகளை உடனடியாக விட்டுவிடுங்கள். இல்லையானால் உங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பிப் போகமாட்டீர்கள்”

“பயமுறுத்திப் பார்க்கிறாயா?”

“இல்லை... நீங்கள் தப்பிப் போவதற்கு வழி சொல்கிறேன்”

“முதலில் உன்னை, நீ காப்பாற்றிக்கொள்”

“கொண்டுவாருங்கள் இந்தப்பயலை அறைக்கு”

தடதடவென்று ஜயலத்தை இழுத்துப் போனார்கள். காலியான விஸ்கிப் போத்தலுக்கு முன்னாலிருந்து, ஏதோ தனக்குள் பிளாத்திக்கொண்டிருந்தான் நிக்கலஸ்.

‘தடி மீசைகள்’ இரண்டும் கப்டனின் அடுத்த ஆணைக்காகக் காத்திருந்தன.

“சரி இப்போது உண்மையைச் சொல் ... நீயார்”

“நீ அநியாயமாக அடைத்து வைத்திருக்கும் ஜயதிலாவின் அண்ணன்”

“ஓஹோ...நீ அவிழ்த்துவிட்ட கதையா... வெடிகுண்டு சங்கதி”

“கதையா...உண்மையா என்பது இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் தெரியும்”

“பிராங்க்...உன்னுடைய கைவரிசையைக் காட்டு”

தடித்த மீசையில் ஒன்று கையை நீட்டியது. ஜயலத் ‘செற்றியில்’ தொப்பென விழுந்தான். பிராங்க் அவன் மேலேறி அமர்ந்துகொண்டான். கழுத்தின் சுற்றளவை அளந்துபார்க்கிறான்!

ஜயலத் வலி தாங்காமல் சிங்களத்தில் கத்தினான்.

“டேய் எங்கட நாட்டிற்கு வந்து எங்கட கழுத்தையே முறிக்கிறீங்களா...நான் செத்தாலும் பரவாயில்லை. நீங்களும் என்னோடு வரப்போகிறீர்கள் என்ற நிம்மதியே எனக்குப் போதும்... அம்மே!”

ஐயலத்தின் சேட் பொத்தான் பிராங்கின் கையோடு வந்தது. தண்ணீரில் விழுந்து தத்தளிப்பவன் போல, கையைக் காலைப் போட்டு அடித்துத் திமிறினான் அவன்.

அறைக் கதவை உட்பக்கமாக நின்று சாத்திவிட்டு அதிலேயே நின்றான் இரண்டாவது எஞ்சினியர். சீப் எஞ்சினியர் கண்ணால் ஏதோ சைகை காட்டினான். அதற்குள் வலது கண்ணுக்குக் கீழ் குத்தொன்று விழுந்தது ஐயலத்திற்கு.

பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே கன்னம் புடைத்துப் போயிற்று.

சீப் எஞ்சினியர் நிறுத்தச் சொன்னான், கப்டன் தன்பங்கிற்கு —சப்பாத்துக் காலால் உதை கொடுத்தான். விலா எலும்பில் முறிவு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

‘ஐயோ’ என்ற சப்தம் மட்டும் கேட்டது.

கப்டனின் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினான் சீப் எஞ்சினியர். இனி எதற்காக அவனை அடிக்கவேண்டும். ஐயலத் பிரக்ளை இழந்தவனாக வெல்வெட் விரிப்பில் மல்லாந்து கிடந்தான். கீழ் உதடு பிளந்து இரத்தம் வடிந்தது.

நிக்கலசிற்கு எதுவுமே புரியவில்லை. படங்களில் வருகிற சண்டைக்காட்சி போலவேயிருந்தது. ஐயலத் பிரக்ளை இழந்தபின் உதடு வெடித்து இரத்தம் சிந்திய பின் தான் இது படத்தில் வரும் சண்டைக் காட்சியல்ல என்பதை உணர்ந்தான். அரை மணிநேரமாக ஏற்றிய வெறி ...அரை நிமிடத்தில் காணாமல் போனது போன்ற உணர்வு.

வெறி அவிந்து போயிற்று.

கப்டனிடம் காரணம் கேட்கப் பயமாக இருந்தது. ஐயலத்திற்குக் கடைசியாக விலா எலும்பில் விழுந்த உதை

இன்னும் கண்களுக்குள்... அவன் போட்ட 'ஐயோ' சப்தம்
காதுகளுக்குள்...

வெறி என்ன 'கிக்' என்ன... எல்லாம் பறந்தே போய்
விட்டது.

கப்டன் சொன்னான்.

"சூபர்வைசர்... நீ போய் நான் சொன்ன அந்த மூன்று
பேரையும் கவனி... அது உன்னுடைய பொறுப்பு"

நிக்கலஸ் ஒன்றும் பேசாமல் வெளியேறினான்.

தீனி அளவுக்கதிகமாகப் போட்டுக் கோழியைக்
கொழுக்க வைத்துவிட்டு, திடீரென வெட்டுவதுபோல இருந்
தது கப்டனின் கதையும்... செய்கையும்.

நிக்கலசிற் கு நெஞ்சிற்குள் ஏதோ பிரட்டியது.

சீப் எஞ்சினியர் கப்டனைப் பார்த்து எச்சரிக்கை செய்

தான்.

"இந்தப்பன்றி சொன்னதை நாம் விளையாட்டாக
எடுக்கக் கூடாது. உண்மையிலே வெடிகுண்டு இருக்குமா
னால் அது ஆபத்தான நிலைமை... இப்போது என்ன செய்ய
லாம்"

"என்ன செய்யலாம்... அந்தப் பொடியன்களுடைய
உடல்களை உடைக்கலாம். உண்மை வராமல் விடாது"

"பிராங்க் கம் ஒன்"

கப்டனைத் தொடர்ந்து இரண்டு 'மீசைகளும்' எஞ்சினி
யர்களும் வேகமாக வெளியேறினார்கள்.

ஜயலத்திற்கு இன்னும் நினைவு திரும்பவில்லை.

*

*

*

மூன்றாம் அத்தியாயம்

கூப்பல் கொழும்பிற்கு வரும் வழியிலேயே, மகாதேவனையும் அவனது நண்பர்களையும் அந்தப் 'போற்றணை' அறைக்குள் போட்டு அடைத்து விட்டார்கள். காற்று வருவதற்கென்று இருக்கின்ற ஒரேயொரு சிறிய ஜன்னலும் பூட்டியே கிடந்தது. இரும்புப் பாளங்களினாலான சுவர்களின் சூட்டை, வெக்கையை தாங்கவே முடியவில்லை. ஒருவருக்கே காணாத அறை நால்வரை முதுகுடையத் 'தாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இப்பொழுது இது தான் நேரம் என்று கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. உணவு வரும் வேளையில் மட்டுமே நேரத்தை ஊகிக்க முடியும். கண்ணிருந்தும் குருட்டு ஜென்மங்களாக இருக்க வேண்டிய நிலை.

மகாதேவனுக்கு கண்கள் உள்ளே போய்விட்டன. உடல், வியர்த்துப் பிசு பிசுத்து—சட்டையோடு ஒட்டிப்பிடித்தது. குளித்து மூன்றரை நாட்கள். சிறிய 'டொயிலட்' ரும் ஒன்று பக்கத்தில் இருந்ததால் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

ஜயலத் வந்து கதவைத் தட்டிக் கூப்பிடும் வரை, தப்பு வோம் என்ற எண்ணமே 'அற்றுப் போய்த் தானிருந்தது.

கப்பல் சிங்கப்பூருக்கு வந்ததில் இருந்தே நெஞ்சிடியும்...
சஞ்சலமும் தான். அப்பப்பா... எத்தனை பயங்கரம்.

சிங்கப்பூரில் கப்பல் நின்றபோது, இவர்கள் அடிக்கடி
கரைக்குப் போய் வந்ததும், கடிதங்கள் அனுப்பியதும் கப்
பல் காரருக்குச் சந்தேகத்தை புண்டாக்கிவிட்டது.

தங்கள் சொந்த நாட்டிற்குக் கப்பல் போக இருப்பது
இந்தப் பயல்களுக்குத் தெரியும். சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்
படுத்தி, கப்பலிலிருந்து தப்புவதற்கோ அல்லது வேறு நாச
வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கோ முயலலாம். அந்த முயற்சியை
அடியோடு வெட்டிவிட வேண்டும்.

.....இப்படிக் கப்டனும் சீப் எஞ்ஜினியரும் நினைத்தார்
கள்.

சிங்கப்பூரில், கப்பல் பதினேழுநாட்கள் நின்றது. முதல்
பத்து நாட்களும் இவர்களைக் கவனிப்பதில் அஜாக்கிரதை
யாக இருந்து விட்ட கப்டன், திடீரென விழித்துக் கொண்
டான். அவர்களுடைய நடவடிக்கைகள், நம்பிக்கையளிப்
பனவாக இல்லை.

கரைக்கு இனிமேல் போக வேண்டாம் என்ற ஆணை
பிறந்தது. அவர்களது கடிதங்கள், 'செக்' பண்ணப்பட்ட
டன; தமிழும் சிங்களமும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு எப்படித்
தெரியும்? இருந்தபோதும், இவ்வளவு கண்டிப்புகளுக்கு
நடுவில், அவர்களுடைய கண்களுக்கும், கைகளுக்கும் அகப்
படாமல் சில கடிதங்கள் இலங்கையை வந்தடைந்து விட்
டன.

நீதியும், நேர்மையும், உரிமையும் மறுக்கப்படுகிற இளை
ஞர்கள்... வெடிகுண்டு வைக்கும் அளவிற்கு வருவது அப்
படி யொன்றும் புதினமான விடயமில்லை.

“சீன வெடிக்கே, காதுகளைக் கண்களைப் பொத்திக்
கொண்டு ஓடும் பயந்த சுபாவமுள்ள மகாதேவனே—இந்த
அளவிற்கு துணிந்து விட்டான் என்றால்... மற்றவரைப்பற்றி

என்ன சொல்ல இருக்கிறது. உயிருக்குத் துணிந்து விட்டவர்களால் எதைத்தான் சாதிக்க முடியாது.

கள்ளச் சாவினைச் செய்து எடுப்பதில் பலத்த கஷ்டமும், காசுச் செலவும், குறுகிய நாட்களுக்குள் செய்து தரவேண்டும் என்று கூறியதால், கூட்டணத்தை இலகுவாகக் கூட்ட முடிந்தது. ஒருவர் மாறி ஒருவராக, ஒவ்வொரு நாளும் கரைக்குச் சென்று, அளவுகள் காட்டி, சாவினைச் செய்து முடிப்பதற்குள், உயிரே போய்விட்ட மாதிரியிருந்தது அவர்களுக்கு.

இடையிடையே மகாதேவன் ஜயதிலகாவோடு விவாதித்துப் பார்ப்பான்.

“வெடி நண்டு விஷயத்தை கைவிட்டுப் போட்டு வேறு வழிகளில் முயற்சிப்போமா?”

“நாங்கள் தப்புவது மட்டுமல்ல.....கப்பலைத் தகர்த்தெறிகிறதும் தான் என்னுடைய எண்ணம்.”

“அதுக்கு நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.”

“ஏன்?”

“நாங்கள் தப்பினால் போதும் என நான் நினைக்கிறேன். இலங்கையில் தப்ப முடியாது போனால், வேறு எங்குமே எங்களால் தப்பமுடியாது. ஆகவே, எமது நாட்டில் சகல முயற்சிகளையும் செய்து பார்ப்போம்.”

“நீ விடிய விடிய இலங்கையின் சரித்திரத்தைக் கேட்டு விட்டு, யார் பிரதமமந்திரி என்று கேட்கிறாய். இலங்கைக்குக் கப்பல் போவதற்கு முன்னரே—எங்களைப் பிடித்து அடைத்து விடுவார்கள்.”

சரவணபவன் குறுக்கிட்டான்.

“இங்கேயே, இரவிரவாக கப்பலிலிருந்து இறங்கி நீந்திச் சென்றால் என்ன.”

“அதையெல்லாம் இனி யோசிக்க முடியாது. நாங்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக், காசு செலவழித்து வெடி நண்டு

சாவிசுள் செய்து எடுத்தது— தப்பிச் செல்வதற்கு மட்டுமல்ல, எங்களுக்குச் செய்த அநியாயங்களுக்குப் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டுமென்பதற்காகவும் தான்.”

ஜயதிலகாவின் பேச்சில் பொறிகள் பறந்தன.

சரவணபவன் சொன்னான்:

“இங்கு தப்பியும் புண்ணியமில்லை. பாஸ் போர்ட் எங்கள் கைவசமில்லை. கள்ளத் தோணிகளும் இக் காலத்தில் கை கொடுக்காது. கப்டனிடம் ஆயிரக் கணக்கிலிருக்கும் எங்களது பணமும் வீண், எங்கள் மண்ணில் வைத்து தப்பு வதற்கு முயற்சிப்பது தான் நல்லது.”

என்னதான் சொன்ன போதும்; வெடிகுண்டு விஷயத்தில் மகாதேவனுக்கு உடன்பாடு ஏற்படவேயில்லை. நண்பர்களை வழிக்குக் கொண்டுவர இன்னும் இடமிருப்பது போன்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு விடாப்பிடியாக தொடர்ந்து கேட்டான்.

“வெடிகுண்டு விஷயத்தை நாங்கள் மறுபரிசீலனை செய்தால் என்ன..”

“இனி முடியாது. உங்களுக்குப் பயமாக இருந்தால் நீங்கள் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். வேறு எந்தக் கப்பலிலும் காண முடியாத கொடுமைகளை நாம் இத்தனை காலமும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நாங்கள் எதைச் செய்தாலும் அவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. எடுத்ததற்கெல்லாம் குத்தலுக்குள் அடைத்து வைப்பதும், கடலுக்குள் தள்ளுவதும் தான் தண்டனையென்றால், அவற்றை எத்தனை நாட்களுக்கென்று பொறுத்துக் கொள்வது...ஆனால் ஒன்று..... பிரச்சினைகள் ஏதுமில்லாமல் தப்பினால்— வெடி குண்டை எறிவதைப் பற்றி யோசிக்கலாம். இல்லாது போனால் எல்லோரும் அழிந்து போக வேண்டியது தான்.”

ஜயதிலகா கல்லாகக் கடுமையாக இருந்தான். அடிக் கடி அடைத்து வைத்துச் சித்திரவதை செய்ததால் சுதந்

திரம் இன்றியமையாதது என மிக உக்கிரமாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் மேலும் சொன்னான்.

“எங்களை மனிதர்களாக மதிக்கிறார்களா. நாயிலும் கேவலம். நாங்களும் மனித ஜென்மங்கள் தான் என்று காட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்து விட்டது!”

இப்படியே... அவர்களது ஓய்வு நேரத்தை விவாதங்கள் நிரப்பிக் கொண்டு போகும். முடிவு என்னமோ ஜயதிலகாவின் முடிவாகத்தானிருக்கும். குப்பைக் கூடைக்குள் வெடிகுண்டை வைப்பதற்கு முடிவு கட்டியவன் அவன் தான். பின்பு-அதைக் கட்டிலின் அடியாக மாற்றியவனும் அவன் தான்.

அண்ணன் ஜயலத்தின் குரலைக் கேட்டவுடன், தப்பிச் செல்வதற்குரிய நேரம் வந்துவிட்டது எனச் சந்தியாக உணர்ந்தான் ஜயதிலகா. மூச்சு வந்தது அவனுக்கு. அவனுக்கு மட்டுமா மகாதேவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அப்படித்தான்.

வெளியிலிருந்து கேட்ட சப்தத்தை- கதவோடு கதவாக உராய்ந்து கொண்டு நின்று அத்தனை பேரும் அவதானித்தார்கள். ஜயலத் சிங்களத்தில் கதைத்தது சரியாக விளங்காது போனாலும்—பச்சை விளக்கு சம்பத்தில் தெரிவதான ஒரு நிம்மதி.

மணிக்கணக்கில் ‘செற்’ பண்ணி வைப்பது சில வேளைகளில் முந்திப் பிந்தி வெடிப்பதற்கு வழி கோலலாம். ஒரு கிழமைக்குள், ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வெடிக்கக்கூடியதாகவே அந்த வெடிகுண்டினை அமைக்கச் சொல்லியிருந்தான். 10- 4-76ந் திகதியன்று இரவு படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர்... இரவு ஒன்பது மணியளவில் அதனை ஓடவிட்டு, கட்டிலின் அடியில் சுவர் ஓரமாக, இலகுவில் யாருடைய கண்களிலும் படாத மூலையில் வைத்து விட்டான். 14ந் திகதி மாலை ஏழு மணிக்கு அது வெடித்தாக வேண்டும். கப்பலை உடைத்து, எல்லா உயிர்களையும் குடித்தாகவேண்டும்.

ஒரு சமயம்... வெடிகுண்டு விஷயம் சரியென்று பட்டது மகாதேவனுக்கு. மடைத்தனங்களிலே பெரியது இது என்று இன்னொரு சமயம் மனதில் உறைத்தது. உறைத்து என்ன பயன். ஜயதிலகாவிற்கு உறைக்க வில்லையே! 11-4-76ந் திகதி காலை எட்டு மணிக்கு கொழும்பிற்குக் கப்பல்போய்ச் சேரும் போது தாங்கள் அடைபட்டுக் கிடப்போம் என்பது இன்னும் சந்தேகமாகவே இருந்தது.

13-4-76ந் திகதி தமிழ்ப் புதுவருடம். உயிரே போகப் போகுதாம்... புதுவருடம் என்ன புதுவருடம்!

ஜயதிலகா 'முரட்டு மாடன்' போல தான் பிடித்த மாட்டிற்கு ஐந்து கால்கள் என்று திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். மாடொன்றை முழுதாகப்பிடித்து வந்து முன்னால் நிறுத்தி நான்கு கால்கள் என்று நிரூபித்தால் நம்பப் போகிறான். அப்படியே நம்பினாலும்—ஒத்துக் கொள்வான். அவ்வளவு முரட்டுப் பிடிவாதம். அந்தப்பிடிவாதம் தான்... ஜயதிலகாவின் அறிவிற்கு பூட்டுப் போட்டு இயங்க விடாது தடுத்து வைத்திருக்கிறது.

கப்பலை வெடிக்கச் செய்வதால் உண்டாகக் கூடிய சிக்கல்களை, பின் விளைவுகளை மனம் வரிசையிட்டது.

நான்கு பேருடைய உயிர்களும் போகும். ஒரு பாவமும் அறியாத மற்ற 'சீமன்'களுடைய உயிர்களும் போகும் கப்டனுடையதும், அவனது கூலிப் பட்டாளத்தினது உயிர்களும்... போனால் போகட்டும். பாவ புண்ணியம்! ஈவு. இரக்கம் கொஞ்சமேனும் பார்க்காத அந்த 'மாட்டு ஜென்மங்கள்' செத்துப் போகட்டும். கப்பல் வெடித்துச் சிதறும். ஆயிரக் கணக்கான கப்பல்களுக்குச் சொந்தமான கம்பனிக்கு இது ஒன்றும் பேரிழப்பாக இருக்கப் போவதில்லை. தலையிலிருந்து மயிர் ஒன்று கழன்றது போலிருக்கும்.

உலகம் வியக்கும், பத்திரிகைகள் கொட்டை எழுத்துக்களில் பத்தி பத்தியாக எழுதும். அடிமைத் தலையிலிருப்பவர்கள் விழுந்து விழுந்து படிப்பார்கள்; மெச்சுவார்கள். அடக்கியாளும் வர்க்கத்தினர் தூற்றுவார்கள்.

ஆனால்...கப்பல் வெடித்ததற்குரிய காரணம் தெரியாததால், அவர்கள் எப்படி மெச்சவோ அல்லது தூற்றவோ முடியும். இதனால் உண்மையான இழப்பு யாருக்கு?

எங்களுடைய பெற்றோருக்குத் தான்.

எத்தனை எதிர்பார்ப்புகள்!

எத்தனை மனக் கோட்டைகள்!

எல்லாம் ஒரு நிமிடத்தில் தகர்ந்து தரைமட்டமாக... சிந்தனை ரேகைகள் படரப் படர மகாதேவனுக்கு பயமுண்டாயிற்று.

ஜயதிலகாவை, அவனது இப்போதைய நிலைபின்றும் அசைக்க முடியாது. மற்ற நண்பர்கள் இருவரையும் தனித்தனியாக அணுகிப் பார்த்தான். அவர்களும் அவனைப் போலவே நிலைகுலைந்து போயிருந்ததை உணர்ந்து சிறிது ஆறுதலடைந்தான்.

இன்னொன்று...திருகோணமலையில் கப்பல் வெடிக்க மானால்—அதில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கப்போகின்ற...என் தந்தையின் கதி...அப்பாவித் தொழிலாளர்களின் கதி.....

“மடையன் ஜயதிலகா” அவனையறியாமல் முணுமுணுத்தான். அவனோடு இது விஷயமாக இனிமேலும் விவாதித்துப் பயனில்லை. மூனையை முறையாகப் பாவிக்காத வனிடம்...முட்டிப் பார்த்தால்—உடைவது என் தலையாகத் தானிருக்கும். ஆனால், அந்த ‘ரூஸ்கல்கள்’ கட்டாயம் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். அதில் கருத்துவேறுபாடில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி ஞாபகத்தில் வந்தபோது மகாதேவனுக்கு நெஞ்சு துடித்தது.

விமலசூரியா, அன்று இரவு கப்பலுக்குத் திரும்பிவரவில்லை. வருவதானால் ஏழு மணிக்குத் திரும்பி வந்திருக்க வேண்டும். கரைக்குப் போனவன் அடுத்த நாட்காலை எட்டு மணிக்கே வந்தான். சிங்கப்பூர் தியோட்டர் ஒன்றில் நடுச்சாம சினிமாக் காட்சி பார்த்து விட்டு, வசதிப்பட்ட இடத்தில் சாப்பிட்டுப் படுத்துவிட்டான்.

கப்டனின் கடுமையான கட்டளை... கரைக்குப் போனால் ஏழு மணிக்குத் திரும்ப வேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றாகப் போகக் கூடாது.

பிந்தி வந்தவனை, அந்தி சாயும் நேரம் தன் அறையில் வந்து சந்திக்கும்படி கப்டன் சொல்லியனுப்பினான். அதனை விமலசூரியா பெரிதாக எடுக்கவில்லை. சாவதானமாகக் கப்டனின் அறைக்குப் போனான். போனவனைக் கேள்வியேதும் கேட்காமல்— கன்னத்திலறைந்து, கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்து, அசிங்கமான ஆங்கிலம் பேசி இம்சைப்படுத்தினான் கப்டன். துப்பாக்கியைக் காட்டி மிரட்டினான்.

பாவம்... விமலசூரியா பயந்து நடுங்கிவிட்டான். கண்கள் குளமாகிப் போய்விட்டன. அறைக்குள் திரும்பி வந்தவன், கட்டிலில் விழுந்து, தேம்பித் தேம்பி அழுத காட்சி.... 'ஓ..... அந்தத் தடியனைப் பழிக்குப் பழி வாங்கியேயாக வேண்டும்.'

நண்பர்கள் துடித்தார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு..... மகாதேவனின் மனமும் இறுகிவிட்டது. என்னதான் இறுகிவிட்டாலும் கூட, வெடிகுண்டினை, அதன் பயங்கரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது மனம்.

சிங்கப்பூரில் தான் இதுவும் நடந்தது.

காலே ஏழு மணி போல..... எங்களுடைய பாஸ்போர்டுகளோடு அறைக்கு வரச் சொல்லி அனுப்பினான் கப்டன். பறித்து வைக்கப் போகிறான் என நினைக்கவில்லை. ஆனால், பறித்த பின்தான் ஏமாந்து போனதையெண்ணி வருத்தப்பட்டார்கள். ஆம்..... சந்தேகமில்லாமல்..... கப்டன் யமன் தான். பெயரை என்னவோ கசமுச என்று வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அவன் யமன் தான்.

உரிமைகளை ஏற்கனவே இழந்தாயிற்று. மானம் பூஜ்யம். இருந்தால்—பூட்ஸ் கால்களை முகத்திற்கு நேரே தூக்க

மாட்டான். இப்போது பாஸ்போர்ட்டுகளும் போய்விட்டன. சம்பளம்—அதை நினைக்கவே வேண்டாம்.

பின்..... வெடிகுண்டை எப்படி விட்டுக் கொடுப்பான் ஜயதிலகா?

ஏழு மாத சம்பளத்தில் அரைப் பங்கு அப்பப்போ வாங்கிச் செலவழிந்துவிட்டது. மிகுதி?

இலங்கையில் கப்பல் நிற்கப் போகிறது. வெளியே இறங்க விடாதவன், தாய், தந்தையைப் பார்க்க விடாதவன்—கையில் காசா தருவான்?

10.4.76ம் திகதி இரவு பத்து மணி. எல்லோரும் அயர்ந்துவிட்டார்கள். மகாதேவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. கட்டிலுக்குக் கீழிருந்து வரும் டிக் டிக் சப்தம் வெடிகுண்டை முகத்திற்கு முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

நினைக்க நினைக்கக் கண்கள் இருண்டுகொண்டு வந்தன. கனவுகள் வந்தன. ஆங்கிலப் படங்களில் வருகிற மாதிரி—கப்பல் வெடித்துச் சிதறியது. மனதை வேறு வழியில் விரட்ட முனைந்தாலும் பலனில்லை. வெடிகுண்டு அவனை ஓட ஓட விரட்டியது. குப்புற விழுந்து, எழுந்து திரும்ப ஓடினான். துரத்தி வந்த அது..... இப்போது எதிர்கொண்டழைத்தது. எட்டுத் திக்கிலும் நின்று கலகலவென்று சிரித்தது.

வெடிகுண்டு சிரிக்குமா? சிரிக்கிறதே!

மகாதேவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். தட்டில் வந்து தொப்பென விழுந்து இருந்துகொண்டு பேய்ச் சிரிப்புச் சிரித்தது. குளிக்கப் போனான். பாத்ரூமிலும் அதே சிரிப்பு. இதற்கு எப்படி உயிர் வந்தது? கனவும், நினைவும்—காகங்கள் மரத்திலிருந்து திடீரென ஒன்றாகக் கலைந்து போவது போல—பறக்கும். அந்நேரம் நிம்மதியாக இருக்கும்.

எதிர்பாராமல்—திரும்பவும் கனவுகள் வந்து கோலம் போடும், பனம் பழத்தை வந்து மொய்க்கும் கொசுக்கள் போல.

தீர்மானித்துவிட்டான். ஏதாகிலும் செய்தாக வேண்டும். அல்லாவிடில், வெடிகுண்டு கொல்வதற்கு முன்பே, அது அழைத்துவரும் கனவுகளும் நினைவுகளும் அவனைக் கொன்று விடும் போலிருந்தது.

பதினொருமணியிருக்கும். கப்டன் அழைப்பதாக ஒருவன் வந்து சொன்னான். மற்ற மூவரும் முன்னே போனார்கள். மகாதேவன் கொஞ்சம் நேரம் கழித்துப் புறப்பட்டான். அங்கே, தனியறையில் எல்லோரும் பூட்டப்பட்டார்கள்.

அன்றிலிருந்து இந்த நிமிடம் வரை..... எத்தனை நெஞ்சிடுகள்.

*

*

*

ஜயலத் வந்து கதைத்துவிட்டுச் சென்றதிலிருந்து, ஜயதிலகாவிடற்கு முகம்—முக்கோணம், நாற்கோணமாயிற்று.

மணிக் கணக்கிற்குள் வெடித்துத் தூள் தூளாகப் போகும் கப்பல்.....

கல்லில் வேகமாகப் பட்ட தேங்காயாகச் சிதறப் போகும் மனிதத் தலைகள்.....

போதாததற்கு..... அப்பாவித் தொழிலாளர்கள், அண்ணன் ஜயலத்.....

அவனுக்குத் தொண்டையை யாரோ நெரிப்பது போலிருந்தது. சரவணபவனும் விமலசூரியாவும் இருப்புக் கொள்ளாமல்—நெளிந்தார்கள்.

நாங்கள் வேண்டாம் வேண்டாம் என்று படித்துப் படித்துச் சொல்லியும் மடை வேலை பார்த்துவிட்டாயே எனக் கேட்பது போல அவனைக் கண்களால் சுட்டார்கள். அந்தச் சூட்டில் ஜயதிலகாவின் இதயம் கரைந்துருகி, மரணவீட்டுச் சங்கீதம் இசைத்தது. அவனால் எந்தப் பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை.

'நான் மடையன் தான், மடையன் தான்'..... தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

“ஐயா, நீ அவசரப்பட்டு விட்டாய்”.....விமலசூரியா பொறுக்க மாட்டாமல் சொன்னான்.

“அதற்கு இப்போது என்ன செய்யமுடியும்?”.....
விறைப்பாகக் கேட்டான் ஐயதிலகா.

“நீ நாயைப் பூனையென்று சொல்கிறாய். உன் பிழையை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேனென்கிறாய்.”

“நான் பிழை செய்யவில்லை.....கப்டனின் தலையை நொறுக்க நினைப்பது பிழையா?.....எங்களை விடுதலை செய்யாவிடில் கப்பலை உடைக்க நினைப்பது பிழையா?.....எது பிழை?”

“எதுவுமே பிழையல்ல.....ஆனால், ஒன்பது மணிக்கு செற்பண்ண வேண்டுமென்று நாங்கள் எல்லோரும் முடிவு செய்ததற்கு மாறாக ஏழு மணிக்குச் செற்பண்ணி வைத்திருக்கிறாய். அதைத் தான் பிழையென்று சொல்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“உனக்கு நன்றாகத் தெரியும், காப்பாற்ற உறவினர் வருவர் என்று.”

“நீங்கள் ஒரு நேரம் ஒரு கதை கதைக்கிறீர்கள். ஏழு மணி என்பீர்கள்.....பின் ஒன்பது மணி என்பீர்கள். இம்சைப்படும் போது வெடிகுண்டு என்பீர்கள். மற்ற நேரத்தில் கப்டனுக்கு முத்தம் கொடுக்க முயல்கிறீர்கள்”

“உன்னுடைய இடக்குப் பேச்சை விடு. ஏழு மணிக்குள் வெடிகுண்டை அவர்களால் தேடிப் பிடிக்க முடியாது போனால்—என்ன நடக்கும்?”

“நாம் முன்னர் நினைத்தது நடக்கும்.”

“உன் மூளையிலே ஒன்றுமில்லை.”

“உன்னுடையதில் பயம் மட்டும் இருக்கிறது.”

சரவணபவன் குறுக்கிட்டான்.

“மூளையல்ல இப்போது பிரச்சினை. ஐந்து மணி பிடுக்கும் இப்ப. இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குள்

நடக்க இருக்கும் ஆபத்தை நாம் எப்படித் தடுக்கமுடியும்? அதுதான் பிரச்சினை.”

“இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் எங்களிடமில்லை. நாங்கள் வெளியே செல்ல முடியாது.”.....ஐயதிலகா வெட்டு ஒன்று துண்டுகள் இரண்டாகச் சொன்னான்.

மகாதேவன் இந்தக் கதை, பேச்சில் கலந்து கொள்ள வில்லை. கலந்து கொள்வதால் பயனே துமில்லையென்றே நினைத்தான். ஒருதரம் மனதைச் சமனப்படுத்தி, ஐயதிலகா வைப் பற்றி நேர்நிலை நின்று எண்ணிப் பார்த்தான்.

‘அவன் வீரன்.....சுத்த வீரன். ஆரம்பத்தில் அடக்கு முறைகள் ஏற்படுத்திய கோபம் — வெடிகுண்டாகப் பரிமளித்தது ஐயதிலகாவின் மூளையில் தான். ஆனால், எல்லோரும் கதைத்து, விவாதித்து, ஒப்புக்கொண்ட பின்னரே நடவடிக்கையில் இறங்கியது. இப்போது அவனை மட்டும் தனியே பிரித்து வைத்துக் கதைப்பது சரியல்ல. ஆனால், சுத்த வீரனுக்கு மூளையும் சிறிது வேலை செய்யவேண்டும்.’”

யாரோ நாலைந்து பேர் சமீபத்தில் வரும் காலடியோசை கேட்டது. பையன்கள் அவரவரே சப்தமில்லாமல் சரிந்து கொண்டார்கள்.

காதுகள் மட்டும் தீட்டிக்கொண்டு விழித்திருந்தன!

*

*

*

மகாதேவனும் நண்பர்களும் இருக்கும் அறையின் கள்ளச் சாவியைப் பெற்றுக் கொண்ட சிங்கன்—எலி, வீட்டுக் கூரை வளைகளில் ஊர்வதை போன்று கபினிள் கீழ்ப் பகுதி அறைக்குச் செல்லும் வழியால் நகரத் தொடங்கினான்.

ஐயலத்திற்கு விழுந்த சீர்வரிசைகள் பற்றி அவனுக்குத் தெரியாது. அறைக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள் அசம்பாவிதங்கள் ஏதும் நடக்காமல் இருக்க வேண்டுமென அவன் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டே நடந்தான். கோடுகள்

அடித்த நீண்ட தரை விரிப்பில் நடப்பது இதமாக இருந்தாலும், மனம் அதில் லயிக்கவில்லை. இடையிடையே குரங்கு மனம் லூசியாவிடம் பாய்ந்து சென்று திரும்பி வந்தது. எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பின்னர் அவளை இன்று கண்டது... மனதை நார் நாராகப் பிய்த்தது.

‘நானே அவளைக் கைப்பிடித்திருந்தால்.....இந்த அளவிற்குக் கெட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றியிருக்கலாம். எப்படியிருந்தவள் எப்படியாகிவிட்டாள்.....ஓ.....’ லூசியா!

அவளது தோள்பட்டை எலும்புகள் சதைப் பிடிப்பற்ற தன்மையால் அசிங்கமாகத் தெரிந்தது.....அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. கன்னங்கள் வற்றி, கண்கள் குழிவிழுந்து, உதடுகள் காய்ந்து வெடித்துச் சுருங்கி.....எவ்வளவு மாறிவிட்டாள். வசதியும் வயதும் இருக்கும் வரை தான் பெண்ணின் அழகு, யௌவனம் எல்லாம் இருக்கும். அவை போன பின்.....எல்லாமே போனவைதான்!

கால்கள் நீண்ட தரை விரிப்பில் நடந்துகொண்டே யிருந்தன. அரைவாசி திறந்திருந்த அறைக் கதவொன்றின் வழியே, நடந்த அதே வேகத்தில் நோட்டம் விட்டான்.

அறையின் அழகு, ஓழுங்கு.....தட்புடல்..... பார்த்த மாத்திரத்தே அது வெள்ளைக்காரருக்குரியது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். உள்ளேயிருப்பவன் அரைக் கால் சட்டை அணிந்திருக்கிறான். ஸ்டீல் போன்ற சிறிய மேசையில் எதையோ வைத்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் சிங்கனைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை.

கவனிக்காத வரைக்கும் நன்மை. அவன் வாழ்க! அந்த வழியின் இரு பக்கங்களிலும் அறைகள் தான். வெள்ளித் தகட்டில் இலக்கங்கள் தெளிவாக இடப்பட்டுள்ளன. மகாதேவனின் அறை எங்கேயென்று எப்படியறிந்து கொள்ள முடியும்?

ஏழு மணிக்குக் குண்டு வெடிக்கும். கப்பல் தூளாகும். உங்கள் தலைகள் நொறுங்கிச் சிதறும்..... ஜயலத் காதிற் குள் குந்தியிருந்து எச்சரிப்பது போன்ற ஒரு பயங்கர உணர்வு மெல்ல மெல்லச் சூழ்கிறது.

எதிரே சுவரில்—ஆந்தையின் உருவத்தில் மணிக்கூடு ஒன்று கண்கள் சிமிட்டுகிறது. நேரம் நான்கு ஐம்பத்திரண்டு. 'பெண்டேலம்' பெரியது. சப்தமும் பெரியதாகக் கேட்கிறது.

'இன்னும் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலங்கள். அதற்குள் வெடிகுண்டு கிடைக்க வேண்டும். அதற்கு முதல் மகாதேவனின் அறையைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி? யாராவது வெள்ளையன்களின் கண்களில் பட்டால்—கடலில் தூக்கியெறிந்துவிடப் போகிறான். கடலில் எறிவது அவர்களுக்கு விளையாட்டு..... கஷ்டம் எனக்கல்லவோ தெரியும்.'

'மகாதேவனுடைய அறை எங்கேயிருக்கிறது எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்கு கப்பலில் அறிமுகமானவர்கள் இருக்க வேண்டாமோ? எங்கள் தெரிவில் என்றால்... யாரோ ஒரு கந்தசாமி, சுப்பிரமணியம், ஆறுமுகம் நிற்பான்.

"இதால போய், இடது பக்கமாய்த் திரும்பி நேரே நடந்தால் சந்தி மூலையில் இருக்கு மகாதேவனின் வீடு" என்று சொல்வார்கள். வெள்ளைக்காரனிடம் கேட்டால், கடலில் மூழ்கி எழும்புகிற வழியைத் தான் காட்டுவார்கள். இவ்வளவு விளக்கங்களும் எழுதியிருக்கிறான். தன்னுடைய அறையின் வழிப் படத்தை எழுதியிருக்க வேண்டாமோ..... குரங்கு."

எதிரே, 'வெல்வெட்' தரை விரிப்பில் இரண்டு சப்பாத்துக் கால்கள். இதயத்திற்குள் 'மிருதங்க' நாதம். நீண்ட சிகரட் இழுப்பின் லயிப்போடு அவன் நடந்து வருகிறான். இதோ நெருங்கி வந்துவிட்டான்.

'அவனது கண்களில் பளிச்செனப் படாமலிருக்கவேண்டும். குனிந்து நடப்போமா.....இல்லை.....நிமிர்ந்தே நடப்பம். சந்தேகப்பட்டானென்றால் ஆபத்து.'

அவன் சிங்களைக் கருத்தில் எடுத்ததாகவே தெரியவில்லை.

'ஒருவேளை, இவனுக்கு மகாதேவனும் நண்பர்களும் அடைபட்டிருக்கும் விசயமே தெரியாமல் இருக்கலாம். எல்லோருக்கும் சொல்லித்தான் செய்யவேண்டுமென்கிற கட்டாயம் கப்டனுக்கு இருக்கிறதா, என்ன'

அடுத்த வாசலுக்கு வந்துவிட்டான். மேற்கே மறையப் போகும் சூரியனின் கதிர்கள் கண்களைக் குத்தின.

'எவ்வளவு நடப்பாகச் சொல்லிப்போட்டு வந்தான். திரும்பிப் போவதால் என்ன பயன்.'

நம்பிக்கையை இழக்க விருப்பமில்லை. திரும்பவும் தரை விரிப்பில் நடக்கத் தொடங்கினான். இரு பக்கச் சுவர்களோடும் அவனது வயிறு உயரத்தில் உருண்டை, வழவழப்பான கைப்பிடிக்கம்பிகள். தரை விரிப்பைக் குறுக்கறுத்து இடது பக்கச் சுவரோடு அண்டி நடந்தான். கம்பியில் கைஇதமாக வழக்கியது. ஆறும் இலக்க அறையைத் தொடாற்போல், தரை விரிப்பு கிளையொன்றை விட்டுள்ளதைக் கவனித்தான். கிளையை மூடிக்கொண்டு இரண்டு சம பாதிகளையுடைய ஒரு கதவு.

கிட்டே நெருங்கித் தள்ளிப் பார்த்தான்.

தள்ளுவதற்காகக் காத்திருந்தது போல கிரீச்சிட்டுத் திறந்துகொண்டது கதவு. உள்ளே தரை விரிப்பு தொடரவில்லை.

'அப்படியானால், இந்தப் பக்கத்தில்தான் மகாதேவனின் அறை இருக்கிறதோ!'

உள்ளே காலெடுத்து வைக்குமுன்னர், ஆந்தை மணிக் கூட்டைப் பார்த்தான் சிங்கன்.

4—54.

இன்னும் இரண்டு மணிகளும் சொச்சமும். நேரத்திற்கு எப்படித் தெரியும் குண்டு வெடிக்கப் போகிறதென்று. நேரத்தின் குறுக்கம் மனதில் மலைப்பாகப் பெருகியது.

‘பிள்ளையாரே, எல்லாம் சரியாக வந்தால் பத்து தேங்காய் அடிக்கிறன்.’ பிள்ளையாரில் பாரத்தைப் போட்ட கையோடு வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். இரண்டு பாதிக்கதவுகளும் கிரீச்சிட்டு மூடிக்கொண்டன.

‘வெள்ளைக்காரர்கள் ஓர் நெஞ்சுக்காரங்கள். தங்களுக்கு மட்டும் தரை விரிப்பு போட்டிருக்கிறார்கள்.’

வலது கைப்பக்கச் சுவரிலிருந்து பலர் கதைத்துக்கேட்கும் சப்தம். ஆங்கிலம் இல்லை. ஏதோ கசமுசுவென்று பல மொழிகள். எல்லாம் கீழைத்தேய மொழிகள். பெரிய கதவு தள்ளிப் பார்த்தான்.

தன் மடைத்தனத்தை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டான். வெளிப் பக்கமாகப் பூட்டியிருக்கிறது. பெரிய மாட்டுப் பூட்டு.

ஏதோ விளங்குவது போல அவனுக்குத் தட்டுப்பட்டது. மகாதேவனுடைய தரத்தில் வேலை செய்யும் மற்றைய ‘சீமன்களை’ அங்கே அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். திருகோணமலையை விட்டுக் கப்பல் புறப்படும் வரை அவர்கள் அதற்குள்ளிருந்து கச முசுவென்று கதைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். வெளியே விட்டிருந்தால், ரகசியம் இது வரையில் வெளிவந்திருக்கும். அவசரகால நெருக்கடிகள் வந்தால் கப்பல் மட்டுமல்ல, நாடே சிறைக் கூடமாகத்தான் மாறும்.

அந்தச் சுவருக்கு நேரே இன்னொரு பெரிய கதவு. தள்ளிப் பார்ப்போமா? அரை மனம்.

‘உயிரே போகப் போகுதாம், கை போனால் என்ன, கால் போனால் என்ன.’

கதவைப் பயந்து பயந்து தள்ளியபோது — அதுவும் அரை மனதோடு திறந்து கொண்டது. உள்ளே — 'சன்லைட்' பெட்டிகளின் தோற்றத்தில் வரிசையாகப் பல அறைகள். ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும் இரும்புக்குழாய்களால் மேலும் கீழும் பூட்டிய இரட்டைக் கட்டில்கள். 'டன்லப்' மெத்தைகள், தலையணைகள்.

சிறிய 'ஸ்டூல்'.

அதன் மேல் வேண்டியவர்களின் படங்கள் பல நிறத்தில். முன்னுக்கு இருந்த அறைக்குள் காலடியெடுத்து வைத்தான் சிங்கன்.

ஸ்டூலில் கண்ணாடி பிறேம் போட்ட கலர்ப் படம் ஒன்று. காலை மெதுவாக எட்டி வைத்து.....படத்தை..... 'மகாதேவன்'.

தன்னையறியாமல் கத்தினான் சிங்கன். படத்தில் கண்ட தற்கே இந்தக் கத்தானால்—நேரில்!

மகாதேவனும் வேறு இரண்டு பேரும் கப்பல் 'சீட'யில் நின்று எடுத்த படமது.

'இனி யோசிக்க நேரமில்லை.'

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில், நிலத்தில் தவழ்ந்து—கட்டிலுக்குக் கீழ் கூர்ந்து கவனித்தான். இருட்டாக இருந்தது. ஆனாலும்.....

எந்த வெடிகுண்டு—இன்று காலையிலிருந்து எல்லோரையும் ஆட்டிவைத்துக் கொண்டிருக்கிறதோ, எந்த வெடிகுண்டு இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வெடித்துச் சிதறி இந்தக் கப்பலையே சுக்கு நூறுக்கப் போகின்றதோ — அந்த வெ...டி...கு...ண்...டு அங்கே—கட்டில் காலருகே கவனிப்பாரற்றுக் கிடப்பது சிங்கனுக்குத் தெரிந்தது.

புற்றிலிருந்து தலை நீட்டும் பாம்பைப் பார்ப்பது போல் சிங்கன் அதைப் பார்த்தான். பாம்பு நெருங்கியவன் ஒருவனுக்குக் கடிக்கும். இது வெடித்தால்.....சிங்கனுக்குத் தலை சுற்றியது. நிலத்தில் தவழ்ந்தபடி, செயலற்றுக் கிடப்

பது சுகமாக இருந்தது. ஓடிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தை நினைக்கையில்—அந்த சுகம் மறையப் பார்க்கிறது.

“என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை. இனித் தெய்வமே எல்லாம் உன் செயலே.”

தரையை முத்துக்குமாரசுவாமி கோயில் சந்நிதியாக எண்ணிக் கொண்டான். நெற்றியை நிலத்தில் முட்டி, குட்டுப் போட்டுக் கொண்டான்.

வியர்வைப் பொட்டுகள் உருண்டன.

நெஞ்சு இடிக்க, இடிக்க வியர்வையைத் துடைத்து விட்ட ஈரக் கையால் மெதுவாக...மெ...து...வா...க குண்டைத் தொட்டான் சிங்கன்.

எதுவுமே நடக்கவில்லை.

காதருகே வைத்துப் பார்த்தான்.

சப்தமில்லை.

முட்டையை ஏந்திக் கொண்டிருக்கும் பக்குவம்.

“ஏன் சப்தமில்லை...” அவனுடைய ‘மெக்கானிக்’ கைகள் துருதுருத்தன.

“சைக்கிள் என்றால் கழட்டிப் பூட்டலாம். இதைக் கழட்டப் போனால்...உடலை விட்டு உயிர் கழன்றுபோகும். முதலில், சரவணமுத்துவிடம் சேர்ப்பித்தால் தான் நிம்மதி.”

“கண்டு விட்டேன்...கண்டு விட்டேன்...” என்று வாய் விட்டுக் கத்த வேண்டும் போலவுமிருந்தது.

கட்டிலடியிலிருந்து வெளியே வந்து வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். குண்டு குலுங்காமலிருக்க வேண்டுமென்ற பயம் ஒரு பக்கம். குண்டு குலுங்க வில்லை. மெதுவாக நடப்பதே நல்லது. பாய்ந்து செல்லும் புலி பதுங்குவது போல, நின்று, தரித்து வேகமாக வந்த சிங்கன்— கபினின் வெளி வாசலுக்கு வந்து பெருமூச்சு விட்டான். அங்கே...

மார்புச் சேலையை சரிசெய்து கொண்டு லூசியா வந்து கொண்டிருந்தாள். வெடி குண்டினை நெஞ்சச் சட்டைக்குள் மறைத்து விட்டு அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் தலையைக் குனிந்தாள். கண்கள்...சிவப்பேறி, கனிந்த வத்த கப் பழமாகத் தோன்றின.

அலுத்துக் களைத்த பின்னர், அவசர அவசரமாக முகம் கழுவி பவுடர் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறது. கழுத்துச் சுருக்கங்களில் பவுடர் தேங்கி நின்று நீறு பூசியது போன்று பார்க்க அசிங்கமாக இருந்தது. அவசரத்தில் எடுத்த தலை வகிடு நேராக இல்லாமல் சிதம்பலாக இருந்தது.

ஆஸ்த்துமா நோயாளியின் நீண்ட மூச்சுகள்... அவன் அவளை ஒரு ஓரமாக அழைத்துச் சென்றான். வெடி குண்டு விஷயத்தை அவளிடம் சொல்லலாமா. சொல்லலாம்.

அவளிருக்கும் இந்தக் களைத்த நிலையில்—இன்னும் களைத்துப் போவாள். இப்போதைக்கு வேண்டாம்.

அவள், குனிந்த தலை நிமிராமல், கழுத்தில் பிடித்துக் கொண்டது போல நின்றாள். நாடியில் கை கொடுத்து—தலையை நிமிர்த்தி அவளுடைய கண்களைச் சந்தித்தான் சிங்களன்.

“நான் என்ன செய்யட்டும். என் தலைவிதி.”

கப்பலுக்கு வந்து சீவிக்க வேண்டிய நிலைமை. அவளது கண்கள் ஏதோ கதைத்தன.

மௌனம் தொடர்ந்தது.

அது சங்கடமாக இருந்தது.

சிங்களன் கேட்டான்.

“பிறகு கப்டன் வந்தானா.”

“கப்டன் மட்டுமில்லை...இன்னும் மூன்று பேர்.”

“உன்னோடு கதைத்தார்களா.”

“என்னை வெளியே போகச் சொன்னார்கள்.”

“அடைபட்டுக் கிடந்த பொடியன்களை தன்னுடைய அறைக்குள் இழுத்து வந்து ஏதோ முரட்டுத்தனமாக கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் கப்டன்.”

“லூசியா, நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள், என்ற நெஞ்சச் சட்டைக்குள்ள வெடி குண்டு இருக்கு. வைச்சிருக்கப் பயமாக இருக்கு. ஏழு மணிக்கு வெடிக்கும். அதுக்கு முதலும் வெடிச்சுத் துலைக்குதோ தெரியாது. நீ நிக்காதே. ஏதாவது சாட்டைச் சொல்லி படகில் இறங்கி நிண்டு கொள்... விளங்குதா... உடன போ.”

“நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க.”

“எனக்கு இன்னும் வேலையிருக்கு. முடிஞ்சாத்தான் வரலாம்.”

அவள் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். சிங்கன் அவளுடைய வாயை மூடிப் பிடித்துக் கொண்டு, அவசரப்படுத்தினான்.

தான் சொல்வதைக் கேட்கும் நிலையில் அவன் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள அவனுக்கு சிறிது நேரம் எடுத்தது. குடிமயக்கத்தின் சோர்வு வேறு.

குடித்திருந்ததனால் ஏற்பட்ட வெட்கமின்மை காரணமாக, அவள் திடீரென அவனைக் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டாள். கட்டிப் பிடித்த நிலையிலேயே காதிற்குள் சொன்னாள்;

“நான் இப்போது வெளியே போக முடியாது. தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் வெளியே நிற்கிறார்கள். அவர்களது கண்களில் நான் எப்படி விழிக்க முடியும். அதனால் தான் இதற்குள்ளே வந்தேன். அவர்கள் போனபின் போகிறேன். நீங்கள் போங்கள்.”

கபினுக்கு வெளியே எட்டிப் பார்த்தான் சிங்கன். தலைகள் பல தெரிந்தன. சரவணமுத்துவைக் காணவில்லை.

“சரி...நீ உள்ளே போய்...அந்தா தெரிகிற கதிரையில் கொஞ்ச நேரம் இரு. அதுக்குள்ள நான் ஒருதரம் வெளியே போயிற்று வாறன்.”

லாசியா அவனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதுபோன்று, ஒன்றும் பேசாது கதிரையை நோக்கி நடந்தாள். அழுத்தி மூடிய கடகப் பெட்டி போன்று அமரிக்கையாக இருந்தவள்—இப்போது மூடல் இல்லாமல் நார் நாராகப் பிய்ந்து போன பெட்டியாக மாறிப் போய்விட்டாள்.

சிங்கனுக்கு வேதாளம், முருங்கை மரத்தில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாக இருந்தது. வெளியே எட்டிப் பார்த்தான்.

வெளி வாசலருகே, பெட்டகம் போன்ற அமைப்பில்-மரத்தால் ஆன ஒரு பெரிய பெட்டி. நான்கு கால்களில் நிற்கிறது. பெட்டிக்குக் கீழே, ஆறு அங்குல உயரத்திற்கு இடைவெளி.

யாராவது தன்னைக் கவனிக்கிறார்களா என்பதை உறுதிப்படுத்தும் சுற்று முற்றுப் பார்வை.
இல்லை.

டபக் கொண்டு குண்டை வெளியே எடுத்து பெட்டிக்குக் கீழ் வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தான்.

“அப்பாடா.”

குத்தல்களுக்கருகே சந்தைக் கடைச் சப்தம் கேட்கிறது.

திடுக்கிட்டுப் போன சிங்கன்.....குத்தலை நோக்கிப் பாய்ந்து போனான்.

நேரம் 4/59,

5 மணி

ஐயலத் பிடிப்பட்டதும், அடி வாங்கியதும், சிறைப்பட்டதும், சரவணையை நிலை குலைந்து போகச் செய்து விட்டது. விசயம் செவ்வனே முடிகிற வரையில், வீணாகப் போய் பிரச்சினைகளில் மாட்டிக் கொள்ளக்கூடாது என அவன் நினைத்தான். நிக்கலஸ் கபின் மேலிருந்து சப்தம் போட்ட போது கூட ஒன்றுமே பேசாது குத்தலுக்குள் இறங்கிப் போனதற்கும் அதுவேதான் காரணம். சிங்கன் வெடி குண்டைத் தேடிப் போனதுகூட அவனுக்குத் தெரியாது. பரஞ்சோதியார் தனது குத்தலுக்குள் இறங்கிப் போவதை அவன் கண்டான்.

‘விசயம் சிறிது சிறிதாக முற்றுகிறது. நியாயம் பிறக்க கலகம் தேவை. நன்றாக முற்றட்டும்.’

குத்தலுக்குள் இறங்குகிற போதே—பகிடிகள் அவனை வரவேற்றன.

“ஆ... வாங்கோ நாட்டாண்மை. மேலே நாடு காடெல்லாம் எப்பிடியிருக்கு. சூபர்வைசரோடு சண்டை போல கிடக்கு.”

வாயைக் கிண்டி விடும் பகிடி. ‘முசுறுக்’ கோபம் கொப்பளித்தது. அடக்கிக் கொண்டான்.

“சீலிங் வருகுது ஓரமாப் போங்க நாட்டாண்மை” மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தான். சீலிங் வலை — நிறைமாதக் கர்ப்பிணி. அசைந்து அசைந்து வந்தது.

“இன்னும்... இன்னும்... இறங்கட்டும்... ஆ... ஆரியா” ‘வீஞ்ச மன்’னுக்கு வழி காட்டுபவன் மேலே நின்று கை காட்டிக்கொண்டிருந்தான். சீலிங் கீழே வந்ததும், ஒவ்வொரு பெட்டியாக உருட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போனார்கள். ஒரு அந்தர் பாரத்தை அதிக சக்தியைச் செலவழிக்காமல் தள்ளிக் கொண்டு போய் அடுக்கும் முறை — அவர்களுக்கே கை வந்த கலை.

“எத்தனை பெட்டி இறங்கீற்று.”

“இன்னும் இருநூறு இறக்கலாம்.”

பெட்டிகள் எல்லாம் கடகடவென்று மூலையைப் பார்த்து ஒதுங்கின. வலை காலி. மேலே நின்றவன் வீஞ்சு மண்ணைப் பார்த்துக் கத்தினான்.

“அபேஸ் ஆரியா.”

வலை மேலே கிளம்பியது.

தேயிலைப் பெட்டிகள் இருக்கைகளாகின. நின்றிருந்த அரட்டை மீண்டும் சுவாரஸ்யமாகத் தொடர்ந்தது. சரவணைக்கு—மனம் ஒரு நிலைப் படுவதாக இல்லை.

இன்னும் இரண்டே மணிகள். அப்பாவித் தொழிலாளிகள். பெரிய இடைவெளிக்குப் பிறகு இப்பதான் கப்பல் வந்திருக்கிறது. நேற்று புது வருஷமாக இருந்தும்—எல்லோரும் வேலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஓவர்டைம் கொஞ்சம் கொத்தும். அந்த ஆர்வத்திலே வேலையும் சுறுசுறுப்பாக நடக்கிறது. இப்ப போய் வெடிகுண்டு விசயத்தைச் சொன்னால்?... சொல்லாமலும் இருக்க முடியாது. ஏதாவது நடந்துவிட்டால்; பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்கு யார் பதில் சொல்வது.

“இப்ப என்கிற மாதிரி இருக்கு... அருளம்பலம் செத்து. சரியா ஒரு வருசமிருக்கும். ஏணியில் ஏறும் போது கால்தவறி, கை தவறி குத்தலுக்குள் விழுந்து சிதறிப் போனானே... அவன்ர குடும்பம் இப்ப படுகிற பாடு...”

மனத்திரையில் நினைவுப் படம் ஓடியது.

அதுவும் ‘டொன்னேஜ்’ அடித்து அன்றைக்கே அனுப்ப வேண்டிய கப்பல். வேலை முடிகிற நேரம். “மேலே ஒன்றுக்குப் போயிற்று வாறன்” என்று சொல்லி விட்டு ஏணியில் ஏறினான் அருளம்பலம்.

“டேய் பேயா, இன்னும் பத்து நிமிசத்தில வேலை முடியுது அதுக்குள்ள ஒரு கண்டறியாத ஒண்டுக்கிருப்பு.”

“அதுசரி மச்சான், எனக்கு அடக்கேலாமக் கிடக்கு.”

“சரி சரி போ.”

கொஞ்ச நேரத்தால், ‘ஐயோ’ என்ற சப்தம் மட்டும் கேட்டது. அவ்வளவு தான். குத்தலே சிலிர்த்துப் போய் விட்டது. கப்பல், பேச்சு மூச்சில்லாமல் வாயடைத்து நின்றது. என்ன செய்வதென்று எவருக்குமே தெரியவில்லை. ஐயோ, ஐயோ... என்ற அவனது கடைசிச் சப்தம் காதுகளுக்குள் நிரந்தரமாகக் கேட்பது போன்ற பிரமை. இரண்டொரு துணிந்தவர்கள் கிட்டே நெருங்கித் தொட்டுப் பார்த்தார்கள்.

உயிர் பிரிந்து விட்டது.

கண்கள் அவலப் பார்வையோடு திறந்தே இருந்தன. ஒருவன் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான். சிதைத்து, மழுங்கிப் போய்க் கிடந்தது. தலை சிதறிப்போய்... இரத்தக் காடு.

விழும்போது என்ன நினைத்திருப்பான்.

ஐயோ, என்ற பிள்ளை குட்டிகளை யார் பார்க்கிறது என்று வாய் விட்டு ஒரு தரம் கத்தி விட்டுச் சாகிறதற்குக் கூட அவனை காலன் விட்டு வைக்கவில்லை.

செத்துக்கிடக்கும் பிணத்தருகே—இனிச் சாகும் பிணங்கள் எல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. அவனை நினைத்து அழுதவரிலும், அவனது நிராதரவாகிப் போன பெண்டு பிள்ளைகளின் கதியை நினைத்து அழுதவர்களே பலர்.

செய்தி கரைக்குப் பறந்தது. விசேட படகு வந்தது. அதன்பின்பு... மரண விசாரணை, கண்ணீர்த் துளிகள், மூக்குச் சீறல்கள்... இறுதிச் சடங்குகள்... ஒரு மைல் ஊர்வலத்தில் மரண ஊர்வலம்... கூட்டுத் தாபனத் தொழிலாளரின் சிறிய நட்பு... அத்தோடு சரி...

இப்போது... கோழியும் நான்கு குஞ்சுகளும் வயிற்றுப் பாட்டைத் தீர்க்க தெருத் தெருவாக குப்பைகளைக் கிளறி அலைகின்றன. சேவலின் அருமை இப்போதுதான் மிகக் காட்டமாகத் தெரிகிறது.

ஒரு குடும்பத்தின் கதியே இப்படியானால்—இங்கே நிற்கும் இத்தனை தொழிலாளர் குடும்பங்களின் கதி?

நினைக்க நினைக்கத் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது சரவணைக்கு. தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் தலையைக் கொண்டு போய் விடும்.

மட மடவென ஏணியில் ஏறினான் சரவணை. குத்தலுக்கு வெளியே நிலை கொள்ளாமல் நின்று கொண்டிருந்தார் பரஞ்சோதியார். அவரிடம் அவசரமாகச் சொன்னான்.

“ஜயலத்தைப் பிடிச்சுப் போட்டாங்கள். குண்டு விசயம் வெளிய வந்திற்றுது. இனி வெள்ளையன் சும்மாயிருக்க மாட்டான். பொடியங்களைப் பிடித்துக் காலைக் கையை உடைத்து உண்மையைக் கறக்கப் பார்ப்பான். சிங்களையும் காணேல்லை. இனி தாமதிக்கிறது புத்தியில்லை. எல்லாரையும் கூப்பிட்டு விசயத்தைச் சொல்லுங்க. இது பல உயிர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விசயம். நான் கப்டனுடைய கபினுக்குப் போய் பொடியளுக்கு ஒன்றும் நடக்காமல் பாத்திற்று வாறன்... ம... போங்க... எல்லாரிடடையும் சொல்லுங்க.”

விசில் ஊதிவிட்டு நடந்தான் சரவணை. ரயில் இன்னும் போகவில்லை. இதையெல்லாம் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய நிலையில் பரஞ்சோதியார் இல்லை.

‘இன்று யார் முகத்தில் விழித்தோமோ எல்லாம் இடியாகவே வருகிறது.’

“மறக்காமல் உடன சொல்லிப் போடுங்கோ. நான் மேலே போறன்.”

சரவணை இரண்டு பாட்டம் கத்தி விட்டு ஏணியில் ஏறினான்.

பரஞ்சோதியாருக்கு ஒன்றும் பேசத் தோன்றவில்லை. ஒன்றும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

அப்படியே தோன்றினாலும், சுறுசுறுப்பு அகன்று விட்டது. சிறிது நேரம், அப்படியே சுவரோடு சாய்ந்து குந்திக் கொண்டார்.

சரவணை மேலே ஏறிப் போய் விட்டான்.

“அழுதால் பயனென்ன, நொந்தால் பயனென்ன—நன்மையும் தீமையும் பங்கையத்தோன் எழுதாப்படிவருமோ” தனக்குள்ளே பாடினார் அவர். அப்படிப் பாடுவதிலே ஒரு ஆறுதல். ஆறுதல் தொடர்வதற்காக பாடலும் தொடர்ந்தது.

“நன்றூரில் பூட்டிய சூத்திரப் பாவையைப் போல்
உன்னால் நானும் திரிவது அல்லாமல்
என்னால் ஏதும் ஆவது உண்டோ... முருகா”

பட்டினத்தார் பாடல்கள். விரக்தியின் எல்லைக் கோடுகள். இயல்பாகவே வந்து விடும் பரஞ்சோதியாருக்கு.

சரவணை எவ்வளவு கடுமையாகச் சொல்லி விட்டுப் போனான். அதன் தாக்கம் அவரில் தெரியவில்லை. நான்கு பேர் செய்யக்கூடிய வேலையை, நாற்பது பேர் செய்ய முனைவது அவருக்கு—இன்னும் பிடிக்க வில்லை.

அவர் அசையாமல் அப்படியே இருந்தார்.*

கபின் மேல் மாடிக்குப் போன சரவணை கீழே பார்த்தான். பரஞ்சோதியார் அசையாமலிருப்பது தெரிகிறது. தொழிலாளர்கள் சிலர் வெளியே ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மத்தியில் இன்னதென்று புரியாத ஒரு பரபரப்பு. தன்னை எவரும் இப்போதைக்குக் காணாமலிருப்பது நன்மையானது என அவன் நினைத்தான்.

சூரியன் இந்தப் பக்கமாக சரிந்து விட்டான். கடற்குள் மறைய இன்னும் சிறிது நேரமாகலாம். மாலை வெய்யில் முதுகில் அடித்தது. திரும்பிப் பார்த்தான் சரவணை. சூரியன் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரிப்பது போலத் தோன்றியது.

அதோ தெரிகிறது கப்டனின் அறை. ஊரத் தொடங்கினான். கதவு திறந்தேயிருக்கிறது. வெளியே எவருமில்லை. பலரது சப்தம் உள்ளே ஒருங்கே கேட்கிறது. பதுங்கிப் பதுங்கி வட்ட ஜன்னலருகே வந்தான். உடல் பாரத்தைக் கால் விரல்களில் தாங்கி உயர்ந்து எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே...

மகாதேவன்! இன்னும் மூன்று பேர்.

ஒருவனுக்கு மீசை கூடச் சரியாக முளைக்கவில்லை. ஒரு கதிரைக்கு ஒருவனாக, நைலான் கயிறால் கட்டியிருக்கிறார்கள். ஒரு வெள்ளையன், மகாதேவனின் தலைமயிரைக் கற்றையாகப் பிடித்திழுத்து “டெல் மீ... டெல் மீ...” என உறுக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தலைகளைக் கூடையாக வளர்த்தால் ஏற்படுகிற துன்பம்.

அவர்களில் நிஷ்டூர மௌனம். அதைப் பார்க்கச் சரவணைக்குப் பயமாக இருந்தது. எவ்வளவு துன்பங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவித்திருந்தால்... இப்படி எந்த மிரட்டலுக்கும் அசையாத கல்லுளி மங்கர்களாக இருப்பார்கள் இவர்கள்.

இரண்டாவது எஞ்சினியர் தன் பங்காக, மகாதேவனுக்கு வயிற்றில் ஒரு இடி கொடுத்தான். முனகல் சப்தம் வந்ததே தவிர... வேறு பதில் இல்லை.

‘என்னுடைய மன உறுதியை இந்தப் பையன்களுடைய உறுதியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால்... நான் அவர்களின் காலடியில் தான் கிடக்க வேண்டும். இத்தனை இடிகள் வாங்கியும், இடிந்து போகாமலிருக்க எப்படி முடிகிறது இவர்களால்!’

‘அறுபத்தி எட்டாம் ஆண்டென்று ஞாபகம். ‘டேர் பிசயர்’ என்கிற அந்த ‘பிரிட்டிஷ்’ கப்பல் துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டிருந்தது. “ஜெனறல் கார்டோ” கப்பல் இரண்டொரு நாட்களில் முடிந்து போகும். குவாட்டர் மாஸ்ரூடைய ‘றேடியோ ரூன்ஸ்சிஸ்ரரை, யாரோ’ கள் வெடுத்து

விட்டார்கள். சரவணைக்குத் தெரியும். சரவணைக்குத் தெரியும் என்று யாரோ குத்திவிட்டார்கள். பொலிஸ் வந்தது. 'பற்றன் பொல்லும்' வந்தது. உண்மையை அவன் கக்க வேண்டும். கக்குவது சுலபம். பிடிபடப் போகும் தொழிலாளி இராசதுரையின் நிலைமை.

தெரியாது, தெரியாது என்றே பதில் தொடர்ந்து வந்தது. பொலிசார் தடவிக் கேட்டுப்பார்த்தார்கள். மிரட்டிப் பார்த்தார்கள். பதில்... வெறும் தலையாட்டல்.

பற்றன் தடி வந்தது. ஏழெட்டு அடிகள். இரத்தத்தை வரவழைக்காத அடிகள். பலத்த உட்காயம். ஊமைக்காயம்.

"போதுமா... இனிமேலாவது சொல்வாயா."

"ம்... சொல்ல மாட்டேன்."

"தூக்கிக் கட்டடா நாயைத் தலைகீழாக."

அடுத்த நிமிடம், கூரை வளையில் தலைகீழாக சரவணை. ஊஞ்சலை ஆட்டி ஆட்டி வயிற்றில் குத்தினார்கள். நெஞ்சிலும் பலமாக ஒரு இடம். இதயம் நின்று விட்டதா. ஐயோ அம்மா என்று கத்தக்கூட சப்தம் தொண்டையிலிருந்து வரவில்லை.

பெண்சாதி பிள்ளை நினைவு மட்டும் வந்தது.

அவர்களின் கதி?

உண்மையைக் கக்கி விட்டான். ஊஞ்சல் ஆட்டமும், தாளமும் நின்றன.

இன்னொரு பொடியனுக்கு படாரென ஒரு அறை விழுந்தது.

சரவணையின் படமும் திடீரென அறுந்தது.

தலைகீழாகக் கட்டி உதைத்தவுடன், நான் அன்று உண்மையைச் சொல்லிவிட்டேன். துப்பாக்கியைத் தூக்கி நெஞ்சிற்கு நேரே பிடித்தால் கூட இவர்கள் சொல்ல மாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே. அது சரிதான்... சொல்லக் கூடாது. இந்த ரகசியத்தை வைத்துத்தான் இவர்களை மடக்க வேண்டும் சொல்லிவிட்டால், வெடி குண்டு கைமாறி விடும். தப்புவது சந்தேகம்.

நால்வருக்கும் ஏற்கனவே நான்கு நாட்கள் அடைபட்டிருந்த வேதனை. அடிகளும் சேர... துவண்டு போய் விட்டார்கள்.

கப்டனை அழைத்துக்கொண்டு அப்பால் போனான் சீப் எஞ்சினியர். இரண்டொரு நிமிடங்கள் காதுக் கடிப்பு. கப்டன் தலையாட்டினான். சாவிக்கொடுத்தால் ஓடுகிற மணிக் கூடு அவன்.

‘இந்தச் சாவியை முதலில் நொறுக்க வேணும். மணிக் கூடு தானாகவே ஓடாது நின்று போகும்.’

சரவணைக்கு—எட்டி எட்டிப் பார்த்ததில், பெரு விரல்கள் நொந்தன. நடப்பதைப் பார்க்க வேண்டுமானால்—விரல்களின் வலியைப் பொறுத்துத்தானாக வேண்டும்.

ரகசியம் பேசிவிட்டு வந்தார்கள் அவர்கள்.

கப்டன் பையன்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“கடைசி முறையாகக் கேட்கிறேன், வெடி குண்டை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

ஜயதிலகா: “சொல்ல முடியாது”

கப்டன்: “ஏன்”

ஜயதிலகா: “நீங்களும் உங்கள் கப்பலும் கடலோடு கடலாகப் போக வேண்டும்”

கப்டன்: “நீங்கள் மட்டும் தப்ப முடியுமா?”

ஜயதிலகா: “நாங்கள் உயிருக்குப் பயப்படவில்லை”

கப்டன்: “நான் என்ன செய்தால், நீங்கள் வெடி குண்டை எடுத்துத் தருவீர்கள்”

மகாதேவன்: “காலம் கடந்துவிட்டது. நீங்கள் எங்களுக்குச் செய்த அநியாயங்களுக்கு அனுபவித்துத் தானாகவேண்டும். அதனால் நீங்கள் எதுவும் செய்யவும் வேண்டாம். நாங்கள் சொல்லவும் வேண்டாம்”

‘அப்படிச் சொல்லு செப்படி ராசா எண்டான்!...’

தன்னையறியாமலே சொன்னான் சரவணை.

'ஆடும் புலியும்' விளையாட்டில், புலியை ஆடுகள் பூட்டுப் போட்டு நாலாபக்கமும் வளைத்துக்கொண்டது போலிருந்தது.

'செகண்ட்' எஞ்சினியருக்குச் சொன்னான் கப்டன். "நீங்கள் போய் இவர்களுடைய அறைகளில் ஒரு இடம் விடாமல் தேடுங்கள் அதற்குள் நான் ஒரு கை பார்க்கிறேன்"

எஞ்சினியர் வெளியே வரத் திரும்புவது தெரிகிறது. சரவணை திடுக்கிட்டான்.

'ஐயோ இவன் வாரூனே எங்கே ஒளிவது'.....ஓடவும் முடியாமல், நிற்கவும் முடியாமல் திணறினான் அவன்.

வெளியே வந்த எஞ்சினியரின் கண்களில்.....! இரண்டாவது எஞ்சினியர் முதலாவதற்குச் சொல்ல, அவன் கப்டனுக்குச் சொல்ல, படபடவென்று நைலான் கயிறும், கதிரையும் தயாராகின. சரவணை திமிறிப் பார்த்தான். துணிவும் ரோசமும் இருந்தென்ன புண்ணியம். பாணும் தேங்காய்ச் சம்பலும் சாப்பிடுகிற உடம்பால், 'பலன்ஸ்டயட்' உண்பவர்களோடு எப்படி உடற் போட்டியில் ஈடுகட்ட முடியும்.

அவர்கள் கட்டுவதிலும் ஒரு மரியாதை இருக்கத்தான் செய்கிறது. தானோடு நிற்க வைத்துக் கட்டாமல், கதிரையில் இருக்க வைத்தல்லவா கட்டுகிறார்கள். மரியாதை கொடுக்கத் தெரிந்தவர்கள்.

விலா எலும்பில் பலமாக உதை விழுந்தது. வலி தாங்க முடியாமல் பெற்றவளைக் கூப்பிட்டான் சரவணை. சுருங்கிப் போய்க் கிடந்த பையன்கள் நிமிந்து பார்த்தார்கள். மகாதேவன், சரவணையை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். சரவணை நிமிர்ந்தான். மகாதேவன் தன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டதை கவனித்தான்.

கப்டனும் எஞ்சினியரும் வெளியே போய் சிகரட் பற்றினார்கள். சரவணை கேட்டான். "மகாதேவன், இப்ப என்ன செய்யிறது"

“மகாதேவன்: ஒன்றுமே செய்ய வேண்டாம். நாங்கள் சும்மா இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால், இந்தத் தடியன்கள் அப்படியிருக்கேலாது. இப்பவே, வெடிகுண்டு, வெடிகுண்டு என்று காலில் சக்கரங்களை மாட்டிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவர்களே எங்களை விடுவிப்பாங்கள்”

சரவணை: “எப்படி இவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்கிறாய்”

மகாதேவன்: “வெள்ளைக்காரனுக்கு வெடிகுண்டு என்றால் பயம், உயிரென்றால் வெல்லம்”

சரவணை: “உங்களுக்கு உயிருக்குப் பயமில்லையா?”

மகாதேவன்: “பயம்தான். ஆனால், எங்களிடம் இழப்பதற்கு உயிர் மட்டும் தானிருக்கு. அவர்களிடம் கப்பலுமிருக்கு.”

சரவணை: “உண்மைதான். ஆனால், ஏழு மணிக்கு வெடிக்க வேண்டிய குண்டு, தவறி முதலிலேயே வெடித்து விட்டால்...”

மகாதேவன்: “வெடித்தால் வெடிக்கட்டும்”

சரவணை: “தம்பி வீண் பேச்சை விட்டுப் போட்டு விசயத்துக்கு வாங்க. நீங்க நாலு பேர் மட்டுமல்ல, உங்கட தகப்பன், நூறு தொழிலாளர்கள், இந்தக் கப்பல், இதில் வேலை செய்யும் உங்களைப் போன்ற மற்றைய தொழிலாளர்கள், வெள்ளைக்காரர்கள், அவ்வளவு பேரும் வெடித்துச் சிதறவேண்டி வரும். எனவேதான், இந்த விஷயத்தை எவ்வளவு விரைவாக முடிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக முடிக்கச் சொல்கிறேன். உங்களுக்கென்ன விளையாட்டுப்பிள்ளைகள். நல்லது கெட்டது தெரியுமா? சரவணைக்கு கோபமும் வந்துவிட்டது. இடது பக்க மார்பும், விலாவும் உதையால் நொந்தன!

ஒருவன் உள்ளே வந்தான். “எல்லா இடமும் தேடி விட்டோம். வெடிகுண்டு இல்லை”

கப்டனின் முகத்தில் சுருக்கங்கள்.

நேரம் 5.25

* * *

* * *

* * *

கப்பல் தளத்தில் தலைகள் மயம். ஒரு வித பரபரப்பு. தொழிலாளர்கள் சிங்கனையும், பரஞ்சோதியாரையும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். சிங்கன் பேசினான்.

“இந்த நிலையில் நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள். நாங்க மட்டும் தப்பினால் போதுமெண்டு நினைக்கிறீங்களா அல்லது அந்தப் பிள்ளைகளையும் தப்புவிக்க வேணுமென்று நினைக்கிறீங்களா..... சொல்லுங்க”

இரண்டு மூன்று திக்குகளிலிருந்து பதில் பறந்து வந்தது.

“தப்பினால் எல்லாரும் தப்புவம். செத்தால் எல்லாரும் சாவம்”

சிங்கன் இரும்புக் குமிழில் ஏறி நின்று, பிரசங்கம் செய்பவனைப் போலக் கத்தினான்.

“எங்களுடைய சூபர்வைசர் - ஐயா இப்ப என்ன சொல்லப் போறார். வெள்ளையர் பக்கம் நிற்கப் போகிறாரா அல்லது எங்களது பக்கமா” கெதீல முடிவு செய்யட்டும் நேரம் போகுது”

பரஞ்சோதியார் ஆடாமல் அசையால் நிக்கலசையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். ஐயலத் இரத்தம் கக்கிக் கிடந்ததைப் பார்த்தபோதே வெறியின் இன்பம் பறந்தோடிவிட்டது நிக்கலசிற்கு. மிஞ்சி நின்றது வெறும் உடல அலுப்புத்தான். ணங்.....ணங் கென்று நெற்றி முழுக்க இடித்தது. வயிறு எரிவது போன்ற அரிகண்ட உணர்வு. அடுத்தடுத்து இடைவிடாது சிகரட்பற்றியதால் தொண்டை வேறு சளி கட்டியிருந்தது. நான்கு பேர் சேர்ந்து நிலத்தில் போட்டுப் பிரட்டி எடுத்தது போல ஒரே வலி.

நிக்கலஸ் இன்று நேற்று குடிக்கிறான். நெடுங்காலக் குடிகாரன். ஒருவேளை.....குறுகிய நேரத்தில்-முக்கால் போத்தல் விஸ்கியை முடித்து விட்டதால் ஏற்பட்ட மாற்றமாக இருக்கலாம். அல்லது விஸ்கியோடு எதுவும் கலக்காமல்-நேராக எடுத்ததன் பலனாக இருக்கலாம். எது எப்படியிருந்தபோதும், நிக்கலஸ் ஒரு முடிவிற்கு வர முடியாத நிலையில், தலை தூக்க முடியாமல், நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரஞ்சோதியார் அந்தரித்தார். இந்த நிக்கலசை வழிக்குக் கொண்டுவருவது எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஏன் மற்றத் தொழிலாளர்களை? சிங்கன் எவ்வளவு அவதிப்பட்டான். கேள்விக்கு மேல் கேள்வி கேட்டு உயிரை வாங்கி னார்கள்.

சரவணை-எச்சரிக்கை செய்துவிட்டுப் போனானே..... அதற்குப் பிறகு நடந்தவற்றை நினைத்துப் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது.

தேவாரங்களை மனதிற்குள் வரிசை போடத்தொடங்கி விட்டார். ஐந்திலிருந்து ஐந்தரைவரை கப்பல்காரர்கள் சாப்பிடும் நேரம். ஒருவரையும் வெளியே காணவில்லை. இந்த நேரத்தில் எல்லாத் தொழிலாளர்களையும் அழைத்து விஷயத்தை சொல்வது இலகுவாக இருக்கும். முதலில் நாட்டாண்மைமாருக்குச் சொன்னால் போதும். அவர்கள் தத்தம் அணிகளுக்குச் சொல்வார்கள். ஆனால்..... சொன்ன உடன் என்ன நடக்கும்.

'எங்களுக்கு படகு வேண்டாம், நாம் நீந்தியே கரைக்குப் போய் விடுகிறோம். நீங்களும் உங்களுடைய வெடி குண்டும் எனப் பல்லவி பாடப் போகிறார்கள். இத்தகையவர்களை நம்பியா இந்தப் பிரச்சினையைச் சொல்வது! ஆனால் சொல்லாமல் இருக்க இருக்க..... மேலே போன சரவணை வந்து புலிபோலப் பாயப் போகிறான். போன சிங்களையும் காணவில்லை.

ஒரு முடிவிற்கு வரத் தெரியாமல், வந்தாலும் அந்த முடிவிற்கேற்ப செயற்படும் தெளிவு இல்லாமல் நெற்றியை இரு கைகளாலும் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு யோசித்த வண்ணமிருந்தார் பரஞ்சோதியார்.

பெட்டகத்திற்குக் கீழ் குண்டை ஒளித்து விட்டு ஓடி வந்த சிங்கன், அவரைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தம் கொடுத்தான். அலுப்போடு சினமாகவிருந்தது அவருக்கு. 'நேரம் கெட்ட நேரங்களில் இவன் சிங்கன் இப்படித்தான். எந்த வேளையில் என்ன செய்யிறது என்று ஒண்டுமே தெரியாது. கும்பிடுவதற்கு கோயிலுக்குள் வந்து விட்டு, சினிமாப் பாடல்களை முணுமுணுத்துச் சீட்டியடித்துக்கொள்வது போல இருந்தது அவனுடைய செய்கை.

"என்ன சிங்கன்-உனக்கு எந்த நேரத்தில் என்ன செய்யிறதெண்டு ஒண்டுமே தெரியாது. எனக்கு விசராக்கிடக்கு"

"சரவணை எங்கையண்ணை".....:..... சிங்கன்.

"ஏன்".....:பரஞ்சோதியார்.

"வெடிகுண்டை, எடுத்து வந்திற்றன்" சிங்கன், அவ்வளவுதான்.

விசராக்கிடக்கு என்று கத்தியவர், பாய்ந்து சிங்கனைப் பிடித்து தடவீனார்.

"என்ற சிங்கக் குட்டியைச் சினந்து போட்டன், என்னை மன்னிச்சிரனையப்பு"

இப்ப எனக்கு விசராக்கிடக்கு, சரவணை எங்கையெண்டு கெதீல சொல்லுங்கோ"

கண்களையும், கைகளையும் ஆட்டி ஆட்டி, விசயத்தை இரகசியமாகச் சொன்னார் பரஞ்சோதியார்.

சிங்கன்: "சரி இனி நிக்க நேரமில்லை. டக்கெண்டு வாங்கோ. எல்லோரையும் கூப்பிட்டு விசயத்தைச் சொல்லி போட்டு, எங்கடை ஆக்களை காப்பாற்ற வேணும். அதோடை, ஏழுமணிக்கு முதல் மகாதேவனைச் சந்தித்து வெடிகுண்டை நிப்பாட்டவேணும்"

பரஞ்சோதியார்: "குண்டை எங்கை வைச்சிருக்கிறாய்"

சிங்கன்: "அந்தா, பெட்டகத்திற்குக் கீழே"

பரஞ்சோதியார்: "வெடிக்காதோ"

சிங்கன்: "நீங்க இப்பிடி ஏமலாந்திக்குக் கொண்டு நேரத்தை மினக்கெடுத்திடு, வெடிச்சாலும் வெடிக்கும்"

பரஞ்சோதியார்: "பொறுப்பில்லாத இவங்களிடையே சொல்கிறதாலே என்ன பிரயோசனம்".

சிங்கன்: "அண்ணை, இனி எனக்கு உண்மையில் விசாரிப்பிச்சிரும். ஒரு தும்பால் கயிறு இழைக்க ஏலாது. பல தும்புகள் சேரவேணும்"

பரஞ்சோதியார்: "தும்பு சொன்னபடி கேட்கும், மனுசன் கேட்பானே"

சிங்கன்: "அண்ணை, என்னட்டை விளக்கம் கேட்டுக் கொண்டு நிண்டங்களோ, உங்கடதலையில் தான் குண்டைப் போட்டு உடைப்பன்..... இப்ப வரப் போறீங்களா, இல்லையா" கோபம் வந்து கத்தினான் சிங்கன். அவனுடைய சின்ன, மெல்லிய உடல் நடுங்கியது. இவ்வளவு தூரம் பட்ட கஷ்டமெல்லாம், இந்த மடை மனிதனால் வீணாகப் போகப் போகிறதே என அவன் பயந்தான்.

'இனி இவரை நம்பிப் பயனில்லை. நானே விசயத்தை சொல்ல வேண்டியதுதான்' சிங்கன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

"அண்ணை, தொழிலாளரை நம்பாத நீங்கள், இப்ப நிலவுகிற அந்தர நிலைமையை உணராத நீங்கள், ஏன் இன்னும் கப்பலுக்குள் நின்று வீணாகச் சாகப் போகிறீர்கள். போய் படகிற்குள் இறங்கி. ஆறுதலாய் நில்லுங்கோ. எனக்குத் தெரியும் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று" சொன்ன கையோடு குருவியாகப் பறந்தான்.

ஒவ்வொரு குத்தல்களிலும் நின்று, நாட்டாண்மைகளைக் கூப்பிட்டான்.

"பொண்ணுத்துரை, கைலாசபிள்ளை, மத்யூஸ்"

“ஓம்.....ஓம்.....என்ன விசயம்”

“எல்லோரும் மேல ஏறிவாங்க. அவசரம்.....மிச்சம் அவசரம்”

“என்னடா விசயம்”

“உயிர் போகிற காரியம்”

நாட்டாண்மை நல்லதம்பிட-கிணற்றுக் கப்பியிலிட்ட கயிறாக எல்லாக் குத்தல்களுக்குள்ளும் இறங்கி, ஏறி, சிங்கனுக்கு உதவி செய்தான்.

எல்லோரும் இன்னும் சரியாக வந்து சேரவில்லை சிங்கன் அடித்தொண்டையில் சுத்தினான்.

“இன்னம் கொஞ்ச நேரத்தில் வெடி குண்டு வெடிக்கப் போகுது.கெதீல வாங்கோ”

“வெடி குண்டா”

“வெடி குண்டா”

பாய்ந்து விழுந்து நான் முந்தி, நீ முந்தியென முட்டிக் கொண்டு ஏணியேறி வந்தார்கள் சிலர். காலுக்குள் பாம்பு இருப்பது போன்ற உணர்வில் பாய்ந்து வந்தார்கள் சிலர். இதென்னடா, மந்திரவாதிக் கதையாக் கிடக்கு..... ஏளனப் பார்வையோடு ஏறிவந்த சிலர், சில பரபரப்பான வினாடிகள் கழிந்த பின் பயம் கொண்டு விழித்துநின்றனர்.

“ஆராம் வெடி குண்டு வைச்சாங்கள்”

“ஏனும் வைச்சாங்கள்”

“எங்கையாம் வைச்சாங்கள்”

புதினம் இன்னும் சரியாகப்பிடிபடவில்லை. சூபர்வைசர், ரிசீற்கீப்பர், ரலிகிளார்க், லைற்றரில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளர்கள் எல்லோருக்கும் செய்தி பறந்தது.

செய்தி போன வேகத்தைவிட, அவர்கள் விரைவாக வந்தார்கள்.

“என்ன சிங்கன்.....என்னடப்பா இதெல்லாம்”..... சண்முகநாதன் கேட்டான்.

“வட் ஓல் திஸ் நொன் சென்ஸ்”.....நி க் க ல ஸ்
சினந்தான். மூடப்பட்டிருந்த குத்தலுக்கு மேலே ஏறி
நின்றான் சிங்கன். தனித் தனியாக விளங்கப்படுத்த அவனால்
முடியாது. நேரமும் இல்லை. எல்லோரும் கிட்டே நெருங்கி
வந்தார்கள்.

சிங்கனுக்கு வியர்த்து வடிந்தது.

தலையால் வடிந்தது.

மூக்கால் வடிந்தது.

நெஞ்சால் வடிந்தது.

சட்டை தொப்பலாகப் போயிற்று. தொழிலாளர்
யூனியன் கூட்டங்களில் அவன் பேசியிருக்கிறான்-இப்படி
வியர்த்து வடிந்ததில்லை. எல்லோரும் வந்து விட்டார்கள்
எனத் தீர்மானமாகத் தெரிந்ததும்-பேசத் தொடங்கினான்
சிங்கன்.

“நண்பர்களே.....இன்று காலையிலிருந்து இந்தநேரம்
வரை இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிற தூர்ப்பாக்கியமான
நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய
நேரம் வந்துவிட்டது. ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கலாம்.
ஆனால்.....எல்லோரையும் கஷ்டப்படுத்தாமல், நாங்களே
சமாளித்துவிடலாம் என எண்ணினோம். அது பிழை என
இப்போதுதான் புரிந்திருக்கிறது. இனியும் தாமதித்தால்
சொல்பவனும் இருக்கமாட்டான். கேட்பவனும் இருக்கப்
போவதில்லை.

.....இதுதான் விசயம். எங்கட நாட்டாண்மை பரஞ்
சோதியாருடைய மகன்-மகாதேவன் கப்பலில் வெளி
நாடு.....

சிங்கன் கெதி கெதியாகச் சொன்னான். கேட்கக் கேட்க
எல்லோர் நெஞ்சுகளிலும் இடிகள். அவன் சொல்வதை
அசட்டை செய்ய முடியாது.

நேரம் மறைய, மறைய சாதாரண நெஞ்சிடிகள்
மலாரிடியாக, பேரிடியாக.....மாறி-தொண்டை, நாக்கு
எல்லாம் ஈரம் வற்றிக் காய்ந்து.....

அந்தத் தொழிலாளர்கள் நடையிழந்தார்கள்... கதையிழந்தார்கள்.

ஒரு கிழவன்—இருதயக் கேஸ் போல இருந்தான். தலை சுற்றுகிறதாம். பக்கத்தில் நின்றவர்களின் கைத்தாங்கலில் கீழே யிருந்து விட்டான்.

பால் வெள்ளைக் கொக்குகள், கப்பலையண்டியிருந்த ஆகாயப் பகுதியில் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்தன. மீன் குஞ்சுகள் தண்ணீருக்கு வெளியே தலையெடுத்தால் அவ்வளவு தான். ஒரே கொத்து!

இன்னும் சிறிது நேரத்தில், கடலில் மிதக்கப் போகும் தொழிலாளரின் உயிரற்ற உடல்களைக் கொத்திக் குதறுவதற்காக வட்டமிடும் கழுகுகள் போல—அவை சிலருக்குத் தோற்றமளித்தன.

சிங்கன் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான். சப்தம் உரக்கக் கேட்டது. கபின் மாடியிலிருந்து—ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... என வெள்ளைத் தலைகள் எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கின. சிங்கன் பயப்படவில்லை. பலர் கைகளைப் பிசைந்தார்கள். கப்டனின் அறைவரைக்கும் சிங்கனின் குரல் கேட்டது. வேறு சப்தங்களின் இடையூறு இல்லாததால்—வெகு சன்னதமாக அது ஒலித்தது.

“வெள்ளைக்காரனும் எட்டிப் பாக்கிறான்.

இவனும் கத்திறான்.

நிலைமை மோசம்.

நாம் கப்பலை விட்டிறங்கி, படகில் ஏறிநின்றால் என்ன’ எதற்கிந்த வீண் வம்பு.

ஒரு மூலையிலிருந்து—சொந்த அபிப்பிராயங்கள்—முணு முணுப்பாக காதுகளில் பட்டன.

பாஸ்கரன் சொன்னான்: “இவங்கள் பொடியன்கள் என்னத்தைச் செய்தாங்களோ... ஆருக்குத் தெரியும். நாங்கள் என்ன நேரிலையா பாத்தனாங்கள். ஆயிரக் கணக்கில

பொடியன்கள் கப்பலில் போறாங்கள். அவங்களுக்கு ஒண்டும் தடக்கேல்லை. இவையளுக்குத் தான் கண்டறியாத வெடிகுண்டும் மண்ணாங்கட்டியும்.”

“ஒரு பொடியனுக்காக நூறு பேர் சாகேலாது.” நிக்கலஸ் சொன்னான். ‘நீ என்னத்தைச் சொன்னாலும். கப்பல்காரருக்கு எதிராக நீங்க சண்டைசெய்யப் போறதை நான் அனுமதிக்க முடியாது.’”

கப்டனின் அறைக்குள், கதிரைகளில் கட்டப்பட்டவர்களுக்கும் சிங்களின் கத்தல் கேட்டது, சரவணைக்கு அந்தரமாக இருந்தது. அவன்—அங்கே சிங்களனுடைய இடத்தில் நிற்பான் என்றால்—இதற்கு... தொழிலாளர்களைத் தன் பக்கம் இழுத்திருப்பான், சிங்கன் மட்டும் என்ன குறைந்தவன?

இல்லையே... இருந்தும் ஏன் நேரமாகிறது?

எத்தனை மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம். அவர்களின் சந்தேகங்களைப் போக்கியிருக்கலாம். வாய்களைப் பூட்டியிருக்கலாம். சரியான வழியில் சிந்தனையைத் திருப்பியிருக்கலாம்.

இந்த நேரத்தில் இங்க வந்து பிரயோசனமற்ற முறையில் கட்டப்பட்டிருப்பதை நினைத்துப் பார்த்த போது—சரவணைக்குத் தன்னிலேயே கோபம் வந்தது.

அவனுக்கிருந்த உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தில், தானே தொழிலாளர்கள் முன்னின்று பேசுவதாகக் கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தான். மூளைக்குள் பிரசங்கம்..... பொறி பறந்தது.

என்னருமைத் தோழர்களே,

ஒரு பக்கம் வாழ்வு. மறு பக்கம் சாவு. நடுவில் ஊசி முனையில் நிற்கிறோம் நாம். இம் மாதிரிச் சங்கடம் எமக்கு எப்போதுமே வந்ததில்லை. இது ஒரு தனி மனிதப் பிரச்சினையாக இருந்தது. அதனால் நாங்கள் மூன்று பேர் முயன்று

பார்த்தோம். வெற்றி கிடைக்கவில்லை. சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்—இது எங்களின் பொதுப் பிரச்சினையாக மாறிவிட்டது.

இன்னும் இருப்பதோ கொஞ்சநேரம். அதற்குப் பின்—நாமும் இல்லை; கப்பலும் இல்லை.

இது எமக்குச் சம்பந்தமில்லாத விடயம் என்று சிலர் எண்ணக் கூடும்; சொல்லக் கூடும். பரஞ்சோதியே பார்த்துக் கொள்ளட்டும். நாம் கப்பலை விட்டிறங்கி படகில் ஏறி நிற்போம் எனவும் நினைக்கக் கூடும்.

ஒரு நிமிடம். ஒரே நிமிடம்—பரஞ்சோதியின் இடத்தில் உங்களில் ஒருவர் நின்று பாருங்கள். கப்பலை விட்டு இறங்குவீர்களா? இல்லை. உயிர் போனாலும் இறங்கமாட்டீர்கள். என் பிள்ளைதான் எனக்கு முக்கியம் என்பீர்கள்.

வெள்ளைக்காரரோடு யுத்தம் செய்வது தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. பரஞ்சோதியாரின் மகனையும், அவனது நண்பர்களையும், ஏன் இன்னும் சொல்லப் போனால்—எங்கள் எல்லோரையுமே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு—நாம் கூட்டாக யுத்தத்தில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். தனி மனிதன் ஒருவன்—இந்தப் பெரிய கப்பலோடும், அதன் சேனையோடும் போராடி வெற்றிகாண நினைப்பது—சின்ன மீன் பல பெரிய மீன்களை ஒருங்கே விழுங்க நினைக்கும் முயற்சி. பரஞ்சோதியை உங்களின் கூடப் பிறந்த சகோதரனாக நினைப்பீர்களா—அவர் வெள்ளைக்காரரோடு தொடுக்க இருக்கும் இந்த யுத்தம்— தனி நபர் சார்ந்த தல்ல—அநீதியானதல்ல—பிற்போக்கானதல்ல— என்பதை முகத்திலடித்தாற்போல உணர்வீர்கள்.

வேடிக்கையாகப்பட்டாசு கூட்டு விளையாடுவதற்கே பயந்து ஓடும் இந்தப் பிள்ளைகள்—பயங்கரமான வெடிகுண்டினை வேறு வழியில்லாமல் நாடியிருக்கிறார்கள் என்றால்—கப்பல்காரரின் கொடுமைகள் எவ்வளவு பாசிசத்தனமாக இருந்திருக்கும் என்று ஒரு கணம் யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஏனப்பா இத்தனை சங்கடமும். பொலிசைக் கூப்பிட்டுருந்தால் விஷயம் இலகுவாக முடிந்திருக்குமே என்று நீங்கள் எண்ணுவது எனக்குப் புரிகிறது. நீங்கள் என்ன—நானே இன்று காலை அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால், மகாதேவனின் கடிதங்களை வாசித்த பின் அது சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். பொலிஸ் வந்தால்—விஷயம் வேறுவிதமாக மாறிவிடக் கூடும். வெள்ளைக்காரன் பிடிபடமாட்டான். எமது இளைஞர்களே குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்க வேண்டி வந்துவிடும்.

காரணம் சொல்கிறேன்:

கூட்டுச் சேரா நாடுகளின் மகாநாடு எங்கள் நாட்டில் விரைவில் நடைபெறவுள்ளது. அந்நிய நாட்டு வர்த்தகக் கப்பலுக்கு எமது இளைஞரால்—எமது நாட்டிலேயே வெடிகுண்டு வைக்கப்பட்ட சங்கதி வெளியே தெரியவருமானால் அது அகில உலக ரீதியில் இலங்கையின் மதிப்பைப் பெருமளவு குறைத்து விடும். ஒரு கப்பலுக்கே பாதுகாப்புத் தரமுடியாத; கையாலாகாத அரசாங்கம் உள்ள நாட்டில் பல முரண்பாடான கருத்துக்களையுடைய நாம் வந்து தங்கிப் போவது—எப்படிச் சாத்தியமாகும் என்று பல நாட்டுத் தலைவர்களும் கேட்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

படிப்படியாக, இலங்கையில் மகாநாட்டினைக் கூட்டும் தகுதியினை நாம் இழந்து விடுவோம். இப்படியான மேலிடத்துக் காரணங்கள் எல்லாம் எமது இளைஞர்களுக்கு எதிராகச் செயல் படத் தொடங்கி விடும். கப்பலில் அடைபட்டிருந்ததும் போதாதென்று—எமது நாட்டின் சிறையிலும் வாட வேண்டிய நிலைமை அவர்களுக்கு உருவாகி விடும்.

பொலிஸ் வந்தால், கூடவே நெருக்கடியும் வரும். விஷயம் பகிரங்கப்படும். செய்திகளுக்காக அலைந்து திரியும் பத்திரிகைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விளம்பரம் செய்யும். பின் விளைவுகள் பாரதூரமாகக் குவியும்.

இடிகளைத் தாங்கக் கூடிய சக்தி எம்மிடமில்லை. அதனால் தான்—காதும் காதும் வைத்தது போல ரகசியமாக

வெடிகுண்டினை அகற்ற, பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற நாம்வந்தோம். துரதிர்ஷ்டமும் எங்களோடு வந்திருக்கிறது.

ஆனால், கடவுள் இன்னும் எங்களைக் கைவிட்டுவிடவில்லை. இப்படை தோற்கின், இனி எப்படை வெல்லும் என்பது போல் பெரிய பலமாகிய தொழிலாள சேனையை வைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு நேரமும் கடத்தியதே—எமது மடைத்தனம்.

நண்பர்களே...ஒரு வினாடி யோசித்துப் பாருங்கள். ஏன் எங்களுடைய பிள்ளைகள் வெளிநாடு போகிறார்கள். நுனிப்புல் மேய நினைக்காமல், அடிப்படைக் காரணத்தை ஆழமாக எண்ணிப் பாருங்கள். இங்கே வேலையில்லை. வயிற்றுக்கு வழியில்லை. பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று வளர்த்த தாயை, தந்தையைக் காப்பாற்ற வழி தெரியவில்லை. இருட்டில் தடுமாறியவர்களுக்கு வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் என்ற ஒளி தெரிந்தது.

போய் விட்டார்கள்.

போன பின் தான் தெரிந்தது, அக்கரைகள் பச்சையில்லை என்ற உண்மை.

இன்று பரஞ்சோதியின் மகனுக்கு ஏற்பட்டது, நாளைக்கு என்னுடைய மகனுக்கோ, அல்லது உங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கோ ஏற்படலாம். இதனை முனையிலே கிள்ளி யெறியா விட்டால், நாளைக்கு—இது போன்ற நெறி கெட்ட செயல்கள் ஆல விருட்சம் போல வளர்ந்து விடும்.

உங்களுக்கு ஒன்று என்றால் பரஞ்சோதிக்குத் துடிக்காதா? நாங்கள் எல்லோரும் ஒரே குடும்பம். அண்ணனுக்கு வந்தால் தம்பியும், தம்பிக்கு வந்தால் அண்ணனுந்தான் பார்க்க வேண்டும்.

சரவணையின் கற்பனைப் பிரசங்கம் முடிந்தது. அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. கைகள் கட்டப்பட்ட நிலை.

* *

* *

* *

பரஞ்சோதியார் நிக்கலசின் வாயைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். 'நல்ல மறு மொழியொன்று சொல்ல மாட்டானா'...அவர் ஏங்கினார்.

சிங்கள் இரண்டாவது முறையாகக் கேட்டான்.

“சூபர்வைசர் ஐயா, முடிவைக் கெதீலசொல் லுங்கோ”

ஒரு தொங்கலில் இருந்து கிறீச்சிட்ட குருவிக் குரலில் ஆதரவு வந்து விழுந்தது.

“அவர் என்ன முடிவு சொல்றது. பிள்ளையைக் காப்பாற்ற மட்டுமல்ல, எங்களையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள—நாங்கள் போராடியே தீரவேண்டும். விருப்பமில்லாதவர்கள்—பயந்தவர்கள்...சேலையைக் கட்டிக் கொள்ளட்டும். மொக்காடு போட்டுக்கொள்ளட்டும்.”

நிக்கலஸ் இப்போது மதுவின் மயக்கத்தில் இல்லை. தலைக்குள் சிந்தனைப் பாம்பு ஊர்ந்தது.

“கப்பலில் ஒன்றும், படகில் ஒன்றுமாகக் கால்களை வைத்துக் கொண்டு நின்று பயனில்லை. ஒரு காலே ஏதாவது ஒன்றிலிருந்து எடுத்தாக வேண்டும். சலனங்கள் பேதலித்து இரண்டுபட்டுக் கிடக்கும் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தியாக வேண்டும். இந்தப் பக்கம் போனால் உயிர் போகும். அந்தப் பக்கம் போனால்—அட்லீஸ்ட் காயத்தோடாவது தப்பலாம்.

இந்தத் தொழிலாளர்கள்...என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்...அவர்களை நான் பாதுகாக்க வேண்டும்.”

எங்கோ ஓரிடத்தில் கண்டிப்பாகக் கோடு வரைந்து கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்ட நிக்கலஸ்—சிங்கனைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“சிங்கராஜா...நீ சொல்றது தான் சரி... நாங்கள் போராடுவது தான் முறை. ஆனால், அதை முறையோடு செய்ய வேண்டும். எப்படி?... இப்போதே போய்க் கேட்போம் பிள்ளைகளை விடுவிக்கும்படி. முடியாது என்று பதில்

வருமானால் பின்னர், நாங்கள் செய்யப் போகும் செயல்களை அவர்கள் தடுக்க முடியாது.”

கப்பலையே பிரட்டித் தள்ளி விடுவது போல அந்தப் பெரிய தொழிலாளர் கூட்டம் கா...கூ என்று கத்தித் தம் திருப்தியைத் தெரிவித்தது. கப்பல் பிரளவில்லை.

சண்டை என்றதும் கம்பு, தடி தேடும் கூட்டம் அது. கப்பலில் அவைகள் ஏது? இரும்புக் கேடர்கள் தான் உண்டு. அவைகளைத் தூக்கிச் சுமக்கச் சக்தியேது?

இரும்புக் குமிழிலிருந்து இறங்கி நிக்கலசிடம் வந்தான் சிங்கன்.

தான் எடுத்த சரியான, பெரும்பான்மையின் சார்புள்ளதான, நீதியான, சமயோசிதமான முடிவு, தன்னை அந்தக் குறுகிய நேரத்திற்குள் ஒரு தலைவனாக்கி விட்டதை தொழிலாளர் சேனையின் ஆரவாரத்திலிருந்து உணர்ந்து கொண்ட நிக்கலஸ் — இனி என்ன செய்வது என்று கேட்பது போல் சிங்கனின் முகத்தைப் பார்த்தான். சிங்கன் கட்டினைப் பார்த்தான். கை பிடிக்கம்பியில் கைகளை ஊன்றியபடி பத்திற்கும் அதிகமான வெள்ளைக்காரர்கள் நின்றார்கள்.

மான்களைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்ட பலம் கொண்ட புலிக் கூட்டம்.

இருட்டு, மெது மெதுவாக கப்பலின் மேல் தளத்தை மங்கலாக்கத் தொடங்கிற்று.

* * *

* * *

* * *

6 மணி

“போர் மாஸ்ட்” கம்பத்தின் உயரத்தில் மின்சார விளக்கு எரிந்ததைத் தொடர்ந்து, கப்பல் தளத்தின் சகல மின்சாரக் கம்பங்களும் ஒளிக்கதிர்களை வாரி இறைக்கத் தொடங்கின.

கப்பலின் சுற்றுப்புறம் மிக அழகாகத் தெரிந்தது. இயற்கையின் வர்ண ஜாலங்களை ரசிப்பதற்கு அந்தக் கப்ப

லிலே எவரும் தயாராக இல்லை. பரஞ்சோதியாரை முன்னே விட்டு ஒரு கூட்டம் வலது பக்க ஏணியிலே ஏறி— வேகமாக, கப்டனின் அறையை நோக்கி நகர்ந்தது, இன்னொரு கூட்டம், நிக்கலசும், சிங்கனும் வழிகாட்ட, இடது பக்க ஏணியால் ஏறி...

“யூ பிளடி பாஸ்ராட்ஸ், வெயார் ஆர் யூ கோயிங்?”... கெட்ட ஆங்கிலம் வந்து, முன்னேறிய அந்தத் தொழிலாளிகளின் நெற்றிகளில் உறைக்க அடித்த போது—அவர்கள் ஒரு கணம் நிலை குலைந்தனராயினும், மறுகணம் இதற்கெல்லாம் வளைந்து கொடுத்தால்— இறுதியில் வளைந்தே போக வேண்டும் என உணர்ந்து கொண்டு, பின் வாங்குதல் என்ற உணர்வேயில்லாமல், மேலும் கால்களை ஒரு படி முன்னே வைத்தார்கள்.

கப்டனுக்கு செய்தி போனது. நான்கு கால்களில் வந்தான் அவன். கையில் ‘ரிவால்வர்’ வேறு. சூழ்நிலை பிடித்த மானதாக இல்லை.

“கன்றி புரூட்ஸ்”நிக்கலசைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது- சற்று முன்னர் வார்த்தைக் கொடுத்த ‘விஸ்கி’ வீணாகப் போனது தான் மிச்சம். “விழலுக்கு இறைத்த நீர்.” விஸ்கிக்கு இல்லாத சக்தியா?

ஆச்சரியமாக இருந்தது அவனுக்கு, ஆச்சரியப்பட்டு என்ன செய்ய முடியும். உண்மை—மலையாக முன்னுக்கு நிற்கிறது. ஒப்புப் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

“வீஞ்ச்மன்” பியதாச, துணிந்த கட்டை, சிங்களத்தில் சொன்னான்:

“பொடியன்களை உடனடியாக விடுங்கள்.”

கப்டனுக்கும், சகாக்களுக்கும் சிங்களம் விளங்க நியாயமில்லை. ஆயின்—அந்தச்சப்தமும், அதன் சந்தமும் மிரட்டலன்றி வேறு என்னவாக இருக்க முடியும்.

நிக்கலஸ் ஆங்கிலத்தில் சொன்னான்:

“மிஸ்டர் கப்டன், நீங்கள் அந்தப் பையன்களை இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் விடாது போனால்— என்னால் இவர்களை அடக்க முடியாது. நீங்கள் நியாயத்திற்குக் கட

டுப்படுவீர்கள் — சமாதானமாகப் பேசி பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம் என்று நான் தான் சொல்லி—இவர்களைப் பொறுமையாக இருக்கும்படி கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் இணங்காது போனால்—பலாபலன்களை என்னால் தடுக்க முடியாது. அவர்களை விடுவிப்பீர்களாயின் — வெடிகுண்டினை எடுத்துத் தருவதற்கும்-மிகுதி வேலை ஒழுங்காக நடப்பதற்கும் நான் பொறுப்பு.”

வெள்ளைக்காரன் கேட்டவுடனே பணிந்து போனவனாக எந்தக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறான். பிரச்சினையை இனித் தாங்க முடியாது என்ற நிலை வந்தால் கூட கடைசி நூலிழையில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பான்.

ஆனாலும் கப்டனின் முகத்தில் இணங்கும் அறிகுறிக் கோடுகள். கப்டன் சீப் எஞ்சினியரின் முகத்தைப் பார்த்தான். அங்கே— அந்தக் கோடுகள் இல்லை.

“கேவலம். இந்தப் பன்றிகளின் பயமுறுத்தலுக்கு நாங்கள் விட்டுக்கொடுத்துவிடுவதா?”

கப்டனைத் தனியே அழைத்துச் சென்றான் அவன். இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் காதைக் கடித்தான். கடித்த வனும் கடிபட்டவனும் சிறிதுநேரம் கழித்துத் திரும்பவந்தார்கள்.

நிக்கலசைத் தனியே கூப்பிட்டார்கள். சிங்கனும் கூடப்போனான்.

சந்தனப் பொட்டுத் தங்கராசா தன் கட்டைக்குரலில் கத்தினான்.

‘குசுகுசுவெண்டு கதைக்கிறதை விட்டுப்போட்டு கெதீல ஒரு முடிவுக்கு வரவேணும்... இல்லாட்டி...ஓ’

வெள்ளையருக்கு தமிழ் தெரியாது என்கிற துணிவு அவனுக்கு.

பரஞ்சோதியாருக்கு காலையில் தொடங்கிய நெஞ்சிடி இன்னும் சரியாக நிற்கவில்லை. தொண்டை குழி துடித்தது. நிற்க முடியவில்லை. அவசரமாக ‘ஒன்றுக்கு’ இருக்க வேண்டிய சங்கடம். சிங்கன் சுட்டிக்காட்டிய பெட்டகத்

தின் கீழிருந்த வெடிகுண்டைச் சுற்றிச் சுற்றி மனம் வலம் வந்தது.

“திடீரென வெடித்துவிட்டால்”

மேலும் நினைத்துப் பார்க்க முளை விறைத்தது.

நிற்கும் நிற்க கால்கள் விறைத்தன.

நெற்றிக்கு ஊன்று கொடுத்துக் கொண்டு கீழே குந்தினார்.

“சிங்கன் கெதிப்படுத்துங்கோ. இல்லாட்டி எல்லாரும் செத்து அழியவேணும். என் ஒருவனுடைய பிள்ளையாலை இவ்வளவு பேரும் சாகக்கூடாது. பிள்ளைகளை வளர்க்கத் தெரியாம வளர்த்ததால—நான்தான் கஷ்டப்படவேணும். ஒன்று மறியாத இந்தப் பாவங்கள் தங்கட குடும்பங்களைத் தெருவில் விடக்கூடாது. கெதீல இரண்டில ஒண்டைக் கேளுங்கோ”.

வெறி அபரிமிதமாகக் கூடிவிட்ட குடிகாரனைப் போல அரற்றி அரற்றிக் கண்ணீர் சிந்தினார் பரஞ்சோதியார்.

“அண்ணை, நீ அழாதை... கண்ணைத் துடை”

தன்னுடைய துவாய்த் துண்டினால் ஆதரவாகப் பரஞ்சோதியாரின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான் காப்பென்றார் குமாரசாமி.

நிக்கலையைப் பார்த்து இடி குரலில் சீப் எஞ்சினியர் சொன்னான்.

(Time Bomb first Boys next)

“முதலில் வெடிகுண்டு, அடுத்தது பையன்கள்”

சிங்கன் மறுத்துக் கத்தினான்: (“First Boys then Bomb, the only know the place we don't know

“முதலில் பையன்கள், பிறகு வெடிகுண்டு. அவர்களுக்குத்தான் அது இருக்குமிடம் தெரியும்”

தனக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் அவன் கத்தியதை தொழிலாளர் கூட்டம் ஆமோதித்துக் கத்தியது. அவனது ஆங்கிலம் அவர்களுக்கு விளங்கவேண்டுமென்று கட்டாய மில்லை. ஆமோதிக்கவேண்டியது கடமை.

இந்தப் பட்டினிப் பட்டாளத்திற்கு தலைவன் இந்தச் சுட்டிப் பயல்தானா என்பதுபோல கப்டன் சிங்களை ஏளனமாகப் பார்த்தான்.

அந்த ஏளனத்தை சிங்கன் கவனித்ததாகவோ ரசித்ததாகவோ தெரியவில்லை. கப்டனின் அறைப்பக்கமாக ஒரு கூட்டம் விரைந்து செல்லத் தொடங்கியது.

சீப் எஞ்சினியர் இரைந்தான்.

“Dont go that side ... I will shoot you all”

“அந்தப் பக்கம் போகவேண்டாம். உங்கள் எல்லாரையும் சுட்டுவிடுவேன்”

இழப்பதற்கு எதுவுமேயில்லாத அந்தக் கூட்டத்தின் மூளையை இப்பயமுறுத்தல் தொட்டதாகத் தெரியவில்லை. நீ என்னுடைய முதுகிற்குச் சொல் என்பதுபோல், அந்தக் கூட்டம் திரும்பிப் பார்க்காமலே கப்டனின் அறையை நோக்கி அந்தத் தளத்திலே விரைந்தது.

“டட்டாஸ்”

கப்டனின் கைத்துப்பாக்கி வானத்தை நோக்கி ஒரு குண்டைப் போட்டதுதான் தாமதம் — ஒருகணம் அதிர்ச்சி ஏக்கம், பயம், நடுக்கம்... எல்லாம் குழைந்த ஒரு சேர்க்கையின் சாயல் அந்த முழுக் கூட்டத்திலும் தெரிந்தது.

அடுத்த வினாடி...

எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

பரஞ்சோதியார்—விசரன், பைத்தியக்காரன் மாதிரி பாய்ந்தோடி வந்தார். துவக்கு வெடியை— இது தோற்கடித்துவிடும்போலிருந்தது.

“சுடுடா பாப்பம்... சுடுடா பாப்பம்”...

நெஞ்சச் சட்டையை இழுத்துக் கிழித்துவிட்ட வண்ணம் வெறிபிடித்து ஓடிவந்த பரஞ்சோதியாரைப் பார்த்த போது—சிங்களின் உடலெங்கும் மயிர்க் கால்கள் சிலிர்த்துக் குத்திட்டுநின்றன. அவரைத் திமிறி ஓடவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டான் சிங்கன்.

சீப் எஞ்சினியருக்குத் தன்பிடிவாதத்தில் அளவுகடந்த நம்பிக்கைபோலும். கப்டனிடம் துவக்கை வாங்கி தன்பங்கிற்கும் ஒருதரம் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டான்.

“டேய் என்னடா பூச்சாண்டி காட்டுகிறாய். துவக்கை கண்டவுடன், மரத்திலிருந்து கலைந்து சிதறிப் போகிற காகங்கள் எண்டு நினைச்சியா எங்களை... நீ எங்கட பொறுமையை அளவிற்கு மீறிச் சோதிக்கிறாய்”

ஆத்திரத்தினால்— சொற்கள் செம்மையாக வரவில்லை சிங்கனுக்கு. அவனுடைய உடல் உதறியது.

எவருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

சீப் எஞ்சினியரை நோக்கிப் பாய்ந்து, பலம்கொண்ட மட்டும் நெஞ்சில் பிடித்துத் தள்ளினான்.

திடீர்த் தாக்குதல்.

பின் பக்கம் தலை அடிபட, தடாரென விழுந்தான் சீப் எஞ்சினியர். அதே வேகத்தோடு அடுத்த அடி கொடுக்கும் நோக்கத்தில் சிங்கன் மீண்டும் பாய்ந்தான்.

நிலைமை மோசமாகி விட்டது. எல்லா வெள்ளையர்களும் வந்துவிட்டார்கள். பியதாச— ஒரு வெள்ளையனின் தோள்பட்டையில் ஓங்கி அடித்தான். வெள்ளையன் சும்மாயிருப்பானே. அவனை அப்படியே அலக்காகத் தூக்கிக் கடலில் எறிந்தான். நீச்சல் தெரிந்திருந்ததால் பயமில்லை... சிங்கனை மூன்று வெள்ளையர்கள் பிடித்து இழுத்தார்கள். கை, கால் தனித்தனியாக அறுந்து அவர்களின் கையோடு வருகிறமாதிரி—கத்தினான் சிங்கன். நாலைந்து தொழிலாளர்கள் அந்த வெள்ளையர்களின் முதுகுகளில் குத்தினார்கள். சிங்கனைப் பிடித்திருந்த கைகள்... திரும்பி அவர்களைப்பிடித்தன.

எவ்வளவுதான் பலசாலிகளாக இருந்த போதிலும்— வைராக்கியமும், ஆத்திரமும் கொண்ட அந்தப் பெருங்கூட்டத்தை எதிர்த்து எவ்வளவு நேரமென்றுதான் வெள்ளைக்காரரால் சண்டையிடமுடியும்.

கைலாசபிள்ளை தன் சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு கப்டனின் மேலே யானையில் மோதிய கொசு

போல மோதிப் பார்த்தான். இரண்டு வெள்ளையர்கள் கைத்துப்பாக்கியோடு ஓடிவந்தார்கள்.

நிலைமை சாதாரணத்திலிருந்து—‘சீரியசாகி’ விட்டதை எல்லோரும் உணர்ந்தார்கள். பரஞ்சோதியாரின் பொய் மூக்கு உடைந்து இரத்தம் வழிந்தது. ஒரு வெள்ளைத் தடியினை குப்புற விழுத்தி, ஒருவன் முதுகில் குந்தியிருக்க, மற்றொருவன் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்தான்.

இரண்டு வெள்ளையர்கள் நீந்தவும் போனார்கள்.

பத்துப் பதினைந்து தொழிலாளர்கள்— சிங்களின் வழிகாட்டலில் கப்டனின் அறையைநோக்கி ஓடிப்போனார்கள். கதவு பூட்டியிருந்தது. பத்துப் பதினைந்து உதைகள் விழுந்தன. வெள்ளைக்காரரின் இதயங்களைப்போலவே— அந்தக் கதவும் மிகப் பிடிவாதமாக இருந்தது.

தன் நண்பர்கள்தான் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை புரிந்துகொள்ள சரவணைக்கு நேரம் செல்லவில்லை.

“சிங்கன்...சிங்கன்”

இரண்டுதரம் குரல் கொடுத்தான் அவன்.

“ஓமண்ணை... நான்தான் சொல்லு”...பதிலுக்குக் கத்தினான் சிங்கன்.

“கதவை நீங்கள் உடைச்சுக்கொள்ள மாட்டீங்க. ஜயலத், சீப் எஞ்சினியருடைய அறைக்குள் இருக்கிறான். அவனிட்டைத்தான் இந்த அறைத் துறப்பு இருக்கு. எடுத்துக் கொண்டுவந்து கதவைத் திறவுங்கோ”

நொடிக்கு விடை கிடைத்துவிட்டது. கதவை உதைப்பதை விட்டுப் பாய்ந்து ஓடினான் அவன். கப்பல் தளத்தில் பரவியிருந்த இராட்சத மின்சார ஒளியில் அந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள் அடிபடுவது வலு துல்லியமாகத் தெரிந்தது. சந்திரனின் பால் வெளிச்சம் வேறு. இந்த நேரத்தில் இவ்வளவு ஒளி கூடாது.

போன போக்கில்—மின்சார சுவிட்சுகள் கூட்டமாக மாட்டியிருந்த அறையில் புகுந்து திரும்பினான் சிங்கன்.

அடுத்த கணம் எங்கும் இருட்டு. கண்கள் குருடாகியது போன்ற உணர்வு. நோன்மதி மெல்லிய ஒளியை கப்பல்

தளம் முழுக்கப் படரவிட்டதால் கூடுதலான கஷ்டம் இருக்கவில்லை. சிங்கன் வெள்ளையர்களின் கண்களில் பட்டு விடக்கூடாதேயென்ற ஜாக்கிரதை உணர்வுடன் ஓட்டமும் நடையும், தரிப்புமாக — நகர்ந்து, சீப் எஞ்சினியரின் அறைக்கு வந்தான்.

அறை திறந்தே கிடந்தது. ஜயலத்திற்கு மயக்கம் தெளிந்திருந்தது. இருந்தும் எழுந்து உட்கார முடியவில்லை. விலா எலும்புகள் பலமாக நொந்தன. சிங்கன் அவனை அனுதாபத்தோடு நோக்கினான். வெளியே நடக்கும் கலவரத்தின் நிலைவரத்தை இரண்டொரு வார்த்தைகளில் கூறி விட்டு, கப்டனின் திறப்பை வாங்கிக்கொண்டவன் — மீண்டும் அளவெடுத்த காலடிகள் வைத்து நகரத் தொடங்கினான்.

அவசரத்தில், இரும்புக்கேடர் ஒன்றோடு கால் பெருவிரலை மோதிக்கொண்டான். நகம் விரலைவிட்டு நகர்ந்திருக்கவேண்டும். அப்படியொரு மோசமான வலி, குனிந்து பார்த்துத் தடவிக்கொடுக்க நேரமில்லை. நொண்டி, நொண்டி ஓடிப்போனான்.

திறப்பு வந்ததும் கதவு திறந்தது.

பாய்ந்தோடிவந்தார் பரஞ்சோதியார். மகாதேவனின் நைலோன் கயிற்றுக்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டான் சிங்கன்.

பரஞ்சோதியாரின் கலங்கிய விழிகள் மகனைச் சந்தித்தன.

‘உன்னாலதானேடா இத்தனை கஷ்டமும்’ என்று பேசவேண்டும் போலிருந்தது.

கன்னத்தைப் பொத்தி அறையவேண்டும் போலிருந்தது.

எங்கையடா தம்பி நோகுது, இதுக்குத்தான் சொன்னான் கப்பலில் போகாதே என்று. ஆதரவாகத் தடவிக் கேட்கவேண்டும் போலிருந்தது.

கட்டிப்பிடித்துக்கொஞ்சவேண்டும் போலத் தோன்றியது.

எல்லாம் தோன்றியது என்னவோ உண்மைதான்.

அவர் ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியேநின்றார். கண் இமைகள் மட்டும் பொங்கிவந்த திடர்க் கண்ணீரின் எரி வினால் திறந்து மூடிக்கொண்டன. கால்கடுக்கக் கடுக்க, சிவ னொளிபாதமலை ஏறிவந்தது பரவாயில்லை. கஷ்டத்தைப் பார்த்து—வராமல் விட்டிருந்தால்— இந்த சூரிய உதயத் தைக் கண்டிருக்க முடியுமா?

கிட்டே வந்தார். மகனது கண்களில் வடிந்திருந்த கண்ணீர் வரிகளைத் துண்டால் துடைத்துவிட்டார். சின் னப்பிள்ளையாக இருந்தபோது, அடிக்கடி அம்மாக்காரியி டம் அடிவாங்கிக்கொண்டு இப்படித்தான் கண்ணீர் வரி களோடு வந்துநிற்பான். இவர்தான், முதுகைத் தடவி, கன்னத்தைத் தடவி ஆறுதல் பண்ணிவிடுவார்.

பழைய நினைவுக் கோடுகள்; மின்னல் தெறிப்பாகத் தோன்றி மறைந்தது. ஒரு நிமிடம்...நா அசையவில்லை. எத் தனையோ கேள்விகள்—நெஞ்சிற்குள்ளிருந்து பாய்ந்தோடி வந்து தொண்டைக்குள் காத்துநின்றன.

“தம்பி, ஏழு மணியாகப் போகுது. வெடிகுண்டை எடுத்து நார்த்துவிடு”

மகாதேவன்—அறையிலிருந்த எல்லோரையும் ஒருதரம் பார்த்தான்.

“தேவையில்லை”

“ஏன்”

“அது வெடிக்காது”.

சுற்றி நின்ற எல்லோரது நெற்றிகளிலும் கேள்விக் குறிகள் தொங்கின.

“அதை அன்றைக்கே நார்த்துவிட்டேன். என்னுடைய நண்பர்களுக்குக்கூட நான் சொல்லவில்லை”

கதிரைகளிலிருந்து சுழன்றுகொண்ட ஜயதிலகாவும் நண்பர்களும் மகாதேவனை ஒருவிதமாகப் பார்த்தார்கள். தங்களுக்குத் தெரியாமல் வெடிகுண்டினை நார்த்துவிட்டது இந்த உயிர் போகிற நிலையிலும்— மனதிற்கு சந்தோ ஷத்தை அளிப்பதாக இல்லை.

விவாதிப்பதற்கு இப்போது நேரமில்லை.

முதலில் கப்பலை விட்டுத் தப்பியாகவேண்டும்.

வெளியுலகக் காற்று உடல்களில் பட்டாகவேண்டும்.

அம்மா, அப்பா, அண்ணன், தம்பி உறவுகளின் ஸ்பரிசங்கள் தொட்டாக வேண்டும்.

ஐயதிலகா— ஓர விழியால் மகாதேவனைப் பார்த்தான்.

“என்னதான் நீ செய்தது நன்மையான விசயமாக இருந்தாலும், ஒரு வகையில் துரோகமானதல்லவா”... என்று அவன் கேட்டதைப்போலப் பட்டது.

“என்னை மன்னித்துவிடு ஐயா, உங்களுக்குச் சொல்லாமல் இருந்தது பிழைதான்”

பரஸ்பர பார்வைகளின் உக்கிரம்.

அர்த்தங்களை மிக வி ரை வி லே யே விளங்கிக் கொண்டனர் நண்பர்கள்.

ஐயதிலகா, மகாதேவனின் வலதுகையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான்.

“வெல்டன் தேவன்”

சரவணை வெளியே நடக்கும் கலவரத்தை நினைவு படுத்தினான்.

“தம்பிமாரே, பேந்து குலுக்குங்கோ இப்ப கெதீல வாங்க, வெளியே.”

எல்லோரும், அவசர அவசரமாக, அந்த அறையை விட்டு வெளியேற முற்பட்டபோது.....

வெளியே—

“ட்டாஸ்”... துவக்கு வெடிச் சப்தம் கேட்டது.

*

*

*

7 மணி

துறைமுகச் சரக்குக் கூட்டுத் தாபனத்துப் பாரிய படகின் உறுமல் கேட்டது.

“எல்லாரும் வந்தாச்சா.”

“கயித்தை அவிழ்.”

“டேய், முன்னுக்கு இருந்து வழியை மறைக்காதீங்கடா, உள்ளூக்க போய் இருங்க.”

“எங்க, பரஞ்சோதியாரைக் காணேல்லை.”

“அவர் மகனோட உள்ளக்கை இருக்கிறார்.”

“என்ன இருந்தாலும் பொடியன்கள் ரோசக்காரர்கள் தான்.”

“நான் போய் முதலில சுடுதண்ணி வைச்சு வேப்பமில்லையாலை முதுகெல்லாம் உருவச் சொல்ல வேணும். நல்லா உதைச்சுப் போட்டான் அந்த வெள்ளைக்காரப்பன்றி.”

“உனக்கென்றாலும் வீட்டில மனிசி இருக்கிறாள், சுடுதண்ணி வைச்சு உருவி விட... நான் எங்க போறது.”

“ஏன் மடத்தடிச் சந்திக்குப் போனா நல்லா உருவி விடுவாங்கள்.”

“அம்பிட்டா, பொலிசும் நல்லா உருவி விடுவான்.”

“நான் நேந்தனான். போனவுடன பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைக்க வேணும்.”

“பார்த்து அளவா உடை, விலை கூடிப் போச்சு.”

“கந்தையாவுக்கு கை மூட்டோடை கழண்டு போச்சாம்.”

“அவனுக்கென்ன... மாமன் முறிவு வைத்தியன் தானே.”

.....படகிற்குள்ளும், படகின் தளத்திலும், தொழிலாளரின் சம்பாஷணைத் தெறிப்புகளின் நெருடல்கள்.

கடல், இரவைப்போல அமைதியாக இருந்தது.

சிறிய அலைகள் நிலா வெளிச்சத்தில் மிளிர்ந்தன.

நட்சத்திரங்கள் வெள்ளிப் பற்களைக் காட்டிச்சிரித்தன.

சரவணை, படகோட்டியின் பக்கத்தில் நின்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

“இனி மினக்கெடுத்தாமல் ஸ்ராட் பண்ணு.”

“எல்லாரும் வந்திற்றுங்களா.”

“ஓம்... ஓம் நீ ஸ்ராட் பண்ணு.”

பெரிய உறுமலோடு, படகு தடதடவென ஆடியது. சீட ஏணியில் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்துக்கொண்டு படகில் பாய்ந்தான் பியதாச.

கப்பலின் காற்றாடிப் பக்கமாக, இதுவரை நேரமும் இரண்டு வள்ளங்களில் காத்திருந்த மரியதாஸ் பெலமாகக் கேட்டான்.

“வள்ளங்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போச்சுது. நாங்களும் வரட்டோ.”

படகின் எஞ்சின் சப்தத்தோடு போட்டி போட்ட படியே பதிலுக்குக் கத்தினான் சரவணை.

“ஓம்... எங்களுக்குப் பின்னால் வாங்கோ.”

நீரைக் கிழித்துப் புறப்பட்டது படகு

படகில் வெற்றிக் கோஷம்...

நாரை கொக்குகள் உறைவிடம் தேடிப் பறந்து கொண்டிருந்தன. வானம் மலர்த்தோட்டமாக மிளிர்ந்தது.

கணவாய்க் காலம்.

நாலைந்து கணவாய் வள்ளங்கள் தூரத்திலே வருவது தெரிகின்றது.

படகு ஐம்பது யார் தூரம் போயிருக்கும்.

பின்னால் கை தட்டிக் கூப்பிடும் ஒலி!

படகின் தளத்திலிருந்து, அத்தனை தலைகளும் திரும்பிப் பார்த்தன. “காங்வேயில்” கடைசிப் படியில் நின்று கையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தான் சிங்கன்.

பக்கத்தில் லூசியா.

படகு முணு முணுத்து, புறு புறுத்து, வட்டமிட்டுத் திரும்பி கப்பலை நோக்கி வந்தது.

“உனக்கு என்ன தோட்டம் துலையிலயா... எல்லாரும் ஏறியாச்சா எண்டு எத்தனை தரம் கேட்டாங்கள்.”

“நல்ல காலம் இப்பவாவது வந்தியே... அடிபட்ட புலி மாதிரி நிக்கிறாங்கள். சம்பல் போட்டிருப்பாங்கள்.”

இன்றொருவன் இரட்டை அர்த்தத்தில் சொன்னான்.

“என்னடாப்பா அவ்வளவு அவசரமாக... கரைக்குப் போகுமட்டும் காத்திருக்கேலாமல் போயிற்றுதா.”

பக்கத்தில் லூசியா. சிங்கன் பதில் சொல்ல வில்லை. அவள் இல்லாதிருந்தால் இதற்குள் எத்தனையோ சொல்லி யிருப்பான்.

“ஏறுங்கோ கவனம்.”

அவள் தலை முக்காடிட்டிருந்தது.

கவிழ்ந்திருந்தது.

அவள் படகில் கால் வைத்தபோது—சில சுத்தப் பூனைகள் அருவருப்போடு ஒதுங்கின.

எஞ்சின் சப்தம் மாத்திரம்... சக் சக் சக் சக்... என கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சிங்களும் ஏறினான். பீடி ஒன்றை நீட்டி, நெருப்பும் கொடுத்தான் ஒருவன். பீடியைப் பற்றி—பெரிதாக ஒரு புகை இழுத்து விட்டு லூசியாவை உள்ளுக்குள் வந்து இருக்கும்படி கண்களால் கேட்டான் சிங்கன்.

அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

பயமாக இருந்தது.

முதன் முதலில் மேடையேறிய பேச்சாளனைப் போல வியர்த்து வழிந்தது.

“வெள்ளைக்காரனுக்கு சீலையை விரிச்சுக் காட்டிப் போட்டு—இப்ப உருத்திராட்சப் பூனை வேசம் போட்டு என்ன பிரயோசனம்”

சந்தனப் பொட்டுத் தங்கராசா... எல்லோருக்கும் கேட்கும் படியாகவே சொன்னான்.

சிங்கனுக்கு ஆத்திரம் வாய் வரையில் வந்துவிட்டது

“ம்... வேண்டாம்... பாவம் லூசியா.” தங்கராசாவை முறைத்துப்பார்த்துவிட்டு, “நீ வா லூசியா” என அவளைப் படகிற்குள் அழைத்துச் சென்றான் சிங்கன்.

பரஞ்சோதியார், மகனுக்கருகில் இருந்தவர்—எழுந்து அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தார்.

அவர் படகிற்குள் வந்தபின் இன்னும் ஒருவருடனும் கதைக்க வில்லை. காலையிலிருந்து நடந்தவற்றையெல்லாம்—நினைத்துப் பார்த்த போது—தப்பி விட்டோம் என்ற நிதர்சன உண்மையை ஜீரணிக்க மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. நினைவுகளின் பாரம்--நெஞ்சிற்குள்ளேயே தங்கிவிட்டதோ, இன்னும் கனத்தது—இதயத்தில் கல்லைக் கட்டித் தூங்க விட்டாற் போல்.

சிங்கன் பரஞ்சோதியாரின் தொடையில் ஆதரவாகத் தட்டிவிட்டான்.

அவனை நினைக்கையில் அவர் மனம்—சர்க்கரைச் சாக் காகக் கசிந்தது.

சிங்கன்—

சரவணமுத்து—

ஐயலத்... எவ்வளவு துணிச்சலான நண்பர்கள். ஆபத்தில் உதவி செய்த அசகாய சூரர்கள். அவர்களை அள்ளி அணைத்து ஆலிங்கனம் செய்ய ஆசையாக இருந்தது.

படகு இப்போது வேகம் பிடித்துக் கொண்டது. சரவணை கப்பலைத் திரும்பிப் பார்த்தான். வெள்ளையர்கள்—கப்பல் தளத்தில் நின்று—படகையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

மான்கள் தலை நிமிர்ந்து வீராவேசத்தோடு போகையில், சிங்கங்கள் கைகட்டி, செயலற்று — பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்ற தோற்றம்.

சரவணை முதலில் நம்பவேயில்லை. யாரைமாற்றினாலும் நிச்சலசை வழிக்குக் கொண்டுவருவது இயலாத காரியம். அவன்—நாய்வால். அதை எப்படி சிங்கன் நிமிர்த்தி விட்டான்? ஆச்சரியமும், சிங்கன்மேல் மதிப்பும் தோன்றின.

சரவணை நிக்கலசிடம் போனான்.

“சேர், பெரிய உபகாரம். நீங்கள் மட்டும் ஒத்துழைக்காமலிருந்தால்—அதோ கதிதான்.”

“எப்படி சரவணை ஒத்துழைக்காம இருக்கிறது..... நானும் ஒரு தொழிலாளிதானே!”

அந்த ஒரு பதிலில் எல்லா விளக்கங்களும் பொதிந்து இருப்பதான செறிவு. இருவரும் சிரித்துச்சிரித்து எதையோ கதைத்துக் கொண்டார்கள். படகுச் சப்தத்தில் மற்றவர்களுக்கு அந்தக் கதை கேட்கவில்லை.

சரவணை, சிறிது ஓய்வாக ஒரு பக்கத்தில் இருக்க நினைத்தான். அவன் இடம் தேடுவதைக் கண்ட ஜயலத், தனக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமரும்படி சைகை காட்டினான். ஒரு சிகரட் கேட்டு வாங்கிப் பற்ற வைத்தான் சரவணை.

புகையை இழுத்து, அனுபவித்து வெளியே ஊதுவது— பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. ஜயலத்திற்குப் பக்கத்தில் ஜயதிலகா. அவனுக்குப் பக்கத்தில் — அவனது ஐந்தாறு வெளிநாட்டு சூட் கேஸ்கள். பெரிதும் சிறிதுமான மிக அழகான சூட் கேஸ்கள்.

ஜயதிலகாவைப் பார்த்து — பற்கள் வெளியே தெரியாத சிரிப்பினை உதிர்த்தான் சரவணை. அவனும் பதிலுக்குச் சிரித்தான். வார்த்தைப் பரிமாற்றமில்லை. ஜயதிலகா - உடல் ஓய்ந்து, சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்டான். புத்துணர்வுக்காக ஒரு சிகரட் பற்றினால் நன்றாகவிருக்கும் என்று நினைத்தானாயினும் செய்யவில்லை. அண்ணன் ஜயலத் பக்கத்தில் இருக்கிறான்.

சரவணை அமைதியைக் கலைத்தான் சிங்களத்தில்.

“கொழும்பிற்கு எப்ப போறீங்க?”

“நானே காலையில்”

“இனி, தம்பி என்ன செய்யப் போறாராம்?”

“நல்லா பாடம் படிச்சிற்றார்..... இனி சோதனைகளில் பெயில் பண்ண மாட்டார்” ஜயதிலகா எதுவுமே சொல்லத் தெரியாமல் வெறும் சிரிப்புடன் இருந்தான்.

“எத்தனை கற்பனைகளை வளர்த்துக்கொண்டு போனோம் எல்லாம் தவிடு பொடியாகிவிட்டது. மற்றவர்களின் முகங்களைப் பார்க்கவே, வெட்கமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் பரவாயில்லை-நாம் புத்தகங்களாக இருப்போம். மற்றவர்கள் நம்மைப் பார்த்துப் படிக்கட்டும்” ஜயதிலகாவினால் நினைக்கத்தான் முடிந்தது.

மற்றப் பையன்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள் எனப் பார்க்கும் ஆசை பிறந்தது சரவணைக்கு. தலையாட்டிச் சிரித்து விட்டு எழுந்துகொண்டான். மிகவும் நெரிச்சலாய்

இருந்தது ஏன்..... புதிதாகச் சேர்ந்து கொண்ட பையன்களும், அவர்கள் கொண்டு வந்த வித விதமான சூட்கேஸ்களும் தான் காரணம். இருப்பவர்களில் பிரிக்காமல் நிதானமாக நகர்ந்து உள்ளே வந்தான் சரவணை.

புது சூட்கேஸ்கள் சுமார் இருபது இருக்கும். தொழிலாளர்களின் கண்கள் அவைகளை மேய்கின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து வெடி குண்டே கொண்டு வந்தவர்கள் இன்னும் எத்தனை அதிசயப் பொருட்களை வைத்திருக்கிறார்களோ உங்களைக் காப்பாற்றியது நாங்கள் அல்லவா. எங்களுக்கு ஏதும் தந்தால் என்ன..... எனக்கேட்பதுபோல சிலரது முகங்கள்.

கேட்கக் கூச்சம்.

பையன்கள் நன்றாக மெலிந்து போயிருந்தார்கள். கண்கள் ஒரு அங்குலம் உள்ளே போய் மறைந்து கொண்டிருந்தன. இலங்கையில் எறிக்கிற வெயில் காணாது என்று எண்ணெய் விளையும் நாடுகளில் ஆசை தீரக் காய்ந்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். உடல்கள் உருமாறிப் போயிருந்தாலும் தலை மயிருக்குக் குறைச்சலில்லை. கவிழ்ந்து விட்ட கூடையாக வளர்ந்திருக்கிறது.

பரஞ்சோதியாரைப் பார்த்து சரவணை சொன்னான். “அண்ணே, போனவுடன் முதல்வேலை இந்தத் தலைமயிரை வெட்டுறது.”

மகாதேவனுடைய வாய் திறந்தது.

“தலைமயிரை வெட்டுகிறோமோ இல்லையோ..... போனவுடன் எங்கட காணியை வெட்டி பண்படுத்தப் போறம்.”

“அதைச் செய்யுங்க தம்பி” வீஞ்ச்மென் கந்தையா சொன்னான்.

“வெள்ளைக்காரன் உங்களை இந்தப் பாடு படுத்தினது நன்மைக்குத்தான்.”

பரஞ்சோதியாருக்கு வீட்டு ஞாபகம் வந்தது. “அவள் உயிரை விட்டுக் கொண்டிருப்பாள். மகனைக் கண்டவுடன்

எல்லாத்தையும் மறக்கப் போறாள்..... பாவம்..... பெத்த வயிறு”

வேகமாக வந்த ஒரு படகை சடாரென நிறுத்துகிற சப்தம்கேட்டு, சரவணை நிமிர்ந்து ஜன்னலால் பார்த்தான்.

பொலிஸ் படகு. நான்கு பொலிஸ்காரர்களும், ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும் படகின் மேல் தளத்தில் நின்று சிங்களத்தில் ஏதோ கேட்க, ஜயலத் மறுமொழி சொல்கிறான்.

இரண்டொரு நிமிடங்கள் கழிந்த பின் படகு திரும்பி வந்த வழியே விரைந்து சென்றது.

சரவணைக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“வீடு எரிந்து முடிந்த பின்பு—நூர்க்கவரும் வீரர்கள்.”

*

*

*

சிங்கனுக்குப் பக்கத்தில் லூசியா. வந்திருந்த போது குனிந்த தலை இன்னும் நிமிரவில்லை. வியர்வை வழிந்தோடும் முகத்தைத் துடைத்து விடுவதற்காக கையை அசைப்பதற்குக் கூட முடியாத ஒரு வித நாணம்.

தொழிலாளர் சிலரின் கண்கள் அந்த நாணற்புல்லை மேய்ந்தன. அவளுக்கு அந்தப் பக்கம் சிங்கன். இந்தப் பக்கம் முஸ்தபா — மூக்கால் எந்நேரமும் மூக்குத்தூள் காவி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். வயது கிட்டத்தட்ட ஐம்பது. கிழவன் — தூளை ஓட்டி ஒரு தரம் ஒற்றை மூக்கால் சுவாசப் பையின் அந்தம் வரை பலமாக இழுத்துக் கொண்டான். அதோடு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

படகின் ஆட்டம்,

இடநெருக்கடி

கவிந்திருக்கும் இருட்டு.

பக்கத்தில் பெண்ணின் சேலை ஸ்பரிசம்.

அதுவும் விலைமகள்.

மூக்குத்தூளால் முறுக்கேறிய முஸ்தபா — நிலைமையைப் பக்குவமாகப் பயன்படுத்த எண்ணினான் சற்று நெருங்கி இருந்து — அவளது நைலக்ஸ் சேலையின் ஸ்பரிசத்

தை மிக நெருக்கமாக அனுபவித்தான்.

அவளுக்கு சந்தேகமில்லை.

நேரம் போகப் போகத்தான் அசிங்கமாக இருந்தது. கிழவன் — படகின் ஆட்டத்தினால், தவிர்க்க மாட்டாமல் சாய்ந்து கொள்வது போல லூசியாவின் தோளில் இடித்து தனக்கு வெற்றியா என்பதனை பரீட்சித்துப் பார்த்தான்,

வெற்றி போலவுமிருந்தது;

தோல்வி போலவுமிருந்தது.

தோல்வி என்றால் கூட — விட்டுவிடக் கூடிய சந்தர்ப்பமா?

கிழவன் அவளது தொடையை உரசத் தொடங்கினான் — எவரிடமும் முறையிட முடியாத பரிதாப நிலை.

முறையிட்டால் என்ன நடக்கும்?

“இவ்வளவு நேரமும் வெள்ளையனுகள் போட்டுப் பிரட்டி எடுத்திருக்கிறாங்க..... இப்ப தானே பத்தினி வேஷம்”

இப்படி யாரும் கேட்டு விட்டால்? யாரோ என்ன கிழட்டு முஸ்தபாவே கேட்டு விடுவான்.

“சிங்கனிடம் சொல்லலாம்..... வேண்டாம்..... சண்டைக்குப் போவான்”

சிறிது இடைவேளை விட்டு கிழவனுடைய கை மறுபடியும் தடவ வந்தது.

பெரிதாக ஒரு நுள்ளு.

‘ஆமை’ உள்ளிழுத்து ஒடுங்கிக் கொண்டது.

லூசியா எண்ணிப் பார்த்தாள்.

“நடுச்சந்திக்கு வந்தால் இந்தப் பாடுதான். சந்தி என்றால் கூடப் பரவாயில்லை. கப்பலுக்கே வந்தாயிற்று. இனி கிழவன் உரசினால் என்ன..... குமரன் உரசினால் என்ன! எல்லாம் ஒன்று தான்.”

கப்பல் கப்டன் கொடுத்த நூறு ரூபாய் நோட்டு பிரே சியருக்குள் சொர சொரத்தது.

“நூறு ரூபாய்க்காகக் கப்பலுக்கு வரப் போய் இரகசியம் நூறு பேருக்குத் தெரிந்து விட்டது. சரி... சரி... இனி இதற்காக வருத்தப்பட்டு என்ன புண்ணியம்..... என் னால் வேறு என்ன செய்ய முடியும்.”

மதியம் கப்பலுக்கு வந்தது முதல் இப்போது திரும்பிப் போவது வரை இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அடுத்தடுத்து அவளது மனத்திரையில் வந்து போயின.

ஆறு, ஆறரை அடி உயரங்களில் மனிதர்கள் வெள்ளை யர்கள். புதுமையான அனுபவம் என வியந்து கொள்ள அவளால் முடியவில்லை. தோள் மூட்டு, கை, கால்..... ஏன் முழு உடம்பும் அக்கு வேறு ஆணி வேறுகப் பிய்த்துக் கொண்டது போல நொந்தது.

உடல் நோவைப் பார்க்கையில் — கிடைத்த நூறு ரூபாய் நோட்டு மருந்திற்குக் கூடக் காணாது போலிருக்கிறது.

கடைசியாக, ஒரு வெள்ளைத் தடியனோடு இழுபறிப்பட்டதில் ரவிக்கையின் கை மூட்டில் கிழிந்துவிட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் — உடம்பு இந்த நோ நோகிறது. சிங்கன் வெடிகுண்டை எடுத்து வருகையில் அவளை ஒரு இடத்தில் போய் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுப் போனானே — அதன் பின்புதான் அது நடந்தது.

முப்பது அடி தூரமிருக்கும். நீல நிறத்தில் ‘வெல்வட்’ தரை. அதன் முடிவில் ‘குசன் சீற்’. ஒருவர் கால் கை நீட்டிப் படுக்கக் கூடிய நீள அகலம்.

அலுத்துக் களைத்த உடல்.

சும்மா சரிவோம் என நினைத்துக் குந்தியவள்..... உடனேயே கண்ணயர்ந்து போனாள். அரை மணி நேரம் போயிருக்கும். அவள் நல்ல நித்திரை. ஒரு முரட்டுக் கை தட்டி எழுப்பியது, வீட்டிலே படுத்திருக்கிறோம். அம்மா எழுப்புகிறாள் என எண்ணிக்கொண்டாள் போலிருக்கிறது. அசட்டை பண்ணி விட்டு மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தாள்.

முரட்டுக் கை மீண்டும்..... மீண்டும்..... தட்டியது.

விழித்துப் பார்த்தாள். கை அம்மாவினுடையதல்ல. படுத்திருக்கும் இடமும் வீடல்ல.

திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்.

முரடன் எதற்கு எழுப்பியிருப்பான்? கப்டன் மட்டும் தானா அனுபவிக்கப் பிறந்தவன்? அவன் — அவனைத் தன் அறைக்கு அழைத்தான். அவளால் முடியவில்லை.

பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். அதைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளும் நிலையில் அவனில்லை. பொறுமை இழக்காது அவன் திரும்பவும் கூப்பிட்டான்- அவளும் பொறுமையாக தன் இயலாத தன்மையை முகத்தால் காட்டினாள்.

அவன் விடுவதாக இல்லை.

(Come sweetly) (கம் சுவீற்றி)

(I am tired) (ஐ ஆம் ரயேர்ட்)

(It is alright Come) “இற்றிஸ் ஒல்ரைட் கம்”

மூன்று அறைகளுக்கு அப்பாலிருந்தது அவனது அறை. அவன் எஞ்சின் அறைக்குள் ‘ஓயிலராக’ வேலை பார்க்கும் ஒரு கிறீக்காரன். சிங்கப்பூரிலிருந்து கப்பல் புறப்பட்டது முதல் இன்று வரை இத்தனை சமீபத்தில் எதிரும் புதிருமாக பெண்ணொருத்தியை அவன் காணவில்லை. விடுவானா!

மேலும் மேலும் பிகு பண்ணினால் — கொற கொற வெண இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுவான் போலிருந்தது. ஒரு சப்தமும் காட்டாமல் அவனைப் பின்தொடர்ந்தாள். லாசியா.

கப்பல் மாளிகையின் மேல் தளத்தே அமைதியின்மை- இந்த ஓயிலர் அதற்குக் காது கொடுக்கவில்லை.

எப்போதுமே தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று இருப்பான் போலிருக்கிறது.

அவள் சொன்னாள்: ‘நான் அறைக்குள் வரவில்லை. என் உடல் முழுக்க ஒரே நோ நோகிறது தயவுசெய்து என்னை விட்டுவிடு.’

பதில் இல்லை. அவளை இரு கைகளாலும் தூக்கிக் கொண்டு அறைக்குள் வந்தான். அறை — கோழிக்கூடு.

கூரையில் அவனது தலை தட்டினாலும் ஆச்சரியமில்லை.

எத்தனையோ நிறங்களில் கலண்டர்கள். படங்கள் எல்லாமே பெண்களின் நிர்வாணங்கள். அவளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

கதிரையில் அவளை இருத்தி — பெரிதான, அழுத்தமான, அசிங்கமான முத்தமொன்று கொடுத்தான் அவன். மருந்து குடிக்க அடம் பிடிக்கும் குழந்தைக்கு கரண்டியை வாய்க்குள் செலுத்தி காரசாரமாகப் பருக்கி விடுவதைப் போலிருந்தது — அந்தப் பலாத்கார முத்தம்.

தொடங்கிய முத்தம் — வேறு விதமாகத் தொடர்ந்தது. அவள் திமிறிப் பார்த்தாள். ரவிக்கை தோள் மூட்டில் கிழிந்தது தான் மிச்சம். அவன் அதைக் கவனித்ததாகவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவள் இணங்கி இருப்பாள். உடம்பு இடம் கொடுக்கவில்லை.

மேலும் திமிறினாள். கைகளைக் கட்டி வைப்பது போல — கூட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு..... அவன் நெருங்கிய போது.....

“ட்டாஸ்”.....அந்த துவக்கு வெடிச் சப்தம் பலமாகக் கேட்டது.

அவன்... அவளை விட்டு, வெளியே பாய்ந்தான்.

அவளும் வெளியே வந்தாள்.

கிழிந்த ரவிக்கையை சேலையால் மறைத்து, கட கட வென முகத்தைத் துடைத்து, கலைந்திருந்த தலையைக் கையால் இழுத்து, தன்னை சரிசெய்துகொண்டாள்.

வெளியே போன தடியன், தற்காலிகமாக இவளை மறந்துபோனான் போலிருக்கிறது. அந்த இடைவெளியைப் பயன்படுத்தும் தீவிரத்தில் அவள் கபினுக்கு வெளியே வந்தாள்.

மேலேயிருந்து வந்த சப்தம் காதைப் பிளந்தது. அவளது உடல் இருக்கும் நிலையில்—பக்கத்தில் வெடிவைத்துக் கொளுத்தினாலும் அசையமாட்டாள்.

செகிட்யாக இருந்து விடுவாள். ஆனால் — ஏனோ அவளால் அப்படியிருக்க முடியவில்லை. பரபரவென்று படிகளில் ஏறி மேலே வந்தாள். அங்கே.....

சிங்கன் படமெடுத்த நாகம் என சீறிக்கொண்டிருந்தான். தனக்குத் தெரிந்த அரை குறை ஆங்கிலத்தில் வெள்ளைக்காரரைப் பார்த்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

பக்கத்தில்..... சிறைப்பட்டிருந்த பையன்கள்.

பின்னால்..... தொழிலாளர் கூட்டம்.

சற்று நேரத்திற்கு முன் போர்க்களமாயிருந்த இடம்; இப்போது விவாதக் களமாக மாறிவிட்டிருந்தது.

ஒருவருக்கும் உயிர் போகிற காயம் இல்லை.

சீப் எஞ்சினியரின் கயிற்றில் இனிமேலும் தொங்குவது புத்திசாலித்தனமல்ல என்பது கப்டனுக்குப் புரிந்து விட்டதோ..... என்னவோ.....

(Stop the battle)

“சண்டையை நிற்பாட்டுங்கள்”

காட்டுக் கத்தல்.

துவக்கு வெடியோடு கப்டனது வெடிச் சப்தம் தொடர்ந்தவுடன் — சண்டை ஒரு கணம் நின்றது.

சண்டை என்றால் வெட்டுக் காயம், கொத்துக் காயமென்று ஒன்றுமில்லை, எல்லாம் கையடியம் காலடியும்தான். ஒவ்வொரு வெள்ளையனும் நாலேந்து கறுப்பர்களின் பிடிக்குள் அகப்பட்டுக் கிடந்தனர்.

கப்டன் நினைத்திருந்தால் — ஐந்தாறு பேர்களைத் தீர்த்துக் கட்டியிருக்கலாம். கப்பல் அவனது பொறுப்பில். நிற்பதோ அந்நிய நாட்டில். பலாபலன்கள் பயங்கரமாக இருக்கக்கூடும். வலியப் போய்ப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் பார்க்க, சிறிது புத்திசாலித்தனமாக நடந்து கொள்வதுதான் இப்போது அவசியம் என அவன் புரிந்து கொண்டான்.

("ஓகே, யூ டேக் யுவர் போய்ஸ் அன்ட் கெட் அவுட் அற்வன்ஸ்")

"சரி..... உங்கட பொடியன்களைக் கூட்டிக் கொண்டு உடனடியாக வெளியேறுங்கள்"

கப்டன் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டது போலிருந்தது. சரவணை சொன்னான்: "தம்பி, நீங்க நாலு பேரும் போய் உங்கட பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு வாங்கோ."

மகாதேவனும், அவனது நண்பர்களும் படிகளில் இறங்கிப் போனார்கள். இரண்டு மூன்று தடவைகளில் பல சூட்கேஸ்கள் வந்து குவிந்தன.

"Our pass port and salary"

"எங்களுடைய பாஸ்போட்டுகளும், சம்பளமும்"? கேட்டான் ஜயதிலகா. கப்டனுக்குச் சினம் வந்து "நோ" என்று கத்தினான்.

சிங்கன் படிகளில் இறங்கிப் போய் வெடி குண்டோடு வந்தான். இதற்கிடையில் ஜயலத்தையாரோ போய்கூட்டி வந்தார்கள்.

அவன் நிற்க மாட்டாமல் நின்றான்.

சரவணபவன் சொன்னான்: "எங்களுடைய பாஸ்போட்டுகளும் சம்பளமும் இல்லாமல் நாம் போவதாக இல்லை."

ஜயதிலகா சிங்கனிடமிருந்து வெடி குண்டை வாங்கி ஏதோ செய்தான்.

இதற்கிடையில் சிங்கன் எச்சரிக்கைக் குண்டு போட்டான்.

கப்டன் - மதில் மேல் பூனை.

எங்காவது ஒரு பக்கத்தில் குதித்தாக வேண்டும் கொடுத்தால் அமைதி.

இல்லையேல்...அது கிடைக்காது.

"சனியன்கள் தொலைந்து போகட்டும்."

செகண்ட் எஞ்சினியரைப் பக்கத்தில் அழைத்து-காதிற் குள் ரகசியம் சொன்னான் கப்டன். காதை நிறைத்துக் கொண்டு அவன் நகர்ந்தான்.

எந்த வெடிகுண்டு இத்தனை நேரம் எல்லோரது இதயங்களையும் துருவிக் கொண்டிருந்ததோ - அந்த வெடிகுண்டு இப்போது ஜயதிலகாவின் கைகளில் மூர்ச்சை இழந்து ஒடுங்கிக் கிடந்தது.

வானத்தில் இதுவரை தனியாட்சி புரிந்துகொண்டிருந்த சந்திரனுக்குப் போட்டியாக நட்சத்திரங்கள் பெருங் கூட்டமாகப் பூத்துக்கிடந்தன. தொடராக வந்த முகிற் கூட்டமொன்று சந்திரனை மறைத்து...மறைத்து வெளிவிடுவதும் பிடிப்பதுமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

சந்திரன் முகில் கூட்டத்தோடு ஓடிப் பிடித்து விளையாடியது போலிருந்தது.

வானத்தின் ஒளியைப் பிரதிபலித்தது கடற்படுக்கை. எங்கும் ஒளி. வெள்ளையர்களின் நெஞ்சங்களில் அது இல்லை.

ஒரே இருட்டு.

செகண்ட் எஞ்சினியர் பாஸ்போட்டுகளைக் கொண்டு வந்தான். சம்பளக் கடிதங்களும் கைகள் மாறின.

பின்னால் நின்ற ஒருவன் குதூகலத்தில் கத்தினான்.

“மகாதேவன் குர்ரேரே...”

சரவணை சொன்னான்: “இந்தச் சேட்டை வேண்டாம்...எல்லாரும் கெதியா குத்தலுக்குள்ள இறங்குங்கோ. மிச்ச வேலையை முடிச்சிட்டுத்தான் மற்ற வேலை.”

நிக்கலசும் தொழிலாளரைத் துரிதப் படுத்தினான்.

தொழிலாள நண்பர்கள் - ஆளுக்கொரு சூட்கேசாகத் தூக்கிக் கொண்டு கப்பலின் தளத்திற்கு வந்தார்கள்.

இரண்டொருவர், கீழே குந்தியிருந்து கை கால்களில் உராய்ந்ததையும், கீறிக் கிழித்ததையும், பார்த்து... ச்சூ... கொட்டுறதும், கசியும் இரத்தத்தைத் துண்டால் ஒற்றுவதுமாக இருந்தார்கள்.

மிகக் குறுகிய நேரத்தில் - லைற்றர்கள் லிரந்த தேயிலைப் பெட்டிகள் குத்தல்களுக்குள் அடைக்கலமாகின. வீஞ்சு இயந்திரங்கள் டெரிக்ஸ் மரங்களை இறக்கின. குத்தல் சட்டங்கள் சடார் சடாரென வந்தமர்ந்து மூடிக்கொண்டன. 'கண்வஸ்' படங்குகள் போர்த்துக் கொண்டன.

நிக்கலகம், சரவணையும் கப்பல் 'காங்வே' ஏணியின் கடைசிப் படியில் நின்றார்கள்.

இப்போது குண்டு சரவணையின் பையில்.

"இனி இது வெடிக்காது தானே..." கேட்டான் சரவணை.

"இல்லை"... ஜயதிலகா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

எவரும் எதிர்பார்க்க வில்லை.

குண்டு கடலில் போய் விழுந்து மறைந்தது.

* * *

* * *

* * *

லூசியாவின் நினைவு நூல் அறுந்தது. சிங்களின் கை அவளது கையை இறுகப் பற்றியது.

நேரம் எட்டை நெருங்கி விட்டிருக்க வேண்டும் படகு ஜெற்றியை வந்தடைய இரண்டொரு நிமிடங்கள் ஆகலாம்.

மகாதேவன் - நண்பர்களைத் தன்னோடு வந்து தங்கியிருந்து போகும்படி அழைத்தான்.

எல்லோரும் தலைகளை ஆட்டினர்.

படகு ஜெற்றியை நெருங்க நெருங்க - மகாதேவனை தாயின் நினைவுகள் வந்து நெருக்க ஆரம்பித்தன

அவனது கண்கள் கலங்கி... வழிந்தது. இடுப்பில் தூக்கி வைத்து, நிலாக் காட்டி உணவூட்டி வளர்த்த அந்தத் தாயின் செய்கைகளையும், அசைவுகளையும் நினைவிற்குக் கொண்டு வர முற்பட்டான் அவன்.

தொழிலாளர்கள் விறுக் விறுக்கென்று எழுந்து மேலே போனதால் உண்டான சலசலப்பில் - அவனது நினைவுப்

படங்கள் தொடர்ந்து ஓட முடியாமல்... மங்கலாகி, மங்கலாகிக்...கலைந்தன.

“கயித்தைப் பிடி”

“அதுக்குள்ள ஜெற்றி வந்திற்றுதா.”

“எங்கையடாப்பா பாயிராய்...நீ மட்டும் இறங்கி ஒக்காணுமா.”

“என்றை சாப்பாட்டுக் கோப்பையைக் காணேல்லை. ஆர்ரா எடுத்தவன்.”

“இதாருடைய லேஞ்சி.”

“அ...ம்...மா...தலையில் இடிச்சுப் போட்டுது.

குறுக்கால போன பலகை “... அம்மா—ஆ”

எல்லோரும் ஜெற்றியில் ஏறுவதற்குள் போதும் போது மென்றாகி விட்டது.

வானத்தில் திரண்டிருந்த முகில்கள் இப்போது இல்லை.

“நான் பவனி வருகிற போது, உங்களுக்கு என்ன வேலை...போங்கடா அங்காலை.”

சந்திரன் முகில்களைத் துரத்திவிட்டுத் தனிக்காட்டு ராஜாவாக வந்தது போலிருந்தது.

பிசிறு இல்லாத கறுத்த, பரந்த நெற்றியில் அள்ளியிட்டுக் கொண்ட சந்தனப் பொட்டுப்போல பளிச்சிட்டது அது.

மகாதேவன் தன் மண்ணில் கால்களை வைத்தான்.

“எங்கள் நிலம் எங்களுக்காகக் காத்துக் கிடக்கிறது.”

அசரீரியா!

“பூம்...பூம்...” கப்பலின் சைரன் ஒலி—இரவின் அழைதியை ஒரு வினாடி அறுத்துவிட்டு ஓய்ந்தது.

மகாதேவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“போர் மாஸ்ட்” கொடிக் கம்பத்தின் உச்சிப் பச்சை விளக்கு - பளிச் பளிச்சென்று கண் சிமிட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“குட்பை” சொல்கிறதோ!

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர் களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதாமாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் 'குடும்ப நூல் நிலையத்தை' ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இலாமாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இலாமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் சிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

4/12/05

அக்கரைகள் பச்சையில்லை

இலங்கையில் - வேலையில்
லாத் திண்டாட்டம் என்ற
பேயோடு போராட முடியா
மல் வெளிநாட்டுக் கப்பல்
களில் ஏறி நாட்டை விட்டே
ஓடிப்போகும் 'விரக்தி' இளை
ஞர்களை நாம் அடிக்கடி
காண்கிறோம். அந்தக் கரை
கள் பச்சையாக இருக்கும்
என்பது அவர்களது எதிர்
பார்ப்பு. எதிர்பார்ப்புகள்
தோற்றுப்போய் - உயிர் தப்
பினால் போதுமென்ற நிலை
யில் தாய் நாட்டிற்கு ஓடி
வரும் நான்கு இலங்கை
இளைஞர்களின் கதைதான்